

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Olsun

~2~

NEHİR EKDEM

Aşk Olsun

2

NEHİR ERDEM

tg: @sorsorikitap

müptela

Aşka karşı savaşmak...

Aşk için savaşmak...

Aşk ile savaşmak...

Bir Sene Sonra

Uzun boyu, takım elbisesinin saklayamadığı heybeti ve siyah gözlerinin gölgeleyemediği ışığı ile şirketinin kapısından giren Jamir Al Qurhah, ona dönen bakışların farkında değildi. Belki alıştığı için belki de umursamadığı için odağına kilitlenmiş şekilde yürümeye devam etti. Tam odasına girmeden sekreterinin masasının önünde durdu.

“Gece ve Gecenin Işığı yola çıktı mı?”

“Evet efendim. Yarım saat içerisinde iniş yapacaklar ve akşam olmadan Şile’deki çiftliğe yerleştirilmiş olacaklar.”

“Güzel! Jet hazır olsun, işlerim bittiği an yola çıkacağım.”

Sekreteri sadece başını sallarken Jamir kendisini odasına attı. Bir süre buradan uzaklaşmalıydı.

Ceketini çıkartıp koltuğun arkasına asan Jamir, ellerini pantolonunun cebine koyup pencereye doğru yürüdü. Dubai’nin eşsiz manzarasını izlerken içindeki boşluk hissinin görmemeye çalıştı. Her şey elinin altındayken bile, bu modern hayat ona yetmemeye başlamıştı. Üniversitede okuduğu zamanlardaki gibi özgür bir yaşamı özlediğini fark ettiğinde Türkiye’ye gitmek için hazırlıklarını tamamlamıştı. Bu bahaneyle de Türkiye’de kurduğu at çiftliğine vakit ayırabilecekti. Ülkesini, ailesini ve işini çok seviyordu ancak bir şeyler onu buradan uzaklaşması

için zorluyordu sanki. Ama özellikle Türkiye'ye doğru...

"Kader ve kismette ne varsa o yaşanır," diye düşünürken telefonu çaldı. Arayan numaraya baktığında gülümsedi ve telefona cevap verirken masasına doğru yürüdü.

"Selam Arda."

Karşı taraftan gelen hararetli ve dost canlısı sesi duyduğunda gülümsemesi iyice genişlemişti.

"Selam dostum, nasılsın?"

"İyiyim şükür. Yola çıkmak için hazırlanıyorum?"

"Heyt be!" diyen Arda'nın sesindeki memnuniyeti kilometrelerce öteden hissedebiliyordu.

"Ne zaman geleceksin Jamir?"

"Yarın sabah orada olurum Arda. Bu sefer bayağı uzun kalmayı planlıyorum. Sizin proje bitti, yenisine de başlamaya niyetim yok. Uzun zamandır Şile'deki at çiftliğini ihmal ediyorum. Hem orayla da ilgilenmiş olurum."

"Harika! O zaman yarın akşam kuzenimizin solo konseri var. Hiç itiraz kabul etmiyoruz, oraya geleceksin. Hem artık iş bitti. Dostum, arkadaşımız olarak ailemizle tanışma vaktin de geldi. Tüm sülale orada olacağımız için bundan iyi fırsat olmaz. Sahi sen klasik müziksever misin?"

Jamir'in gülümsediği sesinden belliydi. Sıcakkanlı ve hemen kaynaşan biriydi ama malum çevresindeki insanlardan dolayı dost edinmekte o kadar da cesur değildi. Ama bu iki Türk genci gerçek anlamda dostu olmuştu.

"Severim tabi, sıkıntılı olduğum zamanlardaki tek terapim klasik müziktir."

"O zaman yarın görüşüyoruz dostum."

"Görüşürüz dostum."

Bu habere sevinen Yankı ve Arda adamı otelde kalmaması için ikna etmeye çalışsalar da başaramayıp sonunda Mehmet'in otelinde süit oda ayarlatmışlardı.

Dubai'deki büyük projeyi başarıyla tamamlamışlar, balayı için gittiklerinde bir yandan da iş yapmışlardı. Kızlar Dubai'ye bayılmakla kalmamış, şaşılacak derecede de Jamir'i sevmişlerdi. Jamir bütün centilmenliğini ve alçakgönüllülüğünü kullanmış, iş dünyasında takındığı o sert duruşunu bir köşeye koyup kızların gönlünü fetfetmişti. Bir ara Daphne, *"Lalin seni anlattığında bambaşka birini düşünmüştük açıkçası,"* demiş, bu söz üstüne Jamir kahkaha atarak, *"Ona hak ettiğinden fazla bir şey göstermedim,"* diye cevap vermişti.

Lal salona girdiğinde ailesini, yüzlerinde gülümsemeye onu beklerken buldu. Bu gülümsemeye, hayretle karşılık vermek için "Hayırdır!" dedi temkinli bir şekilde.

Yasemin hiçbir şey söylemeden gelip kızına sarıldı ve bir süre kokladıktan sonra yerini kocasına bıraktı. Soner de kızının saçlarını okşayıp, sımsıkı sarılırken Lalin homurdandı.

"İyi be! Oh, ne güzel! Biz konser vermiyoruz diye üvey evlat muamelesi görüyoruz şurada."

Deli dolu kızına gülümseyerek bakan Soner elini uzattı.

"Gel cadı, gel. Sensiz ne zaman oldu ki?"

Lalin sırtarak babası ile ikizinin kolları arasına girdi. Bir süre böyle kaldıktan sonra başını kaldırdı oflayarak.

"Ay, tamam sıkıldım. Of! Ayrılın."

Lal babasının boynuna iyice gömülüp mırıldandı.

"Sen git o zaman Lalin, ben yerimden memnunum."

İkizinin meydan okumasını kısık ve huysuz gözlerle karşılayan Lalin'in babasına daha sıkı sarılma savaşı Yasemin'in boğaz temizleme sesiyle bölündü. Sarmaş dolaş üçlü mecburen ayrılıp, kendilerine sevgiyle bakan esmer güzeli kadına döndüler. Yasemin elinde tuttuğu kurdeleli, büyük paketi Lal'e uzatmış gülümsüyordu.

"Mola veriyorsunuz ekip," dedikten sonra zarıflığı kirpik hareketinden bile belli olan Lal'e döndü. "Bebeğim, bu babanla benim sana ilk konserin için aldığımız hediye. Umarım beğenirsin," diye devam etti.

Lal gözleri yaşarmış halde annesinin uzattığı kutuyu aldı ve yavaş hareketlerle açarken Lalin homurdanmaya devam etti.

“Ne uyuşuk kız ya! Bakın, ben eminim, çıkarınca o kurdeleyi de katlar bu.”

İkizinin bu homurtusuna aldırmayan Lal, açtığı paketin kurdelesini katlarken onu bir güzel payladı.

“Kapa çeneni Lalin!”

“Ay, bayan kasıntı!”

Lal, Lalin’e cevap vereceği sırada açtığı kutuda gördüğü şeyle ne diyeceğini unuttu. Siyah, göğüs dekoltesi taşlarla süslü, bele kadar oturan ve sonrasında simsiyah tül den bir bulut gibi yerlere dökülen bir elbise vardı karşısında. Annesi ve babasına bir kez daha sarılan Lal, sonrasında hemen elbiseyi üstüne tuttu. Lalin’e döndüğünde onun da kendisine gülen gözlerle baktığını gördü.

“Nasıl olmuşum?”

“Çok güzelsin. Keşke senin kadar güzel olsaydım. Ah! Ama zaten senin kadar güzelim, değil mi?”

Lal kahkaha atarak ikizini yanına çağırırdı. Birbirlerine baktıklarında sanki aynaya bakıyor gibiydiler ama onlarla iki dakika vakit geçiren herkes, kimin kim olduğunu anlardı. Bakışları bile farklıydı. Lalin her an patlayacak bomba gibi bakarken, Lal içten içe yanan katmanlarla dolu bakışlara sahipti.

“Gel buraya şapşal. İkiziz ya hani, eh birazcık benziyorsun işte bana.”

Lalin tam sarılacakken kendini çekti.

“Bekle bir dakika.”

Koşar adım odasına giderken merdivenlere ayağını çarptığında evi bir inleme ve birkaç güzel kelimeyle şenlendirdi.

"Hay, ben bu merdiveni buraya koyanın..."

Soner yüzünü buruşturdu.

"İkizler ama bu deli kesinlikle seninle benim kızımız değil."

Yasemin de kıkırdarak kocasına sarıldı.

"Bizim kızımız aşkım ama maalesef ruhunun çatlak yerlerini bizden değil, Nergiz teyzesinden almış."

Bu karı koca iki kızları için dünyayı yerinden oynatabilirlerdi. Lalin elinde koca bir çello kutusu ile geldiğinde, Lal gözleri irileşmiş halde ikizine baktı. Lalin kırmızı kurdeleyle süslü büyük kutuyu ikizine uzattı.

"Öbür yarım, bu da benim sana hediyem ama bunun da kurdelesini katlamaya kalkarsan çığlık atarak kaçırım bu evden. Aha da buraya yazıyorum."

Lal gözleri dolu dolu kahkaha atarken elindeki çelloya baktı ve kurdeleyi bir köşeye fırlatarak ikizine sarıldı.

"Bebeğim benim vardı, hiç gerek yoktu. Ama bununla çıkacağım konsere bu akşam."

İkizinin yanağına kocaman bir öpücük kondurduktan sonra elindeki beyaz çelloyu düz çevirdi ve o an, mutluluk yerini şaşkınlığa bıraktı. Çellonun sadece bir tarafına irili ufaklı resimlerle -ki bu resimler Lal'in çocukluktan bu zamana çello çalarken çekildiği resimlerdi- beraber ismi yazılıydı. *Violet Lal Gerard*. Gözlerinden akan yaşlarla ikizine sarıldı tekrar.

"Uğur meleğim, teşekkür ederim."

Lalin de sımsıkı sardı ikizini.

"Sen her şeyin en iyisini yaparsın."

"Sen en mükemmel ikizsin."

Lalin sırtıttı.

"Sen en sevdiğim ikizimsin."

Lal de çocukluktan beri yaptıkları bu espriye sırtıttı.

“İkiz sadece tek olur. Başka ikizin olsa üçüz olurduk.”

“Başka ikizim olmazdı ki o zaman, üçüzüm olurdu.”

Bu karmaşık sohbet devam ederken Soner ve Yase-
min telaşla oradan uzaklaştılar. Çünkü bu kadar saçma
ve bu kadar uzun süren bir tartışmayı, senelerdir man-
tık çerçevesinde sürdüren dünyada iki kişi vardı ve ma-
alesef bu iki kişi de onların çocuklarıydı.

~*~

“Hazır mısınız?”

“Evet, hadi, çıkalım.”

Lal merdivenlerden inerken herkesin ağzı açık kal-
mıştı. Saçlarını açık bırakmış, geniş buklelerle sol omu-
zundan aşağıya dökmüştü. Elbise o kadar yakışmıştı
ki...Siyah melek olur muydu? Evet, olurdu.

O arada kapıdan giren Nergiz ve Erkan, Lal’e yak-
laştılar. Gözleri nemlenen Nergiz, kızının yanaklarına
sımsıcak öpücükler kondururken Erkan da aynı yoğun
duygularla sarıldı.

“Benim naif prensesim, bu akşam ortalığı sallayacak
mı?”

Heyecanını belli etmemeye çalışan Lal titreyen sesi-
le fısıldadı.

“Tek dileğim sizin gibi muhteşem bir aileye layık
olabilmek Erkan baba.”

Erkan bu sözle gözlerinden akan yaşları saklama ge-
reği bile duymadan sımsıkı sarıldı tekrar kıza. Kulağına
fısıldadı.

“Ben ne şanslı bir Erkan babayım böyle!”

İçeriye bomba gibi düşen Beliz’in sesiyle de ayrılmak
zorunda kaldılar.

"Valla da bak, alacağım bir çello, çala çala gezeceğim koca köyü. Bana da sarılısana Erkan amca ya!"

Erkan yüzüne sahte bir panik havası vererek, sesin geldiği tarafa döndü.

"Şimdi yandım. Baş cadı beni pençelerine hapsedecek."

Beliz yüzünü asarak Erkan'ın boynuna atladı.

"Hiç de bile ben sana hiç kıyabilir miyim?"

Erkan, Beliz'e sarılmıştı ki Lalin'in üstlerine atlama-sıyla düşmekten son anda kurtuldular.

"Bana ne ya! Beni de alın."

Erkan halinden memnun olsa da huylu huyundan vazgeçmiyordu işte.

"Kızlar, sizin tarafınızdan talep görmek her ne kadar gururumu okşasa da size kızgınlım. Koca üniversite bitirdiniz ama gelin görün ki bir tane arkadaşınıza da benim bir Erkan amcam var, yaşına rağmen taş gibi deyip alıp gel..." derken karısı Nergiz tarafından kafasına atılan yastıkla sözünü tamamlayamadı. " Ah! Aaa! Aşkım sen burada mıydın?"

"Buradaydım kart horoz. Baktım vakitsiz ötüyorsun, gidip bir keseyim şunun münasip... Eee... Sesini."

Nergiz'in bu sözü de kalan herkesin kahkahasına sebep olmuştu. Bir süre sonra konser salonuna doğru yola çıktılar. Arabanın arkasında yerini almış birbirinden şık üç genç kadınla...

A & O

Jamir tarif edilen konser salonuna girdiğinde gözü etrafı taradı. Geç kalmıştı ama neyse ki konser henüz başlamamıştı. Arda'ya attığı mesajdan bir dakika sonra dostunu kendine doğru gelirken gördü.

“Kusura bakma Arda, geciktim. Malum, alışamadığım İstanbul trafiği...”

Arda dostuyla kucaklaştıktan sonra gülümsedi.

“Sorun yok Jamir. Başlamak üzere. Hadi yanımıza gel, yerin hazır.”

Jamir oturacağı yere doğru ilerlerken karanlıktan dolayı kimsenin yüzünü seçemese de yakın çevresinde Arda ve Yankı’nın akrabalarının olduğunu farkındaydı. Kendi ailesi de çok genişti ama çocukların anlatmasına göre asla aralarında bu kadar güçlü bir bağ yoktu. Onun ailesinde her şey rant ve çıkarlar doğrultusunda şekil alırdı. Amcası ve amca çocukları hariç...

Açıkçası bu aile ile tanışmayı çok istiyordu. Yerine geçerken sağ tarafında Yankı’nın olduğunu gördü. Sol tarafında Arda vardı. Yanlarında da eşleri... Kızlara kısa bir baş selamı verirken sahne ışığı yandı ve selamlaşma faslını konser sonrasına ertelediler.

Perde açıldığında sahnede boş bir sandalye ve yanında beyaz bir çello gördü. Çellonun üzerindeki resimleri seçmeye çalışırken duyduğu alkışla sahnenin köşesine baktı. Gözlerine inanamadı o an. Bu gelen o muydu? Adı neydi? Hatırlamıyordu. Arda’ya fısıldadı.

“Kuzeninin adı ne?”

“Lal.”

Tekrar düşüncelerine gömüldü. Lal mi? Daha farklı gibi hatırlıyordu ismini. Tek heceli bir isim olmadığına emindi. Ama yoğunluktan sabah yediğini bile hatırlamıyordu ki...

Kızın yüzündeki gülümseme... Bu kız böyle masum ve duru mu gülümsüyordu? O günden sonra aklına bile gelmeyen kız, şu anda bu sahnede resmen nefesini kesiyordu. İşte onu ilk gördüğünde, hissettiği buna benzer hislerdi ama bu sefer ki...

Kız zarif bir selamlamadan sonra sandalyesine oturdu. Çellosunu, açtığı bacaklarının arasına alarak bir süre başı önde gözleri kapalı durdu. Sahneyi en önden izliyordu belki ama kızın kirpiklerindeki oynamayı fark edecek kadar yakın mıydı? Ya da o muazzam şekilde dudaklarının, ufak bir dua okuduğu belli olan kıpırtısını görecektik kadar...

Hafif bir ses çıkararak çalmaya başladı kız. Müzik öyle güzel çıkıyordu ki... Öyle net ve katıksız yayılıyordu ki mekâna, Jamir uzansa tutacakmış gibiydi. Bir kız bu kadar değişebilir miydi? O gün oradaki deli kızın, sahnede böylesine değişmesine sebep olan duygular neydi? Vivaldi'den *Dört Mevsim'i* çalıyordu. Gerçekten dört mevsimi yaşatarak ve hissederek çalıyordu. Gözleri kapalıydı. Kaşları müzik yükseldikçe çatılıyor, genişlediği yerde rahatlamışçasına yüzü aydınlanıyordu. Gözlerini açmasını istedi. Ona bakarak çalmasını...

Jamir asla dolambaçlı duyguların adamı olmamıştı. Bir kere karar verdiği an her şey biterdi ve yoğunlaştığı duygular, onun için hayatını belirlerdi. Zaten bu sebeple koskoca töreye karşı çıkmamış mıydı? Ya da Türkiye'ye süreli de olsa yerleşme kararı almamış mıydı? İşte sırf bu yüzden o anki hislerini hiç yadırgamadı. Bu kadına âşık olabilirdi. Bu kadını yirmi dört saat dinleyebilirdi. Bu kadının her söylediğini son nefesinin melodisi gibi içine çekebilirdi.

Bir saati aşkın süren konser, her eser bitiminde alkışlarla kesilirken Jamir kımıldamamıştı bile. Kız her eser sonunda başı önde, gözlerini kaldırmadan alkışların susmasını beklemişti. Nasıl bir şeydi bu? Konser bittiğinde derin bir nefes verdi. O zamana kadar nefes almaktan bile korktuğunu fark etmemişti.

Konser sonunda Arda ve Yankı yerlerinden kalkmış, aileleriyle bir şeyler konuşmuştu. Geri döndüklerinde, kokteyl salonunda Lal'in ilk konserine özel bir kutlama yapacaklarını söylemişlerdi. O kızla tekrar göz göze gelmek istedi. O gün ona bakarken hiçbir şey hissedemesinin sebebini, tekrar o gözlere bakarak anlamak istedi. Acaba onu etkileyen sadece sahnedeki hali miydi? Birazdan karşılaştıklarında yine o şirin ve sivri diliyle ona laf sokup, aptalca potlar kıracak mıydı? O hali bile sevimliydi ama... Sadece sevimliydi işte...Duygularını test etmesi gerekiyordu.

Kokteyl salonuna girerken Arda'nın annesi ile tanıştı. Arda'nın babası Yağız Bey yanına yaklaşıp elini uzattı.

"Hoş geldin Jamir."

"Hoş buldum efendim."

"Nasıl, beğendin mi konseri?"

Jamir, o an hislerini bu adama söylese ne tepki vereceğini düşündü ve bir akıllılık edip, her tarafa çekilebilecek cevabı verdi.

"Beni benden aldı, desem yeterlidir."

Aradan geçen bir yılda şükür ki Türkçesini ilerletmiş, kıvrak cümlelerin adamı olabilmmişti.

Yankı'nın sesiyle arkasını döndü.

"Jamir, sana mest olarak dinlediğin kuzenimin anne ve babasını getirdim. Soner ve Yasemin..."

Evet, kesinlikle sahnede gördüğü kız bu kadının kızıydı.

"Memnun oldum hanımefendi, beyefendi."

Kadının gülümsediğini görünce bir kere daha aklı sahnede gülümseyen yüze gitti.

"Lütfen Jamir... Resmiyete gerek yok. Sen bizim ço-

cukların dostuysan, bizim de çocuğumuz sayılırsın. Hadi, içeri geçelim. Lal kokteyl salonuna geçmiştir.”

Jamir kokteyl salonuna girerken, bir an önce o gözlerle buluşmak istediğini fark etti. O anda yaşadığı farkındalıkla içi ürperirken, etrafına gülümseyerek bakan kızı gördü. O kısacık anda her şey önemini yitirmiş, tebrikleri kabul eden bu dünya güzeli kız dan başka hiçbir şey kalmamıştı. Arda’nın sesiyle gerçek dünyaya döndüğünde, kıza bir adım daha yaklaşıcağını anladı ve içini yine adını koymakta zorlanmayacağı bir titreme kapladı.

“Gel Jamir. Lal’in yanına gidelim.”

Birlikte yürürlerken kızın yanında başka bir kız gördü. Bu kız da çok güzeldi. Gülümserken gözlerinin içi gülüyordu. Ama yanındaki kızın gülümsemesi tüm salonun ışıklarını bile gölgeleyecek güzellikteydi.

Kızın yanına yaklaştıkça, kalbinin atışını kulaklarında hissetti. Arda’ya bakıp yüzünü aydınlatan samimi bir gülüş atan kız, Arda ve Yankı’ya sarılınca Jamir içinde bir kıskançlık hissetti. Tamam, kuzendiler ve bu adamlar evliydi ama o... Sadece ona öyle sarılrsa ne olurdu?

“Jamir, bu gecenin yeteneği Lal. Lal, bu da dostum Jamir.”

Lal konser bittiğinden beri titriyordu ve ailesinin güvenli kollarına duyduğu ihtiyaçla önüne gelene de sarılıyordu. Yanındaki Beliz bir dakika bile susmamıştı ve bu ilk defa bu kadar hoşuna gidiyordu. Ama sonra onu gördü. Siyah takım elbisesi içinde, simsiyah saçlar, siyah kirli sakal ve kömür karası gözler... Öyle derin ve keskin bakıyordu ki Lal Arda’ya sarılırken bir an tereddüt etti. Kendini toplayamamaktan korktu. Bu adam kimdi? Onu bu kadar etkileyen neydi?

Kız onu tanımayan ve mesafeli bir gülümseyle bakınca Jamir'in aklı karıştı. Sesini bulduğunda konuşacaktı. Asla iki yıl önceki kız değildi. Genç bir kadın, iki yılda bu kadar olgunlaşabilir miydi?

Lal dışarıdan renk vermediğini umarak gülümsemeye çalıştı adama. Elini, ona uzatılan ince ve uzun parmaklı ele teslim ettiğinde içi titredi. Sert, sıcak ve güvenli...

Jamir, kızın kaşları kalkarken, tokalaşmak için ona uzattığı elinin içinde minik, savunmasız ve yumuşacık eli hissettiğinde titredi. Sanki tereddütsüz teslim olmuşluk vardı kızın sıcaklığında.

Ona yabancı gibi ama bir o kadar da tanıdık bakan gözlerden bakışlarını çekemedi mırıldandı.

"Tanımadın sanırım."

"Tanımalı mıydım? Tanışmış olsak hatırlardım."

"Ben de az önce sahnede seni görene kadar, seni hatırladığımın bile farkında değildim."

Adamın ona söylediğini idrak etmekte zorlandı bir an. Tanışmışlar mıydı? Hayır, öyle olsa kesin hatırlardı. Bu gözlere bir kere baksa nasıl unutulabilirdi ki? Derinliğinde gömüleceği gece gibi bakıyordu gözleri. Okyanusun karanlığında kaybolmuş gibi hissettiriyordu. Öyle bir bakıyordu ki adam... Gözle okşanır mıydı bir insan?

Ne kadar zamandır kızın gözlerine dalıp gittiğini bilemedi. Belki bir ömür, belki ancak birkaç saniye ama sonra omuzunda bir el hissetti ve karşısında duran kızın sesinin buğusunu anımsatan bir sese doğru döndü.

"Hey sen! Şeyh efendi, kardeşimi de haremine eklemeyeceksin, değil mi? Nerede senin sarığın?"

Lal, Lalin'in sesiyle daldığı düşüncelerden ayıldı.

Lalin sırtırtırken adam ona döndü ve gözlerini sımsıkı

kapatıp tekrar açtı. Değişen bir şey olmamıştı. Kız hâlâ karşısındaydı... Jamir gözlerine inanamıyordu. Bu güzellikten iki tane mi vardı? Bu bir şaka mıydı? Karşısında ona muzurca sırıtan kıza bakıp sonra tekrar meleğine döndü. *Meleği...*

Onun bu şaşkın haline Arda ve Yankı kahkahayla gülerken Jamir ayılmaya çalışıyordu. Durumu kavradığında, içinde hissettiği rahatlamayla gülümsemesini saklamaya çalıştı. Duyguları yanılmamıştı. Sonradan yanlarına gelen o günkü cadıydı. Biliyordu. Bir tuhaflık olduğunu biliyordu. Hâlâ sırıtan cadıya döndü.

"Sen o kızsın."

"Hangi kız?"

"Hani şu pot üstüne pot kıran..."

Lalin yüzünü ekşitip, burnunu kırıştırmış bakarken; Lal ve Beliz de durumu kavramış kahkaha atmaya başlamışlardı. Meleği o melek sesiyle konuştu.

"İnanamıyorum Lalin. Bu karşılaşma senin için çok kötü olmuştur."

Jamir, Lal'e baktı.

"Durumu biliyor musun?"

O an Lal o günden bahseden Lalin'in dediklerini hatırladı. Lalin'in dediğine göre bu adamın iki eşi vardı. Bir de sayısız metresi...Birden içini anlam veremediği bir his kapladı.

Anında buz gibi olan kıza bakan Jamir, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belli ki ikizi ona tanıştıklarını anlatmıştı. Sırf Lalin'i oyuna getirmek için saçmaladığı onca şeyi... Anında soğuyan havanın sebebini düşünen Jamir, Yankı'nın ortaya attığı bombayla durumun sarpa sardığını anladı.

"Biliyor tabi Jamir. Sen bizim idolümüz oldun. İki eş ve sayısız metres..."

Jamir'in bakışları, Lal'in yüzündeki ifadede dolaşırken Melda kocasının omuzuna yumruk salladı.

"İdol he! Yankı şansını zorlamasana sen."

Herkes neşeyle gülerken, sadece Lal ve Jamir birbirlerine gülmeyen gözlerle bakıyorlardı. Jamir bu durumdan kurtulmalıydı. Sadece Lal'in gözlerine bakarak konuştu.

"Evet, o gün ikizin bana komik bir soruyla gelince ben de ona komik olduğunu düşündüğüm bir şaka yaptım. Ama sanırım fazla gerçekçi yapmışım şakayı. Bunca zamandır hâlâ efsane gibi anlatıldığına göre..."

Lal bu duyduğuyla içinden onlarca ağırlık kalkmış gibi nefes verdi.

"Yani..."

"Yani bırak iki eşi, tek eşim bile yok. Halkımın aksine tek eşliliği savunurum."

Yankı sahte bir homurtuyla söze girdi.

"Mantıklı. Bir tanesi bile yeterince..." derken, ona meydan okur gibi bakan Melda'ya takılan gözleri anında kıvrıma yollarını arar gibi dönmeye başladı ve devam etti. "Yeterince doyurucuyken ne gerek var ki?"

Melda bu kıvırmaya *yemem ama hadi olsun* havalarında sırtıttı.

"Yırttın kocişim."

"Kocişim ne kızım ya? Yüz kere dedim, 'Şöyle seslenme bana,' diye."

Tatlı sürtüşmeler, keyifli sohbetler, yanlarına tanışmak için gelenler gidenlerle akşamın nasıl geçtiği anlaşılmamıştı. Saat ilerleyince, gözlerinde kaybolduğu bu kız dan ayrılmanın hüznü sarmaya başladı Jamir'i. Bu kızın yanında üç gün, üç gece uyku uyumadan durabilirdi ama sabah erken kalkıp, at çiftliğine gitmek zorun-

daydı. O an aklına gelenle heyecanını saklayarak Arda ve Yankı'ya döndü.

"Çok güzel bir akşamdı. Ben de bu misafir perverliğinize karşılık vermek isterim. Yarın at çiftliğine gideceğim. Sizin için de uygunsa gelmenizi isterim. Birkaç gün kalır kafa dinlersiniz. Hem de eğlenceli olur. Bana da orada yapılabilecek detaylarda yardımcı olursunuz. Ne dersiniz?"

Motora binmekten ne kadar korkuyorsa atlara da o kadar hayranlık duyan Lal gözleri parlayarak adama baktı.

"At çiftliği mi?"

Kızın bu heyecanı Jamir'i mutlu etmişti. Onun sevdiği şeyleri sevmesi neden bu kadar önemliydi ki?

"Evet ve tabi sizleri de davet ediyorum."

Arda ve Yankı eşleriyle durum muhasebesi yapmaya başlamışlardı bile. Sonuçta ikisinin de bebekleri vardı ve bu bebekler her ne kadar Doğa ile vakit harcamayı sevseler de kadın iki bebeğe birden bakamazdı. Beliz "Anneme bırakalım Destina'yı. Uzun zamandır fıstığı ne kadar özlediğinden dert yanıp sızlanıyordu," deyince çiçeği burnunda anne ve babalar rahatladı.

Diğer tarafta ise başka bir cümbüş kopuyordu. Lalin isyan eder gibi başını sağa sola sallarken, "Hayatta gelmem ben. Varsayalım ki geldim. Asla o dört bacaklı şeylere yaklaşmam," diye cırlıyordu.

Jamir bir kere daha fark etti ki şekil ne olursa olsun, duygular ruha âşık oluyordu. Hiç tereddütsüz meleğine âşık olup kendini onun ellerine teslim edebilirdi. Bu kız onun olmalıydı. Başka yolu da çaresi de yoktu.

Jamir düz bir adamdı. İster ve alırdı. Almak için savaşırdı. Bu zamana kadar da bir kere âşık olmuştu. Ço-

cukluk aşkı olsa da... Ondört yaşında âşık olduğu kızı bir ömür sevebilirdi ve bir ömür ona sadık kalabilirdi. Ama aile gelenekleri onların önünde koca bir engel oluşturmuştu. Küçük yaşta kendinden oldukça büyük bir adamın üçüncü karısı olarak evlendirilen sevdiğini, bir ömür hatırlamayacak şekilde gömmüştü. Hiç düşünmemişti sonra aşkı çocukluk muydu gerçek miydi diye. Ama bildiği bir şey vardı ki ondan sonra hiç âşık olmamıştı. "Sevgilim," diye yanında dolaşan kız olmamıştı. Erkekliğin ihtiyacı harici hiçbir kadına el değdirmemişti. Gönlünün almadığını koluna sevgili diye takmamıştı. Şimdi baktığında Lal'i, kolunda, yatağında ve hayatında istiyordu. Alacaktı. Zorla değil kendine âşık ederek, sevmesini sağlayarak, koşulsuzca ona kendi aşkını sunarak...

Yankı'nın alaycı bir tınıyla Lalin'e laf soka sesi onu düşüncelerinden sıyırdı.

"Tamam Lalin. Sana oyuncak at alırız, sen ona binersin."

"Ha ve ha! Komik misin oğlum sen? Melda şu kocana sahip çık, valla elimde kalacak."

Melda sevgiyle öptü kocasının yanağını ve anında beline dolanan kolun sıcaklığını hissetti.

"Kocam dur, sana bir sahip çıkayım ben."

"Çık aşkım çık. Bana sahip çık sen."

"Lan, kardeşime ortalık yerde sulanmasana..."

Yankı sabır çekerek Arda'ya döndü.

"Abi ben bıktım duymaktan, sen bıkmadın. Bu kadından bir oğlum var ve sen hâlâ peşimdesin lan. Bi' rahat ver artık ya!"

Bu ikilinin alışılan dalaşmasını keyifle izlerlerken Jamir umutla sordu.

"Ee... Ne diyorsunuz?"

Arda omuzunu silkti.

"Valla bana uyar. Nasıl olsa kızımı da sağlam ellere teslim edeceğim."

"Hayırdır gençler. Size uyan ne?"

İnanç'ın sesiyle ona dönen kalabalık, genç adamın kolunda ılık saçan Duru'nun artık iyice belirgin olan karnına bakıp gülümsediler. Hamilelik çok yakışmıştı Duru'ya.

Arda, Duru'nun pembeleşmiş yanağından öpüp Jamir'e döndü.

"Tanıştırayım; Dubaili ortağımız Jamir. Jamir bu adam da benim kuzenimi alan adam İnanç. Bu şirin anne de amcamın kızı Duru."

Tanışma faslı bittikten sonra Duru ve İnanç da davet edilmiş ve sonuç olarak gençler hep birlikte yarın sabah at çiftliğine gitmek için sözleşmişlerdi. Dağılma vakti geldiğinde Arda ve Yankı ailesinin yanındayken, Jamir Lal'i bir köşede telefonla konuşurken gördü. Usulca yaklaşp, hoş bir hareket olmadığını bilse de dinledi ve kız arkadaşıyla konuştuğunu anlayınca rahatladı. Lal telefonu kapayıp döndüğünde göz göze geldiler.

"Sıkıldınız mı?"

"Siz değil, sen."

Lal gülümsedi. "Peki. Sıkıldın mı?"

"Gözlerinden uzakken evet..."

Lal şaşkınca baktı önce, hatta o bakışlarda bir ılık gördüğüne bile yemin edebilirdi Jamir ama sonrasında o ılık geldiği hızla kayboldu. Yerini soğuk bir bakış aldı.

"Çok ilginç. Sizlerin çapkın olduğunuzu ve kur yaptığınızı duyardım ama bu hız..."

Kız tam yanından geçerken kolundan tuttu.

"Çapkın bir ırkım olabilir. Ama kur yapmak mı? Bizi

İngiliz lordlarıyla karıştırma Lal."

"Öyleyse bu yaptığın ne?"

Öyle sinirlenmişti ki Lal... Bu adam kendisini ne sayıyordu? Normal olsaydı ve hayalindeki Arap prensi olarak kalsaydı ne olurdu? Hemen göstermişti o serseri, çapkın yüzünü.

Jamir kızın kolunu bırakmadan kulağına eğildi.

"Bu yaptığım Melâkî Esved¹, lafı dolandırmadan istediğini dile getiren bir adamın hareketi."

Lal koluna ateş değmiş gibi ürperdi ve hissettiği nefesten dolayı boynu alev gibi yanmaya başladı. Sesi kendine bile değişik gelmişti.

"İstediğin ne?"

"Sensin Melâkî Esved."

Lal, bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ama adamın dudaklarından öyle bir dökülüşü vardı ki nefesi kesilmişti. Ona neler olduğunu düşünemedi fısıldadı.

"O ne demek?"

Jamir kızın kalbini yerinden oynatacak şekilde ufak gülümseyip aynı kısık ses tonuyla cevapladı.

"Siyah meleğim..."

Arkasında nefesi kesilmiş bir kız bırakarak kalabalığa doğru ilerledi. Biraz daha dursaydı o ortada olan bembeyaz boynuna dudaklarını kapatabilirdi. Herkesle vedalaşp, yarın için sözleşip oradan ayrıldı. Bu gece ona uyku haram olacak gibiydi.

¹ Melâkî Esved: Siyah meleğim.

Yankı onları almaya geldiğinde hâlâ kendinde değildi Lal. Eve geldikten sonra yorgunluğunu bahane ederek hemen yatmıştı. Ama uykuyu sabaha karşı ancak yakalamıştı. Uykusunda da o simsiyah okyanus gözlerin derinliklerinde bulmuştu kendini. Ne oluyordu böyle? Lalin o zamanlar Jamir'le olan karşılaşmasını anlattığında, Arap erkeklerine hiç sempatisi olmadığını bile söylemişti. Ama bu adam...

Bir an önce kendisini toplamalıydı. Hangi akla hizmet o adamla üç gün geçireceği bir yere gidiyordu ki? Etrafında ne kadar insan olursa olsun, kalabalığın içinde bile ele geçiriyordu bu adam onu.

O söylediği söz... Melâkî Esved...Siyah Meleğim... Sesi... Hafif boğuk, genizden gelen aksanı...

Derin bir nefes alarak kendisiyle sohbet etmeye çalışan insanların arasına döndü. Ne ara binmişti arabaya?

A 30

Jamir arabaların sesini duyduğunda kalemini elinden bıraktı. Gece uyuyamamış, sabaha karşı çiftliğe gelmişti. Çalışanlara misafirlerinden bahsetmiş ve mini pansiyon şeklindeki konaklama yerini hazırlatmıştı. Laptopunu kapayıp dışarı çıktı. Mayıs başıydı ama hava yazdan kalmış gibi güneşliydi.

İnenlere tek tek bakarken gözü onu aradı. Gördü onu. Siyah dar kotu, koyu yeşil düşük omuz kazağıyla çok güzel görünüyordu. Açıkta kalan omuz, tam dudaklarına göreydi ama bunu düşünmek, tehlikeli sulara

girmek gibiydi. Başını hızla sağa sola sallayarak misafirlerini karşılamaya çıktı. İyice zapt edilemez hale gelmeden bu kızın ona âşık olması lazımdı. Yoksa atalarını aratmayacak, atına attığı gibi...

Arda hızla dostuna yaklaşıp kucaklaştı.

"Burası muazzam Jamir. Bu kadar büyük bir arazi beklemiyordum. İstanbul'da doğdum, büyüdüm ama burada böyle bir yer... Pes!"

"Hoş geldiniz," diyen Jamir, mütevazı görünmeye çalışsa da gururunu saklayamıyordu. Misafirlerinin beğeni dolu bakışlarını gülümseyerek izlerken devam etti. "Eksikleri çok."

Gözleriyle Lal'i takip ediyordu. Kızın etrafta dolaşan hayran bakışlarını, sabah güneşine çevirdiği yüzünün güzelliğini...

"Sen ne gözlerini diktin de benim ikizimi izliyorsun şeyh efendi?"

Duyduğu sesle gözlerini kapayıp gülümseyen Jamir, usulca arkasını döndü.

"Bir; şeyh değilim, şeyh deyip durma. İki; tecavüzcü veya sapık değilim, kız kardeşine odaklanan bakışlarıma karışma ve üç... Neyse bunu vakti gelince öğreneceksin."

"Ay, bak bak! Nasıl da konuşuyorsun sen öyle!"

Jamir gülümseyerek başını öne eğdi ve kotunun içine soktuğu gömleğinin bel kısmındaki hayali kırıksıklığı düzeltti.

"Biz seninle sürekli çatışacağız, değil mi Lalin?"

Lalin omuzlarını silkti.

"Ay ne yapayım? Gıcık oldum sana ahbap."

"Bence aksi. Gördüğüm kadarıyla sen sevdiklerinle uğraşan bir tipsin. Yanılıyor muyum?"

"Sen ne çakalsın ya! Öyle bir şey dedin ki şimdi! 'Hayır,' desem seninle didişmeye devam etmek zorunda kalacağım 'Evet,' desem seni sevdiğimi söylemiş olacağım. Sen cidden tehlikelisin."

Bu söz üstüne Jamir, kıkırdamasını tutan Lalin'e bakıp kahkaha attı. Toprak yürüyüş alanının yanında sabah koşularını yapan atları izleyen Lal, kahkahanın geldiği yere döndüğünde, Jamir ile Lalin'in güldüklerini gördü. Neye gülüyorlardı ki acaba? Yoksa bu adam şimdi de ikizine mi sulanıyordu? Onları iyice incelediğinde yanlış hiçbir hareket ve bakış görmese bile ikizini koruma içgüdüsüyle onlara doğru yaklaştı.

Meleğinin yaklaştığını gören Jamir, gözlerini kıza dikerek bekledi. Diğerleri etrafı dolaşmak için farklı yerlere dağılmıştı. Lal yanlarına yaklaşıncı Lalin'e döndü Jamir.

"İşte bu güzelliğin mükemmelliğe kavuşmuş tek modeli geldi."

Duyduğu sözle kızaran Lal, ikizinin kıkırtısıyla ona ters ters baktı. Lalin duyduklarına inanamıyordu. Bu Arap şeyhi cidden vicik vicik aşk adamımı mıydı yani? Ah, hadi ama kusmak için bir yer var mıydı?

"Bana bak şeyh, şu aşk oyunlarını ikizimden uzak tut."

Kaşları çatık gibi dursa da dudaklarındaki muzur sırıtma Lalin'i ele veriyordu. Demin kendisiyle uğraşıyordu, şimdi de Lal'i kendine hedef almıştı. Meleğinin iyice kızaran yüzüne baktığında, bunu anlamak zor değildi. Onu utandırmak için yapmıştı. Bu cadı cidden tatlı bir belaydı ve meleğinin kızarması her ne kadar hoşuna gitse de onu kurtarması gerektiğini düşündü. Kendinden emin bir havayla Lalin'e meydan okur gibi baktı.

"Lalin, Beliz sana sesleniyordu."

Lalin şaşkınlıkla adama baktı.

"Ne zaman seslendi ki?"

"Gitmeden önce..."

"Gittiğine göre hükümsüzdür."

"Peşinden gelmeni istedi."

"Nereye?"

"Buradan uzak herhangi bir yere..."

Lalin bu pratik zekâya hayranlıkla kaş kaldırdı.

"İyisin şeyh. Ama âşık attığın kişiyi küçümseme ve

dediğim gibi ikizimden uzak dur!"

Bu diyalogu utanç ve keyifle izleyen Lal ilk defa se-

sini yükseltti.

"Lalin saçmalamayı kesmek için bence de git, bir

hava al."

"Ah, anladım! Sen de yalnız kalmak istiyorsun. Baş-

tan söyleseydin de burada dış bilemeseydim adama."

"Lalin!"

"Yerim."

Ve Lalin kahkaha atarak oradan uzaklaştı. Giderken

de sesleniyordu.

"Beliz koş! Seksi Arap tavlamanın yolunu buldum.

Önce gözlerini süzeceksin, sonra da tatlı tatlı kızaracak-

sın."

Duyulan sözlerle Lal inleyerek arkasını dönerken,

Jamir kahkaha atmamak için kendisini sıkıyordu. Bu

Lalin gerçekten baş belasıydı. Atlara doğru yürüyen kı-

zın arkasından gitti ve etrafı izleyen gözlerinde oluşan

hayranlığa, daha fazlasıyla hayran oldu.

Çalıştırıcılarıyla sessiz sakın bir şekilde sabah yürü-

yüşü yapan atları izleyen kızı bir süre sessizce izledik-

ten sonra atları göstererek, "Binmek ister misin?" diye

sordu.

Adamın sesiyle hafif irkilen Lal, ona baktığında hâlâ utandığını fark etti. Mahcup bir şekilde gülümseyerek, "Kardeşim adına özür dilerim," diye fısıldadı.

Jamir kızı sakinleştirmek ister gibi gülümsedi.

"Özür dileyecek bir şey yok. Oldukça rahat ve samimi... Gerçi türüne zor rastlanan cinsten... Ben de bir tek kız kardeşim böyle sanıyordum."

Lal tebessüm ederek koşu pistine döndürdü bakışlarını. Jamir tekrar sordu.

"Binmek ister misin?"

Lal ışık saçan gözlerle döndü adama.

"Evet. Hem de çok..."

"Gel!"

Adamın uzattığı ince ve uzun parmaklı eline baktı Lal. Sonra gözlerine... Evet, fazlasıyla hoşlanmıştı bu adamdan. Ama bu kadar hız... Hayır, dikkatli olmalıydı. Kalbi kırılmayacak kadar kıymetliydi. Bile bile ateşe atamazdı.

Eli görmezlikten gelerek yürüdü. Ama bu arada Jamir'in gülümsemesini de görmemişti. Kızın bakışları o kadar netti ki o saniyelik tereddütte Jamir kızın gözlelerinden geçen her bir duygunun kırk sayfalık açıklamasını yapabiliyordu.

Binilmeye hazır atların yanına geldiklerinde, Duru ve İnanç'ın da orada olduğunu gördüler. Lal ile ata bineceklerini, isterlerse onlara da at hazırlatabileceğini söyleyen Jamir'in teklifini teşekkür edip geri çeviren İnanç "Doğumdan sonrasına sözün olsun," diyerek karısını alıp oradan uzaklaştı.

Jamir adamlarının yanına gidip bir şeyler söylerken Lal uzaktan adamı izledi. Bu gidiş hiç hayra alamet değildi. Evet, kesinlikle o bir aşk kadınıydı ama bu kadar hızlı etkilenmek gözünü korkutmuştu.

Hazırlanan atın yanına geldiklerinde Lal hayranlıkla ata baktı. Asaleti her halinden belli olan İngiliz atının uzun bacakları biraz da gözünü korkutmuştu.

"Buna tek binemem. İnanamıyorum ya! Ne kadar da uzun bunun bacakları!"

Jamir kızın kulağına eğildi.

"Beni kur yapmakla suçladığın için sana İngiliz atı seçtim." Oysa elindeki en sakın at buydu.

"Lütfen laf sokma fırsatlarını boş geçebilir misin?"

Kızın gülen yüzüne bakarken kendi gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Elini uzatıp kızın uçuşan saçlarını kulağının arkasına doğru sıkıştırdı. Parmaklarının dış tarafıyla yanağını okşarken, bugün yazdığı söz aklına geldi. Mırıldandı.

"Korku nedir bilmez gönlüm... Yanarsa aşktan, susarsa aşktan..."

Lal tuttuğu nefesini usulca dışarı saldı. Etrafında onca çalışan varken burada böyle... Bu adamda nasıl bir cesaret vardı? Ya kendisinde... Gözleri ise...

Lal adamın nefesini saçlarında, yüzünde hissediyordu. Bu zamana kadar yaşamadığı bir duygu sardı bedenini. Aşkın hiçbir şeklini tatmayan Lal için bambaşka bir dünyaydı ve o bu tecrübesiz halinde neyin gerçek, neyin yalan olduğunu bilmiyordu. Gerçekten bahsettiği gibi miydi adam, yoksa bu da izlenilen farklı bir strateji miydi çapkınlıkta, bilmiyordu. Tek emin olduğu kendi zekâsıydı ve bu adamın gerçek olup olmadığını zekâsının oyunları ile öğrenebilirdi. Arada kendi yanarmıydı? Belki... Ama hep derlerdi, değil mi, aşk için her yol mubahtı... Aşk mı? Ah, biri aklını düştüğü yerden getirirse iyi olacaktı!

"Biraz daha bekleyecek misin, yoksa binecek misin?"

Adamın sesiyle düşüncelerinden arınan Lal, içinden

geldiği gibi davranmaya karar vermişti. Döndü ve gülümsedi. O gülümsediğinde ise Jamir'in gözleri nefesi gibi titredi. Bu kız gülümsememeliydi ya da bir tek ona gülmeliydi. Güldüğü zaman ne kadar güzel olduğunu farkında mıydı?

Evet aslında... Lal kendisinin ve gücünün ne olduğunu çok iyi biliyordu. Hayattaki çoğu şey gibi aşksal oyunlarda iyi bir zekânın elinde parlayan bir mücevher olabilirdi.

"Yardım edersen bineceğim. Peki, sen böyle bakmayı sürdüreceksin mi?"

"Nasıl bakıyorum?"

Lal iyice yaklaştı adama.

"Ruhunu ruhuma verecekmişsin gibi..."

Duyduğu bu cümleyle bir an şaşırıp Jamir, Lal'in tatlı kahkahasıyla kendine geldi.

"Ah yapma Jamir! Altı üstü bir cümle söyledim. Şimdi gerçekten ruhunu teslim edecek gibi duruyorsun."

Kızın bu halinden fazlasıyla hoşlanan Jamir, Lal'in girdiği bu tatlı oyunu gördü ve gönüllü katılımcısı oldu.

"Ateşle oynamak tabirini bilecek kadar zekisin, değil mi?"

Lal gülümsedi.

"Ve bu oyuna girecek kadar da cesur. Hadi, ata binmek istiyorum."

Ata binmek... Bu cümle birçok kıvılcımın başlangıcı oldu Jamir'in beyninde. Uzanıp kızın incecik belinden kavradı ve onu atın üstüne kaldırdı. Kız oturduktan sonra elini belinden çekmeden bir süre alttan yukarı baktı kıza ve sonra yavaşça belini okşayarak çekti elini.

Kendi atına binmeye hazırlanırken Lalin ile Beliz'i koştururken gördü ve arkalarında sinirli bakışlarla

Arda, Yankı ikilisini... Adamlar daha bir şey diyemeden Lalin hemen lafa girdi.

"Ah Jamir! Bizim atları hazır ettin mi? Kusura bakma geciktik."

Arda homurdanırken Jamir şaşkın bir şekilde baktı. Ne atından bahsediyordu bu deli kız? Beliz de beyaz bir atın yanına gitmişti çoktan.

"Ben bunu istiyorum. Madem beyaz atlı prens denen mahlûk yok, ben de beyaz atlı prenses olurum."

Kızların canhıraş çabalarından habersiz Yankı, Jamir'in karşısına geldi.

"Neler oluyor Jamir? Sizi arıyoruz her yerde. İnanç söylemese at bineceğinizden haberimiz yok," Sonra bakışlarını karartarak devam etti, "Hem de Lal ile..."

Jamir daha cevap vermeden Lalin homurdandı.

"Salak mısın sen Yankı? Kaç saattir anlattığımın ne-sini anlamadın. At binmek için sözleştik ve Beliz ile ben sizi aramak için geldik. Melda kocana söyle, aklının kilidini açsın ve anlasın söylediklerimi."

Lal'in yüzüne bakıp, göz kırptığını gören Melda şaşırsa da dudaklarındaki gülümsemeye engel olamadı. Evet, yine her zamanki gibi annelerinden miras kalan kadın dayanışması içindeydiler. Yankı'ya döndü.

"Bebeğim, bazen nasıl fesat bir adam oluyorsun, hayret ediyorum. Hadi, zaten bizi beklerken oyalanmışlar, hemen at seçelim."

Arda, Lalin'e baktı.

"Peki, sen... Sen at binmekten korkmuyor muydun?"

Bu sefer de imdatlarına Daphne yetişti.

"Arda yeter ama aşkım. Aaa... Dakika bir gol bir he-men başladınız huysuzluğa."

Resmen sesle inleyecekti Lalin. Sırf Lal bu aylar yüzünden keyifli zaman geçirmekten mahrum kalmasın

diye bu oyunu kurmuş ama çok önemli bir detayı atlamıştı. O at gibi kocaman bir yaratığa asla binemezdi ki! Arda ve Yankı, İnanç'ın hiç habersiz verdiği bilgiden sonra deliye dönmüşlerdi, bu telaşla aklına da başka hiçbir şey gelmemişti. Allah'tan imdadına şeyh yetmişti.

"Lalin için midilli hazırlıyorum. Ona binebileceğini söyledi. Sanırım ondaki at korkusu değil, yükseklik korkusu."

"Dağcılık yapan bir kız da mı?"

Yankı'ya şaşkınlıkla bakan Jamir, Lalin'e döndü. "Şimdi battık işte," diye düşünen Jamir'i Lalin bir kere daha kendine hayran bıraktırdı.

Lalin omuz silkti.

"Ne var? Dağ altımda dörtmala tepinmiyor. Hâkimiyet bende."

Rahat bir nefes alan Jamir, "Her insanın, bu kız gibi manyak dostu olmalı," diye düşündü.

Lal ise bu söze kahkaha atarken, ne kadar eğlendiği gözlerinden belliydi. Kuzenlerinin onu koruma çabaları, kızların planları... Seviyordu bu aileyi ve test etmesi gereken biri daha vardı. Yakışıklı Arap...Kendine bakan kuzenlerine göz kırptı.

"Siz daha dikilecekseniz ben gidiyorum. Huysuzlanmaya başladı altımdaki."

Söylediği söze anında pişman olan Lal, patavatsız Lalin'in bir halt yemesinden korkarken, bombayı Jamir, kıza bakıp hafifçe kırptığı gözle patlattı. İşte şimdi Lal utançtan ölebilirdi. En iyisi de gözden uzak bir yerde ölmekti ve o telaşla atını mahmuzladı.

Atla gezinti Arda ile Yankı'nın ikna olmasından sonra çok keyifli geçmişti. Bir ara yarış yapan Lal ve Jamir, Jamir'in yarışa asılmamasından dolayı tatlı bir sürtüşmeye girdiler.

"Numara yaptın, değil mi? Bilerek geçmedin."

Jamir atını Lal'e yaklaştırdı.

"Geçmek istemedim evet ama sebebi senin kazanman için değildi. Arkadan bakması daha keyifliydi."

Lal kaşlarını kaldırmış kızacakmış gibi bakmaya çalıştı ama dudaklarındaki muzur kıpırtı bu halini inandırıcılıktan çok uzağa taşıdı.

A & O

Yorucu geçen at binişinden sonra duşlarını alıp, yemeğe inen kalabalıkta savaştan çıkmış gibi bir hal vardı. At binmeyen Duru ve İnanç, bir de alışkın olduğu için Jamir gayet rahattı. Jamir, İnanç ile Duru'nun yanına geldi.

"Sıkılmadınız umarım."

İnanç Duru'yu kendisine çekmiş, keyifle etrafı seyreliyordu. Bahçeye hazırlanmış kocaman çardakta bahar güneşinin tadını çıkartıyorlardı.

"Yok dostum, rahat ol. Etrafı dolaştık ve bu orman havası gerçekten mucize gibi."

Duru da kocasını onayladı.

"Jamir, buraya harika bir tesis kurmuşsun. İhtiyaç olabilecek her şey var. Odalar da öyle. Ufak ama konforlu... Bayıldım valla ve haberin olsun artık daimi müşterin olacağız."

Jamir gülümsedi.

"Müşteri ne demek... Her zaman misafirimsiniz."

Arda ve Yankı da yanlarına gelince Duru kızların yanına geçti. Bir yanında Daphne diğer yanında Lal vardı. Lal'in gözlerini takip ettiğinde, Jamir de olduğunu görmek onu şaşırtmadı.

"Çok muhteşem bir adam, değil mi?"

Lal gülümseyerek başını salladı. Sohbeti duyan Daphne de kıkırdadı.

"Bizim odunlar bile fazla ses edemiyorlar adama."

Lalin başını uzattı üçlünün arasına.

"Adam koca şeyh, sıkıyorsa ses etsinler. Valla kelle koltukta..."

Kızlar kahkaha atınca adamlar o tarafa döndü. Jamir kendisine bakan Lal ile göz göze gelince, göz kırptı. Aynı şekilde karşılık almak onu şaşırtmıştı. Bu kız görüldüğü gibi değildi. Tutkusu gözlerinden belliydi. Akıllı uslu duruşu sadece bir kılıftı belki de. Ya da aşka kendini kaptırınca mı böyle oluyordu? Aşk mı? Evet, aşk olacaktı. Kaçarı yoktu bu saklı ateşin.

Yemekten sonra kızlar etrafı dolaşırken erkekler de tesisi incelemeye başladı. Arda ve Yankı'nın fikirlerinden faydalanan Jamir, yardımcısına notlar aldırıyor ve ciddi anlamda bu adamların fikirlerini önemsiyordu. Akşamın geç saatlerine kadar oturmuşlar, sohbet etmişler ve uzaktan gelen hoş bir müzik eşliğinde eğlenmişlerdi. Lal ve Jamir yalnız kalamamışlar ama sürekli birbirlerinin gözlerinde saplanıp kalmışlardı. Herkes iyi geceler dileyip odalarına çekildiklerinde, ikisi de birbirini düşünerek uykuya dalmıştı.

Sabah erkenden uyanan Lal pencereden giren kuş sesleri ve temiz havayla canlanmış, ince eşofmanlarını giyip sabah yürüyüşüne çıkmaya karar vermişti. Odasından çıkıp etrafı kolaçan ederken hiçbir ses olmadığını fark etti. Sadece çiftliğin uzak köşelerinde çalışanların ufak telaşlarını duyabiliyordu.

Nereye gideceğini düşünürken ayakları onu atların bölümüne getirdi. Uzun bir koridorda, karşılıklı büyük demir kapılar vardı. Yarıdan yukarısı parmaklıkları olan bölmeleri sessiz adımlarla dolaşırken birbirinden cins ve asil atlara göz gezdirdi. Bacakları kısa ama kaslı, gövdeleri aşırı güçlü olan Arap atlarının bölümüne geldiğinde hayran olmadan duramadı. Çöl iklimine dayanacak kadar kuvvetli olan atların parlak tüyleri ve iklimine uygun sert bakışları vardı. Bu bakışlar, her ne kadar sıcak bir adam olsa da ona Jamir'i hatırlattı. En son özel olduğu belli olan, diğerlerinden daha büyük kabinin önüne geldiğinde yanılmadığını anladı. Kapısında özel bir arma bulunan bölüm, diğerlerinden ayrılıyordu.

Kabinin içine baktığında gece kadar siyah bir atla göz göze geldi. Burnu açılıp kapanarak hiddetle nefes alıyordu hayvan, başını yukarı kaldırıp hafifçe kişneyince Lal geri doğru ürkek bir adım attı. İşte tam o anda atın yanında bir kıpırtı fark etti. Bir süre sonra görüş alanına bir at daha girmişti. Kızıl kahve tüyleri, gözlerine düşen ipek gibi perçemleri vardı. Başının ön kısmında burnuna kadar beyaz bir bölüm... Ayna gibi ata ait bir ziynet

gibi duruyordu. Kızıl at ona bakarken göz göze geldiler dese yeri ydi. Atın dişi olduğunu tahmin etti. Sessizce mırıldandı.

“Merhaba güzelim. Sen nasıl da asil bir dişisin böyle!”

At sanki anlamış gibi kapıya doğru yürüdü. Burnunu parmaklığa dayadığında Lal atlara özgü nefes kokusunu hissetti. Gülümsedi.

“Ah, tanışmak mı istiyorsun?”

Elini uzatıp atın başını ve yelelerini okşadı. Anladığı kadarıyla bunlar Jamir’in özel atlarıydı. Arkadaki siyah at Lal’e doğru kişneyince Lal hafifçe kahkaha attı.

“Benden de kıskanacak değilsin ya!”

Ensesinde hissettiğı nefes ve tam kulağının arkasında duyduğı sesle irkildi kız. Bu adam bu kadar sessiz nasıl gelmişti?

“Kıskandığı Gecenin Işığı değil.”

Adama doğru döndüğünde yaptığı yanlış fark etti. Burun burunaydılar çünkü Jamir başını hatırı sayılır şekilde aşağıya indirmişti.

“Kim o zaman?”

“Benim...”

“Nasıl?”

“İlk defa dakikalardır onunla değil, başka bir şeyle ilgileniyorum.”

Lal neredeyse alacağı cevaptan emin, sormaması gerektiğinden daha da emin bir şekilde fısıldadı.

“Neyle?”

“Seni izlemekle...”

Lal duyduğuyla gülümseme ile hayran olma arası bir ifadeyle baktı adama.

“Bu hoş bir iltifat oldu.”

Ama adamın bakışları hiç iltifat eden, flörtöz bir çapkının bakışları değildi. Öylesine ciddi ve öylesine derin bakıyordu ki... Yüz ifadesini aratmayacak ciddi bir tonla Lal'e cevap verdi.

"İltifat değildi. Sadece beni Türkiye'ye çağıran kaderi karşımda görünce gözlerimi alamadım."

Jamir gerçekten de böyle düşünüyordu. Buraya onu çağıran kader, kısmet işte bu karşısında duran kızdı. Şaşırmış gözlerle ona bakan, dudaklarını ne diyeceğini bilemeden açıp kapayan bu kızın büyüüne kapıldığını biliyordu. İşin güzel tarafı da bundan hiç rahatsız değildi. Üstelik o kimdi ki kaderine karşı gelecekti? Gelmedi de.

Adamın başı gittikçe eğiliyor ve nefesi bunca koku arasında hayat verecek ferahlıkta Lal'in ciğerlerine doluyordu. Konuyu değiştirmek için panikle arkasını dönen Lal, o anda gözlerini kısacık kapayıp hafifçe gülümseyen adamın görüntüsünü de kaçırdı. Evet, dün bir cesaret göstermişti ama bu cesareti her zaman ortaya dökerek gücü yoktu. Hazırlıksız yakalanmıştı ve hızlı gitmek istemiyordu. Bu adama kalsa hız bile kendinden utanırdı.

Görmeyen gözlerini karşısındaki atlara dikerek sordu.

"İsimleri ne?"

Adam kızın arkasından iyice yaklaştı ve kapı ile kendi bedeni arasında sıkıştırdı. Ellerini de iki yanından parmaklıklara koyunca Lal'in istese bile kaçacak alanı kalmamıştı. Başının üstünde adamın nefesini hissedererek vereceği cevaba odaklanmaya çalıştı.

"Gece ve Gecenin Işığı..."

"Bunlar karı koca mı?"

Adam bu saf ve muazzam soruya kahkaha atarken, bir elini indirip kızın beline dolamış ve yüzünü de boy-nuna doğru bastırmıştı.

“Hiç öyle bakmamıştım çöl ahusu ama evet. Genç oldukları andan beri birlikteler ve sadece birbirleriyle eşleşirler.”

Adamın dudaklarından dökülen çöl ahusu sözcü-ğü ve bu kadar yakınında olması ile düşünmeyi bile unutacak hale gelen Lal hiçbir şey diyemedi. Adam de-
vam etti.

“Çünkü onlar benim atlarım. Hikâyelerini duymak ister misin?”

Kız sadece başını sallamıştı. Jamir pozisyonunu boz-madan çenesini Lal’in omzuna dayayarak konuşmaya başladı. İkisinin de gözleri, birbirlerine sokulmuş atlar-daydı.

“Gece benim reşit olduğum zaman ailem tarafın-dan bana verilen hediyem. Delikanlılık dönemlerimizi birlikte geçirdik bu serseriyle. Bir gün bir at çiftliğine gitmemiz gerekti. Birkaç damızlık at beğenip alacak-tık. Gece’yi bağladığım yere döndüğümde onu bir yere kilitlenmiş bakarken gördüm. Evet, onunda çiftleşme zamanı gelmişti ama onlarca at içerisinde tek bir ata odaklanması ilgimi çekti. İpini çözüp, baktığı ağıla doğ-ru götürünce onu serbest bıraktım. Beni arkada bırakıp bu yüzünde ışık parlayan kıza doğru ilerledi.” Kısa bir an susup elini ona doğru yaklaşan Gece’nin başında do-laştırdı. At sanki anlamış gibi başını sağa sola sallayıp, dışısının yanına tekrar sokulunca Jamir daha kısık sesle devam etti. “Ya Gece’yi orada bırakacaktım ya da ışığını alıp bizimle getirecektim. Çünkü benim atım bana ben-
ziyordu.”

Lal gözlerini atlardan çekmese de adamın bakışlarının onda olduğunu hissediyordu. Adam susunca Lal büyük bir saygıyla mırıldandı.

"Sen de ışığını ona verdin."

"Evet. O günden sonra kabinlerini hiç ayırmadım. İki tane de yavruları var."

Heyecanla adama döndü Lal.

"Ah, gerçekten mi? Neredeler?"

Kızın heyecanlı yüzünde dolaşan gözlerini dudaklarında sabitledi.

"Onlar Dubai'de. Ben eğer uzun süre kalacaksam gittiğim her yere Gece'yi getiririm ve tabi Işığın'ı da."

Duyduklarıyla gözleri dolan Lal, bu atlara imrenecek haldeydi neredeyse. Ve bu adam...

Dudaklarına doğru eğildiğini hissedince gözlerini kapattı Lal. Önce nefesini hissetti. Sonra belli belirsiz dokunuşunu... Hissettiği yoğun duygudan kirpikleri titredi. Filmlerde gördüğü, kitaplarda okuduğu başına gelmişti. Âşık olmuştu bu adama. Hem de ilk gördüğü an... Mantık neredeydi peki? Yoktu. Sadece bu adam vardı. Öpüşmenin derinleşmesini beklerken adam dudaklarının üstünde usulca mırıldandı.

"Şimdi buradan çıkmazsak seni bir daha asla bırakmayacağım çöl ahusu. Senin o iki yarma kuzenin gelmeden çıkalım istersen."

Bu söze dayanamayıp gülümseyen Lal, yine dudaklarının birbirine değdiğini hissetti. Jamir, kalbine girmeye ve orada mesken tutmaya yemin etmiş gibi acımasız bir şekilde saldırısına devam etti.

"Tadın her sabah ilk tatmak istediğim şey olsun ve yemin olsun; başka hiçbir tat değmeyecek dudaklarıma."

Geri çekildi. Kızın elinden tutup, onu çıkışa doğru götürdüğünde Lal kendinde değildi. Kesinlikle değildi.

1780

Kahvaltıdan sonra kızlar dolaşma kararı almışlar ve adamlardan ayrılmışlardı. Bir süre ormanlık arazide turladıktan sonra birkaç kayanın bulunduğu bir açıklığa gelip oturdular. Havadan sudan sohbet ederken Melda bir anda Lal'e döndü.

"Evet, küçük hanım. Şimdi seni dinliyoruz."

Lal bu ani çıkışa şaşırsa da inkâr etmenin ve bu kızlardan bir şey saklamanın gereksiz olduğunu biliyordu. Onlar hiçbir zaman birbirlerinden bir şey saklamazdı. Ama anlatacak ne vardı ki? Tek bir cümle... İki kelimelik tek bir cümle...

"Âşık oldum."

Uzun bir sessizlikten sonra her kafadan ayrı ses çıkmaya başladı. Duru dikkat etmesi gerektiğini söylerken, Melda bunu saklamaması gerektiğini söylüyordu.

"Ben bu saklama olayından dolayı neler çektim en iyi siz biliyorsunuz. Adam açıkça rengini belli etti ki bunu biz bile anladık. Açık ol ona karşı."

Ama Lalin tepiniyordu. "Hayır ya. Önce ondan emin olmamız lazım. Ya adam sadece burada kaldığı süresinde eğlence arıyorsa."

Daphne olumsuz anlamda başını salladı.

"Öyle bile olsa, bu eğlencesini asla dostlarının kuze niyle bulacak kadar şerefsiz değil. Saçmalamayın."

Beliz başını salladı. "Tamam, Daphne haklı. Ama şu var ki hemen açılmamalı Lal. Adamın ne hissettiğinden emin olmalıyız."

Kızların bu telaşını sıkıntılı bir şekilde izleyen Lal,

söylediğine de söyleyeceğine de pişman olmuştu ki Lalin tekrar cırladı.

"Detayları anlatsana kızım. Tek bir cümle kurdun, biz de burada destan döşüyoruz."

Lal ikizine baktı.

"Verilecek detay yok."

"Lal!"

"Ay, aman tamam, bağırma!"

Lal geldiği andan beri yaşadıklarını, hislerini anlatınca kızların ağzı bir karış açık kaldı. Melda derin bir nefes verdi.

"Vay be! Bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Adam atların bile aşkına saygı duyacak kadar aşk adamıymış yani?"

Girdiği şoktan çıkması kısa süren Lalin, kızların şaşkın bakışları arasında kahkahalarla yerde yuvarlanmaya başladı.

"Ah, annem kıyamam ya! Sen koskoca şeyh, şu düştüğü hale bak."

Kafasına yediği yumrukla susan Lalin, Duru'ya baktı.

"Sen de amma dengesiz oldun ha koca göbek. Ne vuruyorsun?"

"Haketme! Aşk diyoruz, aşk."

"He canım he! Dün koyduk tavaya, bugün pişti, yiyoruz maşallah."

Lalin'in bu hallerine alışkın olan kızlar hiç onu iplemekten, sohbete bir süre daha devam ettikten sonra Lal'in içinden geldiği gibi davranması gerektiği kararını aldıktan sonra çiftliğe döndüler.

Tam içeri girerken Yankı yanlarına geldi.

"Neredeydiniz?"

"Alışverişe çıkmıştık kocam. Sana da bir çift çorapla içlik aldım."

"Valla mı? Hadi, gel, giydir o zaman."

Kocasının çekiştirmesine yarı gülerek yarı kızarak karşı koyan Melda "Of Yankı! Bıraksana, kızlarla dedi-kodumuz bitmedi," diye dirense de Yankı hiç geri adım atmadı. Karısının kulağına eğilip fısıldadı.

"Dedi nedir bilmem ama kodu kısmını üstleniyorum ömrüm."

Yankı ile Melda'nın arkasından gözlerini devirerek bakan kızlar, yine aynı keyifle diğerlerinin yanına doğru yürüdüler.

Kalan iki günde yine aynı şekilde devam etmişti ancak bir şey anladıklarından mıdır bilinmez, Arda, Yankı ve hatta İnanç üçlüsü asla Jamir'i yalnız bırakmamış; bir an bile Lal'le baş başakalamamışlardı. Kapıdan çıktığı an karşısında mutlaka bu üçlünden birini buluyor, atla gezme zamanlarında ise her nedense biri mutlaka yarışmak istiyordu. Misafirlerini uğurlarken bu durumu düşünüp gülen Jamir, kendi kızkardeşini düşününce bu adamlardan daha azını yapmayacağını fark etti. Haklılardı. Ama en büyük kârı; Lal'in gözlerinde paylaştığı özel zamanlardı. Etrafta ne kadar insan olursa olsun. Lal ile vedalaşırken kulağına tek söz söyleyecek kadar fırsat buldu sadece.

"Bundan sonra bensiz kalamayacaksın."

Lal sadece tebessüm ederek arabaya bindi.

A & O

Eve döndüklerinde Lal ve Lalin, etraflarını saran anne ve teyzesine baktılar. Lalin kıkırdarken Lal onu dürtüklemekle meşguldü. Gözünden hiçbir şey kaçma-

yan Yasemin ve Nergiz sözsüz soruyu sordular kaşlarıyla. Lalin dayanamadı.

"Kızınız âşık olmuş."

Lal sesle inlerken kendini koltuğa attı.

"Sağ ol Lalin. Senin gibi ikizi olanın vallahi de düşünme ihtiyacı olmaz."

İkizinin yanına gelip yanağından kocaman öpen Lalin kendini onun yanına fırlattı.

"Fena mı bebişim? Her duyguyu aynı anda yaşıyorum."

Yasemin'in sesiyle kendilerine geldiler.

"Kesin boş konuşmayı! Anlat Lal!"

Kız teslim olmuşçasına gözlerini yumdu.

"Anlatacak bir şey yok. Âşık oldum işte."

"Kime?"

Nergiz'in sorusuna Lalin kıkırdayarak cevap verdi.

"Şeyh efendi hazretlerine..."

İki kadın şaşkın halde bakarken Lal homurdandı.

"Şeyh deyip durmasana be..."

"Ne diyeyim kuzum? Ama Allah için taş gibi şeyh."

Yasemin kızının yanına geldi. Saçlarını okşadı.

"Annem. Haklısın cazibesi dayanılmaz bir genç adam o. Ama dikkat et olur mu? Üzülmeni istemiyorum. Daha dün bir, bugün iki... Bambaşka kültürün iki ayrı dünyasısınız. Bu işin sonu ciddiye varırsa..."

Bu söz üstüne hayretle bağırarak Nergiz, Yasemin'in sözünü kesti.

"Sen ne ara olayı buraya getirdin. Çocuk sadece 'Âşık oldum,' dedi Yasemin. 'Evleniyorum,' demedi. Üstelik adamın duygusu ne bilmiyoruz."

Lal hızla "O da boş değil," diye savunmaya geçerken, Yasemin hâlâ Nergiz'in takıldığı yerdeydi.

“Nergiz bu işler şakaya gelmez. Her şekilde üzülecek.”

“Hah! Üzülecekmiş. Bak adam da boş değilmiş işte, üzülmez. Hem farzet ki üzüldü, bu yarım kalmış keşke-den daha iyidir. Üstelik Dubai gayet modern bir ülke...”

Lalin üzüntüyle baktı ikizine.

“Vallahi ayrılmam. O herife söyle, bana da bir şeyh bulsun oradan. Bensiz asla yollamam seni.”

Lal ailesini çok seviyordu ama biraz abartmıyorlarmıydı?

“Acaba biraz abartmıyor musunuz? Size sadece ‘Âşık oldum,’ dedim, ‘Evleniyorum,’ demedim.”

“**B**eliz emin misin kızım? Senin gibi bir akademisyeni kaybetmek istemeyiz.”

Hocasına sevgiyle bakan Beliz, bir zamanlar onun için doğru karar olduğunu zannettiği akademik kariyer hayallerine son verip vermemeyi bir kere daha düşündü. Mezun olduğu sene Önder Hoca'sının da okuldan ayrılmış olması, bu kararı almasındaki en büyük nedenlerden biriydi aslında. O kadar yıl uğraşsa da aklından çıkaramadığı adamın yokluğuyla, yine aynı mekânda savaşmak, bunu yaparken de akademik kariyerini belirlemek onun kaçış yolu olmuştu. Yeni bir hayat ve düzen için uğraşacak gücü yoktu. Ama şimdi büyümüştü. Hâlâ içinde yaşayan adamın hayaletine karşı daha güçlüydü ve bu korunaklı ortamdan ayrılma zamanının geldiğini düşünmüştü. Her ne kadar onu çok seven Bünyamin Hoca'sı bu kararını desteklemese de...

“Eminim hocam. Bir süre ne yapacağıma karar veremeyebilirim ama en azından dış dünyaya kanat açmanın zamanı geldi diye düşünüyorum.”

“Tamam. Sen nasıl istersen... Anlaşılan, seni piyasaya kaptıracağız ama yüzümüzü kara çıkartmayacağına eminim.”

Beliz mütevazı duruşunu sadece birkaç hocasına karşı sergilerdi ve Bünyamin Hoca bu birkaç kişiden biriydi. Ayağa kalkarken gülümseyerek adama baktı.

“Ama hocam, olurya bana ihtiyacınız olur, artık okulda değilim diye düşünmeyin. Ne zaman ararsanız

o zaman size yardım etmeye hazırım.””

Başını olumlu yönde sallayan adam, ayağa kalkmıştı ki aklına gelen bir şeyle Beliz'e bir ricada bulunacağını sinyallerini veren bir bakış attı.

“Bir şey istemek için çok erken olduğunu düşünmezsen senden bir şey isteyeceğim Beliz.”

Bu kadar çabuk beklemeyen Beliz şaşırsa da belli etmedi. “Elbette hocam.”

“Eski bir hocamız var. Görevinden ayrıldı ve şimdi sosyal bilimlerdeki temel kavramlar hakkında akademik bir araştırma sürdürüyor. Eğer sistemden ve denetimden geçerse akademik kaynak olarak da kullanılabilir. Dün buradaydı ve iyi bir asistan istediğini söyledi. Ama ne yazık ki öğrencilerin vize haftası olduğu için bu isteğine karşılık verememiştim. Sen bir iş ayarlayana kadar bu görevi alır mısın?”

Sosyoloji Bilim Dalı ile alakalı akademik araştırmalar ve hatta bununla alakalı bir kaynak kitap hazırlamak Beliz'in hayalini kurduğu bir şeydi. Açıkçası çok fazla düşünmesine gerek yoktu. Bu, ayağına kadar gelen bir staj imkânıydı ve bu yüzden heyecanını saklayamadan cevap verdi.

“Seve seve hocam. Kim bu hoca, ben tanıyor muyum?”

Kızın sorusunu cevaplayacağı sırada telefonu çalan adam, birkaç saniye dinledikten sonra “Hangi hastane?” dedi ve telaşla telefonu kapadı. Beliz endişeyle hocasına bakarken Bünyamin Hoca da masada duran not kâğıdına bir şeyler karalamaya başladı. Bir yandan da açıklama yapıyordu.

“Benim hanımın apandisti patlamış. Sen bu adresi al ve bugün müsaitsen görüşmeye git. Senden iyi asistan

bulamaz."

Beliz daha ağzını açmadan adam fırlayıp gitmişti bile. Elindeki kâğıda bakakalan Beliz, başını sallayarak çıktı odadan. Gitse miydi? Ama gitmese aptallık olurdu. Hayalini kurduğu bir işe bu kadar yaklaşmışken üstelik...

Arabasına atladığı gibi yola çıktı. Şehir dışına yakın kırsal bir alanda olan adresi bulmakta zorlansa da sevimli bir köyü andıran yere geldiğinde, hocanın neden burayı seçtiğini anladı. Sessizliğiyle, yapılanmanın kalitesiyle tam çalışılacak bir yerdi.

Adresteki eve geldiğinde, manzaradan etkilendi. Nefis bir bahçe ve evin sırtının dayalı olduğu güzel bir koru vardı.

Arabasından inip evin bahçe kapısındaki zili çaldı. Bir süre bekledikten sonra şirin bir teyze evin kapısından çıktı ve ona doğru ilerledi. Karşı karşıya geldiklerinde kadın gülümsüyordu.

"Buyur güzel kızım."

"Beni üniversiteden Bünyamin Hoca gönderdi. Sanırım burada bir hoca yaşıyor ve asistan arıyor..."

"Ay, evet! Arıyor da bir türlü bulamadı. Sen asistalık için mi geldin?"

Beliz heyecanlı kadına tatlı ve şaşkın bir şekilde gülümserken başını salladı. Kendini tanıtacağı sırada kadın Beliz'i kolundan tuttuğu gibi evin sevimli ön verandasına doğru çekmeye başladı.

"Gel, şurada bekle sen güzel kızım."

Kadın onu yalnız bırakıp evin içinde gözden kaybolunca Beliz hayret içinde gülerek sandalyeye oturdu. Daha bahçeyi incelemeye başlamamıştı ki kadın aynı enerji ve güler yüzle kapıda yeniden belirdi.

"Canım, ben profesörle görüştüm. 'Bünyamin Hoca yolladıysa işe alınmıştır, yarım saate oradayım beklesin,' diye iletmemi istedi."

Beliz, bu işin bu kadar kolay olmasına sevinmişti. Bahar güneşine yüzünü çevirirken keyifle gülümsedi.

"Beklerim burada o zaman."

"Tamam kızım. Bir şey içer misin? Soğuk limonata yapmıştım Gurur'a."

"Alırım efendim teşekkürler."

Gurur... Okulda Gurur diye bir hoca var mı diye düşündü bir süre. Hatırlamıyordu. Belki de Gurur Hoca, o okula başlamadan önce ayrılmıştı.

Neşeli teyzenin getirdiği limonatasını içerken içeriden bir patırtı sesi geldi ve evin kapısı şiddetle açıldı. O tarafa dönen Beliz, karşısında sevimli suratlı, gözleri uykudan şişmiş bir genç adam gördü. Kaç yaşındaydı bu genç adam. Dört, belki de beş...

"Meyhaba, sen kimsin? Emoş teyzem misafiyimiz vay dedi. Babamın yanında çalışcakmışsın dimi?"

Bu güzel surata gülümsememek elde değildi ve Beliz de gülümsedi. Üstelik sanki bu çocuğu daha önce görmüş gibiydi. Belki de babasıyla okula geldiği zamanlarda karşılaşmış olabilirlerdi.

"Merhaba, ben Beliz. Babanın asistanıyım."

Koca bir adam edasıyla elini uzatan çocuk, göğsünü de aynı edayla şişirip kendini tanıştırmayı ihmal etmedi. Zekâsı bakışlarındaki kıvılcımdan belliydi.

"Ben Guyuy."

Beliz de aynı ciddiyetle elini uzattı.

"Demek Gurur sensin. Çok güzel bir ismin varmış Gurur, tanıştığımıza sevindim."

"Teşekkür edeyim. Senin de çok güzel saçlayın vay."

Dokunuyum mı?"

Beliz ufak bir kahkaha atıp saçlarını omuzuna döktü. Tam o arada kapıya gelen ve onları izleyen adamdan habersiz.

"Elbette Gurur, dokunabilirsin. Ama sadece sana elletiyorum kıymetini bil."

Çocuk gülümsediğinde yanaklarında gamzeleri oluşmuştu ve Beliz bir an dondu kaldı. Bu gülümsemeyi hatırlıyordu. Bu gamzeleri... Galiba bu çocuğu da hatırlıyordu. Nefesinin kesildiğini hissetti.

Kendini toparlamaya çalışırken bahçe kapısında bir hareketlilik hissetti ve döndüğünde yanılmadığını anladı. İşte ciğerlerinde var olan bir damla nefeste kapıdan ona bakan adamla kayboldu gitti. O sırada Gurur da saçlarını unutup fırlamıştı.

"Babam geldiii, babam geldiiiiii..."

Kucağına atlayan oğluna sımsıkı sarılırken bile gözü kızın üstündeydi. Asistanı...

Beliz ise o an oradan kaçmak istedi. Her an bir yerlerden o kadının çıkıp Önder'e sarılmasını bekler gibi tedirgindi. Bu muydu yani? Bunca yıldır bu adamdan kaçmıştı. Okulda soru sormak için bile yanına yaklaşmamıştı. Hissettiği duygulardan utanmış, evli bir adamı seviyor olmayı kendisine yakıştıramamıştı. Ne zaman gözünü kapatsa arabanın yanında birbirinin burnuna kadar girmiş konuşan iki beden görüyordu. Burada kalırsa ne olacaktı? Gözlerinin içine baka baka burada kalabilecek miydi? Dayanabilecek miydi buna? Hayır.

Ayağa kalkıp çantasını aldığı gibi ilerledi. Önder'in yüzüne bile bakmadan yanlarından geçip gidecekti, gidiyordu da. O el onu durdurmasaydı.

“Nereye gidiyorsun Beliz?”

Onu hatırladığına mı sevinsin, koluna değen sıcak avuçla yere mi devrilsin? Bilemeden kaldı. Ne diyecekti şimdi? İş için gelmişti ve onu bekleyerek de kabul ettiğini göstermişti. Şimdi ne bahane bulacaktı? *Sen olduğun için gidiyorum* mu diyecekti. *Seni yeterince sevdim, bir de gözümün önünde görüp acılarımı katlamak istemiyorum* mu diyecekti. Kapana kısılmış gibiydi.

“Sana nereye gidiyorsun dedim. Asistanlık için gelen sen değil misin?”

“E-eyet.”

“Güzel. İşe alındın işte. Şimdi içeri geç. Önce yemek yiyelim ve ardından hemen biriken raporları temize çek. Onları temize çekip gözümde oluşturmadan yeni konuya geçemiyorum.”

Beliz hâlâ kolunda olan ele baktı. Resmen ağlayacaktı. Sakin ve mantıklı ses, bir çırpıda onun sorununu çözmüştü işte. Aman ne kolaydı! Kararsız bir şekilde dururken, diğer elinde ufacık bir dokunuş hissetti. Gözlerini aşağıya çevirdiğinde boncuk gözlerin, ışıldayarak ona baktığını gördü.

“Beliz gitmeşene. Hem yemek yerken sana çizdiğim yesimleyi gösteyiyim. Gitme.”

Gözüne titreyen gözlerle bakan çocuğa gülümsedi ya da gülümsemeye çalıştı. Emin değildi. Elini sımsıkı tutan minik ele baktı ve kendini o eli sıkarken buldu.

Çocuk yüzünde görülmeye değer bir ışıkla babasını kapıda, öylece bırakıp Beliz’i eve doğru çekiştirmeye başladı. Önder arkada kalmış, çatık kaşlarla ilerleyen ikiliyi izliyordu.

İçeri girdiklerinde Gurur, Beliz’i merdivenlere yöneltti. Minik bir evdi. Altta sadece salon ve mutfak, üst kata ise karşılıklı iki oda vardı. Odalardan birine girer-

ken Gurur seslendi.

"Emoş benim odamdayız biz."

"Tamam, kınalı kuzum. Yemek hazır olunca seslenirim."

Emoş, Önder'in çatık kaşlarına bakınca gülümsedi.

"Endişelenme profesör oğlum."

Önder gülümsemeye çalıştı.

"Bana *profesör* deyip durma Emoş. Daha çok var o işe. Kendimi çok yaşlı hissediyorum."

"Hadi oradan. Daha otuz yaşındasın sen. Ben zekâna söylüyorum onu yaşına değil. Hadi, üstünü değiş yemek hazır olur. Ayrıca endişelerini de bırak."

Önder içindeki endişeyi sakladığını zannederek mırıldandı.

"Gurur şimdiden sevdi onu. Alışırsa..."

"Akıllı bir kıza benziyor. Belki tek alışan Gurur olmaz ha, ne dersin?"

Önder bu sefer gerçekten gülümsedi. Gamzelerini ortaya çıkaracak kadar hem de...

"Hatun sen çok tehlikelisin. Ben de üstümü değıştireyim o zaman."

Üst kata çıktığında oğlunun odasından gelen neşeli sesle ister istemez gülümsedi.

"Bak bunlayın hepsini ben çizdim. Göydün mü? Buyda babamla ben canavaylayla savaşıyoruz. Buyda babamla biylikte piknik yapıyoruz. Buyda daaaaa..."

Çocuğun gösterdiği resimlere bakıp, o resimlerdeki eksikliği düşünen Beliz, aklındaki sorunun dudaklarından çıkmasına engel olamadı. "Gururcum, anneni neden hiç çizmemişsin? Onun resimleri nerede?"

Nefesini tutarak cevabı beklerken Gurur'un gözlerinde oluşan ani değışimi çözmeye çalışıyordu. O sıra-

da alt kattan gelen Emoş'un "Yemek hazır kuzularım," sesiyle normale dönen Gurur'un değişimini de gözden kaçırmamıştı. Tam sorusunu başka bir şekilde sorsa mı diye düşünürken aralık kapıdan Önder'in içeriye girdiğini gördü.

"Babacım hadi. Yemek yiyoruz. Beliz..."

Cevap alamayan Beliz, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Neredeydi ki bu kadın? Resimlerde bile yoktu.

İçi içine sığmayacak kadar hareketli olan Gurur, hızla ayağa kalktı ve kalkarken de Beliz'i beraberinde sürükledi. Beliz bir girdabın içine kapılmış gibiydi. Kontrol onda değilmiş gibi savruluyordu resmen. O kadın şu anda işte olabilir miydi? Evet, belki de işteydi. Akşam gelecekti ve bir aile olacaklardı.

Merdivenlerden inerken peşindeki sert adım seslerini ruhunda hissetti. Bacakları öyle titriyordu ki..Buna dayanamayacaktı. Her an o kadının adı geçecek diye, bir yerlerden çıkacak diye tedirgin yaşayamazdı. En kötüsü de bu adam ve çocuğu sahibinden kıskanıyor olmasıydı. Beliz böyle biri değildi. Bir yuvaya göz koyacak kadın değildi. Anlık bir çılgınlık gibi bastıran duygularından sıyrılırken bir karar aldı. Bir bahane bulmalı ve yemekten sonra gitmeliydi.

"Hadi, bakayım benim güzel çocuklarım, oturun ve bu masada ne varsa hepsini bitirin. Boşuna pişirmiyorum ben bunları."

Önder masaya yerleşirken sinir bozucu şekilde sakin-di. Emine Hanım'a tatlı bir sitemle takılmayı daimal etmemişti.

"Emoş, sayende egzersizlerimi iki katına çıkarıyorum."

“Hadi, oradan! Sanki kilon varmış gibi...”
“İki katına çıkarma sebebim de bu zaten...”

Önder ve Emoş’un tatlı didişmelerini dinlerken gülümsemek istedi. Gülümseyemedi. Etrafını incelerken o kadına ait bir şeyler görebilme ihtimaliyle fotoğraf çerçevelerinde bir hayli oyalandı ama tüm fotoğraflarda Gurur ve Önder yalnızdı... Acaba ayrılmışlar mıydı? Bunu aklına getirdiğinde içinde oluşan sevinçten bile utandı Beliz.

“Kızım yesene. Bir lokmasın. Seni aç mı bırakıyorlar evde, anlamadım ki.”

Beliz konuşmak istese de sesi çıkmadan baktı kadına. Sonra Önder’in olduğu yerden bastırılmış gülme sesi geldi. Adama döndüğünde başı önünde dudakları muzur bir kıvrılmayla birbirine bastırılmış şekilde gördü.

“Okulda seni susturamazlarken şimdi ağzından kelime çıkmaması ilginç...”

Beliz’in yaşadığı şaşkınlıkla ağzı bir karış açıldı neredeyse. Okuldaki halini mi hatırlıyordu? Hiç onunla aynı ortamda bulunmamıştı. Mümkün olduğu kadar kaçmış, karşılaştıklarında ise heyecandan konuşamamıştı hiç. Şimdi bu...

“Beliz, ya bir şey diyecem sana. Diyim mi?”

Resmen duygu bombardımanı içerisinde soluksuz kalan Beliz, gökten inen kurtarıcı hesabı Gurur’a döndü. Cevap vermemek iyiydi. Hatta çok iyiydi.

“De bakalım.”

“Sen benimle evleniy misin?”

Bu sözle Emoş kahkaha atarken, Beliz kendi tükürüğünde boğulmak üzereydi. Gülse mi şaşırırsa mı bilemeden etrafa bakarken, Önder’in çatılmış kaşlarını gördü.

Beliz adamın neye sinirlendiğini anlayamadı. Sonuçta karşısındaki çocuktur. Hatta çok ciddi bir ifadeyle, sorusuna cevap bekleyen bir çocuk... İster istemez gülümsemi.

"Tatlım. Bu çok gururlandırıcı bir teklif... Ama sanırım..."

"Hayıy yaa, sanma evet de. Okulda Buse vay... Babama ilk göyüşte âşık olduğunu söyledi. Ben de seni göyüşe ilk göydüm ya haniii, bi baktım âşık olmuşum."

Şimdi de ortaya çıkan Buse'nin kim olduğu düşüncesiyle iyice kafayı sıyırmak üzere olan Beliz, Önder'in kahkahasıyla da beyaz bayrak çekmeye hazırlandı.

"Babacım, Buse de sen de aşkı bilemeyecek kadar küçüksünüz."

"Hiç deee... Sen bi teklifimi düşün Beliz ve ben yesim yapcam gelcem sana. Sakın gitme ben gelene kaday."

Masadan fırladı ama yarı yoldan geri gelerek Beliz'i şaşırtan hızla yanağından kocaman öpücük alıp gitti. Giderken de bağıırıyordu.

"Ohh bee mis gibi kokuyo valla da yaaa."

Artık gemileri yakan Beliz kıkırtısını durduramadan elini yanağına götürüp bir süre çocuğun arkasından bakakaldı. Sonra bakışlarını masaya çevirdiğinde çatık kaşlarla kendisini izleyen adamla göz göze geldi ve anında bakışlarını çekti. Nöronlarına bu kadar yüklenmemesi daha iyiydi. O da tehlikesiz sulara döndü. Emoş'a...

"Ellerinize sağlık."

"Bir şey yemedin ki. Kuş kadar yiyen kızlardan mısın yoksa sen de?"

Savaşa girmiş yorgun cengâver gibi hissetti kendini.

"Yo, aslında ben..."

"Emoş, asistanı mı rahat bırak ve ellerine sağlık. Be-

liz, çalışmaya başlasak iyi olur.”

Önder cevap beklemeyip, evin kapısından çıkarken Beliz şaşkınlıkla arkasından baktı. “Çalışmaya başlayalım,” deyip evden çıkıp gitmek neyin kafasıydı ki? Emoş kızın şaşkınlığına gülümserken, “Bahçedeki küçük kulübeyi çalışma odası yaptı. Hadi bekletme de kudurmasın,” deyip tabaklara uzandı.

Beliz yavaş hareketlerle kalktı ve kapıdan dışarı çıktı. Etrafına baktığında, evin sağ arka çaprazında söğüt ağacının dalları arasında saklanmış kulübeyi gördü. Sanki bambaşka bir dünya gibiydi. O tarafa doğru ilerledi. İçeri girdiğinde minicik kulübeye göz gezdirdi. Bir duvar yerden tavana kadar kitaplık, ormana bakan ve bahçeye bakan iki cam, camların önünde ise iki çalışma masası vardı. Bir köşede ise rahat olduğu belli olan bir kanepe...

Önder ormana bakan camın önündeki masaya oturmuş kafasını kâğıtlara gömmüştü bile. Beliz’in geldiğini görüp başını dâhi kaldırmadan konuştu.

“Masana geç. Çalışmalar önünde, düzeltmesini yapıp dosyaya aktar. Üç günde bitecek hale gelirse sevinirim.”

Beliz buraya çalışamayacağını söylemek için gelmiş ve neyle karşılaşmıştı. Hayır, artık sabrında bir sınırı vardı. Üstelik yüzüne bile bakmıyordu bu adam. Bakmasın daha iyiydi ama... Kimi kandırıyordu ki iyi falan değildi.

“İşi alıp almadığımı bile belli değil daha. Hiçbir şey konuşmadık.”

Önder başını kaldırıp kıza baktı.

“Belli değilde ne demek? Kabul etmesen neden gelecektin? Geldin, şimdi neden kabul etmeyeceksin? Bün-

yamin Hoca'ya da söylediğim gibi bir asistanın alacağı maaşın fazlasını alacaksın, azını değil. Çalışma saatlerini işini yetiştirdiğin sürece sen belirleyeceksin. İstersen al dosyaları, evinde çalış. Bu imkânları hangi mantıkla geri tepesin? "

İki parmağını burun kemerine götürüp sıkıştıran Önder yorgun gibi nefes alıp verdi. Gözlerini bir süre kapalı kaldıktan sonra açıp Beliz'in gözlerinin içine baktı.

"Bak Beliz. Haftalardır asistan bekliyorum. Son vize haftası olduğu için gelen yok. İşler birikti ve benim benim bu işlerin önüne geçti. Birinin bana yetişmesi lazım. Okuldaki başarılarını biliyorum, çalışmalarını yakından takip ediyordum. Şimdi uzatmayalım istersen ve lütfen bana zorluk çıkarma. Lütfen..."

Takip mi ediyordu onu? Adamın söylediği şeyden aklında sadece bunun kalmasını hiç yadırgamayan Beliz, o mübarek çenesini olur olmadık zamanlarda açmaktan çekinmediğini de gösterdi.

"Eşiniz nerede?"

İşte tam da bu soruyla... İnanamıyordu. Ağzından çıkan soruyu, adamın yüz ifadesini gördüğü an idrak etti. Bu soruyu cidden sormuş muydu?

"Konumuzla ne alakası var bunun? Korkma, burada bekâr bir babayla olmak senin adına leke getirmez. Şimdi sessiz kalmayı dene Beliz."

O an Beliz ne yapacağını bilemeden adama baktı. Bekâr baba sözüyle, içindeki rahatlamayla ve vicdanındaki utançla daha fazla dayanamayacağını anlayıp hızla kapıdan çıktı. Arkasından şaşkın bakan adama aldırmadı bile. İçeride annesiz kalan bir çocuğun acısını düşünmeden hissettiği rahatlama son damlaydı artık.

Bahçenin bir köşesine gidip duvara yaslanan Beliz,

neden çekip gidemediğini düşünüyordu. Önder'in karısıyla yaşamamasına sevinirken, vicdan azabının sebebini de düşünüyordu. Gurur'a annesini sorduğunda gözlerinde beliren bakışları da düşündü. Düşündü ve o anda dondu kaldı. Ya kadın öldüyse... Ya o minnacık yürek çocuk yaşında anne acısı çektiyse...

Daldığı düşüncelerle gözlerini sımsıkı kapatıp duvardan aşağıya doğru çöktüğünde ağlamamak için ciddi bir savaş vermeye başladı.

"Allah'ım yalvarırım ölmüş olmasın." Beliz'in kısık sesli duası yüreğini titreten bir sesle bölündü.

"Seni odamın camından göydüm. Üzgünsün. Neden?"

Bir yandan sorusunu soran Gurur, diğer yandan teklifsiz Beliz'in kucağına usul usul yanaştı.

Beliz boğazına tıkanan duyguları yutkunmaya çalışırken çocuğun yumuşacık saçlarını hafifçe okşadı ve neşeli tutmaya çalıştığı bir sesle cevap verdi.

"Üzgün değilim tatlım. Sadece hava almak istedim."

Gurur ikna olmamış olacak ki "Emoş teyzem de göydü seni. Bana gidebileceğini söyledi. Gitcek misin? Gitmesen olmaz mı?" diyerek yalvaran bakışlarını Beliz'e çevirdi. Beliz o bakışlara kilitlenirken ne diyeceğini şaşırdı. Şimdi bu çocuğa ne söylenirdi ki...

"Gururcum, açıkçası gitmeli miyim bilmiyorum. Henüz iş konusunda anlaşmadık babanla."

"Anyaş o zaman."

Beliz gülümsedi. Sonuçta çocuk mantığı ya siyah ya da beyazdı. Onların dünyasında griye yer yoktu. Yoktu ama bu çocuk belki de birçok gri gecelerde annesinin özlemiyle uyumaya çalışıyordu. Gözlerinde biriken yaşları geri iterek fısıldadı.

"Gurur... Anneni özlüyor musun?"

Kucağındaki minik vücudun kasıldığını hissetti. Kendine bin kere kızdı.

"Özlemiyorum. Beni özlemeyeni neden özliyorum."

"Özlemez olur mu bebeğim? Her anne evladını özler."

Ne diyeceğini bilemeden çocuğu teselli etmeye çalıştı. Minik gözler yüzüne döndü.

"Özlese beni bıyakıy mıydı hiç? Sevse de bıyakmazdı dimi? Ama olsun sevmesin. Zaten ben de sevmedim onu ki hiç. Hem biliyo musun, bana hiç senin gibi sayılmadı o, sayılmasın da zaten. Hatırlamıyorum bile onu. Hatırlamıyım da zaten dimi?"

Beliz gözlerinden akan yaşları durduramadı ve çocuğun saçlarına öpücük kondurmaya başladı.

"Emoş teyzemden sonya bana böyle sayılan tek kadın sensin. Öğyetmenim de sayılıyo ama o hepimize sayılıyo. Gitcen mi Beliz? Söz evlenelim demiycem bi daha. Ama gitmesen oluy mu?"

Beliz neler olduğunu bilmiyordu. Önder ve karısı arasında neler geçti bilmiyordu. Ama ikişeyden emindi; bu çocuğun annesi ölmemişti ve bu çocuk sevgiye açtı. Sadece babadan aldığı yetmiyordu bu gururlu yüreğe. Boynuna iyice sokulan minicik yüz Beliz'in kararını vermesinde çok etkili oldu.

"Gitmeceğim küçük adam. Hem sen büyüyene kadar evlenmemiş olursam sen de hâlâ beni istiyor olursan belki evleniriz de ha ne dersin?"

Gülümsemesini istiyordu. Başarmıştı da. Koynuna gömülü surattan kıkırtı sesleri yükseldi.

"Aynaştık o zaman. Beni sevecek misin?"

Bu soruda o kadar şeyler saklıydı ki... Beliz yüzünü

gömdüğü saçların arasından fısıldadı.

"Seni sevdim bile ben."

Başını kaldıran Gurur, babasını hatırlatan gamzeleri Beliz'e hediye edercesine gülümsedi.

"Ben de seni sevdim. Emos duymasın ama ondan daha çok sevdim çünkü sen çok güzelsin."

Beliz de gülümseyerek dudaklarına fermuar çekme hareketi yaptı.

"Aramızda sır o zaman."

Aynı hareketi yapan Gurur da kıkırdadı.

"Sır."

Bu büyülü anı, Önder'in kükreyen sesi bozdu.

"Beliz derhal kulübeye gel. Konuşmamız lazım. Gurur sen de odana geç babacım."

Başını kaldıran Beliz, iki metre ötesinde kendisine bakan öfkeli gözleri gördü. Ne zamandır dinliyordu bu adam onları?

Gurur, Beliz'i hızlı bir şekilde öpüp, eve doğru koşarken Beliz de adamın peşinden yürüdü. Kulübeye girdiğinde adamı tam ortada eli belinde kendisine bakarken buldu. Kaşlar çatık...

"Oğluma annesini sorarak ne elde etmeye çalışıyordun?"

Beliz bu soruya cevap vermemişti. Vereceği cevaptan ya da alacağı karşılıktan emin değildi çünkü.

Önder ise bu sessizliği artan bir gürlemeye karşılıdı.

"Ona o kadını hatırlatarak ne yapmaya çalışıyordun?"

Beliz yine sessiz kalınca Önder bu sefer kulübenin camlarını yerinden oynatacak kadar güçlü bir şekilde kükred.

"Beliz beni delirtme ve cevap ver!"

Derin bir nefes alan Beliz "Battı balık, yan gitsin," diye düşünerek adamın gözlerine bakarak cevap verdi. Eh zaten bu kadar susmasının kıymetini bilmeyen bir adama da müstehaktı.

Bana burada çalışacağımı söylüyorsun. Bu evde sadece sen ve ben olmayacağız. Gurur'un annesinden bahsederken hüznülenmesinin sebebini bilmem lazımdı. Annesi nerede bilmem lazımdı. Eşin var mı yok mu? Bu evde bir yere döndüğümde karşıma bir kadın çıkacak mı bilmem lazımdı."

"Bana sorsaydın."

"Sordum az önce hatırlıyor musun acaba? Ben olayları bilmiyorum ve merak ettim işte. Gurur'un bu kadar acılı olduğunu bilmiyordum. Çok hassas bir çocuk o."

Önder kızın gözlerindeki endişenin samimiyetini ölçer gibi baktı yüzüne. Derin bir nefes aldı.

"Bak tamam haklısın belki. Sana ilk ve son kez söylüyorum o zaman. Gurur'un annesi yok. Hiç olmadı da. Oğluma bir daha annesini hatırlatma."

Beliz duyduklarına inanamıyordu.

"Nasıl yok? Sizi gördüm ben okulda."

"Ne gördüğünü bilmiyorum ama senin tek bilmen gereken Gurur'un annesi hayatımızda değil, olmayacak da. Annesiz yaşamının Gurur için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Annesi ile alakalı her sorusunda ona verecek bir cevabım bile yokken, onun o cevapsızlıktan bile bir parça sevgi yakalamaya çalıştığını görüyorum. Şimdi o sevgi dolu kalbini sana çevirecek ve sana alışıp, sonrasında yine yalnız kalma duygusunu yaşayacak. Bunu istemiyorum. O yüzden sen sadece işini yap, oğluma yaklaşıp kafasını karıştıрма."

Duyduklarını hazmetmeye çalışan Beliz, Gurur'un

yine bir şekilde annesiz kaldığını fark etti. Belki ölmemişti ama görünen o ki pek hoş bir ayrılık olmamıştı. Hangikadın evladını bırakırdı ki? Ayrılmış bile olsa...

Gözünün önünden Gurur'un anne özlemi kokan bakışları gitmedi. Sonra bir şeyi idrak etti. Bunca zamandır başka bir kadına ait sandığı adam, aslında hiç kimseye ait değildi. Bunun farkındalığı içinde kendisini toplamaya çalışırken, Önder'in uyaran sesiyle dikkatini adama verditekrar.

"Oğlumun sana alışmasına izin verme. Sen gidince yeniden yıkılacak."

O an keşke o dikkati ona vermeseymiş de sinirleri oynamasaymış diye düşündü. Ne diyordu bu adam? Beliz'in dil ve beyin bağlantısı o anda irtibatı kopardı.

"Ne diyorsun sen be? O çocuk bana sarıldıkça onu iteyim mi? Benden bunu isteme, duydun mu? Yapamam. İstersen beni şimdiden kov çünkü yapmayacağım. Bu işten çıksam da Gurur beni istediği sürece seve seve ona vakit harcayacağım. Bak bak bir de ne diyor bana ya? Ondan uzak duracaktım. Hah..." Tam gazını almış, giden Beliz, Önder'in birbirine bastırdığı ama gülmesini saklayamadığı dudaklarını görünce gözlerini tehlike sinyalleri çalarak kıstı. "Ne gülüyorsun sen şimdi?"

Adamın kendini toparlama çabasını izlerken de yüreğinin ne kadar hafiflediğini düşünüyordu. Sevdığı adam şu anda bir kuş kadar özgürdü ve bu da kendi yüreğindeki aşkında özgür kaldığı anlamına geliyordu. Yüzü her ne kadar kafa göz dalacakmış gibi dursa da içi bayram yeriye.

Önder ise kendini ancak toplamış, sesindeki saklı kahkahayla cevabını veriyordu.

"Özüne döndün. Seni en son hatırladığımda kampüsün ortasında bu şekilde birine bir şeyler anlatmaya çalışıyordun. Bir an nefessiz kalacaksın sanmıştım."

Onu hatırladığında? Beliz gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Ay ne komik!"

Bir anda rahatlayan ortam Önder'in de hoşuna gitmiş olacak ki oyunbaz bir kızgınlıkla kaşlarını çatı.

"Senin dilin fazla mı uzuyor? Az önceki sakın kız nerede?"

"Sadece kandırmacaydı o. İş alabilmek için... Madem aldım, o zaman sorun yok."

Kapının tıklatılmasıyla ikisi de kapıya döndü. Emos elinde çay tepsisi, yanında da elindekek tabağıyla, çekingen bir şekilde yürüyen Gurur ile içeriye girdi.

"Size kek ve çay getirdik."

Emos tereddütle gülümserken Beliz'in gözleri Gurur'daydı. Gurur resmen yalvaran ve korkan bakışlarla Beliz'e bakarken, Beliz de bakışlarını ondan çekemedi. Sonra aklına Önder'in onu uyarması geldiği için genç adama döndüğünde, bu sefer de bakışlarıyla uyarıldığını fark etti ve açıkçası bu uyarıcı bakışları hiç umursamadı.

Gülümseyerek Gurur'a döndüğünde, geldiğinden beri ilk defa gerçek anlamda gülümsediğinin ve bunun da göze çarptığının farkında değildi.

"Bu kekler nefis görünüyor. Alışırsam her gün isterim."

Gurur o anda rahat bir oh çekip yüzüne güneşi kışkandıran bir gülümseme yerleştirdi.

"Gitmiyousun dimi? Ben demiştim oleeyyy.."

Tabağı babasının eline tutuşturarak kızın kollarına

atladı. Çocuğun omuzunun üstünden adama bakan Beliz, onunda oğluna buruk bir gülümseme ile baktığını gördü.

"Gitmiyorum tabii. Senin gibi bir yakışıklıyı nasıl bırakırım?"

"Evet evet eveeettt..."

“Evet arkadaşlar. Tırmanışımız başlıyor. Geceyi zirvede konaklayarak geçirip, sabah da inişe geçiyoruz. Sarp ve denetimsiz bölgeye geldik. Bizimde birbirinizden ayrılmayın. Hadi, bakalım kolay gelsin.”

Lalin arkadaşı Azra'ya doğru eğilip fısıldadı.

“Ay bu adam susarken daha yakışıklı he.”

“Kızım sus. Buraya bakıyor herif. Zaten gözü hep senin üstünde...”

Lalin kıkırdadı.

“He, zaten onu alırsam hiç konuşturmayacağım. Dursun bir köşede.”

Azra kahkahasını tutmaya çalışırken yüzü moradön-müştü resmen. Bu dağ olayına Lalin'le katlanabiliyordu ancak. O yumuş ses o sırada yanlarına yaklaştı.

“Hayrola Lalin bir sorun mu var?”

“Ah ne sorunu olabilir ki? Her şey mükemmel.”

“Güzel. İstersen benimle tırmanabilirsin.”

Yüzünü buruşturmamaya çalışan Lalin, bir adam bu kadar yakışıklı olup, bu sesi neresinden çıkarır ki diye düşünmeden edemedi.

“Yok ya, ben böyle iyiyim. Geriden geriden geleyim.”

Bilmem kaçınıcı kez reddedilen adamın arkasından bakan Lalin, başını sağa sola sallarken mırıldandı. “Ya Rabbi'm. Yaratıyorsun bari takibi için bir melek atasaydın.”

Saatlerdir süren tırmanış, yarım saatir de onu sıkıştıran tuvalet ihtiyacı ile iyice tepesi atan Lalin, bir de sırt

çantasından kaburgasına bir şeyin battığını hissedince homurdandı. Yavaşlamadan sırtına batan şeyden kurtulmaya çalışsa da başaramadı. Gittikçe uzaklaşan gruba bakarken ne yapması gerektiğini düşündü. Şimdi adamlara tuvalet için durması gerektiğini söylese, yumoş ses ona eşlik etmek isteyecekti. Lalin'in son ihtiyacı olan şey de o çalının arkasında işini hallederken, o yumoş yumoş sesin ona seranat yapmasıydı. En iyisi kendi işini kendinin görmesiydi. Grup uzaklaşsa bile elinde güzergâh ve pusula olduğu sürece elbet varış noktasına ulaşırđı.

Sarp kayaların arasından geçip ufak çalılık alana gelen Lalin, çantasını bir kayanın üstüne bırakarak tuvalet ihtiyacını giderdi. Bir yandan bacaklarından tırmanıp, kışına kadar yürüme ihtimali olan böcekleri düşünürken, diğer yandan da kafasında kurduklarına sırtımdan edemedi. O böcekler, haşarat familyasının en sapık, en cani böcekleriydi. İşini bitirdikten sonra da o hayal dünyasının etkisiyle ayağa fırlaması ve pantolonunu çekmesi başını döndürecek kadar hızlı oldu. Ama tam kemerinin ucunu son köprüden geçirecekti ki üstüne sıçrayan çekirge, korkularının gerçeğe dönmüş hali gibi kalbinin kulaklarında atmasına sebep oldu. Refleksle kendini geriye fırlatan Lalin, daha çekirge savaşından çıkmanın rahatlamaşını yaşayamadan, neresiyle çarpđı belli olmadığı çantasının bayır aşağı yuvarlanışını dehşet içinde izledi. İzledi ve kısa bir nefis molasından sonra çantasını yakalamak için attığı adımın boşluğa denk gelmesiyle üçüncü golü yaşadı. Evet. Büyük bir ihtimal o anda düşüşe geçmişti. Dengesini kaybedip yuvarlanmaya başlayan Lalin "Hayvanlardan bu kadar korkan bir kızın, dağcılıkta işi ne arkadaş?" diye soranları şimdi çok iyi anlıyordu işte

Yuvarlanırken kâh gökyüzünü görüyordu kâh yüzünü toprağa sürüyordu. Öncülerinin bahsettiği sarp kayaların olduğu yerde bulunduğunu fark etmişti ama iş işten geçmişti. İşemek için bula bula burayı bulmakta ancak onun yapacağı bir işti zaten. Hem bu uçurumun sonu bu kadar uzak mıydı ya? Düş düş bitmiyordu mübarek. Bilinci kapanırken en son hatırladığı buydu.

Lalin kendine geldiğinde gözüne kırmızılık vuruyordu. Hafifçe araladı gözlerini ve güneşin batmak üzere olan rengini gördü. Kaç saattir yatıyordu burada. Dudaklarının ve boğazının kurumuş olduğunu fark edince uzun süredir burada olduğunu fark etti. Bir süre bilincini açmak için bekledi ve sonra ayağını hafifçe oynattı. Evet, sızı vardı ancak kırık yoktu.

"Lalin 1, uçurum 0."

Başını ve vücudunu da yavaşça hareket ettirince yine sızıları hissetti. Tehlikeli bir vuruk ya da kırık olmadığını fark etti.

"Lalin 2, uçurum 0."

Sıra yardım için seslenmeye geldiğinde ise ağzını açtı ve kısa bir an ses çıkmadığını fark etti. Bu kötüydü işte.

"Lalin 2, uçurum 1."

Bir süre derin nefeslerle kendine gelmeye çalıştı. Ekibe bir mesaj atması gerekiyordu. Gerçi onun kaybolduğunu fark eden ekip onu kurtarmak için aramaya çoktan başlamış olmalıydılar. Eğer başlamadıysa hepsinin canına okuyacaktı. Ama önce oturup, mesaj atması gerekiyordu. Birkaç sıyrık ve ezikle atlattığı bu mace-rayla hafifçe keyiflenen Lalin, sırtındaki ve omuzundaki sızıya aldırmadan yattığı yerden doğrulup çantasını aramak için etrafa bakmıştı ki baktığı gibi dondu kaldı.

Yarım metre daha sürüklense resmen vücudunun

parçalarının bile bulunamayacağı bir uçuruma düşecekti. İşte o an korkuyu hissetti. Geri geri sürünerek sırtını yamaca yasladı. Bir uçurumun çıkıntısına takılıp durmuştu. İstese bile yukarı tırmanamazdı. Bu nasıl bir şanssızlıktı ya da nasıl bir şans? Telefon açmalıyım diye düşündü. Etrafına bakındığında ise... Çantası neredeydi?

"Lalin 2, uçurum onyüzbinmilyonbeş."

A. 82 (1)

Zengin züppesi bir kız daha kaybolmuştu ve işin yoksa ara bul! Sinirle ona verilen bölgeyi tarayan adam, resmen köpürüyordu. Tamam, o bir AKUT gönüllüsüydü. Evet, işi hayat kurtarmaktı ve yine evet, bu görevi severek yapıyordu. Ama damda mahsur kalan kedisi için arayan kokoşlardan ve sırf dağ tepe gezmenin sosyetik etkinlik olduğunu düşündükleri için bir avuç yerde kaybolan züppelerden hoşlanmıyordu.

Tarif edilen yerin 20 metre ilerisinde birtakım izler gördü. Ezilen çimenler, aşınan toprak. Züppe hatun yuvarlanmıştı demek. Örümcek mi görmüştü acaba? Hatta örümcekten kaçıp bir ağaca tırmanmış ve zorlu bir yaşam mücadelesine girmişti. Derken yerde gördüğü izlerle düşüncelerini rafa kaldırdı. İzlerin gittiği yöne baktığında ise nefesinin kesildiğini hissetti. Eğer o uçuruma yuvarlandıysa...

Lalin saatin iyice ilerlediğini fark ettiğinde ve hâlâ gelen giden olmadığını gördüğünde, hissettiği korku giderek büyüdü. Ne yapacaktı buradā böyle? Bulunana kadar herhalde korkudan ölürdü. Lal o kadar söylemişti oysaki. "Gerek yok, yeni üç gün tatil yaptın, gitme" demişti. Bir kere de burnunun dikine gitmese ölürdü.

Ee gitmişti de ne olmuştu, yine ölecekti. Başını kaldırıp avaz avaz bağırdı.

Hızını arttırarak kaya kaya aşağıya inmeye çalışan genç adam, izlerin gittiği yönü gördükçe korkusunun büyümesine engel olamıyordu. Ve o sırada o sesi duydu.

"Eğer ölürsem burada, kendimin ağzına sıçayım lan!"

Buğra bu sesi duyduğu an öyle rahatlamıştı ki dizini yere koyup kahkaha atmaya başladı.

Yukarıdan kahkaha sesi duyduğunda bir an umutsuzluktan kafayı yediğini sandı. Başını kaldırıp baktığında sırttan bir adam gördü. Zaten siniri tepesindeydi. Niye gülüyordu ki bu taş şimdi? Adam gülmesinin arasında seslendi.

"Nasil yapmayı düşünüyorsun onu? Amuda kalkarak mı öldükten sonra mı?"

Ne? Dalga mı geçiyordu bu herif? "Ölüm dediğin nedir ki gülüm, biz onu..." diye tam felsefi düşünceler içine girmişti kibunun sırası değil diye kendisini durdurdu ve huyun ancak teneşirde çıkacağını ispatlar gibi alttan yukarı adama sevimli ama şirret çemkirmeye başladı.

"Hah! Neyse ki sen geldin. İşim kolay olacak."

Adam tek kaşı havada cevap verdi.

"Üzgünüm. Ben kızlara o dediğin şeyi yapmam."

"Ben yaparım sana, sen rahat ol."

Aldığı karşılıkla bu kızın zengin züppe olduğuna bir kere daha emin olan Buğra, bulunduğu yere bağdaş kurup oturdu ve gün batımını izlemeye başladı. Kız bir süre daha bekleyip seslendi.

"Manzaranın keyfini çıkardıysan beni artık kurtarsan diyorum."

“Hiç niyetim yok. Bence dünya senin gibi bir cadı-
dan kurtulduğu için gayet mutludur.”

Lalin öfkeden elini yere vurdu. Kurtarıcısı bir deliy-
di.

“Sen ne cins bir şeysin be? Kurtar beni çabuk.”

Buğra aslında kızı bir an önce kurtarması gerektiğini
biliyordu ama işte o içinde kıvranan şeytan yok muy-
du?

“Yok, valla böyle iyi...”

Yan tarafına uzanıp elinide başının altına koyarak,
uçuruma taş fırlatmaya başlayan Buğra, aşağıdaki ho-
murtunun da farkında olarak sırtıyordu. Aşağıdan
yine çemkirme sesi geldi.

“Kahve de ister misin paşam?”

“Sen biliyor musun ki yapmayı? Hiç sanmıyorum.”

Lalin öfkeyle kımıldamaya çalışırken kalçasındaki
ağrı onu zorladı ve inleyerek geri yıkıldı. Kızın inleme
sesiyle bir anda doğrulan Buğra ona baktı.

“Hey bana bak. Yaran var mı? İyi misin?”

Acıdan kapanan gözünü açmadan homurdandı La-
lin.

“Yok ya! Ne yarası? İlahi sen! Zaten buraya da kon-
forlu bir jetle indim. Salak mısın be adam? Metrelerce
sürüklendim. Kalçam da kırık var, kaburgamın en az
üçü çatlaktır. Başımda şişme var muhtemelen iç kana-
ma geçiriyorum. Ha birde sanırım tırnağım kırıldı.”

Deli olduğu şüphe götürmeyen kıza bakan Buğra
söylediklerinin kaçta kaç doğru bilmiyordu ama kızın
haklı olduğu bir şey vardı ki o bulunduğu yere jetle iniş
yapmamıştı. Kızın o çıkıntıya takılması tamamen bir
mucizeydi. Ah, aptal, zengin tayfası!

Bir anda kendi ailesini düşündü. Zengin diye dalga
geçtiği kesimin tam göbeğindeydi bir zamanlar. Ailesi-

ni reddetmeden önce... Neyse ne! Sonuçta parasına güvenen insanlardan nefret ediyordu...

"İp atacağım sana, bir yere ayrılma."

"Ben de 'Bir akşam yemeği yiyip gelirim,' diyordum. İyi madem, beklerim."

"Bak, şansını zorlama. Seni bırakır giderim. Soran olursa da 'Bulamadım,' derim."

Aşağıdan yukarı çamura bulanmış yüzünü kaldırıp, gözlerini cilveli cilveli süzen Lalin "Ama sen benim gibi bir kıza bunu yapmazsın, değil mi bebeğim?" diye seslendi.

Buğra duyduğu bu sözle bir an donup kalsa da sonunda kahkahasını tutamamıştı. Nasıl bir yaratıktı bu aşağıdaki kız?

"Bekle aşkım, kurtaracağım seni. Beyaz urganlı prensin geldi."

"Ne mutlu bana! Ne mutlu bana!"

Kafa kızdı. Başka açıklaması yoktu. Kuvvetli bir kaya bulup ipi bağlayan Buğra, makarayı ayarlamış yere çaktığı çekice de ipin diğer ucunu bağlamıştı. Salıncak şekli oluşturduğu ipe sürgü mekanizması olan emniyet kemerini yerleştirdikten sonra aşağıya saldı.

"Dağcıysan bu kemeri nasıl takacağını biliyorsundur, değil mi?"

"Biliyorum. Oradan bakınca salak gibi mi duruyorum Bay Salak."

"Valla sen orada, ben buradaysam evet... Salak olan sen oluyorsun."

Önüne düşen kemeri beline ve kol altına bağlayan Lalin homurdandı.

"Ben buradan bir kurtulayım da sen o zaman görürsün."

Kızı çekmeden önce tekrar sordu Buğra.

"Bana bak, hareket etmeni engelleyecek yaran varsa

helikopter çağırayım."

"Ay, yok! Ancak çene var sende. Çek beni işte."

"Lan şeytan 'Tam çekerken sal ipi insin aşağıya,' di-

yor."

"Şeytanını öptürtme bana."

"Kızım sende de ne kulak varmış?"

Lalin kıkırdadı.

"Ah, evet! Biliyorum. Minik ve seksi... Çek hadi çek."

Adam onu çekerken kalçasındaki ağrıyı umursamamaya çalışan Lalin zorlanarak da olsa ellerini güvenli zemine değdirmiş ve dizlerinin üstüne çökmüştü. Başını kaldırmadan öyle duruyor ve aşağıda bastırdığı korkusunun uçup gitmesini bekliyordu. Sonra yine o uyuz sesi duydu. Ama çok seksi olan o sesi...

"Ayaklarıma kapanmana gerek yok bebek."

Gördüğü dağcı ayakkabısına baktı bir an. Yuh, kaç numara giyyordu ki bu adam? Yavaşça başını kaldırdı. Kaval kemiği, dizler, baldırlar, adamdaki bacak boyu neredeyse kendi boyu kadardı. Nerede kalmıştık? Ha baldırlar, kalçalar, bel, hop aşağı in! Baldırlar... Az yukarı çık! Oha!

"Bunca zamandır sadece alt yarımı süzdün, geceye kadar da üstümü süzsen, oho sabaha kadar buradayız desene."

Bu adamı burada öldürse, çok kolay kaza süsü verebilirdi. "Teptim ve düştü." Nokta.

Başını hızla kaldırdı ve hâlâ emekleme pozisyonundayken, kollarını göğsünde birleştirmiş, başını aşağıya eğmiş dev gibi adama baktı. Hep aşağıdan mı görecekti bu adamı? Başı dönmüştü ve o an adrenalin ve yorgun-

luktan gözleri karardı. Kendinden geçerken son hatırladığı telaşlı ses ve kollarında hissettiği baskıydı. Oh olmuştu ona. Azıcık telaşlansın.

Kollarına yığılan kıza bakan Buğra bir an telaşlandı. Yere uzatıp vücudunu kontrol etti. Başında herhangi bir darbe göremedi. Saçlarının bağlı olduğu lastiği çözüp parmaklarını saçlara daldırırken, gözününde çamurlanmış yüzde dolaştırdı. Dudakları akıl alabilecek güzellikteydi. Aklını toplamaya çalışıp muayenesine devam etti. Aldığı ilk yardım ve sağlık eğitimleri sayesinde incelediği vücutta birkaç ezilmeden başka bir şey bulamadı. Yeleğinin düğmelerini açıp tişörtünü yukarı kaldırdı. Kaburgalarından bahsetmişti kız. Dalga geçtiği bariz ortada olsa da işi riske atamadı. Gördüğü ten dilini damağını kurutsa da işine odaklandı. Birinci amacı can kurtarmaktı.

Tüm muayene tamamlandıktan sonra kızın aşırı adrenalin ve bastırıldığı korku sebebiyle bayıldığına emin oldu. Çantasından çıkardığı malzemelerle yaralarını temizledi. Kalça kısmında gördüğü morluğu ezik kremi ile tedavi etmeye çalıştı. En azından ağrısını alırdı bir süre. Güneş iyice kırmızılığını arkasında bırakarak batarken ne yapacağını bilemedi. Hemen merkezi arayıp, aradıkları kişiyi bulduğunu ama ancak sabaha inişe geçeceklerini söyledi. Kızın durumunun iyi olduğunu belirtti.

Minik cadı ufak ufak kendine gelmeye başladığında bağdaş kurduğu yerden onu izliyordu. Tepkilerini ölçmek hoştu. Uyanmaya çalışırken buruşturduğu yüzü, ağzının içinde gevelediği anlamsız sözler, savurduğu tekmeler... Gülümsedi Buğra. Bu halde bile kendine özgü kişiliğini devreye sokuyordu.

Lalin gözlerini araladığında, vücudundan tır geçmiş gibi hissediyordu. Nerede olduğunu algılaması uzun sürmedi. Karşısında gördüğü gözler... İşte o an ayıldı. Bir iyi, birde kötü haberi temsil ediyordu bu gözler. Ölmemişti bu iyi haberdi. Kötü haber ise kurtarıcısı bu manyak herifti.

"Ne bakıyorsun?"

"Hep bu kadar sevimli mi olursun uyanırken?"

"Güzellik uykusundan uyanmıyorum herhalde. Ne bekliyordun? Gerinip 'Ah ne güzel bir gün?' diye etrafa neşe saçmamı mı?"

Buğra gülümsedi. Hani derlerdi ya; can çıkar huy çıkmaz. Hah işte bu kız şu anda bu sözün doğrulayıcısıydı.

"Bak güzelim, burada oturup senin o sevimli züppe egonu tatmin etmek isterdim ama bir an önce geceyi geçirecek sağlam bir yer bulmalıyız."

Lalin o an doğruldu ve tabi bu inlemesine neden oldu. Her yeri ağrıyordu.

"Bir, geceyi burada hele seninle asla geçiremem. İki, aileme ulaşmalıyım ama çantam kayıp."

Aynı dik başlılıkla cevap verdi Buğra.

"Bir; ben hiçbir yere gitmiyorum ama seni tutamam. İki; benim telefonumla arayıp haber verebilirsin."

Lalin düşündü. Gitse... Zaten çıkış dört saat sürmüştü ve bu ağrıya üç saatten önce iniş yolunu bulamazdı. Pusulası da yoktu. Üstelik gece yarısı yabani bir ayıyla karşılaşmaktansa en azından Türkçe konuşan bir ayı ile olmayı tercih ederdi. Türkçe mi? Sanki Türkçe konuşmayan ayıların başka lisanı vardı. Yok, yok kesin kafasını çarpmıştı hem de şiddetle. En önemlisi de İstanbul'a uzak olmamakla birlikte şehir dışındaydılar.

"Tamam, ver telefonunu."

Adam hiç orali olmadı.

"Versene ya! Kime diyorum?"

"Efendim, anlayamıyorum."

Lalin sinirlendi.

"Tamam." Sinirle saçlarını karıştırdı. Lastiği neredeydi ki? Yüzüne düşen saçlarını geri itti ve aklının bir köşesine aşağıya indiğinde saçlarını erkek gibi kazıtacağını yazdı.

"Tamam, Bay Kasıntı. Lütfen telefonunu verebilir misin?"

"Ne demek bayan züppe... Buyurun."

Çantasından telefonunu çıkarıp kıza uzattı. Lalin telefonu alırken karşısındaki adama öldürecek gibi baksa da telefonu eline aldıktan sonra o öldürücü bakışlarını telefona çevirdi. Kahretsin ki aklında hiç numara yoktu. Kör olsun insanları tembelleştiren teknoloji...

Adama medet umar gibi baktı.

"Aklımda numara yok."

"Ya sabır!" diyen Buğra, kaşlarını kaldırdı. "Beynin mi sulandı Bayan Züppe? Yoksa zaten sulu bir beyine mi sahipsin?" diye dalga geçti.

"Ay sen ne gıcıksın arkadaş? Bana da züppe deyip durma. Yok işte, hepsi telefonumda kayıtlı ve hatırlamıyorum. Dur bi'dakika. Bi'dakika ya. Son rakamlar değişti. Ama neydi?"

Lal ile telefon numaralarının son rakamı değişti sa-dece. En fazla dokuz arama yapacaktı, öyle değil mi? Bir rakamından başladı. Karşıdaki erkek sesini duyunca mırıldandı.

"Sanırım yanlış numara."

Kendine alay edercesine bakan adama sinirli bir ba-

kışla karşılık vererek diğer numaraları denedi ve beşinci denemede denk getirdi.

"Efendim..."

"Lal..."

İşte şimdi aradığına pişman olmuştu. Sevgili ikizinin endişeli ve öfkeli sesi muhtemelen karşısındaki sinir bozucu adama kadar ulaşıyordu.

"Lalin! Kahretsin, sen neredesin? Arıyorum açmıyorsun. Deli mi edeceksin beni? Anneme yalan söylemek zorunda kaldım."

"Ne dedin ki?"

"Ne diyeceğim. Azralarda kaldığını söyledim."

"İyi yapmışsın ve şey... Lal ben kayboldum dağda ama bak, merak etme. Kurtuldum."

Lal'in anlık kesilen nefesinin, korkarak çıkan sesinin arasından zorlanarak dışarı verildiğini hissetti.

"Nasıl kurtuldun, neredesin? Biliyordum başına bir şey geleceğini. Hemen annemlere söylüyorum ve..."

"Ah! Kızım sus ya! Sakın annemlere bir şey söyleme, tamam mı? Bak ben iyiyim. Sadece yolumu şaşırdım. Bu akşam gelemiyorum çünkü hava karardı. Biz inişe geçemiyoruz."

"Siz..."

"Evet. Ben ve kurtarıcı beyaz urganlı prensim."

Lalin cümlesinin son kısmını, kendisini sırtarak izleyen adamın yüzüne bakarak söyledi. Genç adamın bu cümleyle havaya kalkan kaşınada inceden sövecekti ama yine Lal'in endişeli sesi buna engel oldu.

"Prens mi? Lalin bir gün öldüreceksin sen bizi. Kimdir o adam? Sapık mıdır hırlı mıdır hırsız mıdır?"

"Lal bir sus gözünü seveyim."

"Ver bana onu."

"Kimi?"

"Prens Charles'ı!"

"Ah güzelim Prens Charles şu an duşta be..."

"Lalin!"

Lalin yüzünü ekşiterek homurdandı.

"Ay tamam."

Telefonu Buğra'ya uzattı. Adam hâlâ tek kaşı havada bakıyordu.

"Bakma öyle, kardeşim seni istiyor."

Eline aldığı telefonu kulağına götürerek Buğra, gözlemini Lalin'den alamıyordu. Sıkı bir azar işitmişti, belliydi.

"Efendim..."

"Sen kimsin?"

"Kardeşini kurtaran kişi..."

"Bana kimlik bilgilerini ver hemen."

Bunlar ailecek manyaktı. Ama kız haklıydı da bir yandan.

"AKUT üyesi Buğra Bozdoğan... Yetkili yeri ararsan, hem gelen kayıp ihbarından hem de benim kayıp şahsın bulunduğunu bildirdiğim rapordan bu bilgileri doğrulayabilirsin."

Kızın rahatladığı sesindeki titremeden belliydi.

"İyi değil mi o?"

"İyi iyi, diline hiçbir şey olmamış."

Karşıdaki kız son derece keyifli bir kahkaha atınca Buğra da gülümsedi ve kafasına yediği taşla da inledi.

"Ah!"

Kafasını ovalarken telefondaki endişeli sesi duydu.

"Ne oldu?"

"Kafama taş yedim."

Lal'in iyice rahatladığı sesinden belliydi.

"Kesinlikle iyi. Bak şimdi Buğra, prosedür nedir bilmiyorum ama yarın kimseye bir şey demeden onu eve getireceksin."

"Ben neden getiriyorum. Hastaneye teslim ettikten sonra benim görevim biter. Üstelik İstanbul'da oturuyorum ben ve orada da beni bekleyen işlerim var."

"İyi ya işte. Biz de İstanbul'dayız. Bak senden rica ediyorum. Madem sen buldun, bana da sağ sağlam teslim et. Muhtemelen vücudunda yaralar vardır. Onun trafik kazası geçirdiğini ve senin bu durumda gerekli işlemleri yapıp eve kadar teslim ettiğini söyleyeceğiz. Bu dağ olayı aramızda kalacak. Anladığın gibi ailemizin bu dağcılık sevdasının devam ettiğinden haberi yok."

Buğra sıkıntıyla bir nefes çekip karşısındaki kıza gözlerini dikerek cevap verdi.

"Siz iki kardeş tam bir belasınız. İyi tamam."

"Teşekkür ederim."

"Başka çare bırakmadığınız için bence özür dilemelisin."

Lal kahkaha atınca Buğra şaşırdı.

"Ne?"

"Bana davrandığın gibi ona da davranıyorsan seni tanımadan sevdim Buğra. Dinsizin hakkından imansız gelir derler."

Buğra da bu söz üstüne kahkaha atıp telefonu kapattı. Kendine bakan kıza döndü.

"Aileni bile bıktırmışsın züppe."

Lalin sinirle bir taş daha fırlattı.

"Bana züppe diyene bak. İsminden bile zengin bebe züppeliği akıyor. Buğra. İy."

Buğra usta bir hareketle taştan kaçıp, ayaklanırken, "İsmime kurban ol sen," diye homurdandı.

“Neyse hadi, tut elimi de kalkalım. Hava kararmak üzere...”

Lalin sinirle bir ona uzatılan ele bir de ukala ukala sırttan adama baktı ve bir hışım eli tutmadan ayağa kalktı. Ama tam o anda başı dönünce sendeledi. Bu ufak değişikliği kaçırmayan Buğra gözlerini devirip kızın eline yapışınca Lalin homurdanarak kurtulmaya çalıştı. Kibar olmayı bilmeyen mankafa... Adamın elini tutmak istemese bile bulunduğu yerden yeniden düşme riskini göze alamadı Lalin ve el ele yürüyüşe geçtiler.

Lalin birkaç adım sonra Buğra’ya döndü.

“Ne dedi sana?”

“Yarın seni eve ben bırakacakmışım. Güya trafik kazası geçirmişsin ve ben seni tedavi falan yaptırmışım. Yoksa başka türlü ailen bu yaraların hesabını sorarmış.”

Lalin sinirle durdu.

“Hayatta olmaz. Trafik kazası yaptığımı söylersem beni motora ölsem bindirmezler ve ben dört teker arabaya mahkûm kalırım.”

“Bana değil, kardeşine anlat bunu. Seni bir teslim edeyim ve senden kurtulayım da sonra ne halt yersen ye.”

“Acımasız domuz.”

Buğra çıktıkları düzlüğü bakışlarıyla yoklarken kızın elini bırakmadı. O da el ele tutuştuklarını unutmuş gibi kaşları çatık somurtuyordu. Avucundaki sıcaklık bedene yayılırken kıza döndü Buğra. Saçlarındaki topraklar, yüzündeki çizikler yine de güzelliğini gölgeleyemiyorlardı. Bu karanlıkta bile...

Sırt çantasındaki portatif tek kişilik çadırı çıkarıp kuran Buğra, şarjlı lambayı da yaktı. Kızı serdiği şiltenin üstüne oturttuktan sonra çalı çırpı toplayıp ateş yakar-

ken bir yandan da kızın homurdanmalarına sırtıyordu. Hiç susmaz mıydı bu kız?

Ateş yandıktan sonra lambayı kapattı ve çantasındaki iki konserveyi çıkarıp birini kıza uzattı. Etimekler ve konserveden başka yiyecekleri yoktu. Bir matara da su...

"Yemeğini bitir, ağrı kesici ilaç vereceğim sana."

Lalin şaşkınlıkla adamı izliyordu.

"Tüm bu şeyleri sırtında mı taşıyorsun sen?"

"Maalesef. Buralarda konaklama tesisi olmayacağını az çok tahmin etmiştim."

Adamın alaylı sesiyle yeniden sinirlenen Lalin öfkeyle konservesine plastik çatalı daldırdı.

"Normal konuşmaya çalışmam hata tabi. Türkçe bilen bir ayı bile olsan sonuçta ayısın işte."

"Bana bak kızım. Bence sus ve teşekkür et bana. Yoksa hâlâ o yerde kendi ağzına sıçmanın yollarını arıyor olurdun."

Kızın titrediğini gördüğünde söylediğine pişman oldu Buğra. Fazla ileri gitmişti. En nihayetinde bu kız birkaç saat önce ölümle burun buruna gelmişti. Tahmin ettiği gibi zengin züppesi bir kız da değildi üstelik. Öyleleri çoktan sinir krizine girmiş, ona akşamını zehir ediyor olurdu. Hoş bu kız da zehir ediyordu ama daha tatlı biçimde.

Konservesini bırakıp yanına geldi ve daha yumuşak bir sesle fısıldadı.

"Hadi gel. Sabah gün ıştırken yola çıkacağız. Uyuman lazım."

Adama bakan kız kaşları havada sordu.

"Nerede uyuyacağım?"

"Çadırda."

Lalin kuşkuyla devam etti.

"Sen..."

“Çadırda.”

Panikle çadıra baktı.

“Ama tek kişilik o.”

Buğra sırtmasını saklama gerek duymadı.

“Evet. Sanırım biraz samimi olacağız. Henüz tam yaz gelmediği için gece ayazına maruz kalmaya niyetim yok ve ben bir centilmen değilim. Üzgünüm.”

Lalin başını çevirdi yana. Kendisinden bir nebze bile hoşlanmayan bu adamla aynı çadıra giremezdi.

“Ben kalırım ayazda.”

Buğra sabır çeker gibi parmaklarını saçlarına doladı. Gerçekten yorulmuştu.

“Bak güzelim. Birincisi; aklıma başka şeyler geleme-yecek kadar yorgunum. İkincisi; mağdur olan bir kız dan yararlanamayacak kadar onurluyum. Üçüncü ve en önemlisi; tipim değilsin.”

Son cümlesinden sonra iç sesi resmen onu ayıplarca-sına bakmıştı. Bu koca bir yalandı.

Neden kendini böyle kötü hissetmişti ki son şıkta? Lalin başını salladı. “Düşmenin etkisi hep bunlar,” diye düşündü. Beyni sarsıntıdan dolayı, kısa süreliğine devrelerini yakmıştı muhtemelen. Usulca çadıra doğru emekledi. İçine girdiğinde kendi vücudunun zor sığdığını fark etti. Belki kendi gibi bir beden sığardı. Ama bu yarma gibi adam...

Düşüncelerle boğuşurken ateşten gelen sesle adamın ateşi söndürdüğünü anladı. Çadırın perdesi kaldırıldığında, adamın sürünerek içeri girdiğini hissetti. Kendi ni kenara çekeyim derken kafaları tokuştu. Adam ho-murdandı.

“Bir dur be kızım.”

“Sana yer açıyordum herhâlde.”

“Açma. Sadece uzan. Kalan yere sığarım ben.”

"Nah sığarsan, yarma gibisin."

Buğra sırıttı.

"O zaman üstüme uzanmak zorundasın."

"Ölsem uzanmam."

"Lalin Viven Gerard. Kapa çeneni."

Lalin şaşırmıştı.

"İsmimi nereden biliyorsun?"

"Sence bana bulacağım kişinin bilgilerini vermiş olma ihtimalleri yüzde kaç?"

"Ha anladım."

Bulunduğu yere sığmaya çalışan Buğra homurdandı.

"Hayret."

Adama vurmaya çalışırken yine kafaları tokuştu.

"Lalin. Allah aşkına bir dur be kızım ya."

Yaşadığı yoğunluk sesine yansımıştı Lalin'in.

"Bana bağırma."

Kızın sesindeki tını ile bir kere daha kendisine öfkelendi Buğra. Ölümden dönmüş bir kıza ne yapmaya çalışıyordu ki böyle... Tutup kendisine doğru çekti.

"Sığamıyorum, buraya gel."

Lalin sinirle adamın elini itince Buğra kızı daha sıkı tuttu.

"Lalin, gerçekten sığamıyorum ve bir an önce uymak istiyorum. Gel işte."

Her an ağlayacak gibi olan Lalin, daha fazla mücadele edemedi, pes edip adama doğru yaklaştı. Sinir boşalması yaşıyordu. Gözlerini kapattığı an kendisini o uçurumdan düşerken hayal ediyordu hep. Titreyerek adamın göğsüne başını koydu. Bir süre böyle yatarken gevşediğini hissetti. Neden bilmiyordu ama kulağında atan kalp atışları huzur ve güven vermişti. Açıkçası bunun nedenini de düşünmek istemedi. Tek istediği hem

vücudundaki sızılardan, hem inkâr etse de onu sarsan
bu korkudan kurtulmaktı. Kurtarılmıştı sonuçta, değil
mi? O rahatlamayla kulağına gelen son ses kurtarıcısına
aitti.

“Seninle ne yapacağız güzellik.”

Saçlarında hissettiği dudaklarla gülümsedi.

Sabah gözünü araladığında, kızın resmen üstünde yattığını fark etti Buğra. Vücuduna yapışmış diri bir vücut. Üstelik ne güzel bir tesadüftü ki kızın kasıkları kendi ereksiyonunun üstündeydi. Şimdi ne yapacaktı?

“Allah’ım, beni neyle sınıyorsun?” diye mırıldandı.

Hafif kımıldadığında, kızın da üstünde hareket ettiğini fark etti ve resmen inlemesini son anda durdurdu. Kaçamazdı da buradan. Sonra birden sıırttı. Hanımefendi uyandığında bu duruma nasıl tepki verecekti?

On dakika daha durduktan sonra kızı uyandırma vakti geldiğini anladı. Güneş doğmuştu. Hafifçe dürttü. Ses yoktu. Biraz daha hızlı dürttü, yine ses gelmedi. En sonunda omuzundan tutup sarstı. Lalin homurdanarak kendini hareket ettirip başını diğer tarafa çevirip uyuymaya devam etti.

“Yerin rahat biliyorum ama yola çıkmamız lazım.”

Bu sesle ayılmaya çalışan Lalin, altında hissettiği bedenle kendine geldi. Bu yetmezmiş gibi sağ kasığında hissettiği sertlikle iyice gözleri açıldı. Başını kaldırdığı an adamın çakmak gibi gözleriyle karşılaştı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun ya?”

Kızın uyku mahmuru gözlerinde eriyip biten Buğra, iyice sertleştiğini hissetti ve Lalin kımıldayınca bu sefer inledi.

“Biraz daha kımıldarsan, işte o zaman bu çadır bize harbi dar gelecek.”

Adamın ne demek istediğini anlayan Lalin, kalkmaya niyetlendi. Bir yandan da homurdanıyordu.

"Çadır içinde çadır kurarsan elbette dar gelir. Geri zekâlı sapık!"

İyice abandığı erkekliğin sertliği ile şok olurken Buğra da hissettiği acıyla küfür etti.

"Beni hadım etmeye mi niyetin var?"

Çırpındıkça adamın üstüne iyice devrilen Lalin cırladı.

"Hadım etsem yeridir. O şeyini çek üstümden."

"Güzelim, yörüngelerinde sapma mı oluştu? Üstümde olan sensin."

"Bu bana doğru şahlanmanı gerektirmez."

Kızın patavatsızlığı iyice hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Üstüne alınma bebeğim. Tüm mal varlığım rüyamdaki kıza ait."

Lalin çok kısa bir süre bu cümleyi anlamaya çalıştı.

"Ha?"

Buğra içinden sırtırken dışından da sırtmayı ihmal etmedi.

"Diyorum ki o şey sana değil, rüyamdaki fıstığa şahlanmıştı."

Bu söze öfkelenen Lalin sinirle geri geri çıkmaya çalıştı.

"İyi o zaman, ben sizi rahat bırakayım."

Ama kalçası, fermuarı çekili çadıra dayanınca daha ileri gidemedi. Başı öndeyken gözlerini açtı ve adamın pantolondan belli olan sertliğiyle burun buruna geldi.

"Hay bu talihin..." diye geçirdi içinden. Başını kaldırdığında ise kafasını kaldırmış ona bakan adamla göz göze geldi. Üstelik bu bakışlar hiç huzur verici değil, aksine iyice zıplamış sinirlerini, daha beter hale sokacak şekil-

deydi. Üstüne de piç gibi bir sırtıma eklenince Lalin resmen dişlerini bu adama geçirmek istedi.

"Harika bir yerdesin bebeğim. Aklından ne geçiyor?" diyen Buğra'ya, dişlerinin arasından tıslayarak cevap verdi.

"Isırmak."

Buğra başını geriye doğru yatırdı.

"Of harika bir fikir... En zevkli kurtarma operasyonum olacak. Başlayabilirsin."

Yumruk yaptığı elini adamın boşluğuna geçiren Lalin homurdandı.

"Sapıklaşma. Git de rüyandaki fıstık ısırırsın. Çıkmak istiyorum buradan. Kalksana sen ya, yayıldın köy ağası gibi."

Adamın kımıldamadığını gören Lalin, eğildi ve baldırına koca bir diş geçirdi. Hiç beklemediği acıyla dizini kaldıran Buğra, kızın çenesine sıkı bir darbe geçince Lalin de artık ipler kopmuştu. Neresine geldiğini düşünmeden ardı ardına yumruklarını altında yatan adama indirmeye başladı. Buğra ise bir yandan yumruklardan kurtulmaya çalışıyor, diğer yandan da kızı sakınleştirmeye uğraşıyordu.

"Özür dilerim. Hey dur! Bakayım çenene bir şey... Ah kızım dursana. Bak bir çarpacağım o olacak."

Bu arbededen çadırın temel direği yıkılmış ikisi de çadır bezleri arasına gömülmüştü. Uzun bir mücadele sonunda temiz havaya çıktıklarında ikisi de nefes nefeseydi ve Lalin yüzüne düşen saçları geri atmaya çalışıyordu. Emindi ki cadı gibi görünüyordu. Buğra kendine gelip kıza döndüğünde sırtıttı.

"Vay, ateşli bir geceden çıkmış gibisin."

"Sen kapasana o çeneni. Ateşli bir geceden çıkmış olsam bile bu gecenin kahramanı asla sen olmazdın."

Adamın ne demek istediğini anlayan Lalin, kalkmaya niyetlendi. Bir yandan da homurdanıyordu.

"Çadır içinde çadır kurarsan elbette dar gelir. Geri zekâlı sapık!"

İyice abandığı erkekliğin sertliği ile şok olurken Buğra da hissettiği acıyla küfür etti.

"Beni hadım etmeye mi niyetin var?"

Çırpındıkça adamın üstüne iyice devrilen Lalin cırladı.

"Hadım etsem yeridir. O şeyini çek üstümden."

"Güzelim, yörüngelerinde sapma mı oluştu? Üstümde olan sensin."

"Bu bana doğru şahlanmanı gerektirmez."

Kızın patavatsızlığı iyice hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Üstüne alınma bebeğim. Tüm mal varlığım rüyamdaki kıza ait."

Lalin çok kısa bir süre bu cümleyi anlamaya çalıştı.

"Ha?"

Buğra içinden sırtıırken dışından da sırtımayı ihmal etmedi.

"Diyorum ki o şey sana değil, rüyamdaki fıstığa şahlanmıştı."

Bu söze öfkelenen Lalin sinirle geri geri çıkmaya çalıştı.

"İyi o zaman, ben sizi rahat bırakayım."

Ama kalçası, fermuarı çekili çadıra dayanınca daha ileri gidemedi. Başı öndeyken gözlerini açtı ve adamın pantolondan belli olan sertliğiyle burun buruna geldi. "Hay bu talihin..." diye geçirdi içinden. Başını kaldırdığında ise kafasını kaldırmış ona bakan adamla göz göze geldi. Üstelik bu bakışlar hiç huzur verici değil, aksine iyice zıplamış sinirlerini, daha beter hale sokacak şekil-

deydi. Üstüne de piç gibi bir sırtıma eklenince Lalin resmen dişlerini bu adama geçirmek istedi.

"Harika bir yerdesin bebeğim. Aklından ne geçiyor?" diyen Buğra'ya, dişlerinin arasından tıslayarak cevap verdi.

"Isırmak."

Buğra başını geriye doğru yatırdı.

"Of harika bir fikir... En zevkli kurtarma operasyonum olacak. Başlayabilirsin."

Yumruk yaptığı elini adamın boşluğuna geçiren Lalin homurdandı.

"Sapıklaşma. Git de rüyandaki fıstık ısırırsın. Çıkmak istiyorum buradan. Kalksana sen ya, yayıldın köy ağası gibi."

Adamın kımıldamadığını gören Lalin, eğildi ve baldırına koca bir diş geçirdi. Hiç beklemediği acıyla dizini kaldıran Buğra, kızın çenesine sıkı bir darbe geçince Lalin de artık ipler kopmuştu. Neresine geldiğini düşünmeden ardı ardına yumruklarını altında yatan adama indirmeye başladı. Buğra ise bir yandan yumruklardan kurtulmaya çalışıyor, diğer yandan da kızı sakinleştirmeye uğraşıyordu.

"Özür dilerim. Hey dur! Bakayım çenene bir şey... Ah kızım dursana. Bak bir çarpacağım o olacak."

Bu arbededen çadırın temel direği yıkılmış ikisi de çadır bezleri arasına gömülmüştü. Uzun bir mücadele sonunda temiz havaya çıktıklarında ikisi de nefes nefeseydi ve Lalin yüzüne düşen saçları geri atmaya çalışıyordu. Emindi ki cadı gibi görünüyordu. Buğra kendine gelip kıza döndüğünde sırtıttı.

"Vay, ateşli bir geceden çıkmış gibisin."

"Sen kapasana o çeneni. Ateşli bir geceden çıkmış olsam bile bu gecenin kahramanı asla sen olmazdın."

"Allah Allah, niyeymiş? Az önce önüme kapanırken böyle demiyordun ama."

Lalin bu adama yenilemezdi. Ölmek vardı, yenilmek yoktu. Vurdumduymaz bir havayla omuzunu silkip, saçlarını havai bir şekilde düzeltirken, görüldüğü gibi rahat bir edayla cevabını yapıştırdı.

"Ne yaparsın Buğracık, yoklukta idare edersin sanmıştım. Sonra baktım ki yoklukta bile giderin yokmuş."

Duyduğıuyla sinir kat sayısı artmıştı Buğra'nın.

"Ne güzel. Ben de bir an bedenimin kullanılacağını düşünüp irkilmişim."

"Al o yarma bedenini de başına çal."

Dönüş yoluna girdiklerinde ikisi de sessizliğini korudu. Hayret edilecek şekilde hem de... Ama kafaların-daki düşünceler ikisini de çok başka yerlere doğru sürüklüyordu.

Lalin rüyasında gördüğünü söylediğı fıstık için küfürler yağdırırken, Buğra da yoklukta bile gitmediğini söylediğı anı hatırlayıp içinden sağa sola tekmeler savuruyordu. Bu kız tam bir baş belasıydı ve Buğra'nın en son istediğı şey bir belaya bulaşmaktı.

Merkeze inip hastane işlerini ve kayıp raporunu hallettikten sonra dönüş yoluna geçmişlerdi. İstanbul'dan buraya grubuyla geldiğı için adamın arabasıyla dönmek zorunda kalmıştı Lalin. Ağızlarını bıçak açmıyordu ve ikisi kabul etmese de farkına varmasalar da ayrılacak olmalarının sinir harbini yaşıyorlardı içlerinde.

Aldığı adrese doğru aracını süren Buğra, aileye ne diyeceğini düşünürken çıkmaza giriyordu. En sonunda kıza döndü.

"Bak. Ben ne dersem diyeyim, sen sadece onayla. Anlaştık mı?"

"Anlaştık Bay Çokbilmiş."

"Lalin! Bırakır giderim, ailenle baş etmek zorunda

kalırsın."

Lalin susmuştu. Hayret edilecek şekilde hem de. Ailesine yalan söylüyor olmak onu yeterince üzse de yapacak bir şey de yoktu. Nuh demişler peygamber dememişlerdi bu durumda. Zaten çok sık da gitmiyordu ki canım tırmanısa. Artık neden abartıyorlarsa...

Eve vardıklarında, Buğra kızın kapısını açmış ve girdiği bahçeye, karşısındaki muazzam iki eve bakmıştı. Köpek havlaması duyup o tarafa bakarken evlerden ikisinin de kapısı açılmış ve bir grup kadınlı erkekli kalabalık onlara doğru yürümeye başlamıştı. İki adam iki kadın ve Lalin.

O an Buğra kendi düşüncesindeki saçmalıkla irkildi. Ne? Lalin mi? Hassiktir. Bu kızlar ikiz miydi? Ona doğru gelen iki numaralı Lalin'in göz kırpmasıyla gelenin Lal olan kardeş olduğunu anladı. Tek farkları iki numaralı Lalin'in daha minyon oluşuydu.

Her kafadan ayrı ses çıkarken, esmer olan kadın sinir krizi geçirip, kumral olan kendini kuşkuyla süzerken, Buğra yediği halt için kendine içsel bir tekme attı. Bir an önce buradan kurtulsa iyi olacaktı.

"Efendim önce sakın olursanız..."

"Sen kimsin delikanlı?"

Bu soruyu soran adama dönen Buğra, nereden tanıyorum derken bir an gözleri büyüdü. Evet ya! Bir zamanların efsane motocrossçusu... Ama neyse, şimdi bunun sırası değildi.

"Efendim ben Buğra Bozdoğan. Lalin bir kaza..."

"Ne?"

Esmer olan kadın çığlık atınca diğer adam onu sarstı.

"Yasemin bir kendine gel aşkım. Kızımız burada bir şeyi yok. Mantıklı davranın. Yürüyün, içeri geçelim. Kızım gel."

Lalin'i kendisine çekip kolunun altına alan Soner eve doğru ilerlerken diğerleri de onu takip etti. Buğra rahat bir nefes alıp tam geri dönüp gidecekken, kolundan tutulduğunu hissetti. Döndüğünde kumral ufak tefek olan kadınının, neredeyse içini okuyan ela gözleriyle karşılaştı. Bu kadında çok tanıdık bir şey vardı ama çözemedi.

"Hayırdır delikanlı, bir yere mi gidiyorsun?"

"İşim bitti."

"Yok öyle. Önce içeri girecek ve onlara uydurduğunuz yalanı anlatacaksın. Sonra da senle ben başbaşa gerçek sebebi konuşacağız."

Kadın gülümseyince Buğra da dudaklarını sıktı. Demek ki bu çakal kadını kandıramamışlardı. Eh yapacak bir şey yoktu. Sonuçta o elinden geleni yapmıştı.

"Bakma alık alık. Düş peşime."

Buğra o an neyin tanıdık geldiğini fark etti ve iki adım da kadının yanına gelip yüzüne baktı.

"Siz Lalin'in nesi oluyorsunuz?"

"Teyzesiyim."

Buğra sırtmasını saklayarak devam etti.

"Size kötü bir haberim var?"

Nergiz bir an irkildi.

"Kötü haber mi?"

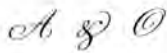
"Evet. Lalin aynı size benziyor."

Bu sözle rahatlayıp kahkaha atan Nergiz, Buğra'nın kulağına eğildi.

"Benim de sana kötü bir haberim var Buğra."

"Nedir?"

"Sen de aynı benim kocam olan şu ilerdeki oduna benziyorsun."
Bu sözle Buğra olduğu yerde kaldı desek yeri ydi. Eh, hak etmişti.

Günün ilerleyen saatlerinde, aklında o deli kızla birlikte oradan ayrıldı Buğra. Ailesine, Lalin'in ufak bir kaza geçirdiğini ve tesadüfen oradan geçerken onu görüp hastaneye götürdüğünü falan anlatmıştı. Çarpan kişiyi sorduklarında ise Buğra sırtıp, bir kişiye değil, çöp konteynırına çarptığını söylemişti büyük bir keyifle ve Lalin'in ateş saçan gözlerine de aynı keyifle bakmıştı.

Aile ikna olup rahatlayınca, bir şeyler yemeyi teklif etmişler ve Buğra'ya teşekkür etmişlerdi. Kalamayacağını belirten genç adam kalkmak için ayaklanınca Nergiz onu geçirmek bahanesiyle peşinden kalkmıştı.

Lalin'in somurtup oturan yüzüne son bir kez bakan Buğra, içindeki anlamsız buruklukla kıza göz kırpıp bahçeye çıktı. Arabasının yanına geldiklerinde Buğra sessizce kadına bakarken, Nergiz de tek kaşı havada bir süre genç adamı inceledi. Buğra tam artık yeter deyip vedalaşacaktı ki Nergiz konuşmaya başladı.

"Dağcılık olayından haberim var ama o iki deli beni kandırdıklarını sanıyor. Sen şimdi bana durumu anlatacaksın."

Buğra durumu özet geçtikten sonra Nergiz genç adama gülümseyerek baktı ve elini omuzuna koydu.

"Sana teşekkür borçluyuz Buğra, her anlamda."

"Bu benim görevim."

"Evet ama eve kadar gelip aile huzurunu kurtarmak bu göreve dâhil değil, öyle değil mi?"

Buğra gülümseyerek başını eğdi ve arabasına bindi. Tam bahçeden geri geri çıkarken evin olduğu tarafa baktığında pencereden kendine bakan Lalin'i gördü. Lalin olduğuna emindi. Her şeyden öte, gözlerindeki ateş buradan bile belli oluyordu.

Buğra'nın peşinden bakan Lalin, yorgun bir şekilde iç çekip kendisini koltuğa fırlattı. Nergiz ve Erkan dergideki işlerine, babası hastanedeki görevine, annesi ise ertelediği dernek toplantısına gidince ikizler baş başa kaldı. Lalin tüm detayları, Lal'e anlattı. Üstelik hiçbir şey saklamadan... Zaten onlar ne zaman birbirlerinden bir şey saklamışlardı ki?

Lal'inkâh gözleri nemlendi kardeşini o uçurum kenarında düşündükçe kâh kahkahadan boğuldu didişme sahnelerinde. Sonunda ikisi de akşam aileye gerçeği anlatma kararı alarak rahatlayıp uzandılar. Bir süre sonra çalan bahçe kapısı ziliyle irkildiler ve Lal kapıyı açmaya gidince karşısında gördüğü şey ile şok oldu.

Lal kapıya dayanmış koca adama baktı. Koca gövdeli bir adamın elinde, koca gövdesini saklayacak, kocaman kırmızı gül buketi vardı. Hani çelenk ya pılsa dolduracak kadar. Nereden çıktı diye düşünürken adam başını çiçeklerin arasından uzattı. Tanıdı. Çiftlikteki adamdı bu. Jamir'in sağ kolu.

"Lal Violet Gerard?"

"Evet, benim."

"Pardon efendim. Sizden iki tane olunca... Bunlar sizin."

Kimden diye sormak ihtiyacı hissetmedi Lal. Gülmseyerek uzandı buketi, tutması zor olsa da keyifle kucakladı. Adama teşekkür etmesine fırsat kalmadan adamarabasına binip uzaklaşmıştı bile.

Önünü görmesine engel olan gül buketiyle eve doğru yürüyen Lal, yüzündeki sırıtmayla içeri girdi. Yattığı koltuktan başını kaldırıp bakan Lalin, buketi görünce gözlerini misket kadar büyüttü.

"Oha! Onlar ne?"

"Gül."

"Hadi lan, valla mı? Buradan bakınca çöl kaktüsü gibi duruyordu oysaki."

Lal zarif burnunu kırıştırdı.

"Lalin. Lütfen sokak ağzıyla konuşma."

Geri yaslanan Lalin kıkırdadı.

"Sen benim ağzımı dalağımı boş ver de neredeyse buket kadar büyük zarfa şeyh efendi ne yazmış onu oku."

"Zarf mı? Hem ondan geldiğini ne biliyorsun?"

"Ah yapma Lal. Sence bu görgüsüzlükte bir bukete kim yollar? Ama hakkını yemeyeyim. Ben kapıya kamyonla çiçek döker diyordum."

Lal sinir olmuş gibi baktı ikizine.

"Kıskançlıkta pek yakıştı. Senin beyazurganlı prensin böyle bir şey yollayacak kadar ince bir ruha sahip değil diye mi bu tavırların?"

"Bir, istese o ruha sahip olur ama inadından yollamaz o eşek ve iki nereden benim prensim oluyormuş."

"Evet, elbette tatlım elbette... Görmedim ben senin adama bakışını ve onun seni yiyecek halleri de hiç belli değildi."

Lalin yerinde hızla oturmaya çalıştı. Tabi yine ağrıdan buruşan bir yüzle.

"Ay gerçekten öyle baktı mı? Aman baktıysa da baktı, sanki umurumda. Hem bakacağına azcık kibar davranırdı. Zaten davranırsa ne olur ki ben yerim sanki o numaraları..."

Lalin'in cümleleri ikizinin göz devirmesiyle değil ama çalan telefonla kesildi. Arayan Beliz'di.

"Kızlar, size ihtiyacım var."

Lal açık olan hoparlöre eğildi.

"Ne oldu bebeğim ya?"

Beliz'in sesi duyuldu.

"İnanamayacaksınız. Yarım saate oradayım."

Kapanan telefona bakarak bir süre salaklaşan ikizlerden cırtlak olanı aniden diğerine döndü.

"Ne zaman açacaksın sen o zarfı?"

"Aa, evet, zarf!"

Lal bukete sınıksıkı sarılmış, dalmış gitmişti. Sanki Jamir kokuyordu güller. Saçmamıydı? Belki ama koku-

yordu işte. Yaprakları gözleri gibiydi. Aslında değildi, yapraklar yeşildi ama olsun. Benziyordular işte bir şekilde.

"Sen ne kadar daha öyle durcaksın orada acaba salak salak?"

Lalin'e sinirle bakan Lal, koltuğa oturup kucağına koyduğu bukete bağlı siyah zarfı aldı. Altın rengi damga ile mühürlenmiş kısmından açarak içindeki beyaz kâğıdı çıkardı.

"Lan, adama bak, Romeo'yu geçti ha!"

Lal de gülümseyerek eline kâğıdı aldı. Gözlerini sayfada gezdirdikçe gözleri irileşmeye başladı.

Sorma bana, sebebini kadın, bilmiyorum

Ne diyecek cevabım var sana, ne edecek tek bir kelimam

Bilmiyorum, neden geceler yıldızı kucaklarken aklıma gözlerin gelir.

Bilmiyorum, neden esen rüzgâr o gül teninden selam getirir.

Bilmiyorum sebebi ne, sana benzeyen ayın, seni anımsatan yıldızın, seni kıskanan güneşin

Çöllerim bile sana susarken bilmiyorum neden dinmiyor bu yangınım.

Kovduğun kapına, yüz sürmeye razıyım.

Tek bir kelamına muhtacım kadın(ım).

JAQurhak

Lal geçirdiği şokla bir süre kımıldamadan oturdu. Ne düşüneceğini bilemiyordu şimdi. Bu adam bu sözleri ona mı yazmıştı? Başını kaldırıp Lalin'e baktı.

"Ne? Kızım ne yazıyor orada?"

Lal sadece zarfı uzattı. Lalin zarfı alıp gözünü çevirdiğinde, bir şiir olduğunu gördü ve hemen bakışlarını ikizine kaldırdı.

"Okuma mı istediğine emin misin? Sonuçta belli ki adamın sana özel duyguları ve benim okumamı istemeyebilir."

Lal bir süre durup başını salladı ve kâğıdı uzanıp aldı hemen.

"Haklısın. Sadece şaşkınım çok."

Elinden alınan kâğıda şaşkın şaşkın bakan Lalin hemen Lal'e doğru uzandı.

"Hey. Ben sadece centilmenlik olsun diye demiştim."

"Of Lalin. Ciddi ol."

İkizine sarılıp kıkırdadı.

"Tamam, tamam şaka yaptım. Belli ki çok etkileneceğin bir şey yazmış."

Lal gözlerini kâğıttan çekmeyerek başını salladı.

"Evet. Okurken kalbim kanatlandı Lalin."

Lalin kardeşine dönüp bağdaş kurdu ve onuda kendisine döndürdü.

"Bak şimdi bebeğim. Şiir yazmak yetenek işidir. Bu işi beceren adam dört affili kelimeyi yan yana getirir, ordu gibi kadını yerle bir edebilir. Sen kelimelerin büyüsüne kapılma," diyen Lalin, avucunu ikizinin kalbinin üstüne koyarak devam etti. "Buran ne diyor, ona bak. Söylenilen saçma bir cümle dahi olsa, inanıyor mu o cümlelerin gerçek olduğuna, ona bak."

Lal ikizinin gözlerine baktı ışık ışık.

"Sanırım inanıyorum. Ama korkuyorum da. Lalin bu olabilir mi? Bu kadar çabuk. Tamam, Beliz de ilk görüşteâşık olmuş ama sonuçta tek bir kişi yüzdesi daha yüksek. Ama sence bu iş... İkimiz de aynı anda, bu

kadar derin... Bu sence olabilir mi? Ya onun ki sadece hevesse..."

"Ya'larla, acaba'larla olmaz bu işler. Belki de o da şu anda ahırında oturmuş," diyen Lalin, bacağına inen darbeyle yüzünü ekşitip cümlesini düzeltti. "Ay tamam, çadırında oturmuş, aynı şeyi düşünüyordur."

O an Lal sırtıtmaya başlayınca, Lalin'in bilmiş sözleri yarım kaldı. Salağa bakar gibi ikizine baktı.

"Ne gülüyorsun be?"

Lal kahkahasının arasında zorlanarak cevap veremeye çalıştı.

"Yok, hayır... Çadır deyince aklıma şey geldi de... Senin bu sabah..."

Lalin huysuz huysuz "Ah!Anlattık ya, pişman et, aman geç kalma." dese bile sonunda o da dayanamamış ve kahkaha atmaya başlamıştı. Hele de kahkahalarının arasından konuşmaya çalışması görülmeye değerdi.

"Ay ama görecektin. Yüzüm tam şeyinde, kız bide adama ısırırım dedim ya ben." O an Lalin ölmek ister gibi utançla elini alnına vurarak devam etti. "Aklım nereye kaçmıştı acaba?"

"O daracık çadırda kaçacak bir yer bulmuştur."

Kahkahaları devam ederken Lal birden durgunlaşmıştı yine.

"Lalin, benim aklım çok karışık."

Bir süre ikizine bakan Lalin "Kelin ilacı olsa başına sürer," diyecekti ama karşısındaki ikiziydi. Canının yanıysıydı. İki dünya bir araya gelse, onlar için birbirlerine söylenecek söz, verilecek omuz, ya da paylaşılacak sessizlik mutlaka vardı.

"Aklını boş ver o zaman miniğim, kalbini dinle. O ne diyor?"

“Kanat çırpıyor.”

“Hah, iyi bok yiyor.” O an yediği çimdikten onu kapının sesi kurtardı. Lal aceleyle koltuktan kalkıp, “Sen uzan, ben bakarım,” deyince Lalin arsız arsız sırtıttı. “Kalkmaya niyetim olduğunu kim söyledi?”

Lal ikizinin asla adam olmayacağını işaret eden bir yüz ifadesiyle kapıya doğru giderken Lalin keyifle arkasına yaslandı. Geçirdiği kazayı ve ne kadar şanslı olduğunu düşünmek istese de gözlerinin önüne hep o gözler, hep o gülümseme ve hep o kirli sakallı yüz geliyordu. Muhtemelen adamın aşırı çekici oluşundan dolayı bu kadar etkilenmişti. Sonuçta libidosu olan her ostrojen sahibi kadın, öyle bir adama tepkisiz kalamazdı, değil mi? Hele de metrekaresi o kadar ufak bir çadırdı, tam üstünde yatarken... Ama işte adam ukalanın tekiydi.

Derin bir iç çekecekken Beliz bomba gibi içeri düştü, tabi peşinde Lal.

“İkiniz de susun tek kelime etmeyin.”

Lalin homurdandı.

“Sanki sen konuşurken mümkün...”

“Lalin!”

“Ay, tamam Lal, sustum.”

“Neyse seni takacak halde değilim Lalin, bu arada o alnındaki çizigide soracağım ama önce beni dinleyin. Kesmeyin. Ben işe girdim. Eski hocamın yanında, adam araştırma yapıyor falan, neyse buralar önemsiz. Hazır mısınız? Ay hazır değilseniz de umurumda değil. Hocam Önder. Hah evet apışıp kaldınız. Ben de aynen öyle oldum. Önder’in yanında işe başladım. Adam Göktürk civarında oturuyor. Evinide home ofis gibi kullanıyor. Durun daha bitmedi. Oğlu Gurur. Hani o gün tanışmış-

tık kafede ya hatırladınız mı? Gerçi ben de ilk gördüğümde hatırlamamıştım, neyse. En büyük haber kızlar. Sebebini bilmiyorum ama sanki büyük bir olay sonrası karısı onu terk etmiş. Hatta laflarından anladığım kadarıyla kadın oğlunu bile görmüyor olabilir. Çünkü Önder, oğlunun bana alışıp, beni de kaybetmesinden korkuyor. Yani anlayacağınız bekâr bir baba. Oğlu çok şeker, benimle evlenmek istiyor. Ay kızlar! Ölmek üzereyim. Babam işe girdiğimi bile bilmiyor. Hele bekâr bir adamın yanında çalıştığımı bilse, hele de evinde..."

"Beliz!"

Lalin'in panik içindeki haykırışıyla girdiği transtan çıkan Beliz, soluk soluğa karşılık verdi.

"Ay! Ne var Lalin?"

Lalin sakin olmak ister gibi birkaç derin soluk alırken, Allah'ın onları cezalandırmak için Beliz'le imtihan ettiğini düşünmeye başlamıştı. Dinlerken bile yorulur muydu bir insan?

"Kızım bak, kafa bu kafa...Koca uçurumdan yuvarlandım bir şey olmadı, geldin dakikada içine ettin ya!"

"Ay ne fenasın!Küfür etme ayıp. Ve..." dedikten sonra çığlık atar gibi cümlesinin sonunu tamamladı. "Ne? Nereden yuvarlandın? Lal doğru mu söylüyor?"

Lalin resmen inledi.

"Eğer o Önder'in aklı varsa izini kaybettirir."

Lal, Beliz'in asık yüzüne bakıp kıkırdayarak Lalin'e döndü.

"Buğra o yüzden mi seni eve kadar bıraktı. Geri dönmeyeceğini garantilemek için..."

Beliz daha fazla şok olamazdı her halde...

"Buğra kim?"

Lalin, Beliz'in sorusunu duymamıştı bile. Tek derdi

ikizini köşeye sıkıştırmak olduğu için "Senin Jamir de kendi getirmeye cesaret edemedi. Tabi o çiçekleri adamla yolladı, değil mi?" diye sorduğunda Beliz'in ne hale geldiğinin hâlâ farkında değildi.

Beliz bu sefer Lal'e döndü.

"Jamir çiçek mi yolladı?"

Lal ise aynı Lalin gibi Beliz'in sorusunu hiç duymadan ikizinin üstüne doğru yürüdü.

"Adamı çadıra sıkıştırdın, yine bir şey yapmadı sana. Nasıl korkuttuysan zavallıyı."

Artık Beliz tüm devrelerini yakmıştı.

"Adamı çadıra mı attın?"

"Neresi zavallı be o adamın?"

Sonunda Beliz dayanamayıp kızların arasına girip tüm gücü ile bağırdı.

"Yeter!"

Kısa bir süre koca evi derin bir sessizlik kaplamıştı. Lalin "Hayırdır ya!" der gibi bakarken; Lal, Beliz'in çılgınlığına anlam vermeye çalışıyordu. Ama en önemlisi, Beliz öldürecek gibi kızlara bakıyordu. Onun yokluğunda birilerinin iş çevirmesi pek hoşlandığı bir durum değildi. Bir komutan edasıyla kızlara koltukları gösterip "Şimdi derhal oturuyorsunuz ve tek tek bana neler olduğunu anlatıyorsunuz," dedi.

İki kız bu patlamanın hakkını verircesine korkmuş bir halde emre itaat ederek koltuğa yan yana oturdular. Sonrasında ise Beliz'i endişeden kahkahaya, öfkeden hayranlığa ulaştıran maceralarını anlattılar. Anlatılacaklar bittiğinde ortalığı yine bir sessizlik kaplamıştı. Bu sessizliği bozmaktan korkan Lalin ikisine de bakıp "Ne yapacağız şimdi kızlar?" diye sordu.

Beliz gerçekten ne yapacağını bilemiyor gibi çaresiz-

di. Sonuçta babası eğer bir duyarsa...

"Ben şahsen babama işimin detaylarını versem beni asla yollamaz. Bu akşam büyük bir savaş beni bekliyor."

"Ben de bizimkilere dağcılıktan bahsetsem beni eve kilitlerler, yine göndermezler."

"Ya ben! Bizimkilere 'Jamir' desem 'Dubai'ye gelin mi gideceksin?' diye ömrümü yerler. Annem başladı bile."

Birbirlerine bakıp sıkıntıyla iç çektiler. Sonuçta her şey olacağına varacaktı ama öyle bir aileleri vardı ki endişelendikleri için hiç kimse onları suçlayamazdı.

Beliz yol boyunca babasını ikna ettiğine inanamamış, annesinin de desteğiyle savaşı Beliz kazanmıştı. Yalan söylememişti babasına. Belki eksik... Ama yalan değil. Gurur'dan bahsedince babası adamı evli sanmıştı büyük ihtimalle ve Beliz de bu yanlış anlamayı düzeltmemişti. Gereksiz detaylarla çok meşgul babasını neden oyalayacaktı ki sonuçta?

Kapıya geldiğinde arabadan indi ve arkadaki dosyalarını eline aldı. Bahçe kapısını açıp içeri girerken evin kapısından ok gibi fırlayan Gurur kendini Beliz'in kollarına atmıştı çoktan.

"Beliz geldi! Yaşasın!"

Emoş da kapıya yaslanmış, bu iki sevimli suratı güle-güle izliyordu. Gurur o kadar zamandır ilk defa bu sabah heyecanla uyanmış ve ilk defa bu sabah bu kadar keyifle babasından başka birini beklemişti.

"Nasılmış benim yakışıklım?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

Arkasından gelen muzur sese dönen Beliz, bir an kalbinde hissettiği çırpınmayla gözlerini kırptırmak zorunda kalmıştı. Bunca zamandır hayalini kurduğu adam, şimdi ona gülümseyen bir yüzle bakıyordu. Gurur'un homurdanmasıyla ona döndü.

"Bana dedi baba. Sen bikeye o kaday yakışıklı değilsin. Bana dedin dimi Beliz?"

Beliz kızaran yanaklarını saklamaya çalışarak Gurur'un saçlarına öpücük kondururken, "Elbette sana

dedim bebeğim. Sen varken diğer yakışıklıların lafı bile olmaz," deyip hem kendini kurtarmış hem de Gurur'un keyifle sırtmasına neden olmuştu.

Önder yalandan astığı suratıyla eve doğru yürüdü. Beliz sabah koşusundan döndüğü belli olan adama bakmamak için hâlâ yüzünü Gurur'un saçlarından çekme- se de Önder'in huysuz bir çocuk gibi homurdandığını duydu.

"Aman sevsinler. Ben sana on basarım aslanım."

Duyduyuyla da kıkırdamasını salması bir oldu. Al- lahtan Beliz'in beline sarılmış olan Gurur da babasının sözüyle kahkaha atmaya başlamıştı da Beliz'in sesi ara- da kaynamıştı.

Emoş içeri giren üç kişiye bakınca içinden bu yaralı iki adam için dua etti. Aile nedir bilmeyen baba oğla, bu ufacık kızın merhem olacağını yılların tecrübesiyle an- laması zor değildi ama Önder de derin yaralar ve aşıl- ması zor bir duvar vardı. Duasının kabul olması için bir kere daha dua edip kendisini mutfağa attı. Atarken de "Hadi, yemek yiyoruz ve sonra küçük adam sen okulu- na ve siz de işinizin başına," demeyi ihmal etmedi.

Beliz üst kata çıkan Önder'in bacak kaslarından göz- lerini çekerek Emoş'un peşinden mutfağa ilerledi. Aklı- na düşen korkutucu fikirlerden uzaklaşması için mut- fak çok emniyetli bir yer gibi gelmişti.

"Yardım edeyim Emoş teyze."

"Et güzel kızım ama mutfakta değil. Sana zahmet ol- mazsa Gurur'un giyinmesi lazım. Bu arada ben de ona yumurtayı nasıl yedireceğimi düşüneyim. "

Ona hayran hayran bakan minicik surata bakıp sev- giyle gülümseyen Beliz, "Büyük bir keyifle," derken eli- ni Gurur'un minicik ellerine uzattı.

Elinden tutan Gurur'la birlikte merdivenleri çıkan Beliz, Önder'in odasının önünden geçerken aralık kapıdan içeriyi görmeye çalıştı. Sonra ne yaptığını fark edip hemen kendini Gurur'la birlikte çocuğun odasına attı.

"Ee ne giyiyoruz yakışıklım?"

"Çok yakışıklı olmak zoyundayım Beliz. Bu gün Buse'nin doğum günü ve ben o seysen Atalay'dan daha havalı olmalıyım."

Çocuğun yüzündeki ciddi ifade ile kıkırdamasını durdurmaya çalışan Beliz, aynı ciddiyetle ona bakmaya çalıştı.

"Bunun için çok uğraşmamıza gerek yok, Atalay'ı tanımam ama eminim sen ondan çok daha yakışıklısındır. Ama yine de işi şansa bırakmayalım."

Gurur'un dolabını açan Beliz, bir sürü güzel kıyafet görünce gülümsedi. Önder çocuğuna her şeyin en iyisini fazlasıyla alıyordu belli ki. Eline geçen beyaz kapriyi minik adama giydirip, üstünü de turkuaz rengi tişört ve beyazlı turkuazlı turunculu kareli gömlek ile tamamladı. Gömleğinin önünü iliklemeyen Beliz, kollarını da kıvrınca Gurur çok havalı bir görüntüye kavuşmuştu. Eseriyle gurur duyan Beliz, Gurur'un saçlarından parmaklarını geçirirken göz kırptı.

"Ve şimdi saçlar."

Gurur aynada kendini görünce gülümsedi.

"Hiç böyle giymemiştım bunlayı ben. Ne güzel oldu. Saçlayıma ne yapcan ya, ben kızmıyım ki?"

"Olur mu bebeğim? Sadece kızlar mı saç yapar? Ben yapayım, beğenmezsen düzeltiriz."

Gurur bir süre güvenip güvenemeyeceğini düşünüp, sonunda başını sallayınca, Beliz rahatladı.

"Hadi, banyoya geçelim."

Keyifle banyoya geçen ikili, on dakikalık uğraş sonunda kızıla çalan yumuşacık saçları taramış, alına düşen perçemleri havaya dikmiş ve sonuç olarak küçük kızların yüreğini hoplatacak minik bir adam çıkartmışlardı ortaya.

Aynadaki haline gülümseyerek bakan Gurur halinden fazlasıyla memnundu.

“Vay anasını, çok yakışıklı oldum be...”

Beliz ocuğun yanağını öperek onayladı. Ortalığı toparlarken Gurur da hiç susmamacasına konuşuyor en saçma sorusunu dahi Beliz büyük bir sabır ve mantıkla cevaplıyordu. İşi bitince aşağıya inmek için elini tutmuştu ki Gurur onu durdurdu.

“Beliz.”

“Efendim küçüğüm.”

“Sen...”

Başını önüne eğdi. Az önceki neşeli çocuğun yerinde yeller esiyordu.

“Sen gidicen mi?”

Beliz çok şaşırmıştı bu soruya. Bu ocuğun kaybetme korkusunu gördükçe annesine bin kere daha lanet etti. Sebebi ne olursa olsun, nasıl bırakılırdı böyle bir varlık? Şu anda, Önder için dahi olsa bu çocuktan kendisi asla vazgeçemezken bir anne nasıl yapardı bunu?

“Bunu nereden çıkardın demeyeceğim sana çünkü az çok anlayabiliyorum. Ama bana bak Gurur. Gözlerime.”

ocuk ürkek gözlerini ona kaldırdı.

“Ben seni asla bırakmayacağım. Neden biliyor musun?”

“Neden? Ben üzülüyüm diye mi?”

“Bu da var tabi ama her şeyden önce, ben üzülürüm.

Ben seni bırakamam ki. Kendimi neden üzeyim? Seni bırakırsam ben ilerde kiminle evlenirim hem bir düşün-sene."

Bu söz az da olsa o küçük kalbi mutlu etmiş olacak ki Gurur hafifçe gülümsedi.

"Beliz... Ben senden ayyılmak istemiyorum. Çünkü neden biliyor musun? Çünkü ben seni seviyorum. Buy-da sen olunca sanki daha çok gülünecek şey oluyo, sen komiksin."

"Ah serseri, demek beni eğlencelik görüyorsun ha."

Çocuğu gıdıklamaya başlayınca Gurur da kahkaha atmaya başladı. Kendilerini kapı aralığından izleyen adamdan habersiz...

Önder onları böyle görünce... Oğluna annesinin ver-mesi gereken özeni bu kızın verdiğini görünce içi bur-kuldu. İki günde nasıl da girmişti oğlunun hayatına... Gerçi buna şaşırmaması gerekiyordu, değil mi? Sonuçta o kız... Beliz'di. Düşüncelerinin kapıp gideceği yerden, kızın ciddileşmiş sesiyle döndü.

"Bak Gurur. Ben burada babanın asistanıyım. Biliyo-rum aileden değilim. Ama dost olmak için aileden ol-maya gerek yok. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Emoşda aileden değil. Aile sadece babam ve ben..."

İç i acımişti kızın. Ona annesini savunmak içinden gelmemişti.

"Evet meleşim. Ama bu demek değildir ki seninle ben ayrılacağız. Ölümüne dostluk vardır bilir misin? Uzak da olsalar o dostlar hep birbirini düşünür ve arar-lar ve ne zaman biri diğerini görmek istese, görüşürler."

O minik başını sallayıp ikna olmuşçasına gülümsedi Gurur.

"Anladım. Ben biliyoydum aslında ama babam öyle deyince..."

Beliz birden durdu.

"Ne dedi ki baban?"

Gurur bir an yanlış bir şey yapıyormuş gibi durakladı. Sonra omuzunu silkip ne karar aldıysa artık anlatmaya başladı.

"Babam sana fazla alışmamamı söyledi. Sen gidebiliymişsin. Hep benimle olamayabiliymişsin. Bizi bıyıkabiliymişsin. Sana çok alıştıysam çok üzülebiliymişim..."

İçinde bu adama onlarca küfür eden Beliz sinirini saklamaya çalıştı.

"Baban kendince haklı tabi küçüğüm. Sonuçta beni çok iyi tanımıyor ve şu anda anlayamayacağın şekilde seni korumaya çalışıyor. Çünkü baban seni çok seviyor."

Gurur Beliz'in boynuna sarıldı.

"Sen de beni çok sevey misin Beliz? Söz çok uslu olucam, ha sevey misin?"

Beliz gözlerine düşen yaşları saklamaya çalıştı. Sımsıkı kapadığı gözlerini açtığı anda karşısında kapı aralığından kendisine bakan adamı gördü. O bakışlar iyice kararmış, bir fırtına bulutu gibi yüreğinin üstüne çökmüştü resmen. Birden öyle öfkelenmişti ki... Bu herif Beliz'i hayatında geçici görüyordu, belliydi. Yoksa ona Gurur'u bırakmayacağını söylediği halde neden ısrarla bu konu üstünde çocuğu uyarıyordu ki? Sinir her yerini kapladı ve çocuğun yüzüne gülümseyerek bakmaya çalıştı. Adamı umursamadan.

"Ben seni zaten çok seviyorum ve bunun için uslu durmana gerek yok. Çünkü ben hiç uslu bir kız değilim ve seninle yaramazlık yapmayı çok isterim."

"Gevçekten mi?"

"Gevçekteennnn..."

Beliz'in kendi gibi konuştuğunu duyan Gurur iyice kahkahalara gömülmüştü ve Beliz ayağa kalktı. Önder'e oradan çekilme süresi tanıdı biraz ve Gurur'a döndü. Gözlerini kısarak baktı.

"Şimdi adamım, benimle aşağıya kadar yarışa var mısın? Kazanan diğerinin yumurtasını yer."

"Anlaştık!"

Cümlesi biter bitmez koşturmaya başlayan Gurur, kapıyı açıp babasına bakmadan fırladı. Beliz de banyodan çıkıp Önder'in duygularını saklayan yüzüne baktı ve içinde hâlâ taze olan örkeyle adama homurdandı.

"Seninle konuşacağız bay hiçbir boktan anlamayan profesör bozuntusu."

Bu sözü der demez koşmaya başlamıştı ve içi rahatlamıştı. Hep hocası olarak görüp yanında kasıldığı bu adamla artık eşitti. Artık ikisi de aynı koşuldaydı. Bu adamı istiyordu. Ama önce halletmesi gereken bir Gurur meselesi vardı.

Masaya yaklaştığında Gurur çoktan masaya oturmuş ve sırtıyordu.

"Ben kazandım!"

"Ama hile yaptın küçük adam. Benden önce başladın."

Gurur omuzlarını silkti.

"Bana ne yaaa..."

Beliz de pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. Önder masaya yerleşirken Beliz Gurur'a döndü.

"Tamam pes, yenildim. Bu sabah ben yumurta yiyemeyeceğim demek ki. Bu da çok kötü oldu çünkü yumurta beni çok güzel yapıyordu. Bu gün çirkin olacağım anlaşılan."

"Yumuyta güzel mi yapıyo?"

Çocuğun, oyununa geldiğini anlayan Beliz hiç istifi-
ni bozmadı.

"Tabi... Ama Allahtan bu gün etkilemek istediğim
biri yok, o yüzden bir günlük çirkinliği kaldırabilirim."
Sonra aralarında büyük bir sır ve gizem varmış gibi ço-
cuğa doğru eğilip, esrarengiz bir ses tonuyla devam etti.
"Sen yiyeceksin bu da demek oluyor ki bu gün kızları
etkileyen taraf sen olacaksın."

"Sen de yiyince kızlayı mı etkiliyosun?"

Beliz şeytani bir ifadeyle sırıttı.

"Olur mu hiç bebeğim,erkekleri. Kızlar yiyince er-
kekleri etkiler, erkekler yiyince kızları. Ah bence bu gün
Buse'nin hiç şansı yok. Hem saçların havalı hem de yu-
murta yiyeceksin. Daha ne olsun."

Bu sözle iyice gazı alan Gurur iki lokmada yumurta-
yı midesine indirirken Emoş gülümsedi.

"Yavaş aslan parçam, boğulacaksın."

Yukarda kızın oğluna söyledikleri, kendine çıkışma-
sı, şu an masadaki hâkimiyetinden çıkan ortam... Ön-
der ne düşüneceğini şaşırmıştı. Yaşının çok üstünde bir
yaşam sürüyordu. Babaydı o... ve bir hocaydı... Ama
şimdi nasıl isterdi bu masada bu kızın yarattığı ortamla
kahkaha atmayı...

Gurur'un inlemesiyle herkes panikle ona döndü ama
Gurur sadece Beliz'e bakıyordu.

"Hediye... Hediye almadım ben."

Beliz şaşırdı.

"Tatlım önceden haberin yok muydu ki?"

"Vaydı, babama demiştim, gitcektik almaya ama
unuttuk."

Beliz yine sinirle adama döndü. Önder de aşırı mah-

cup ve üzgündü ama kızın o korkunç bakışlarından hafifçe tırtığı için kendini savunma ihtiyacı hissetti.

“Ne? Ben de unuttum. Oğlum, çok üzgünüm babacım.” “Servis geldi.”

Emoş’un sesiyle herkes birbirine bakarken Gurur’un tüm neşesi kaçmıştı. Beliz dayanamadı. Kontrolü ele almış bir edayla Gurur’un endişeli yüzüne baktı.

“Bak şimdi. Servise seni almadan gitmesini söylüyoruz ve hemen en yakın mağazaya gidip bir şeyler ayarlıyoruz. Ne dersin?”

Gurur umutla babasına baktı. Beliz bağırarak istedi ama adamın otoritesini de sarsamazdı. Kaşları havada o da Önder’e döndü.

“Hem baban da hatasını telafi etmek isteyecektir.”

Önder de kısık gözleriyle Beliz’e bakarken cevap verdi.

“Doğru. Hata benim ve düzeltmeliyim.”

Emoş kızın bu başarısıyla aşırı derecede umut dolu bir şekilde servise doğru giderken, üçüde arabaya doğru koşturmaya başladı. Arka koltuğa geçen Gurur, Beliz’in yanına oturma çabasına gülerken Önder sinirle kıza döndü.

“Sizin özel şoförünüz yok burada küçük hanım. Derhal öne geçeceksiniz.”

“Bana emir mi veriyorsun?”

“Nasıl algılasan.”

“Bak zaten sana gıcığım. Beni sinir etme. Rica etsen yeterliydi.”

“Hadisenize yaaaa, geç kalcaz ama yaaaaa.”

Gurur’un isyanıyla ikisi de asabi hareketlerle öne geçip oturdu. En yakın alışveriş merkezine gidip bir mağaza buldular. Hemen en güzelinden bir tarak ve ayna

takımı alıp paketlettiler. Okulun kapısına geldiklerinde dolaşarak gelen servisle neredeyse aynı zamanda gelmiş oldular. Gurur arabadan inmeden Beliz'e baktı.

"Benimle okulun kapısına geliy misin?"

Beliz şaşkın, Önder de durumun farkındalığıyla çene kaslarını sıkarak baktı Gurur'a. Ama öyle güzel bakıyordu ki çocuk.

"Elbette bebeğim. Hadi."

Aşağıya inen Beliz, Gurur'un kapısını açtı ve çantasını eline aldı. Gurur Beliz'in elini tutarak olağan sestен daha kuvvetli bir şekilde babasına bağırdı.

"Babacım, göyüşüyoruz."

Önder gözlerini koca bir çocuk gibi devirerek başını direksiyona koydu. Korktuğu başına gelmişti işte. Gurur Beliz'i anne örneği olarak algılamıştı ve muhtemelen senin annen nerede diye dalga geçen çocuklara hava atmaya götürüyordu Beliz'i. Bu işin sonunda birilerinin kalbi fena halde kırılacak diye düşünen Önder, bu kalbin oğluna ait olmaması için dua etti.

Okulun kapısına yaklaştıklarında, Beliz Gurur'un sırtına çantayı takmak için eğilince onun gözlerinin ıslık ıslık etrafı dikizlediğini gördü. O da etrafına bakınca, bahçedeki çocukların kendilerine baktığını fark etti.

Gurur Beliz'e dönüp kısık sesle teşekkür etti. Tam Beliz ne için teşekkür ettiğini soracaktı ki Gurur boynuna atlayıp sımsıkı sarıldı. Bu sıcaklık öyle güzeldi ki Beliz sorusunu da çocuğun teşekkürünü de unutup aynı şekilde kucakladı minik adamı.

"Bebeğim. Sana doğum gününde ve Atalay'a karşı bol şans."

Gurur Beliz'in kulağına fısıldadı.

"Aytık umyumda değil. İsteyse o Atalayla evlensin."

Sen buydasın ya."

Ve yanağına konan kocaman bir öpücükle yerde kalan Beliz... Okulun içinde koşarken geri dönüp ona bakan Gurur... Ve söylediği cümle...

"Seni seviyoyuuummm meleğim..."

Gözleri dolarken cevap veren Beliz...

"Ben de seni seviyoyuuumm küçüğüm."

Ve ardından o kalabalığı susturacak kadar tatlı gelen kıkırdama... İşte o anda Beliz, kalbinde bir yerlerde bu çocuğun neden böyle yaptığını anladı. Anladığı anda ise bir daha bu minik adamı bırakmama duygusuyla doldu taşı.

Arabaya bindiğinde Önder ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Beliz sinirden kasılan kollarını göğsünde kilitledi.

"Sür. Eve kadar da sakın sesini çıkarma."

Önder o an kahkaha atmak istedi. Bu kıza ne olmuştu böyle? Okulda yüzüne bile bakamayan kız... Dün geldiğinde sesini zar zor çıkaran kız... Şimdi direk hesap mı soruyordu? Onunda işine geldi çünkü burada, hele de öğretmenler dâhil herkesin gözleri onlara dikiliyken ağzını açsa işin sonu kötü olacaktı.

Eve varıp kulübeye geçtiklerinde ikisi de gergindi. Kapı kapanır kapanmaz Beliz Önder'e döndü.

"Sen! Ne yaptığını sanıyorsun ha? O çocuğun zırt pırt içinde yeşerttiği umutları yok ederek ne yapmaya çalışıyorsun? Tamam, anlıyorum sen beni geçici asistan olarak görüyorsun ama bu Gurur için geçerli değil anlamıyorsun? Ben onunla her şartta görüşebilirim. Neden ona benim gideceğimi ve onu terk edeceğimi söyleyip duruyorsun? Ah hiç ağzını açma. Sen beni isteme, zaten ben de sana hevesli değilim. Ama o çocuğun bana olan sevgisini, ilgisini neden yok etmeye çalışıyorsun?"

"Beliz sus biraz..."

"Susmam canım. Sussam ne olacak, kendini mi savunacaksın? Neyle savunacaksın? Zaten bir kere terk edilmiş bir çocuğa bir daha terk edilebileceğini hatırlatarak ne yapmaya çalışıyorsun. İyice güvensiz mi olsun? Sen nasıl bir babasın yaaa."

Sonunda dayanamayan Önder gürledi.

"O çeneni kapat. Ben nasıl bir babayım öyle mi? Ben daha iş hayatının başında çocuğu olacağını öğrenince dünyası aydınlanan bir babayım. Çocuğu huzurlu bir aileye sahip olsun diye sevmediği bir kadınla evlenen bir babayım. Sırf para için, kendine gelecek sağlamak için oğlunu bana satan bir kadını, oğlum için anne yapmaya çalışan bir babayım. Oğlumun bana annesini her sorduğunda, kalbi olmayan bir kadına gidip yalvaran bir babayım. Sakın bir daha benim babalığımı sorgulamaya kalkma, sakın!"

Önder öfkeden nefes alamaz halde sustuğunda Beliz hâlâ duyduklarının şokunu üstünden atmaya çalışıyordu. Evet, kadının onları terk ettiğini anlamıştı ama bu kadarını asla tahmin etmemişti. Hem nasıl tahmin edecekti ki... Gözlerine dolan yaşları saklamaya çalışarak bekledi. Öfkeyle başını geriye atıp derin bir soluk alan adamın söyleyecekleri henüz bitmemişti. Bunu anlayabiliyordu Beliz. Bu yüzden de bekledi. Bir de içinde anlamını koyamadığı bir öfkede vardı. Giden kadına mı, oğlunun onun tarafından ne kadar çok sevildiğini göremeyen bu adama mı öfkeliydi bilmiyordu ama öfkeliydi işte.

Sonra Önder'in sesi biraz daha yumuşayıp daha sakin bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Anlamıyor musun? Korktuğum tam olarak buydu işte. Seni annesinin yerine koydu görmüyor musun Beliz? Seni neden okulun kapısına götürdü dersin? Herkese,

bakın benimde annem var, havasını atmak için götürdü. Ne olacak sonra? O henüz beş yaşında bir çocuk. Anne modeli olarak tek gördüğü Emos iken şimdi sen geldin. Ne kadar kalacaksın yanımızda? Sana alışan yanlarımız senin yokluğunda ne hale gelecek? Beliz, sen gidince o çocuğa ne olacak?"

Beliz duyduklarıyla ağlamak isterken mırıldandı.

"Gitmem ben de."

"Öyle mi? Annesi olacak mısın Gurur'un peki? Onun istediği bir dost değil, o seni dost yerine koymuyor. O seni anne yerine koyuyor. Şimdi bana haksızsın diyebilecek misin?"

Beliz tek bir cümlede takılıp kalmıştı.

"Annesi olacak mısın?"

Olurdu. O an bağırmak istedi.

"Ben buna yıllardır hazırım."

Kendi iç dünyasında cevaplar verirken kapanan kapıyla kendine geldi. Önder gitmişti. Ne yapacaktı şimdi? Adamın içten içe haklı olduğunu biliyordu. Gitmeli ve bu baba oğlu yalnız mı bırakmalıydı?

Kapanan kapı arkasından uzun bir süre baktı Beliz. Kalmak için deli gibi bir arzu duyuyordu aslında. Bunca yıldır bu adama olan yasak aşkından vazgeçmemişken şimdi tüm engeller kalktığında çekip gidecek miydi?

Ama aklına Gurur gelince bu mücadeleden vazgeçmek istiyordu. Çünkü ya Önder bu mücadele sonunda ondan hoşlanmadığını, sevmediğini söylerse, ya kendisine âşık edemezse... Bu sadece kendi kalbini yaralarsa önemsemeyecekti. Ama arada Gurur vardı. Bu süre zarfında Gurur kendisine alışacaktı ve sonunda Önder Beliz'i gönderdiğinde yıkılan sadece kendisi olmayacaktı. Ya da oğlu seviyor diye Beliz'i kabul ederse, oğlu

için Beliz'i isterse... Beliz de bunu kaldıramazdı. Evet, haklıydı adam. En iyisi çekip gitmekti. Gurur için.

Kapıdan çıktı ve Emoş'la vedalaşması gerektiğini düşünerek eve girdi.

"Kızım bir şey mi istiyorsun?"

"Aa, hayır. Ben sadece..."

"Önder oğlumda sinirle çıktı evden. Bir sorun mu var kızım?"

"Yok." Devamında ne diyeceğini bilemeyen Beliz, sıkıntıyla alnını ovaladıktan sonra tek solukta sorunu açıkladı. "Ben gidiyorum Emoş teyze. Veda etmeye geldim."

Kadın öyle şaşkın ve üzgün bakıyordu ki.

"Nasil gidiyorsun? Gelmeyecek misin?"

Beliz sadece başını sallayabilmişti. Emoş bir süre elleri önlüğünü sıkmış şekilde, bir şey düşünüyormuş gibi bekledi. Sonra kıza baktı.

"Neden gittiğini söyle."

"Boş ver Emoş teyze. En iyisi bu..."

"Kim için?"

"Gurur için."

Kadın derin bir nefes çekti ve kızın koluna girerek onu sandalyeye oturttu.

"Kızım, gel otur beni dinle."

Beliz oturdu ve kadına baktı. Emoş gözünü camdan dışarı dikip konuşmaya başladı.

"Önder benim elimde büyüdü. Annesi ve babası ayrılmış bir çocuktü. Babası sürekli iş seyahatlerinde annesi ise... Neyse... Yeni başlamıştı üniversitede çalışmaya. Bir akşam alkollü eve geldi. Baba olacağını söyledi. Kadını hatırlamıyorum bile ama baba oluyorum, dedi bana. Ne yapacağını sorduğumda, 'Ben dağılmış ailede

büyüdüm, çocuğum bunu yaşamayacak, evleneceğim,' dedi. Hiçbir zaman çapkın bir erkek olmadı. Hani şu kadınları önemsemeyen, gününü gün eden adam olmadı. Aile onun için önemliydi. Yılbaşı akşamlarını benimle geçirirdi. Benimde ailem yoktu. Çocuğum olmadı ve eşim beni bırakıp gittiğinde, Önder yeni doğmuştu. Onunla ben birbirimizin yaralarını hep sardık. Sevinmiştim o an. Aşk olmasa da arada, aile bağı olabilirdi. Ta ki o kadını görene kadar."

Beliz Önder'in çocukluğunu dinlediğinde gözleri doldu. Aklına Fatih geldi. Onun ev içindeki kahkahaları. Önder bunu hiç yaşamamıştı. Emos devam etti.

"O kadında insanlık yoktu kızım. Tek isteği Önder ve onun servetiydi."

"Serveti?"

Bu söz şaşırtmıştı Beliz'i. Önder altı üstü üniversite de hocaydı, ne serveti olabilirdi ki?

"Önder'in babası çok fazla olmasa da hatırı sayılır gayrimenkul zenginlerinden biridir. Balıkesir tarafında oldukça büyük zeytinlikleri ve çeşitli yerlerde fabrikalara kiralanmış arazileri var. Kadın yağlı kapıya un sermiş olduğunu anladı ama bu varlığın Önder'in hayatını etkilemediğini görmesi aklını başına getirdi. Çünkü Önder babası ile olan bağını sıkı tutmuyordu. Mal varlığı, parası Önder'in kullandığı şeyler değildi. Onun tek geliri okuldan aldığı maaşıydı. Kadın hamileliğinde bile Önder'e işkence çekti. Her kavgada çocuğu aldırarak tehdit etti. Önder çocuğun hatırına sustu çoğu şeye. Sonra Gurur doğdu. Kadın çocuğu görmek istemedi çünkü ona göre, varlıklı sandığı bu üniversite hocasına onu bağlayan bağdı bu çocuk. Hastanede bağdı. İstemiyorum o şeyi benden uzak tut, diye. Önder oğlunu kucağına almanın gururu ile kadına ilk defa sert

çıktı. 'Senin bu şey dediğin, benim oğlum. Gurur'um.'
Ve adıyla gelmiş oldu Gurur."

Kadın gülümsediğinde Beliz'in de gözünün önüne o
çakmak gözler, sevimli surat geldi ve gülümsedi.

"Sonrasında Önder çok savaş verdi. Oğlunu anne-
sine sevdirebilmek için. Oğluna bir aile sağlayabilmek
için. Kadın beni istemeyince ben bile gittim yanından
buna bile ses etmedi. Ama sonra bir sabah kapıma gel-
di. 'Geri dön Emoş' dedi. Ve bir söz daha etti... 'Bazen
keşke diyorum, keşke hayatımdaki kadın başka olsaydı
ve keşke biriyle yeni bir başlangıç yapabilseydim...' Ve
beni de aldı eve gittik. Kadın Önder okuldayken çıkmış
gitmiş evden. Önder'i de aramış, ben tatile çıkıyorum,
oğlun evde diye. Ve o günden sonra o kadın bu eve
dönmedi. Boşanma davası açtı, tek celsede boşandılar.
Oğlunu istemedi kadın ve bu da velayeti Önder'in al-
masını kolaylaştırdı."

Emoş Beliz'in darmadağın olan yüzüne bakıp elle-
rine uzandı. "Şimdi kızım... Gurur ilk defa bu kadar
neşeli... Önder ilk defa sofrada oğluna acıyan gözlerle
bakmadı bu sabah. İlk defa oğluyla tatlı bir sürtüşmeye
girdi yakışıklılık konusunda. Sence bu gidişin Gurur'a
iyi gelecek mi? Ya da Önder'e..."

Beliz kafası karışmış baktı kadına. Ne yapacağını
bilemiyordu. Anlatmalıydı. Ve anlattı... Aşkını, umut-
suzluğunu, vicdan azabı çektiği günleri... Önder'i ilk
gördüğü andan, bugün olan konuşmaya kadar her şeyi
anlatıp içini döktü. Emoş ise bazen gülerek, bazen hay-
ret ifadesi ile dinledi kızı.

"İşte böyle Emoş. Ben her şekilde savaşırım. Aşı-
ğım, ilk aşkım o benim. Sonunda kaybettiğimde sade-
ce benim içim acısa umursamam yemin ederim ama
Gurur'un..." diye tamamladı konuşmasını Beliz.

Emoş bilgiç bir halde elini kızın elinin üstüne koydu. "Yaşamadan hiçbir şeyi bilemeyiz. Ama ne olursa olsun Gurur'dan vazgeçmek zorunda değilsin ki? Buradan ayrılсан bile, sen Gurur'la vakit geçirmek istesen, Gurur mutlu olduğu sürece Önder buna evet diyecektir zaten. Bunu aklından çıkarma. Gurur seni sevdi, hayatında annesi olsaydı bile seni yine severdi. Teyze yerine koyardı. Ama ne yazık ki anne yeri boş ve sen oradasın. Gitme güzel kızım. Kal. Buradaki iki adamın da sana ihtiyacı var ve inan onları korumak için gitmen, üçünzün canını yakmaktan başka bir işe yaramayacak. Ama diyorsan ki korkuyorum savaşımayam..."

İşte duygusallık buraya kadardı. Beliz hemen burnunu havaya dikerek çemkirdi.

"Ay ne korkucam Emoş teyze ya."

Hızla ayağa kalkıp arkasını dönünce kadının gözlerindeki şeytani ışıltıyı kaçırdı. Verdiğı gazın işe yaradığını gören Emoş, Beliz konuşmasına devam ederken şirin bir cadı gibi sırıttı.

"Asla korkmam. Tamam, zaten ben Gurur için gitmek istiyordum. Bunca yıldır bu salak adamı sevmişim hâlâ seviyorum şimdi neden pes edeyim? Hem sen de diyorsun ki madem Gurur için iyi olacak... O zaman kalırım ben. Bu herif de derdine yansın. Geri zekâlı bu ya, valla bak. Bi de bana diyor ki ya gidersen. Gitme desene hödük... Ama nerdeee? O yamuk burnu bir karış havada onun. Sersem, salak, ukala, soğuk nevale... Nesini sevdiysem. Yok, valla bende de var he. Valla. Yüzüme bile bakmayan bir adamın bana döndüğü göte âşık oldum. Bilimin beni incelemesi lazım..."

"Bilimin seni değil, çeneni incelemesi lazım."

Kapıdan gelen bu sesle donup kalan Beliz panikle

adama döndü. Neyi duymuştu, ne kadar duymuştu bilemediği için hiçbir şey diyemedi. Sadece o öfkeli surata dalıp gitti. Kalbinin bir köşesinde son duyduğu hikâyeyle iyice aşkla dolmuştu ama o anda, o telaşla bunu düşünecek halde değildi.

Kızı kulübede bulamayan Önder, gittiğini düşünüp içindeki sinir ve öfkeyle eve yürümüşü. Tam içeri girecekken kızın sesini duyup yüzüne bir gülümseme yayılır olmuştu ama duyduğu sözlerle içindeki öfke ikiye katlanmıştı.

"...Sersem, salak, ukala, soğuk nevale... Nesini sevdiysen. Yok, valla bende de var he. Valla. Yüzüme bile bakmayan bir adamın bana döndüğü göteâşık oldum. Bilimin beni incelemesi lazım..."

Âşıktı. Hem de o çenesinin bağınyı gevşetecek kadar ciddi bir duyguyla. Çünkü bu kızın çenesi, duygularının en yoğun olduğu zamanlarda açılıyordu. Öfke, kızgınlık, heyecan, sevinç... Bu kıza ait her şeye dikkat etmişti, biliyordu...

Kızın gözlerinde yakalanmanın endişesini görsede ayırt edemedi. Öfkeyle devam etti.

"Sen hâlâ gitmedin mi?"

O an Önder kızın yaptığı hareketi ağır çekim gibi izledi. Eller önce kasılmıştı, sonra büyük bir gayretle bele gitmişti. Bu büyük ihtimalle tehlike çanlarının çalmasına sebep olmalıydı. Acaba kaçmalı mıydı? Üstüne mi yürüyordu bu kız? Geri geri birkaç adım atarken, yardım ister gibi Emoş'a döndü, o da kıs kıs gülüyordu. Sonra Beliz'in tıslayan sesiyle tekrar o çakmak çakmak gözlerle döndü.

"Sen konuşmanın ne kadarını duydun bakayım."

"Senin bir salağaâşık olduğunu anlayacak kadar."

Bu salak gerçekten tam da kendini ilgilendiren kış-
mını duymuştu. Beliz kahkaha attı. Rahatlamıştı.

"Ah evet. O bir salak. Bak ne güzel de dedin."

"Bence çok da talihsiz bir adammış? Senin gibi biriy-
le..."

"Halt etmişsin. Aslında çok şanslı da, bunu göreme-
yecek kadar kör, gerzek, dangalak."

Önder sırtıttı.

"Harika. Ben de aynı fikirdeyim ve o şerefsizin adını
mümkünse bu evde geçirme."

Beliz hayretler içinde kaldı. Bu konuşma nereye gi-
diyordu, kim neyden bahsediyordu? Birileri devreleri
yakmıştı ama bunun kim olduğunu o an umursamadı.

"Her neyse. Konumuz o değil. Ben sildim gitti onu,
akıllanmazsa kendi bilir. Gelelim konuya. Ben hiçbir
yere gitmiyorum. Ha beni işten kovacak mısın? Sen bi-
lirsin. Ama ben yine de her hafta sonu buraya gelirim
ve Gurur ile vakit geçiririm. Keyfin bilir. Beni isteme-
yen sensin. O yüzden ya sen benden uzak dur, ya da bu
evdeki varlığıma alış. Oh be. Emoş ben kulübedeyim.
Gereksiz bir adamın, oldukça gerekli notlarını temize
çekeceğim. Sen de bakma aval aval, çekil önümden."

Beliz aldığı hızla kalbi deli gibi atarak kulübeye iler-
lerken Önder de arkasından ciddi anlamda alık gibi ba-
kıyordu. Emoş'un sesini duydu.

"Harika bir kız."

Önder cevap verdi.

"Ne oldu ki şimdi burada."

“Yasemin'im...”

“Bebğim. Seni özledim.”

Soner derin bir iç çekip üstündeki havluyu çıkardı. Bir yandan giyinip bir yandan telefonun hoparlöründen karısı ile konuşuyordu.

“Ben de seni özledim birtanem. Sana kötü bir haber vereğim tatlım, iki gün daha buradayım. Profesörlerden biri rahatsızlanınca konferans ertelendi.”

“Ama aşkım ya, yarın gece kanser derneği yemeği vardı. Senin için önemliydi.”

“Ben de bunu söyleyecektim aşkım. Sen kızları alıp gidersin beni temsilen. Olur mu?”

“Sevgilim, ben de sana sen kızlarla gidersin diyecektim ya. Biraz rahatsızım ben.”

Soner bu duyduğu söz ile panik yaptı. Nasıl yapmazdı... Karısı gençliğinde meme kanserinin kıyısından dönmüştü.

“Rahatsız mısın? Neyin var? Ben hemen geliyorum.” Yasemin ağrıyan boğazına rağmen kahkaha attı.

“Ay sakin ol be deli adam. Sadece soğuk algınlığı... İsviçre'den buraya bunun için gelirsene sana deli derler.”

“Ne derlerse desinler! Neden haber vermiyorsun Yasemin? Yalnız mısın?”

Yasemin iyice yayıldı koltuğa. Bu adamı bunca seneye rağmen hâlâ ilk günkü aşkla hatta daha fazlasıyla seviyordu.

“Soner sakin ol önce birtanem. Hayır, yalnız değilim. Nergiz yanımda. Şu anda tencerelerle kavga ederek bana çorba yapıyor. Boğazım ve vücudumda ağrı var sadece. Salgın zaten biliyorsun. Aklın bende kalmasın. Yarın geceye kızlar gitse olur mu seni temsilen?”

Soner biraz rahatlamıştı.

“Olur hayatım. Benim kuruculuğunu yaptığım bir

dermek sonuçta ve temsil edilmem lazım. Kızlara söyle benim adıma bir özür konuşması hazırlasınlar çünkü açılış konuşmasını ben yapacaktım. Yerime Davut Hoca konuşmayı yapar ama özür konuşması şart."

"Tamamdır bebeğim. Sen bu işi bizim iki cadıya bırak. Kendine çok dikkat et."

"Seni seviyorum vazgeçilmezim. Esas sen dikkat et"
"Ben de seni seviyorum hayatım."

Telefonu kapadığında elinde çorba kâsesi ile gelen Nergiz'e baktı Yasemin. Homurdanıyordu can yoldaşı.

"Neymiş efendim çorba iyileştirmiş hastayı. Lan yapana ne yapacak. Ömrümden ömür gitti resmen, hasta oldum. Kuzum iyi misin sen?"

Yasemin kıkırdadı.

"İyiyim ama çorbayı içince ne olurum bilemem."

"Ha ve ha... Komik hatun. Kalk doğrul hadi."

Yasemin tereddütle doğrulup kâseyi eline aldı ve bir kaşık çorba götürdü dudaklarına, o an öksürmeye başladı.

"Nergiz... Ne koydun... Allah aşkına, ne var bunun içinde?"

"Ay ne biliyim be. Sebze çorbası demediniz mi? Erkan'ı aradım her sebzedden baharattan koy dedi ben de koydum. Olmamış mı?"

"Olmuş demeyi ne çok isterdim... Allah'ım! Bu ne Nergiz?"

Kaşığa takılan şeyi inceledi Nergiz.

"Aaa, kereviz kabuğu olabilir mi acaba, emin olamadım bak şimdi."

"Kabuğu mu?"

"Evet. Her şeyi kabukla koydum. Vitamini kabuğun da değil mi bunların? Sana da iyilik yaramıyor."

Yasemin kızsın mı gülsün mü bilemedi. Kâseyi uzat-

ti. "Bak bebeğim. Çabani takdir ediyorum ama ben bunu versem..."

Nergiz sinirle aldı kaşığı eline.

"Nankör kadın," derken kaşığı çorbaya daldırdı.

"Ben bunca zaman uğraşayım," kaşığı ağzına götürürken devam etti. "sen ise," dediği anda da kaşıktaki çorbayı ağzına götürdü ve götürdüğü anda da kâseye tükürmeye başladı. "Yeme lan bunu. Kızım ben nükleer imha aracı yaratmışım. Of!"

Nergiz hâlâ ağzındakinden kurtulmaya çalışırken Yasemin kahkaha atmaya başladı. Sonunda bir yudum su ile ağzını çalkalayan Nergiz de kahkahaya eşlik etti.

İki kadın gülerken, Erkan elinde paketlerle içeri girdi. Karısının gülen yüzünü gördüğü anda da dünyasının yeniden aydınlandığını hissetti. Sebebini bilmese bile o da gülerken karısının yanına gelip dudaklarına uzanırken, "Benim ateş parçam neye gülüyormuş?" diye sorunca Nergiz arsız arsız sırıttı.

"Aşkım müjde çok zengin olacağız."

"Hayırdır kadın?"

Yasemin gülmekten yorulmuş halde geri yaslandı.

"Senin ki büyük bir buluş keşfetti. Nükleer içerikli, kitle imha çorbası... Yedir düşmanlara ve sonra bir daha onlardan haber alama."

Erkan Nergiz'in elindeki kâseye korkarak baktı.

"Onu benden uzak tut bebeğim, ben dostum ve sen usulca şu elimdeki paketi mutfağa götür. Mikrodalgaya koy ısınsın. Ben kâsedeki o tehlikeli şeyi imha ederim."

Nergiz'in asılan yüzüne bakıp gülen Yasemin, Erkan'ın getirdiği paketi işaret etti.

"Hayırdır, o ne?"

"Benim karım beni çorba için aradığında olayın va-

hametini kavradım ve ilk bulduğum lokantadan çorba kapıp yetiştim."

Nergiz homurdanırken Yasemin kahkaha attı.

"Helal sana en sevdiğim eniştem."

"Nankörsünüz ikiniz de. İkiniz de aynısınız."

Söylenerek mutfağa giden Nergiz'in arkasından gülererek bakan Erkan keyifle uzandı Yasemin'in karşısındaki koltuğa.

"Bu kadın beni delirtiyor."

"Bunca senedir katlandığımıza göre akıllı olanımız yok desene."

Erkan gülümseyerek gözlerini yumdu.

"Onsuz nasıl sıkıcı olurdu hayatımız düşünsene."

"Düşünmesi bile huzur verici."

Ve ikisi de yine gülmeye başladı. Akşama kadar sağdan soldan sohbet ederlerken kızlar geldi. Erkan akşam yemeğini mangal olarak hazırlamış hep birlikte keyifle masaya oturmuşlardı. Yasemin kızlara yarın akşamki organizasyondan bahsedince kızlar yemek sonrası odalarına koşturup yarın için yapacakları konuşma ve kıyafet konusunu ayarlamaya başladılar.

"Lalin sence bu konuşma oldu mu?"

Eline aldığı kâğıdı okuyan Lalin gülümsedi.

"He valla çok bilinçli olmuş."

"Dalga geçme de sen de hazırla konuşmanı."

"Ay ne hazırlayacağım. Çene bol bende... Oraya çıktığımda Allah ne verdiyse kaptıracağım işte. Ne giyeceğiz sen onu söyle."

Lal dolabının kapısını açıp incelerken eline geçen siyah elbiseye baktı.

"Bunu giyerim ben."

Sırt dekoltesi derin olan, siyah saten, askılı bir elbiseydi bu.

"Bence harika olur siyah melek."
Jamir'in Lal'e taktığı bu isme atıf yapan Lalin muzur muzur sırıttı. Lal de dudağında tebessümle onayladı. Lalin birden diklenmişti.

"Kızım bu gece bağışlar yapılacak. Bence..."
Lalin aklında kırk tilkinin dolaştığını ortaya serecek şekilde düşünceye dalınca Lal ürkmüştü. Bu kızı ve tilkilerini daha anne karnındayken biliyordu sonuçta.

"Lalin aklından geçenden dolayı korkmalı mıyım?"
Eline telefonu alan Lalin sırıttı.

"Yok bebeğim. Bir taşla iki kuş vuralım diyordum."
Kulağına telefonu götürüp bekledi. Sonra karşı taraftan ses gelince konuşmaya başladı ve Lal ne yaptıysa bu konuşmayı durduramadı. Çünkü Lalin kendisini banyoya kilitlemişti bile.

"Jamir?"

"Baş belası, ne haber?"

"Hah, uyuz şeyh... Ben burada senin için uğraşayım, sen bir merhabayı esirge benden. Aferin!"

"Tamam tamam. Merhaba nasılsın?"

"Aman bırak şimdi gereksiz gereksiz merhabalaşmayı."

"Hem sen diyorsun, hem gereksiz oluyor. Nasıl bir şeysin sen?"

"En sevimli baldızım ben."

Kısa bir sessizlikten sonra Jamir'in tebessümü tınısında saklı sesi duyuldu.

"Baldız?"

"Yeme beni Jamir. Hâlâ odada benim üçkatım buket ile burunburunayım. Neyse bak... Yarın akşam kanserle savaş derneğinin bir bağış gecesi var ve Lal ile ben babamı temsilen gideceğiz. Zaten bize dört kişilik rezerve

yapıldığı için düşündüm ki en sevdiğim eniştem hem de zengin... Bu geceye gelmeli. Hem gözlerin güzel bir şey görmeye hasrettir ha, şöyle siyah melek tarzında."

Jamir bu kızı cidden seviyordu. Bir müttefik mi bulmuştu? Yinede tam güvenemezdi bu deliye ama bu fikre balıklama daldı.

"Tamamdır,sizi saat kaçtaalayım."

"Yok, yok alma. Orada buluşuruz. Ben adresi mesaj atarım sana. Saat yedi de."

"Anlaştık."

"Görüşürüz o zaman."

Lalin tam telefonu kapatacak ki Jamir hafif bir te-reddütle sordu.

"Şey... Lal biliyor, değil mi geleceğimi? Yani aradığını..."

Lalin kapıya vuran yumrukları dinleyip gülümsedi.

"Bilmez olur mu? Sevinçten etrafı yumrukluyor."

Jamir kahkaha attı.

"Anladım. Sanırım şu anda bir dolaba saklandın ve duyduğum sesler o dolabın yumruklanma sesi."

"Akıllı adam. Ama dolap değil, banyo."

Adamın attığı kahkahaya sırtan Lalin, ikizinin gözlerindeki aşkı görmese bu işi asla yapmayacağını düşündü. Banyodan çıkarken korkulu gözlerle etrafı ince-liyordu ki kafasına inen yastıkla afalladı.

"Aman be, sana da iyilik yaramıyor ha. İstemem, do-numun içine koy."

Lal ikinci yastığı fırlatırken homurdandı.

"O yan cep olacak seni gerzek."

"Ay kalbimi kırdın en sevdiğim ikizim."

"Salak başka ikizin mi var?"

"He doğru, zaten başka ikizim olsa ikiz değil, üzüz

tahmin edileceği gibi uzadı da uzadı.

Ertesi güne Lal çalan bir telefonla uyandı.
"Efendim?"

Uyku mahmurluğunu çabuk atıyordu Allahtan.

"Lal!"

"Benim. Siz kimsiniz?"

"Buğra ben. Nasılsın?"

Lal birden yatakta diklendi. Bu çocuk neden arıyordu ki şimdi?

"İyiyim de hayırdır?"

Sanki Buğra ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kısa bir sessizlik olduktan sonra çekinerek sordu.

"Ben Lalin'i merak ettim de. İyi mi?"

Lal sırttı.

"Neden onu aramıyorsun? Eminim bilgilerine ulaşmak zor olmamalı senin için."

Buğra sıkıntılı bir nefes verdi. Aklından çıkmayan bir kızın peşinden koşmadan nasıl ondan haber alabilirdi ki başka türlü.

"Bak onun o çenesiyle muhatap olmak istemedim. Anlarsın?"

"Anlamam mı? Ben o çeneyle yaşıyorum."

Buğra'nın kısık sesle gülümsediğini duyunca iyice büyüdü sırtması.

"Ne diyim, Allah sabır versin. Seni aramıştı ya benim telefonumla. Ben de senden haber alayım dedim."

Lal akşamın intikamını alması için bu görüşmenin bir lütuf olduğunu düşündü. Nasılsa dört kişilik bir rezervasyonları yok muydu o geceye. Hinlik kalıtımsaldı

ve en olgun üyede bile görülebilirdi.

"İyi Buğracım iyi... Hatta öyle iyi ki bu akşam bir dernek yemeğine katılacak kadar."

"Hım, sevindim."

"Şey... Diyorum ki... bu gece sen de gelmek ister misin?"

Bir an evet diye haykırmak istese de o cadıyla olmanın dehşetiyle vazgeçti Buğra.

"Bence uygun olmaz Lal. Ama yine de davet ettiğin için teşekkür ederim."

Lal vazgeçmeyecekti.

"Sen nasıl AKUT üyesisin. Kurtarmak sadece fiziksel eylem değildir ki. Bak o geceye katılmak bile bir vatandaşlık görevi. Bu hakkı elde edemeyen birçok gönüllü yardımcı vardır."

Buğra şaşırdı.

"Lal tamamen damar yapıyorsun farkında mısın?"

"Evet. Peki, işe yarıyor mu?"

"Kesinlikle."

Lal kıkırdadı.

"O zaman sana adresi ve saati mesaj atarım."

"Peki, öyle olsun."

Kapanan telefondan sonra keyifle yattı yatağına.

"Hadi, bakalım Lalin Hanım. İntikam alınması gerektiği yerde asla boş geçmeyeceğimi nasılsa biliyordur."

Bu olaydan Lalin'e bahsetmemeye karar verdi. Akşama kadar büyük bir keyifle ortalıkta dolaştı ve birbirlerinin saçlarına maşa yaparken de aynı keyfi sürdürdü. Lalin bu durumu Jamir'in gelmesine yorarken, Lal akşamki cümbüşü düşünüp keyifleniyordu. Ve tabi Jamir'i...

“Anne nasıl olmuşuz?”

Lal’in sesiyle dönen Yasemin, merdivenlerden inen kızlarına bakıp gülümsedi. Lalin balköpüğü renginde saten bir elbise giymişti. Etek kısımları dökümlü ve ince pilisilerle hareketlendirilen elbisenin, derin bir göğüs dekoltesi vardı. Beline de yanındaki ikizinin siyah elbisesine uygun siyah bir kemer takmıştı. Kızları nefes kesecek kadar güzeldi. Biraz daha kısa olan Lal, elbisesinin uzun ve balık etek formundan dolayı, olduğundan daha uzun görünüyordu. İkisi de melek gibiydi.

“Nefes kesecek kadar güzelsiniz.”

A & O

Buğra organizasyonun yapılacağı salona geldiğinde etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Birçok insanın akın akın yemeğin verileceği üst kata çıktığını görüyordu. “Bir an çıksam mı ben de,” diye düşündü ama sonra vazgeçti. Kızları orada beklese iyi olacaktı.

Önce neden geldiğini düşünüp pişman olsa da gerçekten bu yardıma muhtaç insanları düşünüp pişmanlığından vazgeçti. Ailesi ile görüşmese de şirketten elde ettiği ortaklık kar payı onun adına bankada birikmeye devam ediyordu. Bu paraya dokunmadığını bilen babası yine de ısrarla onun hakkını veriyordu. Bir keresinde kavga anında ‘Benim parama ihtiyacın yok diye hava atsanda, benimde senin payına ihtiyacım yok.’ demişti babası. Belki de bu akşam bir işe yarayacaktı bu para.

Yanında etrafı gözleyen esmer adama baktı. Türk değildi, belliydi. Arap olabilirdi büyük ihtimalle. Etrafına bir güç yayıyordu. Her hareketinden dünyanın hâkimi benim diyordu. Kadınların ona bakışlarını görünce gülümsedi. Bu kadın milleti ne tuhaf yaratıktı. Para ve

gücün kokusunu aldığı an yapışıklardı erkeklere. Tıpkı babasını ağına düşüren kadın gibi. Aklından attı bu düşünceleri ve yine gözü adama takıldı. Adamın o bakışları yumuşamış mıydı? Nereye bakıyordu bu adam?

Adamın bakışlarını merdivenlere kadar takip etti ve o an kaldı. Nefesi kesilmişti. Lal ve Lalin... Merdivenin başında durmuşlar, sağa sola bakıyorlardı. Bu adamda o tarafa bakıyordu hem de Buğra gibi bir adamın bile yakalayabileceği aşk dolu bakışlarla. Dişlerini sıkı. *Lal bu hangisine bakıyordu.* Ve hangisi Lalin'di. Uzaktan bu iki kızı ayırt etmek zordu.

Adamlar yan yana geldi.

"Türkçe biliyor musun?"

Adam transtan uyanmış gibi yanındaki adama döndü. Kimdi bu adam ve neden sesi sinirli çıkıyordu ki? Sonra adamın soruyu sorarken bile kendine değil başka bir yere... Derken Jamir de Buğra'nın bakışlarının hedefini fark etti. Merdivende duran kızlar...

"Sen nereye bakıyorsun öyle?"

"Anlaşıldı. Türkçe biliyoruz."

Adamlar birbirlerini ölçer halde yan yana dururken kızlarda geri doğru baktılar ve onları gördüler. Lalin bir an şok oldu.

"Onun ne işi var..." diye soracaktı ama ayılması kısa sürdü. "Lal... Sakın bana bunu yaptığını söyleme."

Lal sırtarak ikizine baktı.

"Yaptım. Bir teşekkür borcumuz var bu adama ve sen sakın ona istenmeyen adam muamelesi yapma. Jamir nasıl senin davetlinse Buğra da benim davetlim. Ve Lalin... Bunlar niye bize böyle sinirli bakıyor?"

Elindeki çantayı zincirinden tutup sallayan Lalin, kızı mı sevinse mi bilemeden sırtıttı.

"Bence hangimiz kimiz onu anlamaya çalışıyorlar."

İkisi de adamlara gülümseyerek bakmaya başladı. Jamir ve Buğra kızların yanına ilerlerken tereddütler diler. Jamir kendini davet eden Lalin'i tanımaya çalışırken, Buğra da aynı şekilde Lal'i tanımaya çalıştı. Ama bu kısa bir an oluşan karmaşaydı. Çünkü Jamir, siyah meleğinin gözlerindeki dinginliğe hapsolürken Buğra da ateş saçan gözlere kilitlenmişti bile.

Jamir kendinden hızlı davranan adamın, Lal'e doğru yaklaştığını gördü. Siyah meleğine...

"Lal! Çok güzel olmuşsun ve davetin için teşekkür ederim."

Bir yandan da Lalin'e bakıyordu ama Jamir'in sesini duyunca dişlerini sıkmaktan da geri duramadı.

"Lalin, beni davet etmen büyük incelikti."

Kızlar çevirdikleri oyundan mutlu, adamlara baktı.

"Teşekkür ne gerek var Buğra'cım. Esas bu duyarlı tavrın için ben teşekkür ederim," diyen Lal, Jamir'e döndü. "Hoşgeldin Jamir."

Jamir'e döndüğü anda da bakışlarında esir oldu.

Lalin ise bu sihirli anı bozmaktan büyük bir keyif alarak Jamir'in omuzunahafifçe vurdu. "Ah ne demek sevgili şeyhim. Senin gibi birini davet etmeyeceğim de kimi davet edeceğim. Bu arada sen de hoş geldin Buğra."

Buğra ve Jamir sinirle birbirlerine bakarken, Jamir burun kemerini iki parmak arasına sıkıştırmış, Buğra ise kıstığı sağ gözüyle oluşan sevimli görünen tehlikeli bir ifadeyle Jamir'e bakıyordu. O sırada Lal araya girdi çünkü Lalin tuttuğu kahkahalarından boğulmak üzereydi.

"Kısacası beyler ikinizde teşekkür ederiz. Tanışt-

rayım sizleri. Buğra Lalin'i kurtaran akut görevlisi ve Jamir kuzenlerimle iş yapan Dubaili iş adamı."

Birbirlerine kasılan çenelerle baş selamı veren adamlar tokalaşırken kızlar merdivenleri çıkmaya başladılar. Adamlar da peşlerinden...

Jamir Buğra'nın kulağına doğru eğildi.

"Sana tek bir şey söyleyeceğim. O benim."

Buğra adama döndü. Bu adamı Lalin davet etmişti ve şimdide adam o benim diyordu ha. Vay be... İçinde hissettiği bu sinir neydi ki? Kimin olursa olsun cadı... Ama adam konuşmaya devam edince şaşkınlığı arttı.

"Ve o gözlerini onun sırt dekoltesinden çek."

Buğra birden önündeki kızlara baktı. Sırt dekoltesi mi? Lalin'in sırtı açık değildi ki.

Kısık sesle kahkaha attı. İçindeki rahatlama resmen tüm geceyi kurtarmıştı ve Buğra asla bu rahatlamanın sebebini düşünmeyecekti.

"Bir yanlış anlaşılma olmasın. Lal, yani sırt dekolte ile aramda hiçbir şey yok. Dostum az rahatlasana sen. İyice karardın ya."

Jamir adamadöndü.

"Seni o davet etmiş?"

"E ne olmuş. Seni de benimki... Ne diyorum ben ya... Yani Lalin davet etmiş."

Jamir de az önce Buğra'nın yaşadığı aydınlanma tarzı bir aydınlanma yaşayıp rahatlamıştı. Buğra'ya döndü.

"Neyse o zaman, yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdığımıza göre. Sınırlarımızı belirledik."

Buğra ellerini havaya kaldırdı.

"Hop hop. Senin sınırına eyvallah da, benim sınırim diye bir şey yok. Cidden ben onu sadece kurtardım ve

bu gece sanırım boş bir sandalye vardı ve Lal de beni davet etti."

"Az önce beni öldürecek gibi bakan bir adam mı söylüyor bunu? Neyse öyle diyorsan..."

Kızlar da arkalarındaki sohbeti merak ederek uzun merdivenleri çıkıp, salonun kapısına gelmişlerdi. Jamir Lal'e yaklaşp kolunu uzattı. Lal bu adamın bu haline, bakışlarına, gözlerine... ve kulağında duyduğu sesine dayanamıyordu.

"Bu gece bu kadar güzel olmak zorunda değildin. Biliyorsun, değil mi meleşim?"

Lal sadece gülümsedi ve adama döndü.

"Teşekkür ederim. Ve aslında... Ben sana teşekkür bile edemedim...Çiçekler için ve... Ee, şey için..."

Jamir gülümseyerek kıza iyice sokuldu. Koluna girmiş elini diğer eliyle hapsetti.

"Sana sadece aklımda olduğunu hatırlatmak istedim. Yoksa seninle yarışacak bir şey değil hiçbirisi... Eğer birgün... Sana seninle yarışabilecek güzellikte bir hediye veririm, o zaman teşekkür et, olur mu?"

Lal kızaran yanaklarını saklamak için başını çevirdiğinde, yanındaki adamla didişen ikizine baktı ve kıkırdadı. Bunlar çok şekerdi.

"Ne ya, eteğime basıyorsun dedim ne dedim?"

"Sanki kafana basmışım gibi cırlamana gerek yoktu."

"Ay varya sen çok sinir bozucu bir adamsın."

Buğra tek kaşı havada kıza baktı ve kulağına fısıldadı.

"Biliyorum. Bunu çadırda da söylemiştin."

Lalin ayağını adamın ayağına getirip üstüne bastı.

"Hatırlatmasan ölür müsün?"

İnlemesini tutmaya çalışan Buğra yine kısıllı tek gözüyle kıza baktı.

"Hay o senin topuklarına..."

Bu didişme kapının açılıp konukların girmesiyle keşildi ve etrafta flashlar patladı. İlk yarım saatte basın içerde tutulacak sonra dışarı çıkarılacaklardı.

Yerlerine geçtiklerinde, salonun merkezinde güzel bir masaya yerleştiler. Jamir ve Buğra ilk zamanın aksine anlaşmışlardı. Özellikle doğa ile ilgili ortak noktaları çoktu ve Buğra Dubai'de birçok kereler safariye çıkmış, hatta ortak bir safariye çıktıklarını da keşfetmişlerdi.

Basın dışarı çıkartıldıktan sonra mikrofondan gelen sesle herkes susmuş önce konuşmacı olarak Prof. Dr. Davut Vezneci sahneye çıkmıştı. Konuşmasının sonunda derneğin kurucusu olan Prof. Dr. Samuel Soner Gerard'a teşekkür etmiş ve onu temsilen burada bulunan kızlarını konuşmak için sahneye davet etmişti. Etrafa göz gezdiren Buğra masadaki hareketlenmeyi görünce şaşırmıştı.

"Nereye?"

"Sahneye. Davet edildik ya. Nerenle dinliyorsun?"

Buğra o zaman hatırladı Lalin'in gerçek adı ve soyadını... Dalında bir otorite sayılan dünyaca ünlü onkoloji profesörünün kızı mıydı? Anlaşılan öyleydi. İki adam da bakışlarını sahneye odakladı.

Lal yüzünde ağır başlı bir tebessümle mikrofonu eline alırken, Lalin de köşede ilgi ile ikizini dinliyordu.

"Öncelikle hepinizi babam Samuel Soner Gerard adına selamlıyorum ve hoşgeldiniz demek istiyorum. Sizlere gönülden özür dilediğini iletmemi istedi. Bildiğiniz üzere kendisi uluslararası bir konferans için İsviçre'de. Sayın Davut Vezneci gibi bilimsel verilerle bu gecenin önemini sizlere anlatmak haddim olmadığı içinkendimce bu derneğin ve gecenin önemini anlatmak istiyorum.

Kanserin değil, ihmalin ölüm getirdiğini tüm sağlık a-
lışanları ve bilinçli insanlar dile getiriyorlar ki bu hepi-
mizin bildiği gibi çok doğru. Ama bir de imknsızlıklar
var. O sebeple bu gece burada bulunan, katkıda bulu-
nan herkese çok teşekkür etmek istiyorum. Biz ailemiz-
de bu kanser ile mücadele ettik. Sevdieğimiz birini kay-
betmek nedir, bunun korkusunun yaşandiğı bir aileden
geliyoruz. Ama pes etmedik, ettirmedik. Bu sebeple
böyle geceler ve duyarlı insanlar her zaman ihtiyaımız
olan şeydir. Sizlere sonsuz şükranlarımı sunuyorum.
İyi eğlenceler.”

Alkış sesiyle Lalin ile yer değiştiren Lal, Jamir’in ken-
disine gururla baktiğını gördü. İçinden kanatlanmış on-
larca kelebekle gülümsedi adama.

Sahnedeki kadını izleyen Buğra ise anlam vereme-
diği, anlamaya alışmadiğı, anlasa bile yanlış anladiğı
duygu karmaşası içinde, bu deli kızı dinlemeye başladı
ve Lalin ağzını açtığı an herkes gibi gülümsemesini tu-
tamadı.

“Ya... Davut amcaya, sevgili ikizime teşekkür et-
semde, ben en büyük kanser olma riskini bu uzun ve
anlamlandırmaya çalıştığım tumturaklı konuşmalarda
yaşıyorum ve size tavsiyem Davut Hoca’nın bilimsel
açıklamalarından sonra bir kontrolden geçin. şahsen
ben bunu düşünüyorum.” Bu sözünün üstüne Davut
Hoca ve Lal de tüm konuklar gibi kahkaha attılar. Lalin
sözlerinin aksine ikisine de sevgiyle bakıp konuşmasına
döndü. “Ama... Ama buna rağmen konuşmamı kısa ke-
seceğimi de düşünüyorsanız, büyük yanılığı. Kırk yılda
bir elime mikrofon geçmiş bu fırsatı da tepemem.” ça-
lon yine kahkahayla gülerken Lalin’in yüzündeki hay-
laz sınışı değişti. Yüzündeki gülümseme o an ciddi bir

ifadeye dönuştü. Şimdi o deli dolu hali yerine, az sonra söyleyeceklerinden son derece emin bir ifade vardı.

"Deminden beri her konuya değinildi ama en önemli şeye değinilmedi. Kanseri yenmek için para lazım, teknoloji lazım, işinin ehli doktorlar, imkânlar lazım ama en önemlisi dostlar, umut lazım, neşe lazım, kahkaha lazım. Burada az veya çok yapılan hiçbir bağış, umut ve kahkaha olmadan bir işe yaramaz. Bilmem bu mesele içerikli konuşmamdan bir şeyler çıkarabildiniz mi. Ama tabi bunu söyledim diye o pamuk ellerinizi bağış anında cebinize daldırmaktan da vazgeçmeyin." Salon yine kahkahaya boğulurken sözlerini tamamladı. "Yaşam adına, şansımız neşemiz bol olsun. İyi eğlenceler."

Kızlar alkışlar eşliğinde yerlerine geçerken Lalin kendisine bambaşka birine bakar gibi bakan Buğra ile göz göze geldi.

"Ne? Neden öyle bakıyorsun?"

"Konuşmana başlarken içinden bu kadar mantıklı bir şey çıkacağını beklememiştım doğrusu."

Lalin sevimli bir kibirle omuzunu silkti.

"Sen daha ne gördün..."

Buğra sırtıp kulağına eğildi.

"Seni dağda muayene ederken baya bir şey gördüm aslında."

Bu sözle rengi atan Lalin adama ters ters bakarken Buğra kahkahaya boğuldu.

"İnanamıyorum, utandın."

"Ben utanmam. Baygın kız dan yararlanan sensin, sen utan."

"Çadırdaki kim kimden faydalandı."

"Domuzlaşmasın ölürsün."

İkili didişirken diğer ikili şaşkın ve eğlenerek onları

izliyordu. Lalin inadına Jamir'e döndü.

"Şeyhim ya, sen bi' de Arap olacaksın ama sen de odunluğun o su bile yok birilerinin aksine. Senin kardeşin kuzenin var mı ha? Bana ayarlasana."

Bu sözle Jamir yalancı bir panik havası yaşarken, Buğra da homurdandı.

"Hah, Türkiye'nin dağlarını birbirine kattın, şimdi de git Dubai'nin çöllerini savur."

"Sen karışmasana."

Lal artık kahkahalarına engel olamıyordu ama elinin üstünde hissettiği sımsıcak avuçla birden sustu. Jamir'e döndüğünde kendine aşk ile bakan gözleri gördü, gü-lümsedi. Lalin kusar gibi bir ses çıkardı.

"İyy vıcık vıcıksınız ha."

Buğra keyifle geri yaslandı.

"Kıskanç."

Akşam tatlı didişmeler ve sürtüşmelerle, Jamir ile Lal'in birbirlerine aşk dolu bakışlarıyla geçerken son anons yapıldı.

"Bu gece bağış yapan tüm sağduyulu yardımsever konuklarımıza çok teşekkür ederiz. Size gecenin en çok bağış yapan ilk üçünü açıklamak istiyorum."

Bu anonsla Jamir ve Buğra gerilmişti. Lal bu iki adamın gerginliğinin farkına vardı ama sebebini anlayamadı. Ta ki isimleri duyana kadar...

"İlk sırada Dubaili iş adamı Jamir Al Qurhah."

Büyük bir alkış kopmuş, gecenin sonunda içeri alınan basın yine flashlarını patlatmıştı. Jamir sıkıntıyla başını öne eğmişti. Lal yanındaki adama sevgi ve gururla baktı. Jamir omuz silkerek utangaç bakışla kızın gözlerinde kayboldu. Bu bakış için her şeye değerdi. Ses devam etti.

"İkinci sırada, Bozdoğan holdingin ortaklarından Buğra Bozdoğan..."

Alkışlar ve patlayan flashlar kaldığı yerden devam ederken Lalin hayretle açılan ağzını kapamayı unutmamış, çene kasları seğiren adama bakıyordu. Buğra hohmurdandı.

"Bu kısımdan haberim yoktu işte."

Lalin Buğra'ya doğru fısıldadı.

"Bozdoğan holding hissedarı mı?"

Kıza sert bakışlarla döndü genç adam.

"Sakin bir daha o sıfatı kullanma. Ben Buğra anladın mı, sadece Buğra."

Adamın haline şaşkınca gülümseyen Lalin kıkırdadı.

"Sakin ol şampiyon. Ben de Lalin, sadece Lalin."

Buğra da en sonunda masada atılan kahkahaya ayak uydurmuş, düştüğü bu durumun başına ne işler açacağını düşünmeyi bir köşeye atmıştı. Bu kız sayesinde daha neler değişecekti.

“Kızlar! Aşağıya iniyorsunuz, hemen!”
Banyodan çıkan Lalin tam odasına giriyor-
du ki evi temelinden sarsan bu böğürtüyle
irkildi. Tam sıkıntılı bir nefes alacaktı ki odasından pa-
nikle çıkan Lal ile burun buruna geldi.

“Arda değil mi o?”

“Lan, inin aşağıya, yoksa biz geliyoruz.”

Gözlerini deviren Lalin, ikinci sesin sahibini
tanıyınca “Ve Yankı,” diye tamamladı.

Apar topar aşağıya indiklerinde Arda ve Yankı’yı
ateş saçan gözlerle bakarken buldular. Yasemin elinde
gazete koltukta oturuyordu.

Lalin ıslak saçlarını eliyle havalandırırken sordu.

“Neler oluyor be, kim ateşe düştü?”

Arda bir hışım Yasemin’in elindeki gazeteyi kaptı.

“Ver şunu teyze. Bakın bakayım bu ne?”

“Aaa gazete. Matbaa icat edildi mi ya?”

Yankı burnundan soluyarak Arda’nın önüne atladı.

“Lalin, bak adamı hasta etme. Bir şey sorduk.”

Lal öyle şaşkındı ki Lalin yine devreye girdi.

“Ay yeter. Adam gibi sorun ne sorcaksanız. Ne gel-
diniz de böğürüyorsunuz be. Neler oluyor ne bilelim de
ne anlatalım.”

Eline tutuşturulan gazeteye bakan Lalin, okudukla-
rına inanamazken gözü resimlere takıldı.

.....Ve Geceye İmzasını Atan Dörtlü.....
Kanser Derneği Gecesinde yapılan bağışlarda sı-

ralamanın ilk ikisinde yer alan Dubai'li iş adamı Al Qurhah ve Bozdoğan Holdingin mirasçısı Buğra Bozdoğan geceye, derneğin kurucularından Prof. Dr. Samuel Soner Gerard'ın güzel kızlarıyla katıldılar. Oldukça samimi oldukları gözlenen çiftlerin arasında ne olduğu henüz bilinmese de gecenin fotoğraflarından ve oradaki haberci kuşlarımızdan öğrendiğimize göre bu iki çifti bir aşk bekliyor diyebiliriz.

Yazının altında ise mekâna girerken, masada gayet samimi otururken, kahkaha atarken çekilmiş birkaç fotoğraf vardı. Buğra'nın ona söylediği bir şeye gülerken de sanki biraz kıt akıllı gibi çıkmıştı. İnsan haber verirdi çekerken...

"Of ya, abi ne salak çıkmışım burda ben. Hey! Ne yapıyorsun be hörgüçsüz."

Arda'nın gazeteyi hışımına kapmasına sinirlenen Lalin gözlerini kısarak bu iki deliye baktı. Lal'den hayır yoktu çünkü o elinde gazete ile şu anda donmuş kız taklidi yapıyordu.

"Evet. Buraya gelip bağırma sebebiniz nedir?"

Yankı gözlerini sabır dilercesine yumdu ve Lalin'e döndü tekrar. Arda'yı el hareketiyle susturmuştu çünkü bunun hesabını o soracaktı.

"Birincisi, neden bizim o geceden haberimiz yoktu ve siz annenler gelemiyor diye gidip o iki herifi neden davet ettiniz?"

Lalin ellerini göğsünde birleştirip Yankı'ya baktı.

"Birincisi, annemlerin gelememesi sebebiyle değil, istediğimiz için davet ettik ve senin o herif dediğin adamın çiftliğine bizi götüren de sizsiniz, o adamı bizim hayatımıza sokan da sizsiniz. Madem güvenilir değildi, madem bize yaklaştığında bu tepkiyi verecektiniz, neden bizi onunla muhatap ettiniz?"

"Ben Jamir için kötü biri demedim."

"E, ne dedin o zaman?"

Yankı gözleri kısık baktı.

"Siyah elbise giyen sendin dimi Lalin. Fotoğraf puslu, seçilmiyor. Sendin ve Jamir'le aranda... Hay Allah'ım ya, neden aklıma..."

O zaman kadar suskun duran Lal resmen haykırdı.

"Aa!Ne münasebet! Siyah elbise giyen bendim ve Jamir benimle..." derken cümlesini yarıdakesti. O gazla gayet güzel kaptırıp gitmişti.

Lalin kıkırdayarak Lal'in omuzuna vurdu.

"Ve söz bayan sazanda..."

O ana kadar sessiz kalmaya çalışan Arda sıkılı dişlerinin arasından söze girdi.

"Hadi, onu anladık, Jamir ile nerede nasıl tanıştığını da biliyoruz, adamı da tanırız falan filan... Peki sen. Bozdoğan'ın bebesiyle ne işin var?"

"Bozdoğan'ın bebesi kim be? Ha, Buğra'mı? Arkadaşım işte."

"Aranızda ne var?"

"Hiçbir şey yok Arda. Aklınızdan senaryo üretmeyin. Sadece arkadaşım."

Bu sefer Yankı sordu.

"Peki, nereden tanıştınız onunla. Bildiğimiz kadarıyla adam ailesini reddetmiş."

Arda homurdandı.

"İyi etmiş bence."

Yasemin bu delileri izlerken neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Ve dış kapıdan da Nergiz aynı manzarayı farklı açıdan izliyordu. Bu iki delifişeğe müdahale etsin mi bilememişti. Kızlar onlardan bir şeyler saklamıştı sonuçta ve biraz azarı hak etmişlerdi de işte

bu delilerin de hiç ayarı yoktu ki canım...

"Nereden tanıştığımızdan size ne?" deyip, konuşmasına çok afillibirgiriş yapmak isteyen Lalin, anında kararan Yankı ve Arda'nın ürkütücü varlıkları yüzünden son derece sevimli bir şekilde geri adım atmak zorunda kaldı. "...demek istesem de sen böyle bakınca pek totom yemiyor tabi, diyemiyorum... Ee o zaman... Şöyle ki... İııı...Ben dağda kayboldum ve o beni buldu ve bu kadar işte, tamam ben gidiyorum, sizi daha fazla tutmayayım, hoşça kalın... Çekilsene önümden Yankı ya..."

İşte o an ortalık birbirine girmişti. Yasemin'in çılgılığı Nergiz'in susturma çabaları, Arda'nın böğürtüsü Yankı'nın homurtusu... Kızlar sessizce beklediler. Başka ne yapabilirlerdi ki zaten. İkisi de koltuğa oturdu ve elleri çenelerinde başlarında tepinen dörtlüyü izlediler. Ortam sakinleşince önce Lal özetledi.

"Ben o adama âşık oldum."

"Ne oldun ne oldun? Lan hangi ara oldun?"

Arda'nın bağırtısına yüzünü buruşturan Lalin, ikizinin dolu dolu olan gözlerine baktı ve sinirle Arda'ya döndü.

"Arda istersen öküzleşmeden dinle. Aşkın arası zamanı mı olur? Olmuş işte bir ara. Tövbe ya..."

İkizinin desteğiyle biraz kendisine gelen Lal annesine baktı ve annesinin gözlerinde şefkati gördü. Gidip annesine sarıldı.

"Dün gece de sizden bir şey saklamadık anne çünkü söylemek aklımıza gelmedi. Yani cidden. Yoksa gazete, basın ve babamın dostlarını hesaba katmayacak kadar salak değiliz."

Bu ikna edici bir açıklamaydı ve o olay Yasemin'in

kızının saçlarını okşamaları ile sonradan açılmak üzere kapandı. Sıra Lalin'e gelmişti. Onun işi bu kadar kolay olmadı. Önce dağ olayını anlattı ve sonunda ekledi.

"Tehlike yok, en büyük tehlike orada bir gece kalmak ve gördüğünüz üzere de bulunuyorsunuz. Ve şimdiden söyleyeyim. Öldürseniz de ben dağcılıktan ve doğa yürüyüşlerimden vazgeçmem."

Lalin'in bu kesin tavrı da diğerlerine söyleyecek bir söz bırakmamıştı. Ama Lalin bu durur mu? Bu sefer o Arda ile Yankı'yı bir köşeye sıkıştırdı.

"Şimdi siz anlatın bakalım beyler. Bozdoğan holding ne ayak? Ve siz neden bu kadar tepkilisiniz?"

Yankı ile Arda birbirlerine baktılar ve Arda konuşmaya başladı.

"Baba Bozdoğan'ı sevmeyiz. Bu holdingin birçok sektörde hatırı sayılır yatırımları var ve bizim sektöre de uzanıyor. Ama bu adam her ihalesine yolsuzluk karıştırıyor. Adam kızı yaşında bir hatunla ilişkiye girince karısı dayanamamış ve intihar etmiş. Bunun üstüne de oğlu ne paran ne adın demiş gitmiş. Dün geceye kadar da adını duymamıştık. Ve senin o adamla aranda ne var? Sırf seni kurtardı diye mi davet ettiniz o geceye?"

"Aramda bir şey yok. Bakmayın öyle ya... Sersem herifin teki zaten..."

Yankı ayağa kalktı.

"Dürüst adam. Baba geni almamış. Bu babasını reddedişinden belli... Ama senin etrafında görmeyeceğim Lalin."

Hışım ile ayağa fırladı kız.

"Allah Allah... Jamir'e gelince neden ses çıkmıyor acaba? Hayır, yani Buğra salağını istediğimden değil ama neden çifte standart uyguluyorsunuz?"

Ardada ayağa kalkıp Yankı'nın yanına geldi.
"Jamir'e ses çıkarmadığınızı nereden biliyorsunuz.
İkisini de etrafınızda görmeyeceğiz. Eğer sizinle ilgile-
niyorlarsa önce bir gelsinler bize bakalım. Niyetlerini
söylesinler."

Kızlar bu durumda sinirden kıpkırmızı olurken Nergiz en sonunda olaya el koyması gerektiğini anladı. Yasemin yaşadığı şoktan henüz çıkamamıştı ve bu iki fırmanın da bu kadar babacılık oynaması yeterdi.

"Neden önce size gelecekler? Sizi mi isteyecekler? Hayırdır beyler? Siz kendi yediğiniz herzeleleri ne ara unuttunuz da benim kızlarıma efelik taslar oldunuz? İkinizde ayağımın altına almadan yürüyün işlerinizin başına. Hem iki adamı beğendiğinizi söylüyorsunuz hem de laga luga..."

"Ama Nergiz teyze..."

"Tamam, Arda sus. Aaaa... Yürüyün bakayım ikiniz de kaybolun. Yasemin sen de dünyaya dön artık."

"Helal Nergiz annem."

Boynuna sarılan Lalin'i de sert bakışlarla uyaran Nergiz kulağına tısladı.

"Sizinle işimin bittiğini sanmayın kızlar."

Arda ve Yankı işittikleri azarla çıkarken yine de son sözlerini etmekten geri kalmadılar. Arda tısladı.

"Ben o herifleri sıkıştırırım bir köşede. Gözüm üstünüzde."

A 3 O

Karşısında işine gömülen kızı seyrediyordu uzun zamandır. Büyük bir ciddiyetle notları temize çeken Beliz, dalgın halde alt dudağının sağ tarafını ağzının içine çekmiş emiyordu. Bu görüntü Önder'in aklını aldı.

Kime âşıktı bu kız? Dün gecedən beri aklında dönüp duran soruyla uyku uyuyamamıştı. Okuldayken yanında özel birini gördüğünü hatırlamıyordu ama okuldan sonra neler yaptığını nereden bilecekti.

Onu ilk gördüğü günü anımsadı. Derse Önder'den sonra girmiş içeri girdiği anda göz göze gelmişlerdi. Yerine geçene kadar iki düşme tehlikesi ve birde sıraya çarpma zaferi kazanmıştı Beliz. Önder bu şaşkın haline gülümserken, tüm ders boyunca gözlerini kız dan çekememişti. Ama ne zaman kız bakışlarını ona çevirse, bir telaşla kaçırmıştı gözlerini. Evliydi o sıralar. Ne kadar evli olmayı istemese de karısı olacak kadını sevmese de aile kavramına duyduğu bağlılıktan gözlerini bile beğendiği yüzde dolaştırmak istememişti.

Boşandığı günü anımsadı. Okula gelmişti koşar adım ve ilk iş Beliz'i bulmak olmuştu. Notları bahane ederek onunla özel iletişime geçmek istemişti. Ama kız onun farkında bile değildi. Diğer kızlar bir şekilde onunla iletişime geçerken Beliz derste dahi onunla hiç ilgilenmemişti. Sonra o kafede onu arkadaşlarıyla gördüğünde... Bir umut deyip yanlarına gitmişti. Asistanlık işini öne sürmüştü. Oysa Beliz'in adını asistanlık için veren kendisiydi. O gün de reddedilince anlamıştı. Hiçbir şey olamazdı.

Ve şimdi, bu kız hayatının ortasına tam umudunu kesmişken, onu unutmuşken bomba gibi düşmüştü. Bir tek kendisinin de değil. Oğlunun da... Eğer Beliz biraz yakınlık gösterse, biraz onun ilgisini sezinlese, onu elde etmek için, Gurur'un istediğini vermek için her şeyi yapardı ama biliyordu ki Beliz işi bitince gidecekti. Asla onunla alakalı özel bir his beslemiyordu. Ve acı çeken yine oğlu ve kendisi olacaktı. Ne kadar haklı olduğunu

da dün öğrenmişti. Başkasına olan aşkından bahsediyordu kız.

Ama gitmemiştir. Gurur'u çok sevdiği için mi? İşe ihtiyacı olmadığını biliyordu. Hele de bu işe. Babasının kim olduğunu biliyordu. Zenginliklerini, Beliz'in istediği takdirde en iyi yerde çalışabileceğini... Peki, neden buradaydı? Bu da bir soru işaretiydi onun için.

Ne yapacağını bilemeden parmaklarını saçlarında dolaştırırdı. Bu kız böyle karşısındayken... Böyle dudağını emerken... Böyle güzel bakarken. Gözlerine... Gözlerine? Kahretsin, kız ne zamandır onu izliyordu?

Bu adam ne zamandır ona böyle bakıyordu ki. Kaşları çatık...

"Bir sorun mu var?"

Kızın sorusunu algılamıştı da ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Kime âşıkısın?"

Bu soruyu sorduğuna inanamadı. Beliz duyduğu soru karşısında şaşırmıştı ki sonuna kadar haklıydı kız. Kendisi bile ağzından çıkan soruya bu kadar şaşırmışken...

"Sana... Sana ne?"

Al işte, annesinin en sevdiği cevabı vermişti.

Bu cevapla Önder hiç tepki vermeden kızı süzmeye devam ederken, Beliz de havada asılı kalan cevabının gittikçe uzayan sessizliğiyle adama bakakalmıştı. "Sana aşığım, sana," diye haykırmak ne kadar kolay olurdu oysa...

Önder'in bakışlarını ondan çekmesiyle büyü bozulmuş, pembe bulutlar puf olup uçmuştu.

"Doğru gerçekten. Banane ki? Sadece evimden ve oğlumdan uzak tut o her kimse."

"Yok, ben bir aile yemeği yeriz diye düşünmüştüm,"
Sinirle ayağa kalktı Önder.

İşaret parmağını havaya kaldırıp "Beliz, bu sabrım,"
dedikten sonra parmağını boğazına götürdü. "Bu da
sınırı... Zorlama istersen."

Ve cümlesi bittiği an kapıdan çıktı. Arkasından ba-
kan Beliz ise gülse mi, kızsas mı, yoksa avaz avaz bağırıp
şu adamı yere yatırıp eşek sudan gelene kadar dövse mi
bilemedi. Sonuçta eşiği bir ağaca bağlasa ipini koparıp
sudan dönmesi epey de uzun sürebilirdi. Sinirden saç-
larını gerigeri iterken işinin başına döndü. Eşiği ağaca
bağlamak iyi fikirdi aslında...

Sinirle mutfağa giren Önder, dolabı açıp çıkardığı şi-
şeyi kafasına dikti. O öfkeyle ve hararetle şişeyi yarıya
kadar içerken Emoş soyduğu patatesleri bırakıp genç
adama döndü. Önder soluk soluğa şişeyi ağzından çe-
kince de sordu.

"Oğlum hayırdır."

"Âşıkmuş hanım efendi."

"Kime?"

"Serserinin tekine."

Emoş gülmemek için dudaklarını ısırıldı. Aslında bu
çocuğa gerçeği söylemek istiyordu ama hem Beliz'in işi-
ne karışmak istememişti hem de Önder'in gerçek duy-
gularını anlayıp doğru yolu kendisinin bulmasını iste-
di. Böylesi daha kıymetli olurdu. Nasılsa yeri geldi mi
müdahale ederdi.

"Bak sen. Tanıyor musun adamı?"

"Nereden tanıyacağım ya, Emoş... Ben ne diyorum?
Allah aşkına banane ya, kime âşık olursa olsun, banane.
Ne bana soruyorsun? Sorma bir daha."

"Peki oğlum. Sormam."

"Sorma."

Mutfaktan çıkan adamın arkasından bakarken keyifle kıkırdayıp, az önce söylediği türküye kaldığı yerden devam etti.

Gurur'un gelme saatine kadar odasından çıkmayan Önder, aşağıya inerken salondan kıkırdama sesleri duydu.

"Göyseydin Beliiizz, en çok benim hediyemi sevdi. Atalay moys oldu."

Beliz kıkırtılarının arasında sordu.

"Ne oldu, ne oldu?"

"Moys moys, sen bilmiyo musun ne demek?"

"Yoo bilmiyoyum ne demek."

"Benim gibi konuşunca çok şekey oluyosun heee. Moys demek, işte böyle zamanlayda deniy. Eee sanıyım iyi bişey değil."

Çocuğun sevimliliği karşısında dayanamayan Beliz onu gıdıklamaya başlamıştı. Gurur da ona doğru hamle yapınca birlikte koltukta yuvarlandılar.

Oğlunun kahkahaları o kadar içtendi ki kapıda onları izlerken gülümsedi. Aklına kızın sevdiği adama gitmesi gelince yüzü asılan Önder, onlara duyurmadan çıktı evden. Ama tam merdivenleri inerken Emoş geldi kolunu tuttu.

"Kimseye âşık değil."

"Efendim?"

"Sen o konuşmayı tamamen yanlış anladın diyorum. Başka bir şeyden bahsediyordu. Başka bir adam yok."

"Emoş ben ne duyduğumu biliyorum. Hem," bir an susup içindeki o şeyin umut olup olmadığını anlamaya çalışan Önder, sonra şiddetle başını sallayıp devam etti."Hem beni ilgilendirmez Emoş. Beni ilgilendiren

tek şey var, o da oğlum."

Emoş sinirli görünmeye çalışarak bu hiç aşkı tatmamış koca bebeğe baktı.

"Oğlum. Ben sana hiç yalan söyledim mi? Sebebin ne olursa olsun... Sadece bil, başka adam yok."

Önder Emoş'un gözlerine baktı. Bu kadının gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. İnkâra ne hacet ama kabul etmek? Hayır. Sadece gülümsedi ve başını salladı.

Kendini öyle tuhaf hissediyordu ki. Darmadağın olmuş renkli misketler gibiydi duyguları. Hangisini toplayacağını bilemiyordu. Önce en yakındakileri mi alsaydı, uzaktakileri mi yakına çekse bilemiyordu. Tüm günü odasında bu düşüncelerin ortasında kaybederek geçirdi. Elleri cebinde, pencereden dışarıyı izlerken adının şarkı gibi söylendiğini duydu.

"Önder."

İçini ısıtan sese döndü.

"Efendim Beliz."

"Ben notları bitirdim. Başka bir şey var mı?"

Yüzü, içinin aksine ifadesiz bir şekilde sordu.

"Hayırdır, gidecek misin?"

Beliz bir kaşık suda bu adamı boğardı. Evet, kesin?

"Ay sen ne taktın be bana gider misin, gidecek misin falan... Gitmiyorum işte."

Önder başını yere eğip gülümseyen dudaklarını saklamaya çalıştı.

"Evine gitmekten bahsetmiştim Beliz. Mesai bitimi evine giden her çalışan gibi..."

Beliz bu sözle gözlerini kırptırdı.

"Ha. Evet, o mesele. Şey aslında hayır... Ondan bahsetmemiştim. Gurur film izlemimizi istemişti de benimde annem babam bir hafta yok, Trabzon'dalar. Yani eve

gitmek için acelem yok. Gurur'la film izleyebilirim diye düşünmüştüm."

Bu habere sevinmiş miydi? Evet. Sevinmişti.

"İzin vermem için bir şartım var."

"Biliyordum zaten. Sorun çıkarmasan olmaz. Neymiş şartın?"

O sırada Gurur gelmiş Beliz'in elini tutmuş babasına bakıyordu.

"Şartım, ben de sizinle izleyeceğim."

Bu haberle ellerini çırpın Gurur ikisinin de bacaklarına yapıştı. Beliz de Önder'e kısık gözlerle bakıyordu.

"İlla yüreğime indireceksin, değil mi? Ne gıcık adamsın?"

Önder Beliz'in kulağına eğildi.

"Mutfakta yüreğime indirdiğine say küçük hanım."

Ve sözü biter bitmez kapıya doğru yürüdü.

Beliz'in gözler o an yere düşse seke seke zıplar, fıldır fıldır yuvarlanırlardı büyük ihtimalle. Ne demişti ki şimdi bu adam? Ne demek istemişti böyle?

tek şey var, o da oğlum."

Emoş sinirli görünmeye çalışarak bu hiç aşkı tatmamış koca bebeğe baktı.

"Oğlum. Ben sana hiç yalan söyledim mi? Sebebin ne olursa olsun... Sadece bil, başka adam yok."

Önder Emoş'un gözlerine baktı. Bu kadının gözlelerinden hiçbir şey kaçmazdı. İnkâra ne hacet ama kabul etmek? Hayır. Sadece gülümsedi ve başını salladı.

Kendini öyle tuhaf hissediyordu ki. Darmadağın olmuş renkli misketler gibiydi duyguları. Hangisini topalayacağını bilemiyordu. Önce en yakındakileri mi alsa, uzaktakileri mi yakına çekse bilemiyordu. Tüm günü odasında bu düşüncelerin ortasında kaybederek geçirdi. Elleri cebinde, pencereden dışarıyı izlerken adının şarkı gibi söylendiğini duydu.

"Önder."

İçini ısıtan sese döndü.

"Efendim Beliz."

"Ben notları bitirdim. Başka bir şey var mı?"

Yüzü, içinin aksine ifadesiz bir şekilde sordu.

"Hayırdır, gidecek misin?"

Beliz bir kaşık suda bu adamı boğardı. Evet, kesin?

"Ay sen ne taktın be bana gider misin, gidecek misin falan... Gitmiyorum işte."

Önder başını yere eğip gülümseyen dudaklarını saklamaya çalıştı.

"Evine gitmekten bahsetmiştim Beliz. Mesai bitimi evine giden her çalışan gibi..."

Beliz bu sözle gözlerini kırptırdı.

"Ha.Evet, o mesele. Şey aslında hayır... Ondan bahsetmemiştim. Gurur film izlemimizi istemişti de benimde annem babam bir hafta yok, Trabzon'dalar. Yani eve

gitmek için acelem yok. Gurur'la film izleyebilirim diye düşünmüştüm."

Bu habere sevinmiş miydi? Evet. Sevinmişti.

"İzin vermem için bir şartım var."

"Biliyordum zaten. Sorun çıkarmasan olmaz. Neymiş şartın?"

O sırada Gurur gelmiş Beliz'in elini tutmuş babasına bakıyordu.

"Şartım, ben de sizinle izleyeceğim."

Bu haberle ellerini çırpıp Gurur ikisinin de bacaklarına yapıştı. Beliz de Önder'e kısıp gözlerle bakıyordu.

"İlla yüreğime indireceksin, değil mi? Ne gıcık adamsın?"

Önder Beliz'in kulağına eğildi.

"Mutfakta yüreğime indirdiğine say küçük hanım."

Ve sözü biter bitmez kapıya doğru yürüdü.

Beliz'in gözler o an yere düşse seke seke zıplar, fıldır fıldır yuvarlanırlardı büyük ihtimalle. Ne demişti ki şimdi bu adam? Ne demek istemişti böyle?

Çellosunu omuzuna takan Lal arkadaşlarıyla vedalaşıp konser salonundan çıktı. Provalar onu iyice yormuştu. Arabası serviste olduğu için taksi beklemek zorunda olan kız caddenin kenarında beklerken yanına son model bir araba yaklaştı. İçindeki adamı gördüğünde kalbi kafesini parçalayan kuş gibi çırpınmaya başladı. Sonra bu benzetmesi için kendi kendine gülümsedi. Aşk böyle bir şey miydi? Bu tarz benzetmeler mi yaptırırdı insana. Gülümsedi ve arabadan inip onu bekleyen Jamir'e doğru yürüdü.

"Bu gülümseme beni gördüğün için mi?"

"Taksi aramak zorunda kalmadığım için."

Sözünü bitirip arabaya doğru yürüyen kıza bakan Jamir kahkaha attı.

"Baya kolay oldu. Ben de nasıl ikna ederim arabaya binmen için diye düşünüp duruyordum."

"Hadi, bin. Trafiği sıkıştırıyoruz."

Adam yüzünde gülümseme ile bindi arabaya. Emir almaya, hele de kadınlardan emir almaya alışkın değildi ama bu kadının dudaklarından dökülen bu emir kipi içini titretmişti. Hava kararmak üzereydi. Direksiyona geçen Jamir yola koyulduğunda Lal adama dönüp profilini inceledi. Daha doğrusu o görüntüde kaybolupgitti. İç sesini dinleme kararı aldığından beri rahattı. Hissettiği aşkı sorgulamak yok, sebep sonuç ilişkisi kurmak yok. Peşinden gidecekti. Bir de öyle yakışıklıydı ki...

"Arabayı kullanmak ister misin?"

Adamın aniden bu soruyu sorması neredeyse Lal'e

çığlık attırıp, elini kalbine götürtecekti. Sakinleşmeye çalışarak sordu.

"Neden?"

"Birazda ben seni izleyeyim. Özledim."

Lal bu sözle kalbinin zapt edilemez çarpıntısını hissetti. Sanki o göğüs kafesinden kurtulup Jamir'in avuçlarına kendini teslim etmek ister gibiydi. Üstelik bu adamın bir yeri aynı ona benziyordu. Hiçbir zaman oyunların insanı olmamıştı Lal. Net olmayı, neyse o olmayı seviyordu. Bu adamda öyle...

Başını koltuğa yasladı, mırıldandı.

"Sence biz ne yapıyoruz Jamir?"

"Bekle. Önce şu öldüren trafikten bir kurtulalım."

Boğazın göz kamaştıran akşam güneşinde, Jamir arabayı sahile çekip, sakince emniyet kemerini açtı. Aynı sakinlikle uzanıp Lal'in kemerini de çözdükten sonra bir kolunu Lal'in koltuğunun arkasına atıp ona doğru döndü. Lal ne yapacağını, ne diyeceğini bilmeden, adamın ne yaptığını anlamaya çalışırken çenesinde Jamir'in ince, uzun ama güçlü parmaklarını hissetti. Usulca başını çevirip göz göze geldiklerinde, Jamir hem içini rahatlatacak kadar dingin hem de ruhunda fırtına coşturacak kadar tutkuyla ona bakıyordu. Yanağında avucunu hissettiğinde gözlerini kapattı ve genç adamın konuşması boyunca da açmadı.

"Bence biz âşık oluyoruz meleğim. Hatta bence ben sana âşık oldum. Orada, sahnede. Sen siyah bir meleğin, duru güzelliğini üstünde taşıyarak sahneye çıktığın o gecede ben âşık oldum. Gözlerime bakarak çalmanı dilediğimi hatırlıyorum."

Lal gözlerini açıp koyu renkli dünyaya dalarken sordu. Alacağı cevabın önemi neydi, önemli miydi, ne de-

giştirirdi bilmiyordu ama yine de sordu. Sanki doğru cevap bu adamın dudakları arasında saklıydı.

“Lalin’le ilk karşılaştığın gün... O gün ne hissettin? Yani onu görünce...”

Jamir denize çevirdi yüzünü.

“İlk içeri girdiğinde, güzelliği beni çarptı, yalan yok. Ama sadece bir anlıktı. Meğer sana hazırlıkmış.” Sonra gülümseyerek Lal’e dönünce ses tonunda yüzü kadar muzur bir hale büründü. “Ve sonra o evlere şenlik çenesini açınca yok dedim, bu bir imalat hatası. Bu kadar güzel bir kız ve böyle bir çene, böyle bir karakter. Keşke hanımhanımcık olsa, keşke...” elini uzatıp kızın dudakları üzerinde dolaştırırken sesi derinden geliyordu. “İşte tüm o keşkelerimi o gece, o sahnede sen doldurdun. İşte dedim. İşte bu kadın benim kadını. Ama en büyük rahatlamayı ne zaman hissettim biliyor musun?”

“Ne zaman?”

“İkiz olduğunuzu öğrendiğimde... Çünkü ben o sahnedeki kadına, onu toplantı salonundaki kadın zannederek âşık olmuştum. Bir ömür sahnede tutarım eğer sadece sahnede böyleyse, diye düşünmüştüm. Ama sonra baktım ki, sensin. Hayalimdeki güzelliğin, meleğe dönüşmüş halisin. Lal!”

“Efendim.”

“Ben sana aşığım meleğim.”

Cesurca aşkını itiraf eden adamın gözlerine bakarken düşündü... Madem bu kadar netlerdi, madem hiçbir şey düşünmeden duygularını döküyorlardı o neden susacaktı ki? Bir mucizeydi belki, belki bir yanılsama... Ama her ne ise sonuna kadar yaşamak ve bu aşkta kaybolmak istiyordu. İlk görüşte aşk ve ilelebet mutluluktan denilen şeyler varsa, işte belki de şu anda tam karşısın-

da duruyorlardı. Adamın yüzüne dokunan elinin kokusunu içine çekti kız. Hafifçe doğrulup gözlerine baktı.

"O gece Arda ve Yankı ile yanıma yaklaşıırken gözlerimde kayboldum. Kimdin bilmiyordum. Ama gözlerin tek odağım olmuştu. Bu gözlerde bir ömür harcarım demiştim. Sonrası nasıl gelişti bilmiyorum ama çiftlikte... Bana Gece ve ışığını anlattığın zaman... Anladım. Âşık olmuştum."

Jamir'in gözleri büyümüştü duyduklarıyla. Evet, kızın boş olmadığını biliyordu ama aşk!

"Jamir."

"Efendim meleğim."

"Ben sana aşığım."

İkisinin de gözleri birbirinin içinde erimeye başlamıştı. Aşkın her halini yaşıyorlardı o an. Rahatlama, heyecan, korku... Ve en çok da tutku...

Kadına doğru yavaşça yaklaştı. Önce kokusu doldu içine. Sonra nefesi değdi tenine. Burunları birbirine dokununca sağa sola çevirdi hafifçe kafasını. Gözleri dudaklarına kilitlenince kısık sesle konuştu adam.

"Seni öpmezsem öleceğim."

"Beni öpmezsen öleceğim."

Aldığı cevapla değdirdi dudaklarını. Sonrası çorap söküğü...

Aralanmış dudakları birbirlerini tamamlarken ikisinin de yüreklerini iki yarımın bir bütün olma duygusu sardı. Birbirlerine doyamayacak gibi, dokunsalar incitecekler gibi, ölüm gelse ayıramayacak gibi savaşımaya başladı dudakları. Adamın parmak uçları dokunduğu her yere kendi mührünü vurur gibiydi. Genç kızın ürkek elleri ona ait olan her şeyi tanımak ister gibiydi. Sanki iki ruh, iki beden birbirlerine söz veriyor, kokusu

sunu tanıtıyor ve ailiğini sunuyordu.

Janir istemeyerek kendini geri çekti. Burun buruna kalmışlardı.

"Ayrılmazsam geceyi burada geçirmek zorunda kalacağız."

Sözü bitmeden yeniden buluştu dudakları. Aşk bir birlerinin dudaklarından içiyorlardı artık. Bıkmadan, doymadan...

~ ~ ~

"Önder iki dakika susacak mısın sen?"

"Neden susuyorum? Anlamaya çalışıyorum filmi, ne yapayım?"

Gurur başı Beliz'in kucığında ayakları da babasının kucığında yattığı yerden kafasını kaldırıp babasına sinirli sinirli baktı.

"Baba kaç keye söyledim. Bu mamut."

"Mahmut kim?"

Gurur gözlerini devirip isyan ederken Beliz kıkırtısını tutmaya çalıştı.

"Mahmut değil ya, mamut mamut. Filin dinazoy hali. Aytık sus."

Önder bir süre daha sessizce ekranı izledi. Sonra...

"Bu çirkin şey ne?"

İki kafadan aynı sinirli tonlamayla ses yükseldi.

"Sid-siiid"

Önder bu isyandan dolayı hafif tırssada pişkinliği elden bırakmadı. "Tamam be, bir film izletmiyorsunuz adama."

Önder bir süre sonra kafasını çevirip yanındaki iki yüzü inceledi. Hadi oğlu tamam, çocuktuk ve buz devri izleyebilirdi hem de onuncu kere. Ama ya bu kadın...

O da yedi kez izlediğini söylemesine rağmen ısrarla bu filmi izlemek istemişti. Ve ilk defa izliyormuş gibi heyecanlıydılar. Verdikleri tepkilere gülmek işten değildi.

Film bittikten sonra yetmezmiş gibi bir de onbeş dakika film hakkında yorum yapmışlardı. Kaç çocuk vardı bu evde?

"Yarın akşam da Özgür Ruh'u izleyeceğiz. Hep sizin dediğiniz olmaz." dedi Önder.

Beliz Önder'in şaşkın bakışları arasında ellerini çırparken, bir yandan da heyecanla dans etmeye başlamıştı.

"Ay çok severim. Evet evet, ben çok seviyorum onu, izleyelim."

"Biliyor musun filmi?"

Beliz'in tak kaş havaya, eller oturduğu yerden bele doğru kayınca Önder keşke sormasaydım diye düşünmüştü aslında.

"Ne sandın izledim tabi hem de tam..."

"Dur tahmin edeyim. Beş kere..."

"Yok, yarın izlersem beş olacak. Ay ne var be, bakma öyle. Ne yapayım seviyorum animasyon filmlerini."

Önder dayanamayıp gülümsedi.

"Çocuksun."

"Hiç de. Zevkliyim sadece."

Onlar didişirken Gurur'un horultusunu duydular. Beliz'in kucagında uyumuştı. Beliz gülümseyerek saçlarını okşadı.

"Yoruldu."

"Yorulur tabi. Sid denen yaratıkla birlikte siz de hoplayıp zıpladınız."

"Zevki öyle çıkar akıllım."

"Yarında ata mı bineceksin?" Önder'in gözlerindeki ışıltıyla dudağına kadar gelen cevabı yuttu Beliz. Ama sanki söylemiş gibi Önder kahkaha attı ve sonra Gurur'u kaldırırken söylediği söz...

"İçindekiler yüzüne o kadar yansıyor ki Beliz."

Hele bir de çocuğu alırken elleri baldırlarına değince Beliz iyiden iyiye titremeye ve kıpkırmızı olmaya başladı. Babasının kucağına yerleşen Gurur gözlerini açtı.

"Beliz sen de gel."

Kendisine doğru uzanan eli tereddüt etmeden tutan kız, merdivenleri Önder'in arkasından tırmanmaya başladı. Çocuğun odasına geldiklerinde Beliz gece lambasını yakıp yatak örtüsünü açtı. Yatağına kıvrılıp yatan Gurur kızın elini bırakmadı.

"Benimle yatsana."

Gözleri kapalı olduğu halde mırıldanan çocuğa gülümsedikten sonra Önder'e baktı. O da mı gülümsüyordu? Gurur yine mırıldandı.

"Bazen Cem annesiyle yatıyomuş. Bana anlatıyo hep. Sen de benle yat lütfen, noluy."

Önder'in çene kasları gerilirken Beliz huzursuz bir şekilde kımıldamaya başladı. Adam haklıydı ve bu çocuk... Önder'in itiraz etmesine fırsat vermeden kendi bu teklifi geri çevirmeyi düşündü. Sonuçta baba ve oğul arasına kırgınlık girsin istemiyordu ama tam Gurur'a cevap verecekti ki Önder'in fısıltısını duydu.

"Nasılsa evde bekleyen yok. Kalabilirsin istersen."

Beliz bu cevapla rahatlayıp, gülümsedi ve hemen Gurur'un yanına kıvrıldı. Tek kişilik yataktan daha büyük, çift kişilik yataktan daha küçük olan bu özel yatağın ortasındaki beden de hiç düşünmeden ona doğru kıvrılıp fısıldadı.

“Baba sen de bi tayafıma gelsene.”

Bu istekle Beliz’in kalbi yerinden oynarken, Önder izin ister gibi Beliz’e baktı. Beliz’in gülümsediğini gören Önder de anında oğlunun diğer tarafına kıvrılıp dirseğinin üstünden oğlunu izlemeye başladı. Arada bir bakışları gözleri kapalı kıza takılsa da...

Beliz şu anda bulunduğu duruma rüyasında bile inanmazdı. Sevdığı adam ve onun çocuğu... Gözlerini huzurlu bir uykuya kapadı. Önder’in onu izleyen gözlerinden habersiz, rüyasında Gurur ve daha birçok çocukla, hamile karnını okşayarak Önder’e bakıyordu, gülümseyerek...

“Günaydın kız deli.”
“Günaydın Aslancım. Ne var ne yok? Ekip-
te kimler var?”

“Biz her zamanki gibi ama bir arkadaşım daha gelecek. Normalde bireysel tırmanır ama dönüşte rafting olduğu için, mecbur ekiple çıkıyor bugün.”

Lalin yüzünü buruşturdu.

“Sadece kimler var dedim, adamların hobileri fobileriyle ortaya bir karışık çek demedim.”

Aslan tam cevap verecekti ki Lalin’in arkasından bir yere baktı ve sırıttı.

“O, dostum, hoş geldin.”

“Hoş buldum Aslan ne var ne yo... Hoba...”

Lalin duyduğu sesle hemen arkasını döndü. E yok artık, diye inlemek istedi o an.

Buğra ise... Kızı tekrar karşısında görünce aslında sinirlenmişti. Rüyasını istila eden, tüm gece uyutmayan, gazetede çıkan haberden sonra babası ile tekrar muhatap olmasına neden olan bu kızı yese doymazdı. hem de her anlamda... Düşüncelerini gittikleri uçurumun kenarından çevirip, ukala ve sinir bozucu bir havayla kızı baktı.

“Bu da mı bizimle?”

“Bu dediğin senin ebendir sersem. Evet,sizinleyim ne oldu zoruna mı gitti?”

“Bu sefer de boğulmaya mı niyetin var? Vallahi arkamı döner giderim ilgilenmem bile. Yeter başıma açtığın dertler.”

Duyduğu sözle kırılrsa da Çaktırmamaya alışan Lalin aynı soğuklukla cevap verdi.

"Bırakıp gitmezsen hatırım kalır."

"Ben seninle o yürüyüşe çıkmam."

"Hay hay efemim hay hay... Buyurun yol sol arka aprazınızda."

İkisi çevrelerinden tamamen kopmuş şekilde birbirlerine bakarken bu tesadüfün iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyorlardı. Bir yandan birbirlerini parçalamak isteyip, diğer yandan bir araya gelmiş olmalarına sevinsele de bu ikinci şıkkı ikisi de sonuna kadar inkâr etmeye hazırdı. Bakışları savaşırken, içlerinde kabaran o duygunun adını koymaya da niyetleri yoktu. Hani adam kızı ensesinden tutup çekse, hani kız bu hareketle intikam alırcasına adamın boynuna sarılsa...

O an birbirlerinin düşüncelerinden habersiz kendilerinde kopan fırtınayla şaşkına dönen ikiliyi, ekip başının sesi yeryüzüne fena çarptı.

"Hadi, start veriyoruz. Toplanın."

Lalin ve Buğra rüyadan uyanırcasına, aynı anda sıkı bir nefesle gerçek dünyaya döndüler. Kısa bir anlık adı konulamayan o yakıcı duygunun yerini, birbirlerini sonuna kadar sinir etmeye gönüllü delirtici duygular aldı. Kimin gücü kime yetecekti?

Üstünde bir ağırlıkla gözlerini açan Önder, nerede olduğunu anlamaya çalışırken boynundaki minik eli hissetti. Gülümsemesi başını sağa çevirmesiyle dudaklarında asılı kaldı. Sağ kolunun üstünde yan yatmış, yüzü kendi boynuna gömülü kızı gördü. Saçları yastığa ve kolunun üstüne yayılmış, yüzünde huzurlu bir ifade... Üstündeki ağırlığa baktı sonra. Gurur boylu boyunca uzanmıştı babasının üstüne. Beliz sol kolunu Gurur'un üstüne atmış, kendi de Beliz'in kolunun üstünden oğlunu sarmıştı. Avucunun içinde kızın bileğini hissetti. Kolundaki uyuşma hissi tüm vücudunu kapladı o an.

Nasıl güzel bir sahneydi bu. Kolunda kadını? Koyunda oğlu. Sağ kolunu biraz daha sardı kadına, Beliz iyice sokuldu adama bu hareketten sonra. Bir şeyler mırıldanınca boynundaki dudak kıpırtısı, hissettiği nefes adamında nefesini kesti.

Neler oluyordu ki böyle? Hoşlanıyordu bu kız dan ki bunu uzun zamandır içinde sakladığı duyguların dışarı taşmasıyla anlaması zor değildi. Bu sahne onu can evinden vurmuştu. Gözleri kadının üstünde düşüncelere daldı.

Sonuçta Beliz bekâr bir kızdı. Aralarında nerden bakılırsa bakılsın en az yedi yaş olmalıydı. Boşanmış ve çocuklu bir adamla ne işi olurdu ki... Ya kendisi? Bu kızı istemeye hakkı var mıydı? Belki Gurur'u sevmişti kız ama ya kendisini? Bu sabahın güzelliğini tüm bu düşünceler ve acı gerçekler perdeliyordu işte. Yine kader

zamansız bir kapı aralamıştı ona. İçeri girse miydi bu kapıdan? Sarsa mıydı kadını? Beklese miydi aşka dair bir şeyleri?

Bu düşüncelerle boğuşurken yüzünü kızın saçlarına gömdü. Kokusunu içine çekti. Çok şey istiyordu. Bu kızdan, kendi sorunlu hayatına dâhil olmasını bekleyemezdi. Ama onu uzak tutmak? Her şeyi zamana mı bırakmalıydı bilemedi. Şimdilik böyle devam etse, sonra kız ona gelse, her şeye razıyım dese. Ya gelmezse... Ya bir gün hayatına seveceği, sorunsuz hayatı olan, kendine denk biriyle karşılaşırda... O kıza alışmışken ya hayatından çekip giderse.

Kolundaki kızın kıpırdadığını hissettiği an başını çekip gözlerini kapadı. Beliz gözlerini araladığında bulunduğu durumu idrak etmesi iki saniyesini almıştı. Ne yapıyordu böyle? Ne ara gelmişti bu adamın koynuna? Bu koku... En sevdiği... Dünden kalan losyonun kokusu bile adamın kendi kokusunu bastıramamıştı. Gözlerini kapatıp burnunu hafifçe gömdü adamın boynuna. Uyanmamıştı. Derince içine çekti kokuyu. Kolunun altındaki Gurur'un o minik sırtını okşadı. İsteddiği tam da buydu. Bu aileye sahip olmak... Keşke istediği kadar istenilseydi. Her şey ne güzel olurdu.

Boynunda hissettiği minik burun Önder'i neredeyse titretecekti. Ne yapıyordu bu kız? Kızın kokusunu içine çektiğini anladı. Az önce kendisinin yaptığını şimdi kız ona yapıyordu. Buna bir anlam yüklemek için çok erkendi ama Önder'in hiçbir zaman aşkı tatmayan ve bu aşka aç olan ruhu titredi. Tam o sırada üstündeki minik adam kımıldadı. Beliz de bu hareketi fark etmiş olacak ki kendini geri çekti. Boynunun üşüdüğünü hissetti Önder. Hem de bu havada...

Oğlunun sesiyle tüm büyü kaybolmuş, yerini katıksız masumluğa bırakmıştı.

"Ben hey gün böyle uyanmak istiyoyum."

Önder gözlerini açıp oğluna baktı.

"Evet. Senin yerinde olsam ben de isterdim. Üstümde yatıyorsun lan serseri."

Beliz birden geri çekildi. Daha doğrusu çekilmeye çalıştı ama Gurur'un minik kolu boynuna dolanınca bunu yapamadı.

"Biy dahakine ben de Beliz'in üstünde yatayım. Yatayım dimi Beliz?"

Beliz yanakları utançtan kıpkırmızı, sırtında onu tutan iri el ve boynundaki minik kolun izin verdiği kadar doğrulmaya çalıştı. Ne deseydi ki şimdi bu çocuğa...

"Günaydın yakışıklı."

En iyisi soruyu duymamazlıktan gelmekti ve o an iki sevdiği adamdan aynı anda cevap geldi.

"Sana da günaydın..." diyen Önder'in muzur sesine, "Günaydın şekeyim," diyen Gurur'un su gibi sesi karıştı.

Gurur bu sefer babasına ödülünü paylaşmak istemeyen bir korsan gibi baktı. Tehlikeli, korkutucu ve isyankâr...

"Sana demedi biykeye. Yakışıklı olan benim. Sen niye hep cevap veyiyosun kiii, bana dedi Beliz. Dimi Beliz."

Artık bir sabaha bu kadar heyecan ve utanç yeter diye düşünen Beliz, hızla doğrularak onu tutan iki koldan da kurtuldu.

"Tabi ki sana dedim bebeğim ama baban her zaman ki gibi işgüzarlık yapıyor."

En iyisi hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Hoş bir şey olduğuda yoktu ya, işte...

"İşgüzay ne demek ki şimdi."

"Aa, şey, yani çokbilmişlik gibi bir şey," diye açıklama yapmaya çalışan Beliz, onun bu kıvranan haline sırttan adamı da anında payladı. "Sen ne gülüyorsun acaba..."

"Cevap vermeye çalışırken çok şaşkın görünüyorsun."

"Sensin şaşkın. Uyuza bak..."

Gurur şirin bir kahkaha attı.

"Bak Beliz de uyuz diyo. Bana kızma biy daha."

Beliz o an ne dese şaşırdı.

"Şey ben diyorum ama sadece... Babana diyorum yani. Sonuçta kötü bir kelime..."

Önder'in sırtması iyice büyüdü.

"Evet oğlum. Sadece bana diyor ve bana sadece Beliz uyuz diyebilir."

Oğluna göz kırpmıştı dimi bir de. Dalga mı geçiyordu bu adam? Ayağa kalkıp kırısan üstünü düzeltti.

"Hadi, gevezeliği kesin. Gurur hemen banyoya, Emoş bu gün izinli olduğuna göre ben kahvaltıyı hazırlayana kadar duş alınacak ve giyinilecek. Servise geç kalma."

Duş mu? Gurur mu? Önder şimdi çıkacak gürültüyü keyifle izleyecekti ki Gurur'un neşe içinde, "Tamam," deyip kendini odadan atışını gördü.

Hızla Beliz'e döndü ve kız kapıdan çıkmadan kolundan tutup durdurdu.

"Az önce ne dedi sana Gurur?"

Adamın elini çıplak teninde hissedene Beliz yine o alıştığı titremeyi hissetti.

"Sağır mısın? Tamam dedi işte çocuk, ne diyecek..."

Önder kapanan banyo kapısına bakakaldı. Kendi kendine mırıldanır gibi konuştu.

"Gurur'u banyo yaptırmak resmen bir savaş sebebi-
dir. Ama şimdi..."

"Abartmasana Önder. Çocuklar banyo yapmayı se-
ver."

Cevap vermesini beklemeden odadan çıkan Be-
liz dudaklarındaki gülümsemeyi engelleyemiyordu.
Önder'in yüzündeki şaşkınlık harikaydı. Bunun keyfi-
ni sürerken merdivenlerin son basamağına gelmişti ki
arkasına bakmadan hâlâ onu izlediğine emin olduğu
adama seslendi.

"Ve siz de beyefendi. Masa hazır olmadan aşağıya
inin."

Önder'in sırttan dudaklarından çıktığı belli olan ce-
vap gecikmedi.

"Emredersiniz hanımefendi."

Güzel sabahtı... Evet...

A & O

"Günaydın beyler. Acil görüşmek istediğiniz konu
nedir?"

Arda ve Yankı çalışma masasında öğleden sonra gi-
recekleri toplantıyı tartışıyorlardı ve içeri giren Jamir'in
sesiyle başlarını kaldırdılar. Arda adama baktı.

"Sana da günaydın Jamir. Oyalanmadan geldiğin
için teşekkür ederiz."

"Ne demek. Acil dediğiniz için vakit kaybetmeyeyim
dedim."

Yankı'nın gösterdiği sandalyeye oturan Jamir, sağ
elini masanın üstüne koyarak parmaklarıyla hafif tem-
po tutmaya başladı. Sessizlik uzarken iki adamında
kendini tartar gibi baktıklarını fark etti. Dün gazetede
çıkan haberden dolayı çağırıldığını biliyordu. Sonunda
Yankı söze girdi.

"Dün gazete haberlerini görmüşsündür."

"Evet."

Yankı şaşırdı. Bu ne rahatlıktı birader. Tamam, adamı seviyorlardı ama söz konusu olan kuzenleriydi. Üstelik bu adam bu ülkede geçiciydi.

Sinir boğazına kadar geldi. Zaman öldürmek için bu adamın kuzeniyle oynamasına izin vermeyecekti.

"Evet mi diyorsun sadece. Açıkça konuş. Seni içimize aldık ve sen kuzenime göz mü koydun?"

Jamir alışık olmadığı konuşma tarzından dolayı geri len sınırlarını görmemeye çalışıyordu.

"Ben olsam bunu göz koyma olarak adlandırmazdım."

Arda bu sefer masadan öne doğru eğildi.

"Ne derdin peki? Bu ülkede sadece zaman öldüren sen, kuzenimle oynayıp rahatça çekip gideceğini mi sanıyorsun lan. Buna izin verirmiyiz sence. Neden Lal? En masumları o olduğu için mi? Daha çabuk kandırırım diye mi düşündün?"

Bu soru içini kemiriyordu Arda'nın. Tamam, kızların hepsi değerliydi onun gözünde ama Lal... O çabuk incinebilirdi. Lalin çok rahat ağzınasıçardı karşısındakinin, Beliz de öyle. Ama Lal içine atardı çoğu zaman ve kız âşık oldum diyordu. Bu adamı son noktaya getirip ne hissettiğini açıkça öğrenmeleri şarttı.

Jamir'in öfkesini kontrol etmeye çalışan sesi odanın duvarlarında usulca dolaştı.

"Siz Lal'i fazla küçümsüyorsunuz beyler. Kuzeninizi size ben mi anlatayım?"

"Bana bak dostum. Bize laf ebeliği yapma. Ben düz bir adamım. Ağzını gözünü dağıtmadan kız dan uzaklaşmanın bir yolunu bul. Buradaki zamanını eğlenceli geçirmeni sağlayacak bir kız değil o."

Jamir Arda'nın bu sözüyle artık öfkesinin bendini kırmıştı. Sesini, onu tanıyanları titretecek kadar kısık tutup konuşmaya başladı.

"Sizi severim çocuklar. Bilirim ki siz de beni seversiniz yoksa üstüne bu kadar titredığınız ailenizin içine beni sokmazdınız. Ama bana sakın bir daha namus düşmanı şerefsiz adam muamelesi yapmayın. Yoksa dost falan dinlemem ikinizi de doğduğunuza pişman ederim."

Yankı hışımla ayağa kalkıp adamın yakasına yapıştı.

"Lan hâlâ neyin laga lugasındasın sen. Sana seni sormuyoruz. Kız dan uzak dur dedik o kadar. Başlarım ortaklığına da dostluğuna da."

Yakasındaki eli bir hışımla iten Jamir bu adamların aile bağlarına saygı duymasa ikisini de çekip vurabilirdi.

"Ya adam gibi konuşun, ya da sözlerinizin faturasına razı olun. Ben Lal'i incitecek hiçbir şey yapmam."

"Daha ne yapacaksın? Kız sana âşık olduğunu söyledi. Kaç zaman daha buradasın? Ne zaman döneceksin ülkeneye? İstemesen de üzeceksin onu ve o üzüldüğü zaman seni düzölmekten beter edeceğim. Sen de buna razı mısın?"

Yankı'nın öfkeli bakan koyulaşmış mavi gözlerinden ürkmedi dese yalan olurdu. O an gülümsemek istese de kendisini tuttu. Bu adamlarkuzenlerine duydukları sevgi ile koca dağı bile devirecek gibiydiler. Zaten bunca hakarete susma sebebi de bu değil miydi? Ama her şey de bir yere kadardı.

"Dinleyin. Sabırlı davranıyorum çünkü amacınıza saygı duyuyorum. Her şeyden fazla değer verdiğim kızkardeşim var ve onu düşündükçe sizi anlıyorum. Ama sizinde anlamanız gereken bir şey var. Sizin etra-

finızda ne cins adamlar var bilmem ama beni hiçbiriyile karşılaştırmayın. Sizin ailenizi gördüm. Erkeklerinizin kadınlarına nasıl baktığını gördüm. Sizin daha azınız değilim. Lal benim için çok kıymetli ve değerli. Onun itiraf ettiği aşktan daha fazlası var benim içimde. Beni bir tek Lal kendisinden uzak tutabilir ve siz de o kıza baskı uygulamayacaksınız. Anlatabildim mi beyler?"

Avucunu açıp masanın üstüne kısa mesafeden sertçe indirdi.

"Kapısına zincir vursanız, helikopterle çatısına iner Lal'i yine görürüm. Dostumsunuz ama ona olan aşkıma siz bile engelleyemezsiniz. Size sadece tek bir şeyin garantisini verebilirim. Onu üzmeğe kendi hayatıma son vermeyi tercih ederim."

Adamın bu işten vazgeçmeyeceğini anlayan Arda dişlerini sıkarak adamın masadaki elinin üstüne elini koydu ve bastırdı.

"Zaten eğer üzülsürse, bu işi senin yapmana zaman bırakmadan leşini dağa kaldırırım Jamir."

Sürünün kurtları kozlarını paylaşmış, gereken gözdağları karşılıklı verilmişti. Geldiğinden beri Jamir'in gözlerinde oluşan tedbirli ve sinirli ifadenin yerini eski dost bakışları aldı. Elini ters çevirip Arda'nın elini sıktı.

"Anlaştık dostum. Şimdi kahve söyleyin, boğazım kurudu."

Yankı sinirle bakmaya devam ediyordu ama bir yandan da homurdanarak telefona uzandı.

"Ne pişkin adamsın birader."

Koltuğa yayınlan Jamir göz kırptı.

"Aşığım Yankı. Senin tüm aileni karşına almana sebep olan o aşk için sence ben ikinizi karşıma almışım çok mu?"

Arda bu cevapla kahkaha atsa da Yankı sanki henüz rahatlamamış gibiydi. Evet, sürünün kurtları kozlarını paylaşmıştı ama kan akmadan yemin imzalanır mıydı? "Herife bak be, birde kapak yapıyor. Gülme lan sen de."

"Gülüyorum ama sözüm söz. Gözüm üstünde Jamir. Eğer o kızın elini bile tutarsan parmaklarını kırarım."

"Beyler, büyük konuşuyorsunuz."

Yankı hışımlla döndü Arda'ya.

"Yok lan. Vallahi kaşınıyor bu. Bir yumruk atmazsam içimde kalır."

Ve sözü bittiği an Jamir'in gözünde patlayan yumruğuyla rahatlayıp koltuğa oturdu. Jamir'in ayaklandığını görünce de sırttı.

"Otur lan yerine. Ben aşkım için onlarca yumruk yemişim bu dingilden. Fırsat buldum yumruk atmadan mı savacaktım?"

"Hastasınız oğlum."

"Hoş geldin aramıza dostum."

İşte onların işi buydu. Karşılarındaki adamın iradesini ölçmek... Bir kere Lalin'in etrafında dolanan adamı sıkıştırmışlar ve herif ardınabakmadan kaçıp gitmişti. Onlara ciğeri beş para etmeyen damat yakışmazdı. Aşkı için savaşılan adam lazımdı. Jamir bu sınavı geçse de iş nihayete erene kadar gözleri hep üstünde olacaktı. Adet böyleydi...

A & O

"Hani yumuyta yiyen yakışıklı oluydu. Bu gün yakışıklı olmak istemiyoyum ben."

"Aa, ben sana söylemedim mi? Yakışıklı yaptığından daha önemli bir şey daha var."

“Neymiş?”

Gurur suratını asmış somurtuyordu. Önder bu savaşta keyifle izlerken Beliz’in ışıldayan gözlerine bakınca, galibin kim olacağını anlamıştı. Emos’un binbir eziyetle yaptırdıklarını bu kız öyle ustalıkla hallediyordu ki Gurur kendi istiyormuş gibi davranıyordu sonra. Duştan çıktığı zaman söylediği sözü anımsadı gülümseyerek. “Baba hey sabah duş yapılmalı.”

“Yumurta yiyen çocukların en büyük başarısı sevdiklerini mutlu etmektir. Yumurta en çok bu işe yarar.” Gurur şaşkınca baktı Beliz’e.

“Yani yumurta yediğimde sen çok mu mutlu olacaksın?”

“Tahmin edemeyeceğin kadar hem de bebeğim.”

Hızla eline aldığı yumurtaya gömülen Gurur bir yandan da cevap veriyordu.

“Baba çabuk sen de ye. O zaman hey sabah bana yumurta yap oluy muu? “

Önder gülümseyerek yumurtasına uzanırken Beliz de kıkırdarak cevap verdi.

“Oluuuuyyyy. Ama ben yokken de yemelisinki babamda mutlu edebilesin.”

Bu sözle yumurtası elinde kalan Gurur korku dolu ifadeyle Beliz’e baktı. Oğlunun gözlerinde gördüğü korku Önder’in içini ezmişti.

“Sen yokken mi?”

Beliz birden çocuğun korkusuyla telaşlandı.

“Tabi, mesela kulübede çalışıyor olabilirim. Alışverişte olabilirim. Sen bu zamanlarda ben yokum diye yemeyecek misin?”

Çocuğun aldığı cevapla rahatladığını gören Beliz dayanamayıp yanağından öptü ve kulağına fısıldadı.

Arda bu cevapla kahkaha atsa da Yankı sanki henüz rahatlamamış gibiydi. Evet, sürünün kurtları kozlarını paylaşmıştı ama kan akmadan yemin imzalanır mıydı? "Herife bak be, birde kapak yapıyor. Gülme lan sende."

"Gülüyorum ama sözüm söz. Gözüm üstünde Jamir. Eğer o kızın elini bile tutarsan parmaklarını kırarım."

"Beyler, büyük konuşuyorsunuz."

Yankı hışımla döndü Arda'ya.

"Yok lan. Vallahi kaşınıyor bu. Bir yumruk atmazsam içimde kalır."

Ve sözü bittiği an Jamir'in gözünde patlayan yumruğuyla rahatlayıp koltuğa oturdu. Jamir'in ayaklandığını görünce de sırttı.

"Otur lan yerine. Ben aşkım için onlarca yumruk yemişim bu dingilden. Fırsat buldum yumruk atmadan mı savacaktım?"

"Hastasınız oğlum."

"Hoş geldin aramıza dostum."

İşte onların işi buydu. Karşılarındaki adamın iradesini ölçmek... Bir kere Lalin'in etrafında dolanan adamı sıkıştırmışlar ve herif ardınabakmadan kaçıp gitmişti. Onlara ciğeri beş para etmeyen damat yakışmazdı. Aşkı için savaşılan adam lazımdı. Jamir bu sınavı geçse de iş nihayete erene kadar gözleri hep üstünde olacaktı. Adet böyleydi...

A & O

"Hani yumuyta yiyecek yakışıklı oluydu. Bu gün yakışıklı olmak istemiyorum ben."

"Aa, ben sana söylemedim mi? Yakışıklı yaptığından daha önemli bir şey daha var."

"Neymiş?"
Gurur suratını asmış somurtuyordu. Önder bu sava-
şı keyifle izlerken Beliz'in ışıldayan gözlerine bakınca,
galibin kim olacağını anlamıştı. Emoş'un binbir eziyetle
yaptırdıklarını bu kız öyle ustalıkla hallediyordu kiGu-
rur kendi istiyormuş gibi davranıyordu sonra. Duştan
çıktığı zaman söylediği sözü anımsadı gülümseye-
rek. "Baba hey sabah duş yapılmalı."

"Yumurta yiyen çocukların en büyük başarısı sev-
diklerini mutlu etmektir. Yumurta en çok bu işe yarar."

Gurur şaşkınca baktı Beliz'e.

"Yani yumurta yediğimde sen çok mu mutlu olacak-
sın?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar hem de bebeğim."

Hızla eline aldığı yumurtaya gömülen Gurur bir
yandan da cevap veriyordu.

"Baba çabuk sen de ye. O zaman hey sabah bana yu-
murtaya yap oluy muu? "

Önder gülümseyerek yumurtasına uzanırken Beliz
de kıkırdayarak cevap verdi.

"Oluuuuyyyy. Ama ben yokken de yemelisinki baba-
nıda mutlu edebilesin."

Bu sözle yumurtası elinde kalan Gurur korku dolu
ifadeyle Beliz'e baktı. Oğlunun gözlerinde gördüğü
korku Önder'in içini ezmişti.

"Sen yokken mi?"

Beliz birden çocuğun korkusuyla telaşlandı.

"Tabi, mesela kulübede çalışıyor olabilirim. Alışve-
rişte olabilirim. Sen bu zamanlarda ben yokum diye ye-
meyecek misin?"

Çocuğun aldığı cevapla rahatladığını gören Beliz da-
yanamayıp yanağından öptü ve kulağına fısıldadı.

"Ben seni bırakmayacağım küçüğüm. Bunu sakın unutma ve artık bu korkuyu yok et içinde."

"Söz mü?"

Zafer işareti yapan Beliz gülümsedi.

"Hem de kız sözü."

Gurur kıkırdadı ve kahvaltısını büyük bir keyifle bitirdi. Servis gelince masadan kalkan Gurur, Beliz'in de çantasını alıp onunla kapıya geldiğini gördü. Önder de peşlerindeydi. Birlikte servise doğru yürüdüler. Bir elinde babası bir elinde Beliz.

Çocuğu servise bindirirken Önder saçını karıştırdı.

"Hadi, aslanım, dikkat et kendine."

Babasına gülümseyen Gurur, sırtına çantasını yerleştiren Beliz'e döndü. Kız, çocuğun yanaklarından öperken bir yandan da nasihatlerini sıralıyordu.

"Sakın terli kalma, çantanda yedek giysilerin var. Öğle yemeğini de bitir ki ben buradan hissedip mutlu olayım. Ve sana sataşmayana sakın zarar verme."

Gurur çocuksu ifadesiyle sordu.

"Sataşanı?"

Beliz kıkırdadı.

"Haklarından gelebilirsin. Kimse benim paşama zarar veremez."

Aldığı cevapla rahatlayan Gurur keyifle bindi servise ve ikisine büyük bir gururla el salladı. Servisteki diğer çocuklar aşağıdan el sallayan çifte bakıyordu. Bir çocuğun ona bir şey sorduğunu gördüler ve Gurur'un yüzünü kaplayan sırıtmasıyla cevap verdiğini gördüler arkadaşına.

Önder oğlunun bu haline sevinse de içinde taşıdığı endişe büyüktü. Beliz'e döndü.

"Sana bağlanıyor. Sen gittiğinde..."

Beliz sinirle ayağını yere vurup pozisyon aldı ve başladı...

"Aa yeter be yeter! Tutturdun gittiğinde gittiğinde. Gitmemi mi istiyorsun anlamadım ki. Yok, eğer öyleyse al o koca avucunu götür diline çünkü ancak avucunu yalarsın. Sen ne negatif bir adamsın ya. Bi bırakmıyorsun ki huzurlu olalım. Bak sen nereye gidersen git. Ben gitmiyorum. Ha yok eğer niyetin Gurur'a başka anne getirmekse o zaman dikkat et de çocuğu üzmeyecek biri olsun. O zaman ben de yerimi bilirim."

Dudaklarında hissettiği baskıyla, birden gözlerini kocaman açan Beliz ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Öpüyor muydu bu adam onu? Evet ya, öpüyordu. Ne olduğunu yeni anlayıp tam karşılık verecekken Önder geri çekildi. Beliz eli dudaklarında, hevesi kursağında öylece kaldı.

Önder nasıl yaptı, neden yaptı bilemezken; kendini kızla öpüşürken bulmuştu. Başka bir kadının var olabileceğinden bahseden kızı o an pataklamak istemişti ve onu yapamayınca da...

"Sen... Beni öptün mü?"

"Sanırım."

Derin bir nefes çekti Beliz.

"Neden?"

"Susman için."

Beliz gözlerini kırpıştırıp adama baktı. Öyle şaşkın ve güzel bakıyordu ki adam bıraktığı işe devam etmek istedi. Ama kendisini tutmalıydı. Bu bile büyük hataydı. Şimdi kız çekip gitse haklıydı. Kendine öfkelenmişti. Ama Beliz'in rüyadaymış gibi mırıldandığı söz içini rahatlatmış, gülümsemesine sebep olmuştu.

"Babamda annemi böyle susturur hep."

Önder o dudakları görmemeliydi. Arkasını dönüp kulübeye giderken cevap verdi.

"Annen de senin kadar gevezeyse baban en akıllıca şeyi yapıyormuş."

Beliz hâlâ şokta, o bahçede ne kadar kaldı veya kalacaktı hiçbir fikri yoktu.

A & O

Önünde kahkaha atarak giden kızı izliyordu Buğra. Aslan şerefsiziyle konuşacak ne bulduysa bir saattir dip dibeydiler. O yokmuş gibi davranıyordu, belki de haklıydı. Kızla gitmek istemeyen kendisiydi sonuçta. İyi de bu neden canını sıkıyordu ki?

Aksine Lalin arkasındaki adamın varlığının fazlasıyla farkındaydı. Ama ona hâlâ sinirliydi. Sanki sorunlu biriymiş gibi davranmıştı ona. İstemiyorsa oda uzak duracaktı. Bunun bedeli Aslan'ın salakça muhabbetine maruz kalmak bile olsa... Oysa daha geçen hafta kendisinden uzak durmasını söylememiş miydi Aslan'a?

Mola yerine geldiklerinde bazıları bir çember şeklini almış dinleniyor, diğerleri ise ihtiyaç ve etrafı keşif bahanesiyle dolaşıyorlardı. Aslan Lalin'e döndü.

"Ee Lalin, sertifikanı ne zaman alacaksın?"

Elindeki su şişesini kapatmaya çalışan Lalin adama dönmeden cevap verdi.

"Aslında hazır. Kursu ve sınavı tamamladım. Bir ara gidip alacağım."

Gruptaki başka bir kız Lalin'e döndü.

"Yine ne sertifikası bu kızım, bıkmadın sen de."

"Bu sefer ki dalgıç hocalığı için."

Buğra'nın bakışlarının üzerinde olduğunu biliyordu ama umursamadı. Soruyu soran kız kıkırdarak

Buğra'ya döndü. Hem grupta yabancı olan o olduğu için açıklamak istiyor hem de belli ki adamdan hoşlandığı için bu görevi zevkle üstleniyordu. Dişlerini sıktı Lalin. Saçını eline dolasaydı ya bu kızın...

"Buğracım, Lalin'imiz maymun iştahlı üyemizdir. Yamaç paraşütü eğitmenliği sertifikasından sonra şimdi de su altı ve dalgıçlık eğitmenliği sertifikası aldı. Spor akademisi mezunu ama salonlardan çok dağ tepeyle uğraşıyor."

Buğra'nın Lalin'den hoşlanmadığını zannediyordu. Adamın ona bakışları sert olduğu için varmıştı bu kaniya ve bu bir ilkti. Tamam, belki aptallaştıracak kadar güzel değildi Lalin ama genelde özgür ve benzersiz karakteriyle herkesin dikkat ve ilgi odağı oluyordu. Hele Buğra'nın söylediği söz, adamın Lalin'e uyuz olduğunu ortaya daha fazla koymuştu. Tabi kıza göre!

"Hayret. Oysa o yamacın kenarında hiç de uçmayı biliyor gibi durmuyordu."

Kız bu söze pişkin bir şekilde kahkaha atıp Buğra'nın kolunu okşadı.

"İlahi... Espri nefisti. Tebrik ederim."

Lalin sinirden kudursa da bu iki gıcık insana rezil olamazdı hem de diğerleri de gülerken. Alayla baktı adama.

"Sana o zaman da söylemiştim. Tırnağım kırılmıştı. Çaba sarf edeceğime bir hamal gelsin de çeksin beni dedim. Bak gördün mü, işe de yaradı."

Sözü bittiği an ayağa kalktı çünkü bu patavatsız adamın bakışları ve açılan ağzı cevap vereceğini işaret ediyordu. Çantasını sırtına taktığı gibi yola girdi. Diğerleri de bu işareti bekliyormuş gibi ayaklandılar.

İnce patikayı tırmanmaya başladıklarında Lalin'in

telefonu çaldı ve geri çekilip diğerlerinin geçmesini sağladı.

"Efendim anne."

"Kızım neredesin, iyi misin?"

"Anne işte bu yüzden size söylememiştim. Ben iki yıldır bu işi yapıyorum. Bilmem farkında mısın?"

"Annene çemkirme Lalin. Endişeliyim anlasana. O akutçu çocuk da sizle mi?"

"Evet, anne o akutçu bizimle. Merak etme beni kur-tarır yine, zaten hep o anı beklediğini söyledi."

Lalin bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. Az ilerde onu dinleyen ve izleyen adamdan habersiz... Buğ-ra yüzünde gülümsemeyle izliyordu bu deli hatunu.

"İyi bari. Dikkat et."

"Ederim anne ederim. Şimdi kapatıyorum. Grupla aram açılıyor."

Telefonu kapatıp çantasına sıkıştırırken bir yandan da homurdanıyordu.

"Akutçuymuş. Akutuna sıçtığım."

Duyduğu kahkaha sesine döndüğünde ise küfür ettiği adamın kendisine baktığını gördü ve gözlerini devirdi.

"Ah harika. Sen ne sırtıyorsun?"

"Şaşkınlıktan. Hadi, kendi kendine o işi yapmanı anladım da, koca akuttan bahsediyoruz. Onu nasıl becereceksin."

Adama sinirle bakan Lalin iyice yaklaştı ona. Burun burunaydılar.

"Tek derdin o olsun. Ben bulurum bir yolunu."

Kıza bakan adam bir lafın da altında kalsa ölü, diye düşünüyordu.

"Senin o çenen varya. Tam kapatmalık. Bir koli ban-

dıyla bantlayacaksın sen sağ kalanlar selamet."

Duyduğu sözle iyice sinirlenen Lalin, adamın istediğinin de bu olduğunu anladı. Derdi neydi de uğraşıyordu işte onu anlamadı. Ama sebep ne olursa olsun o zevki adama yaşatmamaya karar verdi ve sırttı alayla.

"Ah ama o zaman öpüşmem ki."

Gözleri kızın dudaklarına kayan adam söylediğine kendi de inanmasa da mırıldandı.

"Bunu isteyen kim. Kim bu şirretlikle öpüşmek ister ki."

İçinden küfür eden Lalin istifini bozmadı.

"Sevgilim isteyebilir mesela."

Ne için sinirlenmişti şimdi? Adam içindeki sinire bir bahane bulamayınca iyice deliriyordu. Sevgilisiymiş.

"İyilik yapıyorum herife, daha ne ister."

"Ha yani bu bir iyilik?"

Gözleri hâlâ o kımıldayan dudaklardaydı.

"Evet."

"Yani sen benimle öpüşmek istemezsin."

Az daha konuş yapışacağı dudaklarına, diye düşünürken, verdiği cevap bambaşkaydı.

"Elbette hayır."

O anda dudaklar gözlerinin önünden kayboldu. Kız arkasını dönmüş yürümeye başlamıştı. Ama sesini duymak zor olmadı.

"Çok büyük konuşuyorsun akutçu. Çok büyük."

İçinde taşan sinirle kafasında anında bir plan oluşturdu Lalin. Bunun hesabını verecekti bu herif.

Büyük akıntının başına geldiklerinde rafting için hazırlıklar başlamış, botlar şişiriliyor bir yandan da hafif atıştırmalıklar yeniliyordu. Kendinden uzaktaki grupta yanındaki kızla cilveleşen adama sinirle bakan Lalin grubuna döndü.

"Bakın. Biz öndeki bota bineceğiz. Ve ben dingin suya geldiğimde suya atlayacağım. Asla panik yok tamam mı?"

Grup şaşkın haldeyken Azra sordu.

"Deli misin kızım? Dingin su bile tehlikeli olabilir. Neden yapacaksın bunu?"

Gözlerini Buğra'dan almayan Lalin mırıldandı.

"Alınacak bir intikamım var. Şu kasıntı herif bir ceza-yı hak etmiyor mu sizce de?"

Kalan yedi kişi kıkırdarken Lalin de kafasında planını gerçekleştiriyordu. Bota binme zamanları gelince Azra öne atladı.

"Birinci bot bizim millet."

Daha hiç kimse bir şey demeden bota geçmiş diğerleride onu takip etmişti ve start verildi. Tehlikeli yerler büyük bir adrenalinde atlatılırken dingin suya yaklaştıklarında Lalin gruba döndü.

"Ben düştükten sonra Lalin diye bağırın tamam mı?"

"Tamam."

Cümlesi bittiği an kendisini suya attı. Botta kalanlar bağırırken Lalin de akıntının onu sivri kayalıklara sürüklememesi için çaktırmadan mücadele veriyordu. Yüz üstü yatması buna kolaylık sağladı.

Ön bottan duyduğu sesleri önce anlayamayan Buğra, sonra kelimeyi seçti.

"Lalin!"

Baktığında ilerleyen bir bot ve suyun üstünde yüz üstü yatan gövdeyi gördü. Lalin diye bağırılmasa bile suyun üstünde kıvrılan bedenden bu kişinin o baş belası güzellik olduğunu anlardı. Düşünmeye bile zaman tanımadan kendini suya attı ve kalanlara siz gidin diye bağırdı. Hava çok sıcak olsa da su hatırı sayılır derecede soğuktu.

Büyük bir azimle kıza ulaşmaya çalıştı. Bu akıntı ile o kayalıklara çarpması işten bile değildi. Kızı tuttuğu gibi sırt üstü çevirdi ve hiç zaman kaybetmeden kıyıya doğru yüzmeye başladı. Akıntı Allahtan burada fazla değildi. Nasıl becermişti bu salak düşmeyi? Daha da önemli soru bu sakarlıkla iki yıldır tek parça halinde kalmayı nasıl başarmıştı.

Kızı kıyıya çekip yan yatırdı ve sırtına vurdu. Hayır, su gelmemişti ve nefes almıyordu. Nabzına baktı atıyordu. Telaşla sırt üstü yatırıp başını hafif geri çekti. Bir eliyle burnunu kapatıp diğer eliyle çenesini araladı ve dudaklarına kapandı. Nefesini içeri verdiğinde göğüs kafesinin şiştiğini gördü. Öksürme bekledi gelmedi. Tekrar etti, yine dudaklarına kapandı, yine bir sonuç alamadı. Kalbi atmıyor olsaydı dehşete düşerdi ama atıyordu. Tekrar dudaklarına eğilirken bir solukta fısıldadı.

"Hadi, güzelim yapma bunu. Dön bana."

Dudakları yine soğuk dudaklara kapandı ve içinde büyüyen korkuyla nefesini olduğunca kızın ciğerlerine gönderdi. Öksürme ve nefes alma belirtisi görmeyince panikle kızın yüzüne baktı. Ve...

Kızın tek gözü açık kendisine sırtıttığını gördü. Anlamadı. Ta ki...

"Bak bak, beni öpmeyeceğini söyleyen adam şu anda dudaklarımda dans ediyor."

Buğra o an sinirle ve büyük bir rahatlamayla bir anlık gözlerini kapattı. Rahatlamıştı çünkü bu cadı iyiydi ve sinirliydi çünkü oyuna gelmişti. Öpmeyeceğini söylediği için bu kız aklınca ona ders vermişti ha. Ders!

"Bu hiç adil değil!"

Her kelimede dişlerini sıkan adama omuz silkti yatığı yerden.

“Cezaların adil olması gerektiği gibi bir...”

Cümlesini tamamlamadan adamın dudaklarını bilmem kaçınıcı kez dudaklarında hissetti Lalin. Ama bu sefer başkaydı. Bu sefer öfkeli, tutkulu... Bu sefer ateş gibi... Bu sefer nefes çeker gibi değişiyordu o dudaklar kendine. Başının altındaki taşlar canını yaksa da hissetmiyordu. Dudaklarındaki telaşlı çırpınışı aklını ve acı duygusunu yok etmişti.

Bir anlık soluklanma da tısladı Buğra.

“Ceza öyle değil, böyle verilir.”

Ve o hiç kopmak istemediği dudaklara yeniden kapandı. Aklını kullanamıyordu ve aklıma edeyim diyerek öpmeye devam ediyordu. Biliyordu ki şurada bu kızı alabilirdi. İçindeki arzu, akan deli suyu bile kıskandıracak coşkudaydı.

Duyduğu söz ve dudaklarına kapanan hayvansı telaşa kendini kaptıran Lalin de intikam alır gibi karşılık vermeye başlamıştı. Artık savaşıyorlardı. Elleri adamın saçlarında asılı kalmıştı. Kol gücüyle kendisine bastırırken parmakları saçlara asılıyordu. Dudak kenarında ısırik hissettiği an inledi. Ve adamın hırıltılı sesiyle artık kasıklarının sızısı hat sayfaya ulaştı.

“İnle... daha fazlasını hak ediyorsun...”

Cümlesi bittiği an yine aynı telaşa öpmeye devam etti. Ne Buğra’nın aklı başındaydı o saatten sonra ne Lalin’in. Hırsının arasına arzuları giren Buğra kızı omuzlarından tutup oturur pozisyona getirdi. Dudakları hâlâ birbirlerinin içinde kavrulurken Lalin’in yeleğinin klipslerini açıyordu. Farkında olmadan yönelen eli yeleği bir çırpıda çıkarırken dudağında hissettiği ısırikla kızın ağzının içine doğru inledi.

Lalin içine giren arzu ve intikamın ateşiyle gülümse-

di. Dudaklarını çekip adamın kulağına fısıldadı.

"İnle... daha fazlasını hak ediyorsun..."

Ve o da o telaşla Buğra'nın üstündeki yelege yönlenirken bir yandan da adamın kulak memesini dişlerinin arasına alıp ısırırdı. Artık son iradesini de kaybetmiş olan Buğra hırladı.

"Bu iş geri dönüşü olmayan yola giriyor. Bitiremeyeceğin işe başlamayacaksın güzellik."

"Bitiremeyeceğin işin bahanesini bana yıkma akutçu."

Ne cesaretle söylemişti bu sözü, ne cesaretle adamı iyice tahrik etmişti bilmiyordu. Bilmekte istemiyordu. Şu anda tek dinlediği arzularıydı ve arzuları bu adamı istiyordu. Üstelik büyük bir acemilikle... Üstelik kalbinin saklanmış köşesindeki telaşlı farkındalıkla... Kırılmış gururunun üstüne örtülü bir perdeyle...

Kızın dudaklarına tekrar kapanan Buğra bir yandan da kendi üstündeki tişörtü çıkardığı an artık geri dönüşün olmayacağını biliyordu. O andan sonra ikisinde de akıl denilen bir şey kalmamıştı. İkisi de ondan hoşlanmayan, sürekli küçük düşüren, sırf ceza için canını yakan kişiden intikam alıyordu. İkisi de arzularının sebebini düşünmeden hareket ediyordu. Düşünmek o an için batan günün sabaha ulaşması kadar uzaktı.

Yirmisekiz yıllık yaşamında onlarca kadınla birlikte olan Buğra ilk defa mantığını kaybetmiş, ilkel bir dürtüyle hareket etmeye başlamıştı. Bu altındayatan kadına yenilmeyecekti. Onun kışkırtmalarına boyun eğmeyecekti. İsteddiği buysa ona seve seve verecekti. Savaşır gibi birbirlerine karışırken aklından son geçen düşünce buydu.

Lalin ise acemiliğini fazlasıyla küçümsemişti. Duy-

gularını ölçmek bir yana, üzerinde onu her şeyiyle istila eden adamla hâlâ baş edebileceğini düşünüyordu. Hâlâ kontrolün elinde olduğunu düşünüyordu. Canını yakacak olan o sona giderek yaklaştığının farkında bile değildi. Vurdumduymaz olsa bile o masum ve aslında çabuk kırılan yüreğini göz ardı etmiş, öfkesinin ve bedeninin onu yönetmesine izin vermişti.

Şortunun kemerindeki parmakları da hissetmedi, kendi ellerinin adamın şortunun ipini açtığını da. Çıplak tenleri birbirine değene kadar ne yaptığının farkında değildi ve farkına vardığında yaşadığı panik, dudaklarında hissettiği ayartıcı baskıyla yok oldu. Artık tüm dünya ve gerçekleri ikisinden de uzaktı.

“Ceza ha ceza...” diye homurdanan adamı bacaklarının arasında hissettiğinde duyduğu söze anlam verecek halde değildi. Ta ki bedenini ikiye ayıracak kadar büyük bir acının tam kadınlık merkezinden onu ele geçirmesine kadar. Acıyla dolan gözlerini açmaya çalışırken ise o ses kulağında bir kere daha tısladı.

“Ceza diye buna derim...”

Tam bu tatminle mutlu olduğunu hisseden Buğra, içine gömüldüğü bedenin acı ile kıvrınmasını ve onu ufak bir zorlamaya iten o malum engeli hissettiğinde iş işten geçmişti. Ne geri dönüş için, ne de vazgeçmek için. Durması gerekiyordu ama duramayacak kadar sonlardaydı. Durması gerekiyordu ama sırtında hissettiği tırnak acısı buna engel oluyordu. . Ayrılmak istemiyordu bu bedenden. Bakire olması ona tarifi imkânsız bir haz vermişti. Hoşlandığına bile emin olamadığı bu kadın rüyalarından çıkmış altına girmişti. Hoşlanmamak mı? Kimi kandırıyordu. O uçurumun kenarında gördüğü andan beri hep aklındaydı. Dünyanın merkezini altında

yatan kadının bedeninde toplayıp o güne kadar yaşamadığı hazzın pençelerine kendisini teslim etti.

Lalin ise o acının sonunda gelen bütünlenmiş hissini bir türlü atamıyordu üstünden. Aldığı zevkin doruklarındayken çok doğru bir şey yapıyor gibi hissetti. Cezaydı bu ve bu adam o cezayı hiç düşünmeden vermişti. Bunu sonra düşünecekti.

Üstünde kasılıp titreyen ve boğuk bir hırlamayla inleyen adama sımsıkı sarılarak düşmekten korkar gibi sığınmıştı ona.

Ne kadar öyle yattıklarını bilmiyordu. Yavaşça sis perdesi kalkıyor ve kendisine geliyordu. Ne yapmıştı böyle? Bakireliğini bu terk edilmiş dağ başında mı vermişti bu üstünde yatan adama. Hani bu özel anı onun için önemi olan adama saklamıştı? Ne olmuştu şimdi? Üstelik bu adam sırf ceza olsun diye yatmıştı onunla. Gece kalkmış ve sabah olmuştu işte...Ya da karanlık odanın ışığı açılmış, tüm dökük duvarlar gözler önüne serilmişti. Gözlerinde biriken yaşları geri itmeye çalıştı. Anlamış mıydı acaba bakire olduğunu? Bu adam... Kahretsin ayrılmak istemiyordu ondan. Tüm o savaşları, adama olan huysuz tavırları bu adamın onu terslemesindendi. Bunu anlamıştı. Onu istemesi bile bu kadar keyif verdiğine göre... Bu adamın ondan hoşlanmasını istemişti. Çünkü o... O gün ona bakarken... Aşk değildi. Ama o âşık olmadığı bir adamla yatacak bir kız da değildi. Aşk neydi ki nasıl bir şeydi... Bilmediği bir şeyin savaşını muhasebesini nasıl yapacaktı?

Kulağında hissettiği fısıltı, aklından geçen tüm gerçekleri acı şekilde vurdu yüzüne.

"Sen bakireydin."

Bu bir suçlama mıydı? Bir alay? Bir mükâfat? Bu ney-

di şimdi? Ceza vermek için seviştiği kızın bakire çıkması bir hediye miydi onun için? Bunun gururu muydu o sesinden yükselen? Bu kadar ezilemezdi. Adam hâlâ onun üstünde yatmış, yüzü boynunda gömülüken sesine rahat bir tavır vermeliydi. Ve belki de hayatındaki en talihsiz sözü etti.

"Bir yerden başlayacaktım dimi, sonuçta bir açılış olacaktı."

Duyduğu bu sözle Buğra'nın içindeki tüm umut yıkılmış, yerini zapt edilemez sinire bırakmıştı. Hışım kalktı kızın üstünden. Çıplaklığına aldırmadan kendisini suya attı. Salak kız ne demişti öyle? Açılış mı? Bundan sonra ne olacaktı ki? Arkasını dönüp gidecek miydi? Öfke damarlarını kavururken çıkıp hızla giyindi. Kızında giyindiğini gördü. Çantasını sırtına alırken dönüp yüzüne baktı.

"Böyle düşünmene sevindim. Bekâretini aldım diye başıma ekşimeyeceksin."

Lalin gözlerindeki yaşları saklayarak arkasını döndü.

"Seviştik diye sevgili olacak değiliz."

Hızla yürümeye başladığı için ne Buğra onun gözünden akan yaşları görebilmişti ne de Lalin Buğra'nın ağaca attığı yumruğu...

Lalin açık yakasından göğsüne bakarken Buğra'nın ona hediye bıraktığı morluğa ağladı, Buğra boynunda hissettiği acıyla onda aşk ısırtığı bıraktığına emin olduğu kıza öfkelendi... İkisi de farklı yerlerinden birbirini iten mıknaş gibiydiler... Acı ve mutluluğu bir saat içinde ikisi de farklı yerlerden tutmuşlardı.

Lal elini yüzünü yıkamış, banyodan çıkarken telefonunun çaldığını duydu. Odasına girip yatağın üstünden telefonu aldığı anda gülümsedi

"Melda?"

"Kuzum nasılsın?"

"İyiim canım, az önce eve geldim. Sen nasılsın?"

"İyiim tatlım. Ben şey için aradım. Az önce Lalin beni aradı, sesi berbattı. Bana geleceğini söyledi, ben de seni de çağırayım dedim. Telaş etme ama ilk defa böyle duydum sesini."

Lal telaşla odasında dolaşmaya başladı.

"Ya, herhangi bir şey söylemedi mi Melda?"

"Yok, bebeğim vallahi, sadece bu akşam sende kalabilir miyim dedi."

"Ay anladım. Ben çok kötü hissediyordum bugün ama babamla konuşacağım için öyle hissediyorum sandım. Başına ne geldi ki? Ne zaman gelecekmiş?"

"Canım telaşlanmayalım. Üç saate gelirim dedi. Saniyim dokuz gibi burada olur."

"Sağ ol Melda, tamam ben de gelirim. Hele babamla bir konuşayım da."

O sırada Lal telefonda kapı sesleri duydu ve Melda biraz daha kısık sesle bu gürültünün sebebini açıkladı.

"Yankı geldi tatlım. Kapatıyorum konuşuruz geldiğinde. Erken gelmeye çalış."

"Anlaştık."

Telefonu kapattığında iyice içine sıkıntı girmişti. Eline telefonu alıp evirip çevirdi. Jamir de aramamıştı. En

son sabah konuşmuşlardı. Babası da gelmemiştir. Dayanamayıp aşağıya indi. Annesini salonda dergi okurken buldu. Yanına gidip yanından öptü ve oturdu.

"Annem."

"Güzelim." Kızına bakan Yasemin kaşlarını kaldırdı.

"Tatlım, iyi misin?"

Lal sadece başını salladı. Annesini telaşa vermeye gerek yoktu. "İçimde bir sıkıntı var," dese annesi heyecanlanacaktı. Zaten sabahtan beri Lalin için endişelendiğinden bahsedip duruyordu.

"Yavrum Jamir'le mi kavga ettiniz?"

"Yok anne, iyi aramız."

O sırada duydukları araba sesiyle Lal cama koştu. Babası gelmişti. Bir de bunun heyecanı vardı. Babası bu sabah Türkiye'ye döndüğünde hemen kuşlar haber uçurmuş, ona gazete haberinden bahsetmişlerdi ve Soner kızlarıyla görüşmek için kesin ve kısa bir mesaj göndermişti. Lalin yoktu ve tüm kabak Lal'e patlayacaktı. Annesinin elini omuzunda hissedince ona döndü.

"Anne, babam ne diyecek sence?"

Yasemin gülümsedi.

"Baban gibi aşka saygı duyan bir adam sence ne diyebilir? Ama unutma o bir baba ve hoşlanmayacağın tepkiler verebilir. Bu Jamir'i istemediğinden değil, kızını paylaşmayı istemediğindendir. Şimdi gel de babanı karşılayalım".

Annesinin içini rahatlatmasıyla biraz keyiflenen Lal kapıya doğru yürüdü. Merdivenleri çıkan babasıyla göze geldiğinde bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Soner minik kızının ilk defa aşk utangaçlığı yaşadığını görünce karısına bakıp gülümsedi. Yasemin ona telefonda her şeyi anlatmıştı. Çaktırmamaya çalışarak eşine ve

kızına sarılıp içeri geçti. Gözleri Lalin'i aradı. O cadıya da diğer serseriye sormak istiyordu. Çıkan dedikodular umurunda değildi. Önemli olan kızlarının mutluluğuydu onun için.

Tüm aile için bu böyleydi. Nergiz Erkan'ı zor zapt etmiş, Arda ve Yankı'yı yanına alıp Dubai'yi basmayı bile düşünmüştü. Saçma olduğu söylendiğinde, o da Bozdoğan Holding2i basmaktan bahsetmeye başlamıştı. Kadınların sağduyusu olmasa ortalık karışacaktı neredeyse.

"Lalin nerede?"

Bu soruya Yasemin cevap vermeden, Lal hemen atladı.

"Şey babacım, Lalin Meldalara geçecek. Bu akşam kız partisi yapacağız. Ben de seni bekliyordum çıkmak için."

Soner, Yasemin'e döndüğünde onun da bu haberi yeni duyduğunu görüyordu.

"Annen neden biliyor peki?"

"Çünkü aşağıya inmeden önce haber verdi Melda."

"Anladım kızım." Soner ceketini çıkartıp koltuğa oturdu ve elini yanına hafifçe birkaç kere vurarak Lal'in yanına oturmasını istedi.

"Gelsin bakayım benim güzel kızım. Bir konuşalım."

Lal usulca babasının yanına oturup kolunun altına girdi. Soner kızının başını öpüp yüzünü kendisine döndürdü.

"Şimdi anlat bakalım. Bu haberler ne oluyor?"

Lal kızarmasını engellemeye çalışırken içinden de Lalin'e saydırıyordu. Tam lazım olacağı zaman neredeydi bu manyak?

"Babacım. Siz şimdi o akşam gelmiyordunuz ya? İşte

Lalin de şey yaptı... Jamir'i aradı çağırdı. Sonra da Buğra beni aramıştı, ben de Buğra'yı çağırdım. Derken orada da haber çıktı işte..."

Derin nefes verirken Soner bu nefesi kesti.

"İyi de hâlâ neden çağırdığınızı anlamadım."

"Ha, şey... Hani Jamir zengin ya baba, derneğe bağış yapar dedi Lalin."

"Peki diğeri?"

"Aa...E o da zenginmiş işte baba."

Soner gülümsedi.

"Kızım ne zaman geleceksin esas konuya."

Lal başını iyice Soner'in koynuna gömdü. Annesi sadece sırtarak izliyordu. Ondan da fayda yoktu. İçinden üçe kadar saydı, üç dediği an mırıldandı.

"Baba ben âşık oldum."

Soner bildiği şeyi kızından duyunca tuhaf oldu. O daha minicikti. Değil miydi?

"Babacım, bana bak."

Kızının gözlerine bakarken gülümsüyordu.

"Aşk dünyanın en güzel duygusu... Bunu yaşıyorsun diye ne utanman gerekiyor ne de üzülmen. Ama ben senin üzülmeni istemiyorum. Bu adam burada geçici... O yüzden birbirinize zaman verin ve kendini koruyarak onu tanımaya çalış."

"Biliyorum baba. Ama ben..."

Kızını sımsıkı saran Soner yüzünde buruk bir gülümsemeyle gözlerini kapadı.

"Senin her zaman yanımdayım bebeğim. Üzülmen tek dileğim. Ve ben biliyorum ki benim kızım yanlış yapmaz."

İçi rahatlayan Lal gülümseyerek babasının boynuna sarıldı ve yanağından kocaman öptü.

"Endişelenme baba, ben senin kızınım."

Sonra annesini de sımsıkı öperek merdivenlere koş-

tu.
"Şimdi ben hazırlanayım. Melda'ya gideceğim ya hani..."

Soner kızının merdivenden kaybolmasıyla karısını kucağına çekti.

"Sanırım büyüdüler aşkım."

"Sanırım bebeğim."

Ve sonra ayrı geçen günlerin özlemiyle dudakları birleşti. Sonrasında Soner üzerini değiştirmek için kalkmıştı ki bahçe kapısındaki güvenlik zili çaldı. Soner baktığında bir limuzinin kapıda durduğunu gördü ve kapının önünde duran adamı da hemen tanıdı. Kapıyı açmak için düğmeye bastı ve evin kapısını açarak bekledi. Beyaz bir takım giymiş olan genç adam, yöresel sarığını da sarmış ve kendinden emin adımlarla eve yaklaşıyordu. Merdivende karşı karşıya geldiklerinde Soner şaşkın bir şekilde baktı. Acaba dışarı çıkacaklardı da Lal'i almaya mı gelmişti.

"Hoş geldin Jamir."

"Hoş buldum efendim. Yasemin Hanım..."

"Hoş geldin Jamir. Gel içeri."

Yasemin şaşkınlığını saklayarak içeri davet etti adanmı. Erkan ve Nergiz de geleni görmüş, Jamir'in arkasından eve girmişlerdi. Hoşbeş muhabbetinden sonra karşılıklı otururlarken Erkan dişlerini sıkıyor, Soner resmen ne varsa itiraf ettirecek bir sükûnetle yüzüne bakıyordu.

Jamir boğazını temizledi.

"Neden geldiğimi merak ediyor olmalısınız."

"Yok, az çok tahmin ediyoruz. Kızımıza göz diktiği-

ne göre. Hem, senin gözün neden mor?"

Nergiz'in karnına geçirdiği dirsekle susmak zorunda kalan Erkan kaşlarıyla adamı dövebilirdi.

Genç adamın yüzündeki gülümseme dört yetişkini şaşırtsa da aldıkları cevap Yasemin hariç gülmelerine sebep oldu.

"Yankı sağolsun efendim, şu anda sizin yapmak istediğinizi yaptı."

Erkan sırttı.

"Oh yumruğuna sağlık..."

"Erkan!"

"Ne var Nergiz. Yaşına yakışmıyor dedin durdurdun. En azından Yankı'nın yaşına yakıştı. İyi de o sırada Arda ne yapıyordu?"

"O yakama yapışmakla meşguldü."

Bunları söylerken gülümseyen adama şaşkınca bakan Soner dayanamadı sordu.

"Peki, sen neden gülümsüyorsun evladım bu duruma?"

Jamir içindeki heyecanı bastırmaya çalışırken titrettiği ayağını zapt etmekte zorlanarak sevdiği kızın babasına baktı.

"Benim de kızkardeşim var efendim. Yapmayacağım hiçbir şeyi yapmadılar bana."

Nergiz sırtarak kollarını göğsünde birleştirdi.

"Peki sonuç? Geçtin mi sınavı?"

"Sonrasında kahve içtiğimize göre sanırım geçtim."

Yasemin homurdandı resmen.

"Eskisinden yenisine bu adamlar hiç değişmeyecek. Kendileri yaşlandı oğulları başladı."

Gülüşmeler olsa da ortam hâlâ gergindi ve Jamir en sonunda kendini öne çekerek dirseklerini dizlerine yas-

ladı ve başını yere eğdi.

"Bu nasıl söylenir, bunun âdeti nedir, sizde nasıldır bilmiyorum. Ama ben buraya kendimi size açmaya geldim. Ben kızınızı seviyorum."

Nergiz hiç istifini bozmadan sordu.

"Lalin'i mi?"

Jamir dehşetle başını kaldırdı.

"Elbette hayır. Lal'i"

"Neden panikledin delikanlı?"

Erkan'ın sert sesiyle dişlerini sıkmamak için kendini tutan Jamir adamın gözlerinin içine baktı.

"Gönlümün düştüğünden başka ismi kaldırmıyor sabrım. Panik demeyelim biz buna. Zaten kendimi Türkçe ifade etmekte biraz zorlanıyorum, siz de böyle üstüme gelince... Bir şeyler yanlış anlaşılacak diye çekiniyorum."

Nergiz Erkan'ı dürterek kalktı.

"Biz de çıkacağımızı haber verecektik size o yüzden gelmiştik. Neyse Jamir görüştüğümüze sevindim ve..." derken Jamir'e doğru eğilmiş daha kısık sesle devam etmişti. "Neden geldin bilmiyorum ama umarım düşündüğüm şeyi Lal ile konuşmadan yapmazsın."

Erkan'ı homurtuları içinde sürükleyerek çıkardı evden.

Jamir Soner'e döndü zaman kaybetmeden.

"Efendim, ben kızınızı seviyorum. Yankı ve Arda beni zaman harcamak veya gönül eğlendirmekle suçladı. Ben düşündüm ve asla amacımın bu olmadığını size göstermek istedim. Bizim oralarda olan bir şey vardır. Erkek kızın babasıyla niyetinin ciddiyetine dair anlaşma yapar. Anlaşma derken, yani kâğıt üstü falan gibi bir şey düşünmeyin. Ama ben burada size yemin etmeye

geldim. Kızınızla evlenmek istediğime dair...”

Jamir cümlesini bitirince Soner cevap vermekte acele etmedi. Belli ki bu genç adam kendisine göre çözüm üretmeye çalışıyordu. Sonuçta ayrı kültürlerden geliyordu. Oralarda bu işlere kızın babası karar verirdi. Ama evlilik denilen şey işte o kadar kolay değildi.

Ancak aşağıdakilerin farkında olmadıkları bir şey vardı. Merdivenin başında Jamir geldiğinden beri onları dinleyen Lal.

İlk önceleri çok sevinse ve mutlu olsa da şimdi içini bir korku, bir sinir kaplamıştı. Bu ne demekti? Daha kendisine tek kelime etmeden, doğru düzgün sevgili bile olmadan, evlenme bile teklif etmeden... Ataları gibi gelmiş babasıyla anlaşma yapıyordu. Bizim âdetimiz demişti bir de. Hep onun adetlerine göre mi yaşayacaktı. Bunun sonu nereye gidecekti o zaman? Evlilik gibi önemli bir konuda bile neden kendisine değil de babasına gitmişti ki? İçini kaplayan öfkeyle aşağıya indi. Demek bunca romantizm sadece bir formaliteydi. Hâlâ o sarığın içinde klasik bir Arap yatıyordu. Sonra ne olacaktı?

Jamir merdivenden inen kızı görünce gözleri ışıkla parladı ilk önce. Sonra kızın yüz ifadesine baktı. Kaşları çatıldı. Lal konuşmaya başladığı anda ise, hani varsa dünyanın başına yıkılma tabirinin karşılığı, işte Jamir'in o an yaşadığı şeyin ta kendisiydi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun ha? Buraya gelip benim babama evlenmekten, evlilik anlaşmasından bahsediyorsun. Neye dayanarak?”

Alaylı bir şekilde güldü Lal. Jamir şaşkınlıkla ayağa kalktı. Öfke ve hayal kırıklığı ile boğuşurken sevdiği kadının söylediklerini anlamaya çalıştı. Ya da yanlış anla-

mayı diledi...

"Sen böyle biri misin Jamir? Hayatının en önemli kararlarını kendi geleneklerine göre mi yaparsın? Bana bir şey demeden, bana haber vermeden sen hangi akla hizmet ailemle konuşursun. Ben kabul edecek miyim evlenmeyi peki? Söz hakkım yok mu? Bu mu yani olay? Söylesene Jamir. Senin geleneklerin ve göreneklerin mi sürececek olur ya evlenirsek? Geri planda kalan bir kadındır... Benim kızımı da önce senden mi isteyecekler o zaman? İlerde değişirse fikrin aşkın ne olacak? Senin ülkenin gelenek göreneği mi devreye girecek? Kaç kadını daha kendin için isteyeceksin babalarından Jamir söylesene?"

Lal bu son söylediği sözle Jamir'in yüzünün renginin attığını gördü. Çok ileri gittiğini o zaman fark etti. İçine ne girmişti de böyle delirmişti bilmiyordu ama tutamamıştı işte kendini. Belki de sadece korkmuştu. O hep çok hassas ve romantik olan adamın burada yöresel kıyafetleriyle babasına gelip âdet, bizim ülke gelenekleri deyip evlilik anlaşması gibi saçma bir şeyden bahsetmesi onu korkutmuştu. Sonra ailesine döndü ve onların da kendisini dehşetle izlediğini gördü.

Jamir hareketlendi. Duydukları her neyse de son cümle Jamir'in kalbini on parçaya bölmüştü. Buradan bir an önce çıkmalıydı. Bunca yıldır mücadelesini verdiği bir şeyi yapacak olmakla suçlanıyordu. Bu kadın hâlâ anlamamış mıydı onun aşkını? Tek eşliliğe duyduğu inancı...

Kapıya gitti. Soner ile Yasemin'e bakmadan duygudan arınmış sesle konuştu. Evet. İşte şimdi o acımasız Arap iş adamı kimliğiyle çıkıyordu kapıdan.

"Kusura bakmayın Sayın Gerard, Bayan Gerard. Ra-

hatsız ettim. Hayırlı akşamlar."

Lal bir söz bekledi. Bir bakış... Sitem bile olsa razıydı ama Jamir tek bir kelime etmeden çıkıp gitmişti. Ailesine döndüğünde onların bakışlarında sadece teselli gördü. Hayır, gidip sığınamazdı onlara. Odasına çıktı ve karmaşık duygularla çantasını aldı. Aşağıya indiğinde anne ve babasına bakmadan mırıldandı kapıdan çıkarken.

"Melda'ya gidiyorum."

04 82 0

Arabasına binip derin soluklar alırken başını direksiyona yasladı. Hayır, şimdi düşünemezdi eğer düşünürse kesin dağılacaktı ve onu bu düşünme işinden çalan telefonu kurtardı.

"Efendim Beliz."

"Lal, aklına ihtiyacım var."

"Keşke ben de o dediğinden olsa... Melda'ya gel, oraya gidiyorum."

"Tamam."

Telefonu kapayan Lal gözyaşlarını silerek arabasını çalıştırdı. Yaptığına inanamıyordu. İşte hep böyle oluyordu. Lalin ne varsa diline dökerken o korkularını bastırıyor, biriktiriyor sonra da olmadık yerde onlara yenik düşüyordu. Saate baktığında sekiz olduğunu gördü. Melda'nın evinin önüne park edip inerken Beliz'in de arkasına park ettiğini gördü.

Beliz Lal'in yüzüne bakınca kendi derdini unuttu.

"Neyin var kuşum?"

"İçeri geçelim Beliz. Her an bayılabilirim."

Melda kızlara kapıyı açtığında iki kızın da suratının sirke sattığını gördü ama Lal daha kötü durumdaydı.

"Sana ne oldu Lal? Lalin'den haber mi aldın?"

"Yok. Daha gelmedi mi?"

Beliz telaşla Melda'ya döndü.

"Lalin'e ne oldu?"

Melda kızları salona alırken telaşla cevap verdi.

"Bilmiyorum. Bana bu gece sende kalabilir miyim

dedi, elbette dedim. Bir şey demeden kapattı sonra."

Kızlar koltuklara otururken içeri Yankı girdi.

"Oo kız partisi ha..." derken Lal'in üzüntüden peri-

şan olmuş yüzünü gördü ve panikle kızın yanına gitti.

"Bi dakika yaa, Lal sana ne oldu?"

Lal bir yandan burnunu silerken homurdandı.

"Yok, bir şey..."

"Var belli. Yoksa o şerefsiz mi? Lan, yarım bırakma-

yacaktım işimi. Dalacaktım kafa göz."

Melda kocasının kolunu tuttu.

"Of ömrüm ya, azıcık sakın ol. Arda ile senin işiniz gücünüz dalmak kesmek biçmek. Kırk Haramiler'i geçtiniz."

Yankı karısını dinlemiyordu bile. Çalan zille yerinden kalkan Melda kapıyı açmaya giderken Beliz'e döndü.

"Daphne'dir. Sen de Lalin'i ara Beliz. Bakalım ne zaman gelecek."

Beliz, Lalin'i ararken Melda da Daphne ile içeri girdi. Daphne Lal'e baktığında bir haltlar döndüğünü anladı.

"Lal. Bebeğim iyi misin?"

"Ben..."

Lal hıçkırmaya başlayınca Yankı dayanamadı ve ayağa fırladı.

"Ben gidip o herifi gömeceğim çıktığı yere."

Lal hıçkırıkları arasında Yankı'ya baktı.

"Onun bir suçu yok. Ben yaptım. Ona... ona çok kötü

hatsız ettim. Hayırlı akşamlar."

Lal bir söz bekledi. Bir bakış... Sitem bile olsa razıydı ama lamir tek bir kelime etmeden çıkıp gitmişti. Ailesine döndüğünde onların bakışlarında sadece teselli gördü. Hayır, gidip sığınamazdı onlara. Odasına çıktı ve karmaşık duygularla çantasını aldı. Aşağıya indiğinde anne ve babasına bakmadan mırıldandı kapıdan çıkarken.

"Melda'ya gidiyorum."

~*~

Arabasına binip derin soluklar alırken başını direksiyona yasladı. Hayır, şimdi düşünemezdi eğer düşünürse kesin dağılacaktı ve onu bu düşünme işinden çalan telefonu kurtardı.

"Efendim Beliz."

"Lal, aklına ihtiyacım var."

"Keşke ben de o dediğinden olsa... Melda'ya gel, oraya gidiyorum."

"Tamam."

Telefonu kapayan Lal gözyaşlarını silerek arabasını çalıştırdı. Yaptığına inanamıyordu. İşte hep böyle oluyordu. Lalin ne varsa diline dökerken o korkularını bastırıyor, biriktiriyor sonra da olmadık yerde onlara yenik düşüyordu. Saate baktığında sekiz olduğunu gördü. Melda'nın evinin önüne park edip inerken Beliz'in de arkasına park ettiğini gördü.

Beliz Lal'in yüzüne bakınca kendi derdini unuttu.

"Neyin var kuşum?"

"İçeri geçelim Beliz. Her an bayılabilirim."

Melda kızlara kapıyı açtığında iki kızın da suratının sirke sattığını gördü ama Lal daha kötü durumdaydı.

"Sana ne oldu Lal? Lalin'den haber mi aldın?"

"Yok. Daha gelmedi mi?"
Beliz telaşla Melda'ya döndü.

"Lalin'e ne oldu?"

Melda kızları salona alırken telaşla cevap verdi.

"Bilmiyorum. Bana bu gece sende kalabilir miyim dedi, elbette dedim. Bir şey demeden kapattı sonra."

Kızlar koltuklara otururken içeri Yankı girdi.

"Oo kız partisi ha..." derken Lal'in üzüntüden perişan olmuş yüzünü gördü ve panikle kızın yanına gitti.

"Bi dakika yaa, Lal sana ne oldu?"

Lal bir yandan burnunu silerken homurdandı.

"Yok, bir şey..."

"Var belli. Yoksa o şerefsiz mi? Lan, yarım bırakmayacaktım işimi. Dalacaktım kafa göz."

Melda kocasının kolunu tuttu.

"Of ömrüm ya, azıcık sakın ol. Arda ile senin işiniz gücünüz dalmak kesmek biçmek. Kırk Haramiler'i geçtiniz."

Yankı karısını dinlemiyordu bile. Çalan zille yerinden kalkan Melda kapıyı açmaya giderken Beliz'e döndü.

"Daphne'dir. Sen de Lalin'i ara Beliz. Bakalım ne zaman gelecek."

Beliz, Lalin'i ararken Melda da Daphne ile içeri girdi. Daphne Lal'e baktığında bir haltlar döndüğünü anladı.

"Lal. Bebeğim iyi misin?"

"Ben..."

Lal hıçkırmaya başlayınca Yankı dayanamadı ve ayağa fırladı.

"Ben gidip o herifi gömeceğim çıktığı yere."

Lal hıçkııkları arasında Yankı'ya baktı.

"Onun bir suçu yok. Ben yaptım. Ona... ona çok kötü

sözler söyledim Yankı."

Kızın hıçkırıklarına dayanamayan Yankı ona sarıldı.

"Anlat bakalım akıllı prenses. Sen yanlış yapmazsın."

Lal Yankı'nın göğsüne yüzünü gömerek nefesini çekti derin derin.

"Ama yaptım."

Ve olan biten her şeyi anlattı. Bunun üstüne Yankı derin bir oflamayla Lal'in saçlarını okşadı.

"Kötü yapmışsın prenses. Jamir'in en hassas olduğu noktadır bu. Adam resmen bu çok eşlilik için kanunları değiştirmeyi düşünüyor ve sen ona bunu söylemekle pek iyi etmedin. Onu o yobaz insanlarla bir tutmana mı üzülün, aşkına inanmamış olmana mı? Ama yapacak bir şey yok. Yine de senin gözünden yaş akıttı ya, sebebi sen de olsan ben bir gidip dağıtayım şunun kaportasını."

Melda gözlerini devirirken Daphne de Yankı'nın kolundan tutup kapıya itti.

"Hadi, sen bu gece bize git. Arda seni bekliyor ve Yankı... Evden dışarı çıkmak yok. Jamir'in yanına gitmek yok. O deli kuzenine de söyle, vallahi bak onu yatak odasından içeri sokmam. Uslu duracaksınız. Bu gece kızım da size emanet, iyi bakın ona."

Melda da Yankı'ya ciddi bakışlarla baktı.

"Ben de aynı fikirdeyim birtanem. Hatta giderken oğlumu da al, kapının arkasında çantası hazır. Hadi bakalım, hadi..."

Yankı homurdanarak oğlunun odasına çıkarken aklındaki şeytanı susturmasının zor olacağını anladı. Uyanık kadınlar sırf evden çıkmasınlar diye çocukları da onlara kitlemişlerdi.

Yankı'nın ardından bir süre birbirlerine bakan kızlar,

kapının çalmasıyla irkildiler. Beliz ayağa kalktı.

"Lalin'dir. Yaklaştığını söylemişti."

Daphne gelip Lal'e sarıldı ve sırtını okşadı.

"Telaş etme bebeğim. Her şey yoluna girecek. Bula-
cağız bir yolunu."

Lal başını sallarken Lalin ile Beliz içeri girdi. Lalin'in
halini gören kızlar endişeyle ona baktılar. Melda mırıl-
dandı.

"Allah'ım... Bebeğim ne oldu sana?"

Lalin kızlara baktı. O uğursuz zamandan sonra tek
kelime etmeden aşağıya inmişler ve yine Lalin hiç kim-
seye bir şey demeden motoruna atladığı gibi hiç durma-
dan üç saatlik yol gelmişti. Buğra şerefsizini de görmek
istemiyordu, kendini de. Bu halde eve gitse annesinden
ve Nergiz'den kurtulması imkânsızdı. Ama şimdi kız-
lara da bir şey anlatamıyordu. Zaten o kadar ağlamıştı
ki yol boyunca, yaşlar kaç milyon kere kurumuştı yü-
zünde.

"Raftingde suya düştüm ama iyiyim. Sadece duş al-
mak istiyorum Melda."

"Tabi birtanem. Gel."

Melda Lalin'i banyoya götürüp ona giyecek bir şey-
ler verip salona geçti ve kızların yüzüne endişeyle ba-
karken, "Bu işte bir iş var," dedi. Daphne düşünceli bir
şekilde başın sallayıp Melda'nın endişesini onaylarken
Lal gözlerini sımsıkı kapayıp inledi.

"Ne kara bir gün."

Herkes bilmediği bir hüznle Lal'i onaylarken Mel-
da itiraz kabul etmeyecek bir ifadeyle Beliz'e baktı.

"Sen anlat bakalım."

Beliz de asistanlık işinden başlayarak her şeyi ne var
ne yok anlattı. Ve son olarak da...

"... Sonra beni öptü. İnanamadım. Yani yıllardır hasret kaldığım adam, âşık olduğum adam beni öpmüştü. Evet, bir şeyler hissediyor o da dedim kendime ve sonrasında... Bana beni susturmak için öptüğünü söyledi." Gözleri dolu dolu kızlara baktı. "İnanabiliyor musunuz? Babamın anneme yaptığı gibi sadece susturmak için öpmüş. Geri zekâlı sığır çobanı, at kaçkını, orman biti, saksâğan..."

Daphne bu söz üstüne kendini tutamayıp kıkırdarken gözü Lal'e takıldı. Güldüğü için mahcup olacakken Lal'in de tebessüm ettiğini görünce bir nebze de olsa rahatlayıp Beliz'e döndü.

"Belizcim. Sence baban anneni susturmanın kırk yolu varken neden bunu öperek yapıyor?"

Beliz Daphne'ye şaşkın şaşkın bakmaya başladı.

"Neden?"

Melda da artık dayanamadı.

"Çünkü süzme yoğurdum, Mehmet abim halama âşık."

Beliz bu sözle çakıldı kaldı yerinde. Sonra başını salladı.

"İyi de bu adam bana âşık falan değil. Olsa, öyle soğuk, uzak mı davranır?"

Daphne kızın başına parmağını vurdu.

"Az çalıştırsana bu saksıyı. Adam boşanmış ve çocuklu. Sen onun eski öğrencisisin. Adama hiçbir şeyin sinyalini vermemişsin. Ne bekliyordun. Sübyancı herifler gibi sana yavşamasını mı?"

"Ya evet. O yüzden gidersen gidersen deyip duruyor. Herif resmen gözüme bakıyor be gitmem için. Yani bana öyle geliyor en azından..."

Lal sanki kendi içindekileri dile döküyor gibi mırıl-

dandı.

"En çok korktuğu şey olduğu için sürekli dilindedir belki."

Beliz başka seslerden duyduklarının gerçekliğiyle sarsıldı.

"Eee, ne yapacağım o zaman? Gitmeyeceğim dedim yüz kere. Zaten varya, o bana her gidersin dediğinde, gidesim varsa da kaçıyor inadımdan."

Kızlar gülmeye başlayınca Beliz de onlara katıldı en sonunda. Melda bilmiş bir edayla geriye yaslandı.

"Şimdi kızlar. Siz ikinize şu durumda farklı taktikler verip bu işi çözeceğiz."

İkisi de baktı Melda'ya.

"Nasıl?"

"Sen Lal. Sapına kadar haksızsın. İşte bu sebeple ne yapıp ne edecek adamın gönlünü alacaksın. Aranızdaki özel diyaloglar neler. Senin en çok neyini seviyor. Bunların analizini kur ve ona göre hamleni oluştur."

Lal düşündü.

"Aklıma bir şey gelmiyor ki."

Daphne mırıldandı.

"Senin neyine âşık olmuş. Yani ilk ne zaman anlamış?"

Birden Lal'in gözleri ışıldadı.

"Sahnedede. Ah evet ya... Buldum ne yapacağımı."

Akşamdan beri Lal ilk defa gülümsemişti. Bu sefer Melda Beliz'e döndü.

"Ve sen Beliz Hanım, adamı tavlayacaksın."

Beliz irileşmiş gözlerle baktı.

"Nasıl yani?"

"Yanisi bebeğim. Adamın içinde bir şeyler varsa bunu ortaya dökmesini sağlayacaksın. Ufak kıskançlık krizlerine sok onu mesela, sonra abartıya kaçmadan kış-

kırt."

Beliz de Lal gibi kuvvetli bir aydınlanma yaşayarak sırtı ama bir yandan da tedbiri elden bırakmıyordu.

"Emin misiniz yaa, işe yarar mı?"

Daphne omuzlarını silktilti.

"Yaramazsa, şaka yapmıştım dersin."

Kızlar bu söze kıkırdarken kapıdaki sese döndüler. Lalin bir süredir orada onları dinliyordu. Hepsinin de ilişkileri boka sarmıştı yani. Yavaşça yürüyüp koltuğa çöktü. Üstünde Melda'nın atlet ve şortu vardı. Saçların-daki havluyu bile açmamıştı. Kızların kendine baktığını görünce başını çevirdi karanlık cama ve o sırada Daphne haykırdı.

"Lalin. Boynun?"

Lalin dalgınca parmaklarını hafif sızlayan yere götürerek, yavaşça başını çevirdi.

"Biliyorum."

Lal ikizine baktı.

"Korkuyorum. Neler oluyor Lalin."

Lalin ikizinin dizlerine uzandı. Lalin'i ilk defa böyle gören kızlar endişeden renkleri kaçmış halde ona yaklaştılar. Melda ve Daphne yerde oturup beline ve omuzuna sarılırken, Beliz ayakucuna geçmiş ayaklarını kucağına almıştı. Lal ikizinin saçlarını okşarken mırıldandı.

"Bebeğim anlatmak ister misin?"

Lalin'in gözünden damlayan yaş, ikizinin bacağına ıslattı. Derin bir nefes alan Lalin mırıldandı.

"Ben Buğra ile... Ben..."

Daphne sırtını okşamaya devam ederken kısık sesle sordu.

"Seviştiniz mi?"

Lalin başını salladı. Ama hâlâ anlamamışlardı. Beliz ayak bileğine masaj yaparken yeni bir soru yöneltti.

"Sorun bu mu kuşum? Zorla mı yaptı yoksa?"

Lalin başını olumsuz anlamda salladı. Anlatmak istiyor muydu bilmiyordu ama aklı, kalbi, bedeni karma-karışık. Gözlerini sınıksız kapayarak anlatmaya başladı. Kaybolduğu zamandan bu zamana kadar... İçindeki acı öylesine sesine yansımıştı ki son cümlesinde hıçkıkları insanın ruhunu parçalayacak hale gelmişti.

"Ve... Bana dedi ki... Bekâretini aldım diye... başıma... ekşimeyeceğine sevindim dedi... Ben de o şeyleri söylemek zorunda kaldım. O an onun bana sarılmasına ihtiyaç duyduğumu biliyorum. Paylaştığımız şey özeldi. Ama... Öyle basit yaptı ki her şeyi... Cezaymış kızlar... ve eminim bakire olduğumu bilse yanıma yaklaşmazdı... O sadece... Cezayı veririm biter diye düşündü..."

"Allahın belası çocuk! Onun ağzına ..."

"Aa, Daphne sen yapma bari."

Melda'nın sert uyarısına bir an bozulan Daphne, Melda'nın sonra kurduğu cümleyle, diğer kızlarla birlikte makarayı koparmıştı.

"Tüm küfürleri sen yaparsan bana ne kalacak."

Herkesin sinirleri bozulmuştu. Hepsine bir çare bir plan vardı ama Lalin'in durumu için aklına hiçbirinin bir şey gelmiyordu. Ama Lalin'in aklında bir plan vardı.

"Ben Duru'yu aradım. Çiftlikteyken tatile gideceğinden ama çok hareket edemeyeceği için sıkılacağından bahsetmişti. Beni de çağırmıştı ama yok demiştim. Kabul ettim. Ama yarın sabah gitmek şartıyla dedim. O yüzden sabah gidiyorum."

Lal hemen söze girdi.

"Ben de geleceğim."

Lalin başını çevirip alttan yukarı ikizine baktı.

"Hayır. Sen burada kalacak ve o şeyh bozuntusuyla aranı düzelteceksin. Lütfen rolümü çalma. Bir eve iki bunalımlı genç fazla gelir ve sen de Beliz Hanım, yıllardır bizim ömrümüzü yedin Önder de Önder diye. Şimdi git ve adamın aklını başına getir. Gerekirse tut yakasından, lan ibne ben yıllardır geberiyorum aşkından, ya benim olacaksın ya da kara toprağın, de damar yap. Ama ne yaparsan yap, o adamı avucuna al. Anlaştık mı? Benim kafa dinlemeye ihtiyacım var. Lal sen de anneme bir şey çaktırma olur mu? Ve..." boğazına bir acı takılmış gibi yutkunup kısık sesle devam etti. "...ve olur ya hani ararsa o, sakın nerede olduğumu söyleme. Aramaz ya işte, ben yine de uyarayım seni."

Kızlar gülümserken, buruk halleri silinmiyordu. Bu işleri nasıl yoluna koyacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu ama her şey düzelecekti, değil mi?

Ertesi sabah, Lal ikizinin valizini hazırlayıp onu yolcu ederken bir yandan da annesini dinlemek zorunda kalmıştı. Annesinin her sorusunu ustalıkla yanıtlayan Lalin, tehlikeyi atlatmış olduğunu düşünerek Nergiz'le vedalaşmaya gittiğinde, Yasemin pek de ikna olmamış gibi Lal'e döndü.

"Bu kız da bir şey var. O kadar damarına bastım ama nafile. Sesi çıkmadı. Ne var Lal?"

"Bilmiyorum anne. Bunalmıştır işte, tatile gidiyor."

Yasemin bu cevaba inanmadığını belli eden bir bakışla kızına bakarken, Lalin de o sırada Nergiz'in kollarında ağlıyordu. Bu dünyada herkesten bir şey saklayabilirdi ama ona annesi kadar yakın olan, ruhunu çok iyi anlayan bu kadına karşı direnemezdi. Anlattı. İçindeki her acıyı kusarcasına ağlayarak anlattı.

İyice ağlayıp boşalmasını bekleyen Nergiz, Lalin'i doğrultup yüzüne baktı. Seneler boşuna gelip geçmişti ya... Her yaşanmışlık acı bir tecrübe de olsa insanın yanına kâr, yaşanacaklara da kılavuz olarak kalma-yacak mıydı?

"Bak bebeğim. Her şey bizim için biliyorsun. Sen bir karar aldın, içindeki arzuyu dinledin ve o adamla birlikte oldun. Onun seninle ne için seviştiğine takılıp kalırsak olmaz. Kadın kendi istedi diye sevişmeli, aksinin istekli ya da isteksiz tecavüzden farkı kalmaz. Sen bu adamla seviştin, bunu istedin ve yaptın. Konu burada kapandı. Ha diyorsun ki ruhum yaralandı. O ayrı. Elbette aldığımız kararların acısıyla yüzleşecek kadar da

cesur olmalıyız. Ama sakın kendini kullanılmış hissetme. İnan bana, o ceza için seninle seviştiyse esas kendi bedenini o kullanmış oldu. Anlıyor musun beni? Şimdi git kafanı dinle biraz. Bırak sevişme işini falan. Sen şu anda ruhunu, kalbini dinle. Onun ne dediğini, ne istediğini anlamaya çalış. Unutma, sen istediğin için yaşadığın her şey, ya aptallıktandır ya cesarettir. Cesaretle direnmeyi ve savaşmayı beraberinde getirir. Yeter ki kendini kullanılmış hissetme. Tamam mı, benim asi güzelim?"

Lalin idolü olan kadının boynuna sarıldı.

"İyi ki varsın Nergiz annem. Hiç bu açıdan bakmamıştım ben. Aldığım zevki de o adamı istemiş olmamı da kara bir leke gibi görmüştüm vücudumda. Bekâretimi kaybetme şeklim..."

Nergiz telaşla kızın sözünü kesti.

"İnan bana meleğim bunun daha kötüsü de var. İstemediğin bir birleşme yaşamadın sen. Kirli değilsin, kullanılmış değilsin. Düşünsene, esas sen onu kullandın. O ceza derdindeyken sen istediğin adamla birlikteydin. Üstelik bunca senedir kendine kimseyi dokundurmadan, onu seçen de sendin. Hadi, şimdi benim o her zamanki güçlü kızım ol ve toparlan."

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum annem."

Lalin gittikten sonra Nergiz'in kaşları çatılmıştı. Söylediklerinde içtendi, samimiydi. Ama dışı kalın kabuk, aşınmaz duvar gibi duran bu minik kuzunun içi bunu kaldırabilir miydi bilmiyordu. Biraz dağılacaktı, kendinden biliyordu. Ama sonra yıkılmaz şekilde kalkacaktı ve o Buğra serserisinin ağzına sıçacaktı Lalin. Yine kendinden biliyordu. Âşıktı kuzusu ve bunu fark ettiği an savaşıacaktı. Ama önce bedeniyle barışmalıydı, seviş-

tiği için içinde oluşan tiksinnmeyi yenmeliydi. Yoksa asla Buğra'yı affetmezdi.

et 32 (1)

İkizini yolladıktan sonra en alt kattaki stüdyosuna indi Lal. Sahne elbiseleri buradaki özel dolabında duruyordu. Hemen kırmızı olanı giydi. Karşısında telefonunun video kaydını açtı. Jamir'in yolladığı kurumak üzere olan çiçekleri ayak ucuna koydu ve çellosunu bacaklarının arasına aldı.

Farid Farjat'ın *Deli Divane* adlı eserini gözlerini kapayarak derin bir duygu ile çaldı. Her notasına aşkını sığdırarak... Her notasına kalbinden binlerce özür yollayarak... Kapalı gözlerinden akan yaşlar kadar özgür çaldı. Müzik sonlandığında sessizce kalkıp videoyu kapattı.

Telefonu eline alıp bir mesaj yazdı Jamir'e...

Seni, kendi özgürlüğümü sever gibi seviyorum... Deli Divane...

Videoyu ve mesajı göndermek ona ölüm kalım kararı gibi gelmişti. Eli kaç kere gönder tuşuna gitse, bir o kadar da geri çekiyordu. Ama sonunda dayanamadı. Gözlerini kapattığı gibi yolladı. Artık bekleme zamanıydı. Üstünü değiştirdi ve bekledi... Hafif bir kahvaltı yapmaya çalışırken bekledi... Tırnaklarını yerken bekledi... Evi bilmem kaçınıcı kez turlarken bekledi...

En sonunda telefonundan mesaj sinyali geldiğinde nefesi kesilerek açtı ve karşısında sevdiği adamı gördü. Fotoğraf yollamıştı ona. Sadece fotoğraf. Parmaklarını öpücük yollar gibi dudağına getirdiği ama gözleri hüznü... Gözleri kırılgan...

Hiç oyalanmadan annesini buldu Lal, hemen eline

telefonu tutuşturdu.

"Anne resmimi çek."

Yasemin deli kızına bakarken gülümsedi. Vardı yine bir hinlik aklında. Kızları büyüdüķçe onlara yetişmesi hiç kolay olmuyordu.

Fotoğraf çekildikten sonra telefonu kapan Lal resmi- ne baktı. Başı önünde, yüzünü saklamış, saçları iki ya- nından dökülmüş, iki eli de kalbinin üzerinde tek yum- ruk olmuş... Hemen resmi Jamir'e gönderdi. Mesajla...

Yaptığım hata en çok benim mi canımı acıttı? Sen hiç özlemiyor musun? Ben çok özlüyorum...

Mesajı yolladı... Sonra yine bekledi... O gün akşama kadar da bekleyecek gibiydi... Kim bilir belki de birçok akşamlar bekleyecekti... Kırılan şey bir kalpti sonuçta...

A. S. C.

O gün arabayla gelmek istemeyen Beliz, takside dü- şüncelere dalmıştı. Kızların söyledikleri doğru mu değil mi bilmiyordu ama öğrenmek için bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti. En fazla ne kaybederdi ki? Annesi ile telefonda görüşmüştü akşam. Önder'e olan aşkını fazla detay vermese de anlatmıştı ve Yeliz, kızına güvendiğini, aşk için savaşmaya değeceğini söylemişti. Savaşacaktı.

"Geldik hanımefendi."

Düşüncelerinden uzaklaşan Beliz taksiciye gülümse- yerek teşekkür etti, parayı ödeyip indi. Bahçe kapısını açarken içinde farklı bir heyecan vardı. Evin kapısını çalıp bekledi. Birkaç saniye sonra Emoş gülen yüzüyle kapıdaydı.

"Merhaba güzel kızım hoş geldin."

"Hoş buldum Emoşum."
Kadının yanaklarından öperken Emoş onu uzak tutup süzdü.

"Bu ne güzellik böyle..."
E, alışmışlardı tabi bir kot bir tişörte. Gülümsedi. O an merdivenin başında dikilmiş onu izleyen adamı fark etti ama bakmadı.

"Teşekkür ederim Emoş. Akşam arkadaşlarla birlikteydik. Onlarda kaldığım için evime gidip üstümü değiştirmeye fırsatım olmadı."

Yalanından utanmış mıydı? Elbette hayır. Güzel olduğunu biliyordu. Askılı keten elbisesinin etek boyu teşhircilikten uzak olsa da dikkat çekecek kadar kısaydı. Saçları kalın dalgalar halinde açık bırakılmıştı. Gurur'un merdivenin başındaki sözünü duyunca o tarafa döndü.

"Baba çekilsene ya... Beliz gelmiiiş."

Beliz de gülümseyerek Gurur'a bakarken ısrarla Önder'e bakmıyordu. Ama hissettiği bakışlarda bir sertlik vardı.

"Merhaba yakışıklım."

Gurur bir an durup babasına döndü. Önder hâlâ Beliz'in üzerinden çekmediği bakışlarından dolayı oğlunun kendisine baktığını görmedi. Beliz'in bakışları onu bulduğu zaman derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı ve merdivenlerden yavaşça indi. Beliz bakışlarını adamdan çekip Gurur'a sarıldı.

"Babam cevap veymedi hayyeeet. Meyhaba bebeğim ama sen çok güzelsin yaaa..."

Yüzünü kızın boynuna gömerken parmaklarını da saçlarına dolamıştı.

"Çok yumuşakmış geyçekten..."

Beliz kıkırdadı. Gurur'un saçlarını öperken mırıldandı.

"Senin saçların kadar yumuşak değiller ama. Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayıy seni bekledim. Sen göy ki, mutlu ol istedim."

"Akıllı paşam benim. Hadi, o zaman."

Yerden doğrulduğunda Önder'le burun buruna geldiler. Öpüşmelerinden sonra ilk defa karşılaşmışlardı. Çünkü Önder ona temize çekilecek notları yığıp gözden kaybolmuştu.

"Hoşgeldiniz asistan hanım."

Neydi şimdi bu ses.

"Hoş bulduk hocam."

Kapak.

"Hoca..."

"Asistan..."

Önder dudaklarında oluşan gülümsemeyi saklayarak mutfağa girdi. Bu kız bu sabaha böyle güzel bir şekilde yerleşince, dünden beri kazanmaya çalıştığı iradesinin de arkasından bir bardak su dökmüştü. Arkadaşlarla derken kimlerleydi ki? Masaya yerleştiklerinde Emoş çay servisini yaptı. Önder sanki umurunda değilmiş gibi Beliz'e bakmadan sordu.

"Arkadaşların okuldan mıydı? Belki tanıyorumdur."

Soru mantıksız olsa da adamın yüzündeki ifade öyle ilgisizdi ki Beliz cidden öylesine sorduğunu düşündü. Ama kullanması gereken bir fırsattı.

"Hayır tanımazsınız. Biri heykeltıraş, diğeri Yunanlı bir aşçıydı. Sonra bir çello sanatçısı bir de gözü kara bir dağcı. Bizim okuldan değil yani."

"İyi."

Cinsiyetlerini sorsa çok mu aşırı olurdu. Önder bu-

nun kavgasındayken, yüzündeki ifadesini ezbere bilen
Emoş imdadına yetiştii.

"Ne kadar farklı dallarda arkadaşların varmış kızım.
Nasıl bir araya geldiniz? Bu mesleklerden kıza yakışan
bir tek çello çalan gibime geliyor."

Beliz içinden sırttı hem de kocaman. *Ah Emoş, demek
tarafını belirledin ha. Hain tontış.*

"İlahi Emoş. Mesleğe göre cinsiyet analizi yapan bir
tek sen varsın herhalde bu devirde."

*Evet, işte bu. Soruya ilgisiz kalma ama asla istemediğin ce-
vabı vermek zorunda olma.*

Bu saklı gizli, tarafı belli olmayan savaştan habersiz
Gurur, Beliz'e döndü.

"Ben yumuytamı yedim. Göydün mü? Ama babam
yemiyo. O seni mutlu etmedi dimi, ben mutlu ettim."

Önder'in tabağını tırtıklamasına bakan Beliz, başını
kaldıran adamla göz göze geldi. Bu sabah keyifsizdi bu
adam. Öptü diye pişman olabilir miydi?

"Evet, bebeğim. Baban beni mutlu etmedi bu sabah.
Ama önemli olan senin beni mutlu etmen..."

"Neden ki?"

"Çünkü beni mutlu etmeyi isteyen sensin. Baban de-
ğil?"

"Benim adıma konuşma."

Adamın verdiği cevapla kaşlarını kaldıran Beliz,
umursamadan omuz silkti ve Gurur'un tabağına bir di-
lim ballı ekmek koydu.

"Olur, konuşmam. Bebeğim bu ekmeği de bitirdiğin
an, akşama kadar mutlu bir kelebek olacağım."

"Hayyikaaaa, hemen yiyoyum o zaman."

Emoş hayretler içinde izliyordu.

"Seni sıpa seni... Bana kan kusturuyorsun bir dilim

ekmek yiyene kadar. Bir de şu hale bak.”

Gurur kıkırdadı.

“Ama Emoooş, ben sana âşık değilim ki ama Beliz’e âşığım ve âşık eykekley hey şeyi yapaylay. Yapaylay dimi Beliz?”

Beliz şeytani bir iç dürtmeyle çocuğa baktı.

“Bebğim sanırım bu soruyu babana sormalısın. Âşık erkek ne yapar en iyi baban bilir öyle değil mi?”

Birden kendisine dönen üç tane yüzün karşısında kalakalan Önder, bu kızı o an boğmayı çok istedi. Ama dudaklarıyla...

“Bilmem. Ben hiç âşık olmadım.”

İşte Beliz bu cevabı beklemiyordu. Hele Gurur’un babasına vereceği cevabı hiç beklemiyordu.

“Üzülme baba yaaa, ben sana öğyetyim, hem sen de Beliz’e âşık olabiliysin. Bence mahsuyu yok.”

Aşkı sevme ve sahiplenme duygusuyla karıştıran Gurur, ortaya attığı bombadan habersiz masadan kalktı. Önder ve Beliz bir an göz göze kaldılar ve Emoş kıkırdarak masayı toplamaya başladı.

Bakışlarını birbirlerinden ayıramıyordu ikisi de. Bu adam bu sabah neden böyle suskundu ki? Servisin korna sesiyle irkilen Beliz, havanın ağırlığını yok etmek adına hızla kalktı. Gurur’u merdivenlerden zıplayarak inerken havada yakaladı.

“Gel bakalım, servis geldi.”

“Şu okul bitse ayтік ben de seninle evde kalsam. Babam çok şanslı...”

Beliz son cümleyi duymazlıktan gelmeyi tercih etti.

“Bitecek tatlım. Bir aydan az zaman kaldı. Hadi, bakalım gecikiyoruz.”

“Beliz, yine sen bindiysene seyvise beni.”

Bu çocuk resmen ilgi dilenir gibiydi. Hâlâ Beliz'in onunla severek ilgilendiğini fark edememişti.

"Elbette ben bindireceğim. Ve bu sefer döndüğünde bana okulda neler olduğunu da anlatacaksın."

"Tamaammmm."

El ele dışarı çıktılar ve servis şoförünü dışarda beklerken buldular. Adam birkaç dakika özel konuşmak istediğinde Beliz Gurur'u öpüp nasihatlarını verip içeri yerleştirdi. Adamı bahçenin köşesinde beklerken buldu. Çocukların göremeyeceği mesafede konuşmak istiyordu.

"Buyurun beyefendi? Sorun mu var?"

Ellerini göğsünde birleştiren Beliz bu yüz ifadesini tanırdı. Kendisini de ailesine şikâyet eden öğretmenleri hep böyle bakardı. Gardını aldı ve yine servis kapısından onu dinleyen adamdan habersiz savaşa hazırlandı.

"Adım Nail, hanımefendi. Sizinle tanışmamıştık. Önder Bey ve Emine Hanım ile tanıştık sadece."

"Nail Bey... Oldukça yoğun tempomu tanımak için kestiğinizi düşünmüyorum. Acaba sorun nedir?"

"Peki, o halde. Bakın dün servis dönüşü Gurur bir arkadaşının ayağına tekme attı."

Beliz hiç sesini çıkarmadan dinledi. Adam baktı ki kadından ses yok devam etti.

"Gurur böyle yapmazdı hiç. Sorduğumda, bu şekil hareketlere sizin izin verdiğinizi söylemişti. Üstüne bir de tekme attığı çocuğun annesi bu sabah bana bu durumla ilgilenmemi söyleyince, ben de size bu durumu belirtmek istedim."

"Ben neye izin vermişim. Madem bu kadar adaletli yaklaşıp konuşmuşsunuz, iki tarafla ve benim neye izin verdiğimle alakalı bir konuşma yaptınız mı?"

"Efendim. Sonuç ne olursa olsun, ortada fiziksel bir şiddet var."

"Peki. Çağırın iki çocuğu buraya."

Adam servisin kapısına dönerken Önder Bey'le karşılaşmış tam ağzını açacakken Önder onu parmağıyla susturmuştu. Adam iki çocuğu da alıp Beliz'in yanına geldi. Beliz Gurur'a döndü.

"Meleğim, sen arkadaşına vurdun mu?"

Gurur başı önde cevap verdi.

"Evet."

"Kaldır başını küçüğüm. Peki, neden vurdun?"

Kızın gözlerine bakan Gurur, sonra arkadaşına döndü.

"Biy arkadaşım bana annen çok güzel dedi. Ben de sana baktım, güzel tabi dedim. Yani senin için demişti, ben yalan söylemedim ki. Sonya bu bana dedi ki, boş sevinmemeliymişim, sen annem değilmişsin. Ben de biliyoyum ama seviyoyum dedim. Sonya bana... Senin annen yok, bu kadın da yakında gidey dedi. Benim annem vay... Ama... Ben seni."

Beliz çocuğun ağlamamak için zor durduğunu görüp ona sarıldı ve arkadaşına döndü.

"Ben Gurur'un annesi değilim. Ama onu annesi gibi seviyorsam, o da beni kendine böyle yakın hissediyorsa ben ortada bir sorun göremiyorum. Siz neden bu işleri bu kadar kurcalayıp arkadaşınızın canını acıtıyorsunuz? Yakışıyor mu bu? Bak senin annen sana ne yapıyorsa, ben de Gurur için aynı şeyleri yapıyorum. Şimdi senin annen ile benim aramdaki fark ne tatlım?"

Çocuğun başı önde kalmıştı. Beliz gülümsedi. Bu da çocuktu sonuçta. Yere eğilmiş başı şefkatle okşarken, "Şimdi önce sen arkadaşının kalbini incittiğin için özür

dile bakalım," diye fısıldadı.

Çocuk Gurur'a baktı pişman gözlerle.

"Özür dilerim Gurur."

Gurur başını salladı ve daha Beliz bir şey demeden elini uzattı çocuğa.

"Ben de vuyduyum için özüy dileyim."

Beliz öyle gurur duymuştu ki bu koca yürekli ufak adamla. Arkadaşı da ona uzatılan eli sıkı tokalaştılar. Çocuklar servise girerken kıkırdamaya başlamışlardı bile ama servis şoförü...

"Şeyma Hanım oğlunu haklı görüyordu ve ben onları barıştırmak istediğim de asla özür dilemeyecek benim oğlum demişti. Akşam bunu duyarsa..."

Beliz artık sabrının sonuna gelmişti ve bu zavallı adam bunun farkında değildi.

"Bakın Nail Bey. Öncelikle şiddetin sadece fiziksel değil, sözlü olduğunu bilecek yaştasınız ve siz konuyu araştırmadan bana geliyorsunuz. Elbette oğlumun bir çocuğa zarar vermesini istemem. Ancak! Benim Gurur'a verdiğim izin canını acıtana karşı sessiz kalmaması yönündeydi. Şimdi çok merak ediyorum. Diğer çocuk benim oğlumun canını sözlü olarak yaktığında, sinsice... Gurur sessiz kalsaydı, belki ağlasaydı, siz bu olayın peşine düşecek miydiniz? Ya da o çokbilmiş Şeyma Hanım'ın bundan haberi olacak mıydı? Oğlum akşam eve geldiğinde içindeki kırgınlıkla boğuşurken ben bunu bilecek miydim? Benim oğlumun yanan içi, o çocuğun bir anlık sızlayan bacağından daha mı değersiz? O zaman servisiniz de hiç sorun yok, çocuklar birbirlerinin canını acıtmıyor mu sanacaktınız? Gurur çok hassas bir çocuk... Ve lütfen bir çocuğu tanımaya çalışmadan o çocuğu yargılamayın. Gurur'la şiddet uygulamaması

hakkında elbette konuşacağım. Ama siz de benim oğlum size şikâyet eden kadına deyin ki sağa sola şikâyet edeceğine, beni gelsin bulsun ve her şeyden öte, kendi oğluna arkadaşlarının hassas noktasıyla dalga geçilmesi gerektiğini öğretsin. Ve şimdi lütfen geç kalmadan bu çocukları sağ salim okuluna ulaştırın."

Beliz hırsla arkasını dönüp uzaklaşırken arkasında ağzı bir karış açık bir adam bıraktığını görmese bile tahmin edebiliyordu ve servisin kapısına döndüğünde, kendisine sırtarak bakan bir Önder gördü. Hiç ona bakmadan, babasının yanında duran Gurur'un yanaklarından öptü ve yerine geçen çocuğa el sallayarak servisin uzaklaşmasını izledi. Adama dönmese de kendine baktığını biliyordu. Hem de sırtarak. Kulübeye doğru yürüdü. Yürürken de...

"Sırıtır duracağına olaya el atsaydın."

Önder kurtulduğu şaşkınlıkla seslendi.

"Ne gerek vardı ki... Sen zaten çenenle dövdün adamı."

"Mantıkla canım, mantıkla."

Kulübeye girip gözden kaybolan kadının arkasından bakarken kaşlarına idrak ettiği düşüncelerin ağırlığı çökmüştü. Her 'oğlum' dediğinde içini öyle bir keyif kaplamıştı ki bu onu korkuttu. Bu kız artık iyice anne modeli oluşturmuştu ve bu böyle giderse zorla alıkoymak zorunda kalabilirdi kızı. Oğlu onun için kavga etmişti.

Kulübeye girdiğinde kızın masa başında işine daldığını gördü. Nasıl bir dalmaysa, bacak bacak üstüne attığı için sıyrılan eteğinden habersiz... Önder bakışlarını kaçırıp kendi masasına geçtiğinde... Lanet olası masanın ön tarafı açık mıydı? Oturmuş da bulunmuştu bir kere...

Kendini işine vermeye çalıştı ama geçen saatlerde, ne gözlerini sürekli kıınıldayan ve sallanan bacaklardan ne de ayakkabısı çıkarılan ayaklardan alabilmişti. Üstelik kızın çektiirdiği işkenceden haberi yoktu ve keyifle çalışıyordu.

Oysa Önder'in kırırtılarının, homurdanmalarının, kızaran, kararan yüzünün bir hayli farkındaydı Beliz. Sırtıtmamak nasıl da zordu. Telefonu çaldığında son kelimeyi de kaydedip cevapladı.

"Efendim hayatım?"

Hayatım? Önder dişlerini sıkarak telefon konuşmasına kulak kabarttı.

"Tatlım ya merak ettim, nasıl gidiyor plan?"

Melda'nın merakı sesinden bile belliydi.

"Harika bebeğim. Dün gecenin etkisi hâlâ üstümde."

Dün gecenin etkisi mi? Önder dilini ısırırmaktan başka çare bulamamıştı.

"Sen benimle neden o tonla konuşuyorsun? Kız sanki her an altıma yatacak gibi..."

Melda kıkırdarken Beliz şuh bir kahkaha attı.

"Bunu tahmin edemiyor musun cidden?"

Neyi tahmin edecekti o lavuk? Önder akıl sağlığının korunması için dua etti.

"Ah ettim ettim. Yanında değil mi? Ama çok uzatma. Hayatında bir erkek var sanıp kendini geri çeker sonra. Hadi, ben kapadım bol şans sevgilim."

Beliz artık kahkahasını tutamamıştı. Bu kıza evlilik yaramıştı.

"Ben de aşkom ben de."

Aşkom nedir abi?

Telefonu kapadıktan sonra adama kaçamak bir bakış atan Beliz, kaşlarının oluşturduğu ifadeyi çok sevmiş-

ti. Evet. Bu adam ondan hoşlanıyordu. Kıskanmıştı en azından. Etkilendiği de kesindi. Şimdi sırada bunu o kalın kafaya itiraf ettirmek vardı.

"İçecek bir şeyler alacağım. İster misin?"

"Hayır."

"Peki."

Kırta kırta kapıdan çıkan Beliz, dudaklarında keyifli gülümsemeyle eve girdi. Emoş'u büyük bir gayretle yemek yaparken buldu. Ocak tencerelerle doluydu.

"Emoş bu ne? Savaş çıkacak da haberimiz mi yok?"

Kıza dönen Emoş gülümsedi.

"Yok birtanem. Ben birazdan çıkacağım. Bu hafta yokum. Yeğenim doğum yaptı, Eskişehir'de. Ben de yemeksiz kalmayın dedim. Sen neden gülümsüyorsun?"

"Yok, bir şey..."

"Var var... Nedir? Önder'le mi alakalı?"

Beliz bir an durdu sonra kadına döndü.

"Emoş. Sence Önder'in benden hoşlanma ihtimali ne kadar?"

Emoş kıkırdadı.

"Başkasına âşık olduğunu düşünüp, bana çemkirecek kadar fazla."

"Ne? Öyle mi yaptı?"

"Evet," diyen Emoş, Önder ile arasında geçen konuşmayı anlattı Beliz'e. Kızın umutları iyice artmıştı.

"Peki ama neden böyle davranıyor ki Emoş?"

"Senden emin değil güzelim. Ben karışmıyorum bu işe. Ama bugün halletmezsen eğer ya da ben burada yokken düzeltmezsen, geldiğimde olaya el koyacağım haberin olsun."

"Yok, sakın. Ben zaten çalışmalara başladım."

"Kızım biliyorsun senden hoşlandığını. Neden açık-

“Söylemiyorsun?”

“Söylerim ben Emos. Çekinmem de utanmam da. Yıllarca içimde hiçbir umut yok diye sustum. Ama o ışığı görmem lazım. Neyse ben geçeyim. Kahveyi hazırlatmen de harika olmuş, teşekkür ederim.”

Kahvesini alıp kadının yanağından öptü ve kulübeye gitti. Önder’i camın önünde ayakta ormanı izlerken gördü. Sesini çıkarmadan masasına geçti. Önder birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra kıza dönmeden sordu.

“Sevgilin burada çalışmanı sorun yapmıyor mu?”

“Bilmem.”

Kıza döndü. Gözlerinde kızgınlık ve yenilgi vardı. İçi gitti Beliz’in.

“Nasıl bilmem.”

“Bilmem işte. Sevgilim yok ki kızıp kızmayacağını bileyim.”

Önder’in çenesi tişörtünün yakasına kadar düşebilirdi eğer imkân olsaydı.

“Yok mu? Bak mutfakta konuşmanı duydum. Sonra az önce telefondaki konuşman. Nasıl yok ya...”

Beliz yavaşça ayağa kalktı. Adamın yanına yaklaştı. Başını kaldırıp yüzüne baktı. Artık bir şeyler incelmmişti ve o şeylerin kopması gerekiyordu.

“Az önce konuştuğum kişi kuzenim Melda’ydı, dayımın kızı. Dün akşamki arkadaş kadrom da kuzenlerim ve tamamen kızlardan oluşan bir kadroydu ve mutfaktaki konuşmaya sıra gelirse... Evet, ben birine aşığım... Ama o kişi sevgilim değil... Neden biliyor musun?”

Önder duyduklarıyla rahatlamanın, son duyduğuy-la endişelenmenin arasında kalmıştı. Kendisine bile yabancı gelen bir sesle sordu.

“Neden?”

"Çünkü o âşık olduğum kişi salak. Çünkü o yıllardır ona âşık olduğumu anlamayacak kadar kör. Çünkü o yamuk burnunun dikine gidecek kadar beyinsiz. Çünkü o, beni sırf susturmak için öpecek kadar ilgisiz ve mankafa. Şimdi o ağzını kapa ve çalışmana dön. Benim notlarım bitmek üzere."

Geri dönüp yerine oturdu. Hiçbir şey olmamış gibi notları bilgisayara girmeye devam etti. Yine bacak bacak üstüne atmış, yine işine gömülmüş... Ama içinde tuhaf bir his vardı. Rahatlık. Sanki tonlarca yükü bir çırpıda silkelemişti. Masasında gölge gördüğünde parmakları bir an durdu. Sonra devam etti.

Şaşkınlığını atıp kızın söylediklerini birleştiren Önder ne diyeceğini bilemese de kızın masasına yaklaşmıştı. O ne diyeceğini bilemeden orada öylece dikilirken, bu inanılması imkânsız kız hâlâ çalışıyordu. Önder'in kucağına saatli bomba bıraktıktan sonra üstelik...

"O notları bırak ve bana dön."

"Olmaz. Bu iş için para kazanıyorum."

"Beliz. Yaktırma bana masayı. Dön bana."

"Önder. Git başımdan. Mesai saati içerisindeyim ve oyalama."

Dişlerini sıktı adam.

"Peki. Bitmesine iki saat var. Biliyorum sana yapacağımı ben."

"Tamam. İki saat sonra görüşürüz."

Artık haykırma evresine gelmişti Önder. Nasıl bir şeydi bu kız arkadaş...

"Ya sen nasıl bir şeysin? Bana az önce söylediklerin itiraf ettiğin... Hiçbir şey yokmuş gibi nasıl çalışırsın?"

Beliz gözlerini kaldırdı adama baktı.

"Önder."

Önder'in bir an nefesi kesildi. Sanki kız ilk defa adını söylüyor gibiydi.

"Efendim..."

"Bu söylediğim itirafımla ben yıllardır yaşıyorum. Yani bu benim için ilginç veya enteresan değil. Şimdi ödden git başımdan."

Önder hırsla kapıya ilerledi ve tam açmıştı ki döndü.

"Ben seni susturmak için öpmedim. Öpmek için bahane buldum. Bunu da sok o çokbilmiş kafana."

"İyi."

Çarpan kapının arkasından bakan Beliz, titreyen elleriyle yüzünü kapattı. Bunca zamandır içinde kalanlar kelimelere dökülünce ne kadar da güzel olmuştu. Acıtmamışlardı. E ne olacaktı şimdi?

~ ~ ~

Emoş Önder'in hışımına mutfağa girdiğini görünce kıkırdadı.

"Bu gün formunuzdasınız ikiniz de bakıyorum."

"Emoş benimle uğraşma."

"Peki, oğlum uğraşmam."

"Emoş bu kız bana âşık olduğunu söylüyor ama şimdi de mesaideymiş hanımefendi. Hiçbir şey dememiş gibi çalışıyor."

Sözü bitince su şişesini kafasına dikti. Ne yapacağını bilmez haldeydi.

"Sonunda itiraf etti ha. İyi bari yoksa ben yapardım."

Ve Önder nefes borusuna kaçan suyun eğerlerine yaptığı baskıyla öksürük krizine girdi. Bu kadın biliyor muydu bunu?

"Helal oğlum helal..."

Kendisine gelmeye çalışan Önder Emoş'a tam bir şey diyecekti ki kadın devam etti.

"Şimdi ben gidiyorum. Sen de aklını kullan ve kızı rahat bırakma. Aptallıkların yetti artık."

Kapının önündeki çantasını alıp kapıyı açan Emoş, Gurur'u karşısında gördü.

"Paşammm. Sen ne ara geldin?"

"Emoş siz beni duymadınız mıııı?"

"Duymadık aslan parçam. Şimdi ben çıkıyorum. Babana ve Beliz'e iyi bak."

Çocuğu yanaklarından öpen Emoş keyifle çıkarken, Önder hâlâ öksürüğünü ve nefesini düzene koymaya çalışıyordu.

"Babaaa iyi misinn?"

Oğluna bakan Önder içinde yeşeren umutla ona sınıksıkı sarıldı. Her şey güzel olacaktı. Olmak zorundaydı. Engelleri çoktu ama en önemlisi...

"Babacım."

"Babaaa çok sıkıyon yaaa... Beliz neydee..."

"Çalışıyor kör olası ama bak seninle bir plan kuracağız şimdi."

"Yaşasın. Nediı."

Önder içinden homurdandı. 'Mesai saati ha!'

"Beliz'in burada kalması için ısrar edeceksin. Emoş yok. Onun ailesi de evde değil. Hem o yalnız kalmasın hem de biz yalnız kalmayalım."

"Eveeettt. Bunu yapayım iştee."

"Tamam ama bu planı benim ayarladığımı söyleme sakın."

"Anlaştık. Eykek dayanışması."

Önder sırttı.

"Aynen öyle oğlum..."

“Lalin, ya kızım bir kalk artık. Ay hamile olan ben, götünü yayıp yatan sen.”

“Duru, daha yeni geldik Allah aşkına git başından. Kocana bulaş, yürü. Bak kızlar etrafını sardı.”

“Atma kızım atma. Kocam şu anda odada...”

“Ay daha beter, odaya kız atmıştır o kesin.”

Duru Lalin’in suratına su dökerken homurdandı.

“Dünyanın sonu gelmiş gibi davranma. Etrafında bir sürü erkek var bak, hepsinin dibi düşmüş sana bakıyor. Kalk hayata karış. Ha yok o şerefsizi unutamadım diyorsan da o zaman git onun ağzına sıç. Kızım ben seni böyle görmeye alışık değilim.”

Lalin doğrularak Duru’ya baktı. Zihninde Nergiz’in söyledikleri dönüp duruyordu.

“Duru. Sana bir şey soracağım.”

Kızın yanındaki şezlonga oturan Duru ellerini çenesine koydu.

“Sor bebeğim.”

“Nergiz teyzemin söyledikleri... Kafama takıldı. Sen bu konuda ne düşünüyorsun? Yani benim şu anda hissettiğim duygu... Ne biliyim ya. Kafam karışık işte...”

Duru o sabah Lalin’in anlattıklarıyla baya büyük şok yaşamıştı. Yardım edememek çok kötüydü. Akli ruhu karmakarışık.

“Bak bebeğim. Nergiz teyzem doğru söylemiş. Mesele ben evli bile olsam, yani seviştiğim adam kocamken bile, istemediğim hiçbir şeyi yapmıyorum ve istediklerim için de asla pişman olmuyorum. Ne yaşarsam yaşa-

yayım... Sen şimdi ne hissettiğini söyle bana."

"Ben kullanıldığımı hissettim önce. Ama sonra düşününce... Yani şu anda bunu hissetmiyorum. O bir öküzü ama ben yaşadığım şeyden pişman değilim. Ama sanki pişman olmam gerekiyormuş gibi geliyor."

"Gerekmiyor. Sen yaptığın işin arkasında durmalısın. İradesiz bir kız değilsin sen Lalin. Eğer istemeseydin, o şerefsiz seni bağlasa bile bunu yapamamasının bir yolunu bulurdun. Bence sen yaptığın şeyle yüzleşmiyorsun şu anda. Ne zaman kullanılmış gibi hissetmelisin biliyor musun?"

"Ne zaman?"

"Bedenini bir araç olarak kullandığın zaman... Mesela bazı kadınlar kocalarına veya başkalarına sırf bir şeyler yaptırabilmek için bu güçlerini kullanır. İşte esas kullanılma odur. Adam da "Önce bedenini ver sonra istediğini yaparım," der. Bak kullanılmak kullandırmak budur işte."

Lalin düşününce aşırı mantıklı gelen bu fikirle içinde rahatlama ama ruhunda öfke duymuştu. Unutması gereken bir adamın izi ve tadı hâlâ bedeninde, gözlerinde, aklındaydı. Onu istediğine bile emin değildi ama onu neden unutamıyordu ki?

"Anladım bebeğim. Teşekkür ederim."

"Eskiye dön Lalin. Ruhunu saran endişeden uzaklaş. Her şey çok net. İstiyorsun veya istemiyorsun. Burada kaldığın sürece bunu düşün buna karar ver."

"Anlaştık."

"Hadi, şimdi denize... Ben havuza giremiyorum. Klor çok."

"Hadi, bakalım koca göbek."

Şimdilik her düşünceyi askıya almıştı Lalin. Dün-

yanın sonu mu gelmişti? Elbette hayır. Kendine bakan adama sırtarak Duru'nun peşine takıldı.

A 3 0

Odasının kapısı çalınmadan, hızla açılan Buğra, uykusuzluktan şişen gözlerini zorlukla kapağıya doğru çevirdi. Hele de hararetli elemanının sinir edici derecede enerjik sesi kulaklarını tırmalayınca yüzünü buruşturmamak için zor dayandı.

"Patron. Ürünlerin sipariş listesini kaydettim."

"Tamam, aslanım. Diğer siparişleri de kargoya yüklediniz mi?"

"Evet. Bir düzine zıpkın, iki yamaç paraşütü, beş koli de şnorkel takımı..."

"Güzel. Muğla'daki dağcılık kulübünün siparişlerini de verin, iki güne de onları yollayacağız."

"Anlaştık patron."

Yardımcısı çıktıktan sonra Buğra parmaklarını alın-da dolaştırdı. Başının ağrısı sabahtan beri geçmiyordu. İki gündür uyku ve huzur haram olmuştu ona. Ne zaman kendi haline kalsa aklına o anlar geliyordu. Kime daha çok kızgındı bilmiyordu. Kendine mi, Lalin'e mi? Ama o anın öfkesi geçtiğinde kendine olan kızgınlığı daha çok artmıştı. Ceza olarak başladığı şeyi içindeki arzuya yenik düşerek bambaşka bir yola sokmuştu. Kız da bunu ceza olarak gördüğü için mi bu kadar kızgındı?

Peki, o kız hangi akla hizmet sırf inadından vazgeçmediği için yatmıştı altına? Böyle bir kız olsa, şimdiye çoktan hayatına erkek sokup bekâretini kaybetmez miydi? Konuşmaya ihtiyaç duyuyordu ama kiminle? Aklına gelen kişiyle bir an tereddüt etti. Acaba?

Eline telefonu aldı. Allahtan o gece Dubai'ye gelersen

beni bul diyerek Jamir ona telefon numarasını vermişti.

"Alo..."

"Jamir ben Buğra. Hani dernek..."

"Detaya girme arkadaş, tanıdım. Nasılsın?"

Derin bir nefes çekti Buğra. İşte buna ne cevap verecekti.

"Bilmiyorum. Sorun da bu."

"Yapacağım bir şey var mı?"

"Lalin... Ben iyi değilim."

Jamir'in de derin bir nefes çektiğini duydu.

"Ben de öyle. Bak çıkıp gelsene, oteldeyim."

"Hangi otel."

"Gürmanoğlu Otel."

"Tamamdır abi, oradayım yarım saate."

Telefonu kapayıp çıktı dükkândan. Lalin'i tanıyıp objektif olabilecek tek kişiydi Jamir. Lal'i aramayı kaç kere düşünmüştü ama yapamamıştı. Lalin'in de telefonu kapalıydı. Belki yüz kere aramıştı. Evlerine gitmeye de cesareti yoktu.

Otele girdikten sonra çay salonunu bulmuş ve oraya doğru yürüyordu. Yanından geçerken ona şaşkınca bakan kadından habersiz. Kadın onu takip etmiş ve Jamir'in oturduğu masaya yürüdüğünü görmüştü. Bu iki adam ne halt karıştırıyordu ki?

Hemen eline telefonunu aldı.

"Alo Lal."

"Efendim Daphne... Nasılsın?"

"Bırak şimdi. Bana bak. Buğra otelde ve Jamir'le buluştu."

Bir sessizlik ve arkasından...

"Emin misin o olduğuna?"

"Kızım ben kör müyüm? Gazeteden tanıyorum ada-

mi."

"Ne yapıyorlar?"

"Sohbet. Ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey. Bekleyelim bakalım."

"Jamir sana dönmedi mi?"

"Hayır."

"Neyse tamam, ben işime dönüyorum. Sonra bir şey olursa ararım."

"Tamam, bebeğim sağol."

Daphne telefonu kapatıp adamlara son kez baktı ve mutfığa geçti. Lal ise kaşları çatık halde düşünmeye başlamıştı. Ne haltlar karıştırıyorlardı bunlar?

~*~

"Evet dostum. Anlat bakalım."

Buğra karşısındaki adama baktı. Derin bir nefes aldı.

"Nereden başlayayım ne kadarını anlatayım bilmiyorum. Buraya neden geldiğimi de bilmiyorum. Ama Lalin'i tanıyan birine ihtiyacım vardı."

Jamir endişeyle çatılmış kaşlara baktı.

"Baştan başla ve eğer sağlıklı bir nasihat bekliyorsan her şeyi atlamadan anlat."

Buğra başını salladı ve anlatmaya başladı. Hiçbir şeyi atlamadan... Günlerdir kafasında dönen kelimeleri vurgusuyla birlikte anlattı. Tam son kısma geldiğinde Jamir'in yüzü karardı.

"Seni şu anda gebertsem haklıyım. Biliyorsun değil mi?"

"Abi yapma... Anlasana... O hali, o sözleri... Abi bana dediklerini hazmetmem imkânsız. Ben kızın ilki olduğumu öğrenip şok yaşarken onun..."

Jamir öfkeden dişlerinin arasından tısladı.

"Ghyr'amin!" Senin yaşadığın şoku o yaşamadı mı? Sen kıza cezadan bahsetmişsin, ne bekliyordun? Boy-nuna sarılmasını mı? Bir de tutup kıza başıma ekşime demişsin."

Buğra başını ellerinin arasına aldı.

"Ne bok yediğimi biliyorum ben, hatırlatmana gerek yok. Ne yapacağım onu söyle."

"Yapacağın belli. Kızı istiyorsan savaşıacaksın. Zor olacak ama vazgeçersen daha şerefsiz hale düşersin. Bu yaşa kadar kendine dokundurmayan kız bir inat uğruna bunu yapar mı sence? Bak ben o aileyi gördüm ve o aileden hafif bir kız çıkmaz. Her ne kadar deli olsa da Lalin inat uğruna bir adamla yatacak kız değil."

"Biliyorum. Ulaşamıyorum ona."

"Lal'i ara."

Buğra yalvarır gibi Jamir'e baktı.

"Abi sen Lal'le konuşunca söylesen, Lalin'e ulaşsa."

"Birincisi araya adam sokmadan kendi pisliğini kendin temizle. İkincisi... Ben Lal'i aramıyorum..."

Adamın yüzüne bakan Buğra kendi telaşından onun halini fark etmemişti bile ve bu adamda bir sıkıntı vardı.

"Sorun mu var? Aranız bozuk mu?"

"Karışık biraz."

"Anlat hadi."

Jamir bu öneriyi ölçtü biçti ve sonunda, eğer bu adam kendini dost gibi görüp gelip anlatmışsa, onun da anlatması, güvenmesi gerektiğini düşündü ve anlattı. Sonunda Buğra konuşmaya başladı.

"Bak abi. Bizim yaşantımız ve yetişmemiz sizden farklı. Sen kırılmakta kesinlikle haklısın. Olmadığın bir adam olmakla suçlandın. Ama onu da anla. Çok hızlı

gelişmiş sizde her şey. Bu kız özgür ve rahat bir aile-
den geliyor. Babaları bile eminim ki kızlarının fikriyle
hareket ederken senin bu iyi niyetli çıkışını yanlış anla-
dı. Bence Lal panik yapmıştır. Bilmediği bir dünyadan
geliyorsun Jamir ve senin dünyanın bizim buradan bakıl-
dığında hiç de özgür bir kızın kabul edeceği bir dünya
değil. Hele âşıkça."

"Ne yapayım peki? Dediklerini ben de düşündüm
ama... Ağrıma gitti suçlaması."

"Sen ona kendini adam akıllı anlat. Sonrasını ona bı-
rak. Seni anladıktan sonra bırak kendini sana affettirsin.
Eğer seviyorsa zaten bunun için çabalayacaktır."

Jamir gülümsedi.

"Kendimize faydamız yok, akıl vermekten de geri
kalmıyoruz."

Buğra da gülümseyerek onayladı adamı.

"Doğru söze ne denir."

"Sen de en tez zamanda o kıza ulaşmanın bir yolunu
bul."

"Ben de bunu yapacağım."

Sonrasında iki adam vedalaşarak ayrıldı. İkisinin de
yapacak şeyleri vardı.

Dükkâna gelene kadar düşünen Buğra, artık bir adım
atması gerektiğini düşünerek Lal'i aradı.

"Ne var?"

Böyle sert bir çıkış beklemiyordu. Bu nazik kıza ne
olmuştu böyle?

"Lalin nerede? Ulaşamıyorum."

"Sana ne? Daha ne yapmayı planlıyorsun?"

O an bu kızın her şeyden haberi olduğunu anlayan
Buğra sıkıntıyla gözlerini kaparken çaresizce fısıldadı.

"Lal lütfen. Konuşmam lazım onunla."

"Bana bak Buğra. Yeterince ortalığı karıştırdın zaten, kız dan uzak dur duydun mu? Hem burada değil."

"Nerede?"

Buğra paniklemişti.

"Sayende biz de bilmiyoruz nerede olduğunu. Çık onun hayatından."

Dişlerini sıkı Buğra.

"Buna ne sen ne de o deli ikizin karar veremez. Bir kişiyi suçlarken tüm olayları bildiğinize emin olun."

"Ah emin ol biliyoruz. O ne yaparsa yapsın, o durumda senin bu tavrının hiçbir affı yok. Şimdi kapatıyorum Buğra ve sana son kez söylüyorum. Ondan uzak dur."

"Ben de sana kesin bir şey söylüyorum Lal, asla!"

Lal yüzüne kapanan telefona bakarken gülse mi kızı sa mı bilemedi. Provaya girmeden önce Duru'yu arayıp Lalin'e durumları anlattı. Jamir'le Buğra'nın görüşmesini ve adamın kendisini aramasını... Lalin tek bir cümle etti.

"Umurumda değil."

“B^{eliz}, gelebiliy miyim?”
Kapıda masum masum duran çocuğa bakan Beliz, bu çocuğu her gördüğünde içinde kocaman bir sevgi ateşi yandığını hissediyordu. Sanki bu çocuğun sevgisi her nefeste gereğinden fazla doluyordu içine. Sevdığı adamın oğlu olmasa bile çok severdi bu çocuğu. Emindi ama bir de işin içine sevdiği adam girince...

Sandalyesinde dönerek kollarını çocuğa doğru uzattı.

“Gelebiliysin tabi.”

Gurur kıkırdarak atladı kollarına.

“Benim gibi konuşunca çok tatlı oluyousun. Ama benim konuşmam düzelecek ya, sen de düzelt o zaman oluyor mu? Çünkü yanımda küçük biy kız gibi kalma.”

Bu bilmiş suratı ısırmak geldi içinden ve ısırıldı.

“Ayy, ısıymaa.”

“Ne yapayım, tatlılara aşırı bir zaafım var benim. Söyle bakalım, keyfin yerinde mi?”

Gurur kızın kucağında kımıldandı ve başını öne eğdi.

“Ben senden özüy dilemek istedim.”

“Neden bebeğim?”

“Sana benden şikâyet geldi ya hani...”

“Bebeğim, bunu konuşmuştuk.”

“Olsun. Yayamazlığımdan dolayı biy keye daha özüy dilemek istiyoyum. Çocuklay dedi ki... anneleyi onlaya diyomuş ki şikâyet gelince... Bıktım senden... Sen ben-

den bıkaşın diye koykuyoyum... Biy daha yapmıycam söz."

Beliz bu işe nasıl son verebilecek bilmiyordu. Bu çocuğun bu güvensiz halleri... Annesi olacak sürtüğü eline bir geçirse, Allah yarattı demeyecek dalacaktı saçlarına.

"Gurur, sen benim çocukluğumu biliyor musun?"

"Hayıy."

"Hah...İşte bugün bana gelen şikâyetin, her gün on katı anneme gelirdi. Ama biliyor musun ne olurdu?"

Çocuk şaşkın.

"Ne?"

"Her defasında, annemden azarımı işitsem de yine onun kollarında uyurdum. Yani eğer şikâyetten dolayı bıkılsa, inan bana benim etrafımda kimse kalmazdı."

Gurur gülümsedi.

"Çok mu yayamazdın?"

"Ah bebeğim, ne sen sor ne ben söyleyeyim."

Başını göğsüne yaslayan çocuğun saçlarını kokladı.

"Gurur."

"Hm."

"Ben seni seviyorum biliyorsun değil mi?"

"Biliyoyum."

"Sen beni seviyor musun peki?"

Minik kollar kızın bedenine sarıldı.

"Çoookkk."

"O zaman beni sakın bırakma olur mu?"

Gurur telaşla kaldırdı yüzünü.

"Bıyakmaamm, koykma sakın."

Elleri yüzünü okşuyor, minik dudaklar Beliz'in yanaklarında dolaşıyordu.

"Çok sevindim buna. O zaman ben de seni çok severken asla bırakmayacağımı anlamışsındır, öyle değil mi?"

"Anladım ama..."

"Aması yok Gurur. Şu anda anlayamasan da seni asla bırakmayacağımın çok önemli ikinci bir sebebi var. Bebeğim, bir daha kim ne derse desin, buna baban da dâhil, unutma ki sen beni istediğin sürece ben hep senin etrafında olacağım. Bu konu bir daha açılmasın."

Gurur derin bir oh çekti.

"Anlaştık. Hadi, eve gidelim. Ben acıktım. Babam da makaynayı ısıtıyken yaktı."

"Ah, neden şaşırmadım acaba?"

Beliz sırtındaki ağrıyı azaltabilmek için gerindi, el ele eve doğru yürüdüler. Mutfığa girdiklerinde homurdanan bir adamla karşı karşıya kaldılar ve ikisi de aynı anda kahkahayı bastı. Önder sinirle ikisine döndü. Beliz'e gözleri takılınca daha çok çattı kaşlarını.

"Hele sen hiç gülme. Tüm dengemin içine ettin sonra bana mesai dedin. Sonra da benden yemek hazırlamamı bekliyorsunuz."

Beliz masum pozlarına girdi.

"Suçunu bana yıkma. Senden böyle bir şey bekleyen kimdi ki, ben hazırlardım bebeğim."

Bebeğim mi? Önder'in gözleri olabildiğince açılırken Gurur da kıkırdamaya başladı.

"Bebek dedi sana babaaaa..."

Önder etkiden kurtulmak için başını salladı artık bu işe bir son vermeleri gerekecekti.

"Gurur, sen hemen duşa giriyorsun. Okuldan geldin. Sen de küçük hanım, bana yardım ediyorsun."

Gurur hiç itiraz etmeden mutfaktan çıkınca Beliz direk salağa yattı.

"Ben de salata yapayım o zaman," derken kolundan tutulduğu gibi çekilince, "Aa, dursana be..." diye cıglığı bastı.

"Başlatma salatandan. Seninle konuşmamız lazım. Bana söylediklerinde ciddi misin değil misin? Önce buna cevap ver."

"Neden? Ben diyeceğimi dedim. Senin o muhteşem zekân ayırt edemiyor mu ciddi miyim değil miyim?"

Önder ne yapacağını bilemez halde kaldı, bir süre sonra gülmeye başladı.

"Ya, sen nasıl bir şeysin. Yıllardır bana âşık olduğunu söylüyorsun, benden de sana karşı bir ilgi olduğunu biliyorsun ama mesai ve salata derdine düşüyorsun."

Silkinerek kendini çekti Beliz.

"Birincisi çalışarak para kazanıyorum, hakkını vermem lazım. İkincisi karnımız aç ve ben salatasız sofraya oturmam ve üçüncüsü... Hayır, ben ne senin ilgini biliyorum ne alakanı. Bu yüzden de bu kadar rahatım."

Kızın üstüne yürüdü.

"Bilmiyor musun? Sana seni öpme nedenimi söyledim."

"Ah hadi, ilgi duymadan öptüğün bir kadın yok mu yani hiç. İlgi de neye göre, nasıl ilgi... Kusura bakma Önder, sen böyle odun olmaya devam ettikçe benden bir adım daha fazlasını bulamazsın. Şimdi cidden acıktım."

Merdivenlerden ses duyunca mırıldandı Önder.

"Sür yokuşa sür. Konuşacağız bu konuyu."

"Hm evet. Dilimiz var şükür."

Gurur mutfağa girmeden bir çırpıda tısladı Önder.

"Biliyorum, tam ısırılacak."

Beliz olduğu yerde kıpkırmızı kesilirken, Gurur mutfağa daldı ve Beliz'in o haliyle kaşlarını hayretle havaya kaldırdı.

"Beliz, neden kıymızı suyatın?"

Önder sırtıttı.

"Dilini ısırmişlar oğlum, ondan."

Beliz dilinin yerinde olduğunu Önder'e dil çıkararak gösterdiğinde iki adam da kahkahayı basmıştı. Yemeği birbirlerine laf sokarak yediler ve saat ilerleyince Beliz ayaklandı.

"Bir taksi çağırır mısın?"

Önder tam cevap verecekti ki bacağından dürttüğü oğlu devreye girdi.

"Beliz, hani bu akşam Özgüyy Yulu izliycektik. Gitme-sene noluy."

Beliz ne yapacağını bilmez halde kaldı. Gitmek istemiyordu ama... Aması yok işte istemiyordu...

"Tatlım ben onu izledim. Baban ve sen..."

"Hani söz veymiştin. İsteddiğimde olacaktın yanımda."

Beliz asılan yüze bakarken yelkenlerini indirmişti.

"Çok uyanıksın biliyor muydun? Duygu sömürüsü yapmak hiç adil değil."

"Ne olduğunu bilmiyoyum ama gitmiyaceksen hep yapayım."

Beliz gözlerini devirdi.

"İyi tamam."

Cevabı üzerine Önder'in derin nefes verdiğini duydu ve salona doğru koşan çocuğun arkasından adama döndü.

"İnanmıyorum. Sen planladın değil mi?"

"Neyi?"

"Neyi mi? Utanmıyor musun çocuğu kullanmaya? Sen kal diyemedin mi?"

Önder masadan öne doğru eğildi.

"Ben kal desem kalacaktın sanki. Bin bahaneyle yine

gidecektin beni burada kafayı yemiş bırakacaktın." Sonra gayet rahat geri yaslanarak devam etti. "Aşkta ve savaşta her yol mubahtır. Ve bebeğim, bizimkisi her ikisi birden."

Beliz'i şaşkın halde bırakarak masayı toplamaya başladı. Beliz ise sessizlik ve düşünceler içinde bulaşıklarla hallederken bir yandan da kafasında bir sürü düşünce döndürüyordu. Evet, bu adam ondan hoşlanıyordu ve ne diyeceğini deli gibi merak ediyordu. Ama erteleme-
sinin sebebi de yine buydu. Ya ona olan ilgisi, kendi ilgisinin yanında yetersiz kalırsa, ya adam ona sadece bir kadına duyulan beğeniden ötesini hissetmiyorsa, ya gökten bir kova yoğurt düşüp bu adamı cacık yaparsa...

"Yürü hadi, kukumav kuşu. Filmi başlatmış bizimki."

Adamın peşinden yine alık halde içeri girdi Beliz ve yine aynı oturma düzenini aldılar. Bir ara mutfığa geçip ıvır zıvır dolu tepsiyle gelen Önder gecenin kahramanı ilan edildi ve Gurur ile Beliz adama ikram etme inceliğini göstermeden, kavga ederek tepsidekileri paylaştılar. Beliz cipsi ağzına tıkarken gözü de ekrandaydı. Tam ağzı açık, elinde cips, sahnenin geçmesini beklerken parmaklarında sıcaklık hissetti. Gözlerini indirdiğinde, önünde siyah saçlar gördü. Önder uzanmış Beliz'in elindeki cipsi ağzına almıştı.

"Ne... Ne yapıyorsun?"

"İkram etme nezaketinde bulunmayan kişiden hakkımı alıyorum."

Beliz şaşkın.

"Ha? E iyiymiş..."

Kucağındaki ağırlık kımıldayınca Beliz önüne baktı ve yüzünü karnına gömen çocukla karşılaştı. Kollar beline dolanmış, nefesi ince kumaştan tenine işliyordu.

"Uyumuş."

Kızın yüzündeki şefkatli bakışla içi titreyen Önder, uzanıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve elini çekmeden yanağına koydu.

"İlk sınıfa girdiğin gün... Çok özel biri olduğunu anlamıştım."

Beliz nefesini tuttu. İlk günü hatırlıyor muydu? Adam devam etti. Bir yandan da eli yanağında ufak devinimlerle hareket ediyordu.

"Hiç kimse bu kadar güzel sakarlık yapamazdı. Kalçasını öyle ahenkle sıraya geçiremezdi."

Beliz nefes almakta zorlanarak fısıldadı.

"Hatırlıyorsun."

"Hem de her saniyesini."

"Ama..."

"Ama yok. Ama yok artık Beliz. Ben Gurur'u yatırayım geliyorum. Mesai bitti, salatayı da yedik. Sakın kırmıldama, bir yere gitme, yoksa şehri ayağa kaldırırm."

Beliz sadece başını sallamıştı. Ne kucagından alınan çocuğun farkındaydı ne kendisine gülümseyerek bakan adamın. Evet, bir şeyler var biliyordu. Ama yıllar öncesinde kalan bir günün hatırlanması... Umut etmek güzeldi ve şu anda umudun en şölenli halini yaşıyordu. Düşünceleri beyninden kalbine akarken yanına oturan adamın nefes sesiyle ona döndü. Hiçbir şey demeden Önder kızı kendisine çekti. İtiraz bile edemiyordu ki... Sırtını adamın göğsüne yaslayıp, karnının üstündeki kolunun ağırlığına teslim oldu. Önder konuştuğu saçlarında nefesini hissetti.

"Hatırlıyorum hem de her anını. Bana her baktığında, senden ayrılmak istemeyen gözlerimin telaşını hatırlıyorum."

"Ama ayırıyordun. Yani ben hiç görmedim baktığını..."

"Ayırmam lazımdı küçüğüm. Hiç istemesem de evliydim. Sevmesem de çocuğumun annesine sadakat borcum vardı. Çocuğuma borcum vardı."

"Ben... Bunca zamandır beni hiç fark etmediğini düşündüm."

Adamın gülümsemesini sesinden hissetti ama buruktı...

"Evliliğim sürdüğü sürece senden uzak durdum. Biliyordum ki eğer sana yaklaşıyordum içimdeki boşluğu doldurman an meselesiydi. Sonra boşandım. Sana geldim. Hatırlıyor musun? Notlar için seninle görüştüm."

"Evet."

"Sen kaçtın. Görevini yerine getiren öğrenciden farksızdın."

"Boşandığımı bilmiyordum."

"Derste bile bana uzakken nasıl bilecektin ki."

Beliz sanki bir rüyada gibi cevap verdi.

"Yaklaşısam aşk acıtacaktı. Zaten zordu. Başka kadına ait bir adamı sevmek kolay mı sanıyorsun?"

Başının üstünde hissettiği öpücükle içi titredi.

"Bilseydim keşke. Benden uzak durmanı; beni görmemene, ilgilenmemene, önemsememene bağlıyordum. Bir ara seni alışveriş merkezinde gördüm. Arkadaşlarınla birlikteydin. Asistanlık için konuşma bahanesi yarattım. Gözlerinde bir şeyler yakalamayı istedim ve senin gözlerin gözlerime bile değmedi. Sonra hiç düşünmeden reddettin."

"Sana yakın olup, sana sahip olamamak korkutmuştu. Bu işi de sen olduğunu bilseydim kabul etmezdim."

"Biliyorum," diyen Önder kızı kendine doğru çevirip gözlerinin içine bakarak devam etti. "Çok engellemiz var belki ama... Beliz, *Seni seviyorum*. Sevmemem

gerekten zamanda bile sevdim. Kampüsün kafesine sırf senin gevezeliklerini dinlemek için gelirdim. Senden habersiz seni dinlerdim. Nefes almadan konuşurken nasıl güzel olduğunu izlerdim."

Adamın gözlerine baktı. Yaşlardan görebildiği kadarıyla yüzünü inceledi, samimiyetini ölçtü.

"Ama susturdun beni o gün öperek."

Önder gülümsedi.

"O bahaneydi. Sen konuştuğça benim içime huzur doluyor. İnan bana ne anlattığın önemli değil."

"Gerçekten mi?"

Kızın şaşkın haline ufak bir kahkaha atan adam yine kızın sırtını kendisine yaslayarak sarıldı çünkü onu her an öpebilirdi. Bunu şimdilik yapamazdı. Konuşmanın bu anında değil.

"Gerçekten. İnanması neden zor?"

"Çünkü herkes susmam için yalvarır."

"O herkes sana âşık değil de ondan."

"Ne zaman anladın?"

Kısa bir sessizlikten sonra Önder sesinden dürüstlük akarken konuşmaya başladı.

"Bazen bildiğimiz şeyin kabulü zordur. Bu yüzden görmezden gelmek kolay olur. Benim için öyleydi Beliz. Önceleri evli adam, sonraları ise çocuklu yalnız bir baba... Sen ise... Sen ise ailesinin prensesi, göz bebeği ve benimle ilgilenmeyen bir kız. Sen bana aşkını söyleyene kadar benim bunu dile getirmeye, kabul etmeye cesaretim olmadı. Kısacası sen bu sabah beni kulübede paylamasaydın da bunu kabul etmem zor olabilirdi."

Beliz şaşkınlığının yerini aşkının gücü aldıkça kan akışı hızlanıyor, kalp atışı sınır tanımıyordu. Âşıktı bu adam ona. Bunca zaman boşuna çekmişti. Sinirlendi.

Hızla adama döndü ve onun yüzündeki şaşkın, anlamayan bakışı iplemedi.

"Ay sen harbi bana âşıksın. Bunca zamandır hem de. Peki, neden bir şey demedin be adam? Boşanmıştın da... Bunca yıldır biz boşuna mı çekmişiz? Ben her el ele dolaşan sevgilileri boşuna mı öldürme planı kurmuşum? Her gece acaba ne yapıyor şimdi, diye boşuna mı sana ve... Yani işte anla, katliam planları kurmuşum? Sen benim ve aşkımızın yıllarını nasıl çalarsın? Kendimi bildim bileli resmen sana aşığım. Aşk dendi mi senden öncesi yok, sonrası yok ve sen bana gelmiş diyorsun ki... Bakma öyle... Ne var? İndirsene be parmağını, çocuk musun?"

"Söz hakkı istiyorum."

Beliz hızını alamamanın huysuzluğuyla somurttu.

"Tamam ya, konuş."

"Benim de evvelim yok. Acemiliğime ver ve şu anda seni öpmek istiyorum ama susmandan korktuğum için öpemiyorum..."

Önder'in cümlesi bitmeden Beliz'in dudakları adamın ağzının üstüne kapanmıştı. Bildiği hiçbir şey yokken aşkın gücüyle dudaklarını sömürmeye başladı. Kıpırtısız kalan Önder kendini teslim etmişti Beliz'in dudaklarına ve sonrasında dayanamayarak bu aşk oyununa o da ortak oldu.

Nefes nefese soluklanırken Beliz hep aklında olan soruyu sordu ona.

"Gurur'un annesi ile."

"Akademik kariyerim için Ankara'daydım. Orada bir gece kulübe gittik arkadaşlarla. Başarıyla sonuçlanmış bir süreci bitirmiştik, kutluyorduk. Sarhoşluk hat safhadaydı. Bir ara sahnede dans eden bir kızla göz göze

geldiğimi hatırlıyorum ve sonrasında bölük pörçük sahneler harici ayıldığım da bir otel odasıydım. Ben ve o..."

"Ay tamam detay verme sinir oluyorum."

Önder sırttı.

"Tamam, zaten meraklısı değilim. O güne kadar yapmadığım bir şeydi tek gecelik maceralar. Yaptığım şeyden memnun olmadığım için sanırım, kolayca aklımdan sildim ve bir gün çıkıp geldiği güne kadar da aklıma getirmedim. Bana hamile olduğunu söyledi, şok olsam da geceyi net hatırlamıyordum, DNA testi istedim. Anne karnındaki bebeğe bu testin yapılması için belli bir süre gerekiyormuş. O süreci beklerken hiç görüşmedik. Randevu saati ve zamanı geldiğinde hastanede karşılaştık. Test sonucuna kadar da görüşmedik. Sonrasında sonuç pozitif çıkınca... Ben çok köklü ve sağlıklı bir ailede büyüdüm. Bu yüzden... Çocuğum böyle olamaz dedim... Bir baktım evlenme teklif etmişim ve yıldırım nikâhıyla belediyenin bir odasında evlenmişiz. Sonrasında da direndim ama nafile. Şimdi bu haldeyim ve daha mutluyum. Oğlumun velayeti için mücadele bile etmedi ki bu beni çok rahatlatmıştı. Böyle işte."

Beliz geri dönüp adamın çenesini öptü.

"O kadının bu kadar salak olmasına senin adına çok seviniyorum ama Gurur için..."

"Hiç bilmedi. Anne sevgisini, okşanmayı, korunmayı... Sana ilk günden bağlanınca korkum hep buydu. Sen gidersen diye... Ben zaten alışkındım senin yokluğuna ama oğlum... Bir kadın için ikimiz de kahrolacaktık..."

Beliz gülümsedi.

"Gidersin gidersin deyip durunca seni boğasım geliyordu."

Önder kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Korkusu sesinden taşıyordu resmen.

"Peki ya şimdi Beliz? Şimdi ne olacak? Gitmeyecek-sin değil mi?"

"Önder beni delirtmesene, neden gideyim?"

Adam derin derin baktı kızın gözlerine.

"Sen ailenin nazlı çiçeğisin küçüğüm. Boşanmış ve çocuğu olan bir adamla çıkacaksın karşılarna. Kolay olacağını düşünemezsin."

"Olmayacak evet. Ama eğer annemle babam aşkı-mızdan emin olurlarsa, mutlu olacağıma inanırlarsa... Benim ailemin aşka saygısı vardır. Her bir üyesi dolu bir aşkın kahramanı... Babam ve annem birbirleri için en olmaz tabularını yıktılar. Büyük dayım... Doğa yengemi dört sene sonrasında, varlığından habersiz olduğu oğlu ile yeniden kazandı. Küçük dayım birçok karmaşa için-de sığınacağı liman olarak gördü Aslı yengemi. Kuzen-lerimi hiç karıştırmıyorum, biri evlatlık olan kuzenine aşkıyla yıllardır yandı. Diğeri Yunanistan'ın sınırlarını aştı. Bizim ailemizde aşk varsa her şey kuralsızdır. Yeter ki Aşk'Olsun... Ve ben sana aşığım. Bunca yıldır bekle-mişim..."

"Hep benimle kal, bizimle kal."

"Seninleyim. Sizinleyim."

Ve sonra sadece dudaklarının sessiz feryatları hü-küm sürdü geceye. O koltukta sabahın ilk ışıklarına ka-dar birbirlerini tanımaya, kaybolan zamanı yakalamaya çalıştılar...

A & O

Gecenin ilerleyen saatlerinde konser salonundaki provadan çıkıp etrafına bakan Lal, gözleriyle Jamir'i

aradı. Yoktu. O fotodan sonra ne bir telefon ne bir haber... Hayal kırıklığı ile bindi arabasına. O adım atmıştı ama demek ki Jamir'in böyle bir şeye niyeti yoktu. Evine girdiğinde annesini mutfaktan çıkarken gördü.

"Hoş geldin meleğim."

"Hoş buldum kraliçem."

"Kızım sana bir zarf geldi. Odana koydum."

Lal merak içinde odasına çıktığında, masasının üstündeki siyah zarfı gördü. Altın sarısı mühürden kimden geldiğini anlaması zor olmadı. Korktu. Vedalar mektuplarla mı gelirdi?

Titreyen elleriyle zarfı açtı ve o muhteşem yazıyla yazılmış mektubu okumaya başladı.

"Sevdiğim Çöl ahım. Sana hasretim. Bil ki bu bir cezaysa, yağlı urgan benim boynuma dolanmış durumda. Neden sana yazdım, neden konuşmaya cesaretim yok bilemiyorum. Ama yüzüne baksam kelimelerim anlamını yitirirdi, buna eminim.

Beni tamamen yanlış anlasan da bu benim kırgınlığımı gidermiyor. Siyah meleğim... Beni senden başka bir kadına dokundabilecek olmakla suçladın...

Sana bir şey anlatacağım...

14 yaşında bir çocuk vardı. İlk defa aşkı yaşayan, âşık olan, çocukça olsa da hissettiklerine aşk diyen... 15 yaşında bir kıza âşık... Gelecek planlayan...

Bizim oralarda şartlar ağır. Kararları büyükler alır. Bu çocuğun sevdiği kız bir gün geldi, evleniyorum dedi. Babası olacak yaşta ki adamla... Üçüncü karısı olarak... Yıkılan dünya mıydı, dünyanın adaletsizliği miydi başına yıkılan bilemedi çocuk ama bildiği şey; yanlıştı her şey... Sonra ihtiyar adamın kolunda gördü

kızı... Gözleri yaşlı... Ve yemin etti o gün Aşkı ayırmayacağına, yarlıs giden düzene köle olmayacağına... Âdetlerin, kanunların şifre standardına uymayacağına...

O çocuk benim çöl ahum... O gün aşk diye nitelendirdiğim şeyin, seni tanıdıktan sonra gençlik rüyası olduğunu anladım ama değişmeyen şey o gün aldığım kararlarımdı. Ben seni buldum, sana kavuştum ama o küçük kız... Hayatında olması gereken tüm imkânları, mutlu olma şansını babasının aldığı bir kararla yaşayamadı. O adamın diğer kadınları... Onlar, çocukları olacak yaştaki kıza duydukları kıskançlıkla aslında olmadıkları kötü kadın durumuna düştüler. Benim ülkem bunlarla savaşıyor. Bunu senin ülkenin kırsal bölgeleri bile yaşıyor. Tek farkla Bizdeki çocuk gelinlere kanun bile izin veriyor.

Ben bunların savaşını verirken kendi atlarımı bile aşka sadık kıldım. Ve sen meleşim.. Bana en derin yaramdan saldırdın Kır-gınlığım sana değil belki de.. Ama senin gözünde küçülmüş bir insan olmak, bir anlık bile olsa, bu benim kaldıramayacağım bir şey oldu.

Seni sevdim İlk gördüğüm an. Sensizlik cehennem. Varlığın dünyaya açılan pencere.. Sen varsan ben erkekliğimi hatırlarım bundan sonra. Sen yoksan yaşayan bir makineyim artık. Biliyorum seviyorsun. Ama sen tanımadığın bir adamı seviyorsun. Tanıyor olsaydın o gün bana o sözleri etmezdin.

Beni tanıdığına emin olduğun gün cevap ver mektubuma sıyah meleşim. O güne kadar seni sevdiğimi unutmadan sağlıklı kal..
JALQurhak

A & O

"Lanet olası, o telefonu sırf bana ders olsun diye mi kapalı tutuyorsun? Lalin, beni delirtiyorsun."

Telefonu açtığı an sayısız çağrı ve mesajla karşılaştı Lalin. Buğra'nın en son mesajını okurken sinirden titremeye başladı. Bu ne yüzsüzlüktü böyle. Özür dileyeceğine üstelik... Gerçi bundan önce yüzlerce mesaj atmıştı ama okumak istemiyordu hiçbirini. Komple tüm mesajları sildi ve o an telefonu çaldı. Numarayı tanıması zor olmadı o kadar mesajdan sonra. Açmadı...
Bir dakika geçmeden...

"Lalin, oradasın ve şu anda muhtemelen o telefon elinde. Bak şimdi arıyorum ve sen açıyorsun. İstersen sen konuşma ama beni dinle. Arıyorum."

Mesajdan sonra telefon çalmaya başladı. Lalin yine açmadı telefonu. Gözlerinde yaşlarla ekrana bakıyordu. Susan telefonu avucunda sıkarken yine bir mesaj geldi.

"Sen dönmeyeceksin hiç değil mi buraya? Ben seni yakalamıycam değil mi? Seni kaçamayacak hale getiremeyeceğim değil mi? İnadına sığıyım Lalin."

Lalin dayanamayıp mesaj attı.

"Uzak dur benden. Yanıma yaklaşma. Ne istiyorsun be hâlâ, defol git."

"İstedğim? Lalin konuşmamız gerekiyor biliyorsun değil mi? Biz korunmadık. Hamile olabilirsin."

Lalin bu mesajla beyin hücrelerini kaybederken Buğra da sırtıyordu. Bu bahane iyi olmuştu, kesin dönerdi... Ama o an Buğra'nın beyninde bir şimşek çaktı. Bahane değildi... Gerçekti... Korunmamışlardı. Acaba Lalin hap falan alıyor muydu? Kendisine küfür salladı. Bakire kız neyin korunmasını yapacaktı ki. Aklını kaybetmek üzereydi ve sağlıklı düşünemiyordu.

Hamile olabilir miydi? Eli karnına gitti Lalin'in. Son-

ra kendini silkeledi. Saçmalamamalıyım diye düşündü. Türk filmimiydi bu ya, ilk seferden hamile kalınır mıydı? Buğra'nın son mesajına cevap vermeyince yeni mesaj aldı.

"Bunun hesabını sana ödetmezsem en adi şerefsiz olayım."

"Zaten öylesin."

Ve Lalin telefonunu kapattı... Gebersin, defolsun gitsin... NOKTA...

“Annem, ben çıkıyorum.”
“Nereye kızım sabah sabah?”

Lal annesine baktı. Tüm gece düşünmüştü. Böyle olmayacaktı. Bir şeyler masal olmaktan çıkmalı, gerçeklikle yüzleşmeliydi.

“Annem, Jamir mektup yazmış. Dün gelen hani... Ben... Çiftliğe gidiyorum. Daphne Jamir’in çiftliğe geçtiğini söyledi. Gitmezsem rahat edemeyeceğim. Beni affetmesini istesem de haklı olan tarafım cevaplar istiyor.”

“Sakin kendine ters olan şeyleri sadece aşk uğruna kabul etme, son pişmanlık fayda vermez o zaman. Seni seviyorum ve güveniyorum. Ama bu sefer babana söyleyeceğim. Yalan söyleyemem.”

“Elbette annecim. Söyleme yalan zaten. Hem ben geldiğimde babamla konuşacağım. Ben ararım seni, endişe etme olur mu?”

Annesine sımsıkı sarılan Lal yanağından öperek yola çıktı. İçini amansız bir heyecan kaplamıştı. Ne olacaktı bilmiyordu ama sevdiği adamı kaybedemeyeceğini bilmek ona büyük bir cesaret ve güç vermişti.

Çiftliğe yaklaşıp kadar kalbinden dua eksilmemişti. Geç kalmamış olmayı diledi. Çiftliğin kapısında Jamir’in arabasını görünce dudaklarını bir gülümseme kapladı. Jamir’in arabasının yanına park edip indi. Etrafına baktığında hâlâ sabahın mahmurluğunun çiftliğin üstünden kalkmadığını gördü. Acaba odasında mıydı? Uyuyor muydu? Etrafına bakıp ilerlerken kendisine çi-

çek getiren adamı gördü. Adam ona bakıp gülümsedi ve yanına yaklaştı.

"Hoş geldiniz efendim. Sizi beklediğimi itiraf etmeliyim."

Lal şaşırdı.

"Öyle mi? Neden?"

"Siz Jamir'in efendisi oldunuz."

Bu söz ve anlamı Lal'e çok ağır geldi. Bir adamın efendisi olmak... Ne anlama geliyordu?

"Bunu nasıl yapmış olabilirim?"

"Kalbini ele geçirerek."

Lal gülümsedi.

"Nerede?"

"Gece ile sabah gezintisinde. Gittiği güzergâhı size söyleyebilirim. Uzağa gitmez."

Lal bir an düşündü, sonra yüzü ışıldadı.

"Bana Gecenin Işığı'nı hazırlayabilir misiniz?"

Adam bunu bekliyormuş gibi gülümsedi.

"Elbette efendim."

Lal on dakika sonra kendi gibi sevdiğine kavuşmaya can atan atın sırtında yol alıyordu. Gösterilen toprak yolu takip ederek ormanlık arazinin açıklığına geldi. Buradan ötesi için tarif verilmemişti ona. Jamir'i de göremiyordu. Acaba burada beklese miydi?

Etrafını incelerken altındaki at usulca ilerlemeye başladı. Tam durduracakken vazgeçti Lal. Ve... Onu gördü. Atının üstünde yüzünü güneşe kaldırmış usulca ilerliyordu ağaçların arasında. Karışmadı ve Gecenin Işığı yönlendiriliyormuş gibi ilerledi.

Altındaki atın huysuzlandığını fark eden Jamir onu sakinleştirecekken Gece döndü ve sahibi müdahale etmeden geri gitmeye başladı. Jamir gittiği yöne bakınca

onu gördü. Saçlarını hafifçe dalgalandıran rüzgârla birlikte ona doğru yaklaşan kadını...
İki sevdalı at burun buruna gelene kadar, iki âşık da birbirinden gözlerini alamadı. Yan yana gelip bacakları birbirlerine değdiğinde Jamir kıza baktı. Gözleri aşk kokan kadına... Çölde su bulmuş gibi sevindiren kadına. Çöl ahusuna...

Lal fısıldadı... "Benden cevap bekliyordun... Ve ben cevap olarak sana kendimi getirdim... Söz yok, kelime yok. Cevabımı kabul edecek misin?"

Jamir ileri doğru uzanıp kızın belini kavradı ve bir hamlede kendi kucağına aldı.

"Sensizlik zaten tüm kelimeleri susturuyor meleğim. Sen varken de yetersiz kalıyorlar. Kelimeye ne hacet söze ne hacet..."

Sevdiği adamın boynuna yüzünü gömüp kokusunu içine çeken Lal mırıldandı.

"Ne sen beni tanıyorsun ne de ben seni. Bildiğimiz tek şey koskoca bir aşk. Ama eğer bir gelecek istiyorsak sevgilim, sen beni bende, ben seni sende tanımak zorundayız."

Adam aynı sessizlikte cevap verdi kadının dudaklarına.

"Seni kalbim tanıyor meleğim. Aklım kalbime köle..."

A & O

Koltukta uyuduğunu fark eden Beliz, üstünde yattığı adama baktı. Nasıl güzel uyuyordu. Eğilip çenesine bir öpücük kondurdu. Yavaşça kalktı ve banyoya geçti. Sonrasında Gurur'un kapısını açıp baktı. Yatağı kollarıyla kavramaya çalışır gibi uyuyordu sıpa. Gülümsedi. Keyifle mutfağa inip sessizce kahvaltı hazırlayıp,

sürpriz yapmak isteyen Beliz, birkaç parça eksik olduğunu fark edince alışverişe çıkmaya karar verdi. Gelip giderken gördüğü sokaklarda dolaşmak sabahın ilk saatlerinin de hakkını verir diye düşünen Beliz, yanından hızla geçen taksiden kaçmak için kaldırırma attı kendini. İnsanların sabah telaşına gülümseyerek önce fırına, sonra markete girip sevdiği iki adam için bir şeyler almanın mutluluğunu yaşadı.

Dönüş yoluna girdiğinde, bir saatin ne kadar çabuk geçtiğini düşündü. Eve geldiğinde, kapattığına emin olduğu bahçe kapısının açık olduğunu görünce şaşırdı. Önder'in onu aramaya çıkma ihtimali üstüne çıkarken not yazmadığı için hafif bir pişmanlık duydu. Sevdiği adamın telaşla onu arayan hali aklına gelince gülümsemeden de edemedi.

Evin kapısının da aralık olduğunu görünce Önder'in onu aramak için çıktığına emin oldu. Gurur'un uyanmaması için sessizce kapıyı itip içeri girdiği anda da nefesi kesildi ve elindeki poşetler yere saçıldı.

Önder boynuna sarılmış yüzünü saçlarını okşayan kadının omuzu üstünden Beliz'i gördü. Dünya başına yıkılmıştı. Ve Beliz... Şeytan görmüş gibi bakıyordu. Öyle şaşkın öyle korkmuş...

Kadında bir farklılık hissetmiş olacak ki arkasını döndü ve kapıdaki kıza baktı. Sonra yüzünde şeytansı bir ifadeyle Önder'e döndü.

"Bebeğim, yardımcın mı? Emoş'a ne oldu?"

Bebeğim mi demişti adama. Beliz nefes alamadı ve bir an geri dönüp kaçmak istedi. O an merdivenlerin başında kendisine bakan şişmiş yumuk gözleri gördü. Önder ise eş zamanlı kadından kurtulmuştu.

"Bana bebeğim deme. Çek ellerini üstümden."

Kadını itip hızla Beliz'in yanına geldi. Beliz adama bakmıyordu bile. Gözleri kadının üstündeydi. Kimdi bu kadın, sevgilisi miydi? Aldatılıyor muydu?

Yine kadının sesini duydu.

"Yapma ama Önder. Beni unutmuş olamazsın öyle değil mi?"

Beliz omzunda hissettiği elle, transtan uyanır gibi adama döndü.

"Beliz, küçüğüm bana bak. Beliz. Seni seviyorum ve hiçbir şey göründüğü gibi değil. Ben..."

"Kapat çeneni."

Beliz silkinerek adamdan kurtuldu.

"Yerdeki poşetleri mutfığa götür," dedi ve merdivenlere yürüdü. Kadına bakmadı bile. Önder kızın gittiği yere bakınca oğlunu gördü. Gözleri yaşlanmış ve kendisine düşman gibi bakan oğlunu... Lanet olası kadın bir kere daha her şeyi bok ediyordu. Bir kere daha oğlunun ve kendisinin hayatını mahvediyordu.

Beliz'in Gurur'a sarılıp odaya götürdüğünü gördüğünde, o nefret ettiği sesi tekrar duydu.

"Bırak oğlumu."

Bu sözle hem Beliz hem Gurur olduğu yerde kaldı. Gurur direk sarıldı Beliz'in bacaklarına.

"Beliz, bıyakma beni. Ben onu istemiyorum."

Beliz şoktaydı ve şu anda çocuğu duymuyordu bile. Önder'in karısı... Eski karısı...Saçlarını boyatmış olmalıydı çünkü şu anda karşısında esmer bir kadın vardı. Ve bu kadın... Az önce adama sarılmıştı, beni unutmazsın mı demişti. Gurur hâlâ hıçkırıyordu ve kadın merdivenleri çıkmaya başladı.

"Bir adım daha atma Mehpere."

Önder'in gürleyen sesi kadını olduğu yere çivilemiş-

ti. Beliz bir şeyler yapmalıydı. Bir şeyler... Gurur için...

Çocuğa doğru eğildi.

"Ağlama meleğim. Neden ağlıyorsun?"

"Ben onu istemiyorum Beliz. Sen gitmeyeceksin o geldi diye. Gitme."

Kızın boynuna sarıldı. Sımsıkı. Kopmak istemez gibi. Merdivenin yarısında duran kadın yüzünde arsız bir gülümsemeyle baktı oğluna.

"Korkma bebiş. Nasılsa bir bakıcın olacaktı. Beliz ablan kalır yine seninle."

Önder kadını kolundan tuttuğu gibi mutfağa sürükledi. Geldiğinden beri onu kovmaya çalışıyordu. Önce Beliz sanmıştı kapıyı çaldığında. Açarken de o lanet cümleyi söylemiş ve bu hastalıklı kadının ruh halini değiştirmişti.

"Sevgilim neredeydin?"

Mutfağa geçtiğinde kadın alayla sırtıp döndü adama.

"Demek sevgilin bu... Görmeyeli zevkin baya değişmiş. Sünepe kızlardan mı hoşlanıyorsun artık?"

"Neden buradasın?"

"Açık. Param bitti ve oğlumu istiyorum."

"Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun sen?"

Aslında kadının böyle bir niyeti yoktu. Sadece yurt dışına kaçması gerekiyordu ve üç gün içinde burayı terk etmezse bulaştığı bir iş sebebiyle büyük ihtimal öldürülecekti. Ama beş parasızdı ve bu adamdan şantaj yoluyla para alabilirdi. Ne koparırsa kârdı.

"Benim paraya ihtiyacım var senin de oğluna."

Merdivenlerden inme sesini duyunca sustular. Gurur ve Beliz el ele içeri girdiklerinde Önder şaşırdı. Bu kız neden getirmişti çocuğu buraya? Ve korkuyordu da.

Beliz'in çekip gitmesinden...

Geldiğinde gördüğü manzarayı yanlış anlamasından... Oğlunun yanına çıkmak isteyen kadını merdiven başında sıkıştırmış, o an kapıdan gelen ayak sesiyle de kadının kendi boynuna dolandığını fark etmişti. Ama işin kötüsü Beliz onları gördüğünde iş işten geçmişti. Sevdigi kız, gördüğü sahnenin başından habersizdi.

"Gurur okula geç kalacak. Siz salona geçerseniz, paşa kahvaltısını yapsın ve çıksın."

Kadın hiç duymamış gibi yaklaştı çocuğa.

"Ne kadar büyümüşsün sen."

Saçlarına değen elden tiksindir gibi uzaklaşan Gurur Beliz'e döndü.

"Süt istiyoyum, biy de yumuyta hem de iki tane."

Beliz bir kahkaha attı. Kadının ve Önder'in varlığını takmıyordu ikisi de.

"İki yumurta mı? Sen beni mutluluktan öldürecek misin?"

Gurur sırıttı.

"Eveeetttt."

Beliz sütü bardağa boşaltırken Önder'e sert bir bakış attı.

"İstiyorsan misafirini al ve salona geç Önder."

Uyarıyı alan Önder kadını sürükler gibi salona götürdü.

"Şu koltuğa otur ve o uğursuz çeneni açmadan bekle."

A & O

Gurur kahvaltısını yapıp mutfaktan çıkacakken Beliz'in kulağına fısıldadı.

"Yukayda bana söz veydin. Ağzını buynunu dağıtı-

can onun. O annem değil. Annaley senin gibi oluy.”

Bu yaralı yüreğe kıyamayan Beliz sınıksı sarıldı.

“Hiç akıllı da değil üstelik. Sen çok kıymetli bir çocuksun. Seni kaybeden hayatının en büyük aptallığını yapar. Ve ben aptal değilim.”

Gurur bu sözle yüzünde güller açarak baktı Beliz’e.

“Ve unutma Gurur, senin mutlu olman ona en büyük ceza. Anlaştık mı?”

“Annaştık.”

Yüzünde açan güllerle mutfaktan çıkan Gurur, çantasını takarken servisin korna sesi duyuldu. Beliz Önder’e seslendi.

“Aşkım, sen bırakır mısın servise Gurur’u.”

Önder duyduğu aşkım lafıyla öyle afallamış ve öyle mutlu olmuştu ki... Sorun yoktu. Beliz yanlış anlamamıştı.

“Tamam, bekle.”

Kadın sinirli bakışlarla onlara bakarken Beliz gülümseyerek Gurur’un saçını düzeltti. Yanaklarından öptü. Gurur fısıldadı.

“Söz veydin. Bizim ayamızı kimse bozamaz.”

“Kız sözü.”

Önder, Beliz’e bakarken gülümseme bekledi ama kız çatık kaşlarıyla suratına bakıyordu onun. Neydi bu şimdi? Elinden çekiştiren oğlunun sürüklemesiyle kendini bahçede bulan Önder, içinde kaybetme korkusunu bütünüyle yaşıyordu. Bu kız giderse... Beliz onu terk ederse... İzin vermeyecekti. Dünya bir yana sevdiği bir yana... Tam kavuştukları gün... Hayır, bunun bir yolu...

“Babaaa, elimi bıyaksana ya, acıdı.”

Oğlunun çekiştirmesiyle kendine gelen Önder, çocuğun yanaklarını öperken Gurur babasına sırıttı.

"Biliyo musun? Beliz bizi bıyakmıycak."

Önder bir çocuktan medet umacak haldeydi.

"Öyle mi dedi?"

"Eveeett. Bana dedi ki, o kadın da kimmiş? Ne seni ne babanı ben ona yediyemem. Kimse benim eykekleyimi elimden alamaz dedi, yaaaa... Hadi, ben gittim sen de endişelenme."

Bu sözü Gurur'u rahatlatmak için söylese bile, en azından Gurur'u bırakmayacağını biliyordu. Servisin arkasından bakarken kalbi umut ve acıyla kasıldı.

Önder ile Gurur'un kapıdan çıkmasının ardından Beliz salona geçip kadının karşısına oturdu. Bir süre sessiz bir şekilde birbirlerini izlerlerken Beliz bu kadının neresinden başlayacağını düşünüyordu. Ama artık Gurur gittiğine göre kendini tutmasına da gerek yoktu. Kadının bakışlarından hasetlik akıyordu. Bir süre sonra kadın tırnaklarını inceleyerek konuşmaya başladı.

"Demek yeni kız sensin."

Beliz sadece kadına baktı.

"Önder biz evliyken de böyleydi. Hep yeni maceralara koşardı."

Bakışlarıyla ve sözleriyle Beliz'i tahrik etmeye çalışan kadın, tepki alamadıkça çitayı yükseltti.

"Ama sonra döner, bana gelirdi hep pişman olmuş halde."

Sen onu benim külahıma anlat, diye düşünen Beliz yine sessiz kalmayı tercih etti. Bu kadının daha ne kadar dibe vuracağını merak ediyordu açıkçası.

"Gerçi, eninde sonunda ben de kadını ve dayanamayıp ayrıldım, çocuğumdan bile vazgeçtim. İçim sızladı. Ne de olsa ben bir anneyim."

"Ben de Kırkpınar güreşçisiyim," diye düşünen Be-

liz, bunu da kadına söylemedi. O sadece bu kadının neresinden başlasam diye düşünmekle meşguldü.

Kadın ise genç kızın sessizliğini, duyduklarıyla yaşadığı şoka bağlamış olacak ki hararetini arttırarak devam etti.

"Bu aldatmalarının sonunda ona ders vermek istedim ama artık dersini aldığını düşünüyorum. Döndüm. Senin işin bitti. Şimdi Önder gelince izin iste ve git şekerim."

Gitmeden ortalığı karıştırmanın keyfiyle sırttı kadın.

Önder konuşmanın yarısında gelmiş ve iki kadının sakın bir şekilde oturduğunu görünce resmen şok olmuştu. Her sahneye hazırlıklıydı ama buna... Bu kadının tüm bu söylediklerine Beliz'in sessiz kalması Önder'i öyle ürküttü ki. Beliz kadına inanıyordu. Vazgeçmişti, yoksa neden? Ha? Beliz'in ayağa kalktığını görünce düşüncelerini erteledi.

Beliz usulca ayağa kalktı. Kafasını kaldırsa Önder'i görecekti ama gözlerini kadının gözlerine kilitlemiş haldeydi. Beliz'in gözlerindeki ifade her nasılsa kadının gözleri Beliz yaklaştıkça irileşti.

Tam önüne geldiğinde kadın başını kaldırarak bakmak zorunda kaldı. Bu pozisyon kendini kötü hissettirdi. Beliz tısladı.

"Ayağa kalk."

"Ne?"

"Sana dedim ki ayağa kalk."

"Hayır. Git başımdan ve toparlan..."

Beliz kadının tepesindeki saçları kavradığı gibi yurkarı doğru çekti ve kadın can havliyle ayağa kalktı.

"Ah!"

Önder donmuş kalmıştı.

Beliz ile Mehpere burun buruna geldiklerinde Beliz elini kaldırdı ve kadının suratına okkalı bir tokat indirdi. Tokat öyle şiddetliydi ki kadın koltuğa geri düştü.

"Bu Gurur'um için. Şimdi ayağa kalk."

Kadın kalkmadı. Beliz tekrar saçlarına dolandı ve çekti. Kadın yine ayağa kalkmak zorunda kalmıştı. Beliz yine bir tokat savurdu. Aynı yere.

"Bu Önder için. Ayağa kalk."

Kadın bu sefer ayağa kalktı ama kalkar kalkmaz saldırmaması bir oldu. Bunu bekleyen Beliz kadının tek memesini elini attığı gibi sıktı. İnleyen kadın iki büklüm olduğunda Beliz onu iterek yere düşürdü ve kollarını da bacaklarının arasına alacak şekilde karnının üstüne oturdu. Kadın şoktan kurtulup kıvranana kadar yüzüne sağlı sollu iki tokat daha indirdi.

"Bu ve bu yeniden onların hayatına girdiğin için."

Artık iyice çırpınan kadının saçlarını avucunda toplayan Beliz, boşta kalan eliyle aynı yere vurmaya başladı ve artık cümleleri arasında hiç es vermiyordu.

"Baştan alıyoruz. Bu Gurur için, bu Önder için. Bu benim için. Bu kasap Rüstem için. Bu komşumuz Refika teyze için. Bu da Rifki amca için. Onlar mı kim? Ah hiç önemi yok."

Nefes nefeseydi ama sinirden. Vurması bittiğinde diğer elini de saçlarına doladı.

"Şimdi beni iyi dinleyeceksin. Ben senin bildiğin sünepe kızlardan değilim. Bunu önce o kafana sok. Sen bu eve bir daha adım atmayacaksın. Bir daha o çocuğun gözlerine bakmayacaksın. Bir daha o kollarını sevdiğim adama dolamayacaksın. Kısacası ailemden uzak dur. Doğurup bakmadığın çocuk, kıymetini bilmediğin adam artık bana ait. Asla boş konuşmam, bunu anlamış-

sındır. Üstelik deli olduğumu da anlamışsındır." Bu kadının derdi asla çocuğu ya da çocuğunun babası değildi. Gözlerini psikopat bir deli gibi açıp devam ederken, kadının kaypak bakışlarındaki korkuyu da görmüştü. "Raporlu deliyim hem de. Cezai ehliyetim de yok. Seni öldürür, hâkimle bir el tavla atar, adamı da mars eder arkamı döner çıkarım. Benden çaldığın yılların hesabını sormadığıma dua et. Ve şimdi, o pis varlığını al ve bu evden defol."

Kapıdan gelen bastırılmış kahkaha sesiyle başını çeviren Beliz, kapı önünde elleri göğsünde birleşmiş adama bakarken kaşları hâlâ çatıktı.

"Sen ne sırtıyorsun be orada? Senin bitirmen gereken bir araştırman yok mu? Şimdi git ve yaz. Birazdan notları temize çekmeye gelirim."

Önder artık iki büklüm nefessiz kalmış halde gülüyordu. Sevddiği kadının bu haline bakıp... Allah'ım, nasıl da güzeldi...

"Sen... Bebeğim senin çenene âşık olduğumu söylemiş miydin?"

Beliz bu sözle gülecek gibi oldu ama altında kımıldayan kadını hatırlayınca bu dürtüsü anında kayboldu.

"Uzatma aşkım, işinin başına dön."

O sırada Önder kapıya yaslandı.

"Asla gitmem. Bu sahne kaçır mı be."

Beliz Önder'e bakıp gözlerini devirdi ve kalkarken kadını da saçlarından tutup kaldırdı. Kadın son bir çare gibi Önder'e döndü.

"Gitmem için para lazım. Kaçmam lazım. Önder... Bu deliye durmasını söyle. Önder bana..."

Kadın cümlesini tamamlayamamıştı çünkü Beliz'in eli mengene gibi çenesini kavramış, deli bakışları da gözlerinden ciğerine doğru yol almıştı.

"Sakin ağzına sevdiğim adamın adını alma, dişlerini paslı kerpetenle sökerim."

"Al şu deliyi başımdan. Gülme. Para lazım diyorum. Gideceğim ve dönmeyeceğim."

Önder hâlâ kahkahasını bastırırken salondan çıkıp odasına doğru gitti. Kasayı açıp içinden bir miktar para çıkardı. Dedesinden kalma arazi satıldığında hatırı sayılır bir miktar almıştı ve bir kısmını evde tutuyordu. Aşağıya indiğinde yine gülmesini engelleyemedi. Beliz kadının saçlarından tutmuş, şemsiyeyi de tüfek gibi kadının karnına dayamış, sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. Mehpere gerçekten Beliz'in deli olduğuna inanmış olabilir miydi? Direnmeyip istediği parayı beklediğine göre evet, inanmıştı.

"Al bu parayı ve defol."

Kadının eline parayı tutuşturan Önder, Beliz'in onu kapıdan dışarı itmesini izledi.

"Bir daha gölgeni bile görürsem hiçbir tehdidimi asılsız bırakmam."

Kadının arkasından kapıyı kapatıp ellerini birbirine vurarak silkeleyen Beliz Önder'e sinirli sinirli baktı.

"Ne izliyordun ha? Ne bakıyordun o kadına?"

Bu çıkışı beklemeyen Önder ciddi anlamda şok geçirdi.

"Ne?"

"Ne neee? Durmuş orada kadının yatmış halini izliyordun. Ah kesin bacakları ortadaydı dimi. Sen..."

Ve Önder Beliz'e sınıksız sarılmış yüzünü boynuna gömmüştü bile. Bu ani saldırı Beliz'in susmasına sebep olmuş, bez bebek gibi kollarını iki yanda sallandırmıştı bir süre. Sonra Önder konuşmaya başlayınca yavaşça kollarını adama doladı.

"Öyle korktum ki. Ona inanacağına, bizi bırakacağına. Sonra Gurur bana dedi ki... Korkma baba Beliz onun ağzını gözünü dağıtacak. İnanmadım ama sen..."

Boynuna kapalı suratın ne halde olduğunu bilmeyen Beliz, sarıldığı omuzların titremesinden adamın sessiz kahkahalara gömüldüğünü anlamıştı. Sırtına hafif yumruk salladı.

"Ya sen gülmesine be... Ne yapacaktım? Ah tamam sinir bozucu kadın, al senin olsun mu diyecektim. Oğlum ben seni kaç yıldır bekliyorum sen biliyor musun? Hem onun nesine inanacağım be. Salak mıyım ben? Ben Hülya Koçyiğit değilim, o da Lale Belkıs değil. Sen hele Ediz Hun hiç değilsin. Hem ben oğluma söz verdim."

Önder bu sözle başını kaldırdı. Yüzünde asılı kalan kahkaha giderek yerini aşk dolu bakışlara bıraktı.

"Öyle seviyorum ki oğluma 'oğlum' demeni. Beliz sen benim şansısısın."

Beliz de adama aynı bakışlarla baktı. O kadını yolmuştu ya, artık içi tamamen rahattı.

"Seni öyle çok seviyorum ki ben... Ama Gurur... Sen olmasan bile o çocuğa, annelik kavramını böyle tanıtan kadına yine aynı şeyi yapardım."

Önder alnını kızın alnına dayadı.

"O anneliği seninle tanıdı Beliz. Hiçbir anısı yok o kadınla. İçinde anne eksikliği vardı sadece. Bunun onunla alakası yoktu. Ve sen küçüğüm... Tüm muhteşemliğimle bu açığı doldurdun. İyi bir anneden çok daha fazlası oldun oğluma. Ona terk edilmediğini hissettirdin. Çok seviyorum seni Beliz."

"Çok seviyorum seni Önder Hoca."

Önder başını geri atarak kahkaha attı. Beliz elini uzağı tıp parmağını Önder'in yanağına götürdü.

"Gamzene aşığım. Gamzeni her gördüğümde dudaklarımı oraya dokundurmak isterdim."

Bu sözle Önder'in gözlerindeki ışık, kahkahadan arzuya dönüşmüştü.

"Neden yapmıyorsun?"

Adamın sesindeki boğukluk Beliz'i titretti.

"Sahi, neden yapmıyorum?"

Beliz'in dudakları Önder'in sağ yanağındaki gamzeyi içine almıştı. Bu arada yüzündeki gülümseme silindiği için orada gamze kalmasa da, birbirine değen tenler iki âşık vücudu titretti. Başını geri çekmeden, ensesindeki elle tekrar çekilen Beliz, dudaklarında nefis bir tat bırakan dudaklarla buluşunca varlığının tamamlandığını hissetti. İşte aşk böyleydi. Sevdiği insanlara zarar dokunan herkes, her şey ilk önce karşılarında Beliz'i bulacaklardı.

Birbirlerinin dudaklarında erirken, duydukları telefon sesiyle gerçek dünyaya döndüler. Önder kızın alınına öpücük kondurarak, arka cebindeki telefonu aldı. Ekrana baktığında kaşları çatıldı. Gurur'un okulundan aranıyorlardı.

A & O

Sevdiği adamla aynı atın sırtında çiftliğe yaklaşan Lal, mutluluğun resmini o an çizebileceğini düşündü. Jamir attan inip hiçbir şey demeden Lal'i belinden tutup indirdi. Elini avucunun içine alıp kendi kaldığı bölüme doğru ilerledi. Yardımcısı yanına yaklaştığında Lal'in gözlerine bakarak Arapça bir şeyler söyledi. Adam başını salladı ve uzaklaştı. İlk defa adamın Arapça konuştuğunu duyuyordu Lal. Tuhaf gelmişti. Adamın kaşları havada kendisine baktığını görünce gülümsedi.

"Tuhaf geldi. Arapça konuştuğunu hiç duymamıştım."

Jamir gülümsedi ve kızın kulağına eğildi. Nefesi kulağını ve boynunu okşarken, Lal o muhteşem sestene yine o bilmediği lisanla söylenilen sözleri işitti. Arapça fısıldıyordu Jamir.

*"Lemstu ma iza kane ev lem yekunü hüna ke la yümkinu en telmise ente min kalbi ila kalbi meaküm."*³

Anlamasa bile adamın sesinde öyle bir ton vardı ki Lal gözlerinin dolduğunu, içinin aşkla coştüğünü hissetti. Bunu nasıl hissetmiş, nasıl bakışlarına yansıtıyorsa Jamir şaşkın bir şekilde kıza baktı.

"Sen biliyor musun bu dili?"

Lal gülümsedi.

"Hayır. Ama ne dediğini anlamam için bilmeme gerek yok. İlahi bir aşkı fısıldıyor gibiydin."

Jamir kaldığı yerin kapısını açıp kızı içeri çekti. Kucağına aldığı kızla koltuğa geçip oturduğunda, Lal gözlerini adamdan alamıyordu.

"Sana olan aşkımın bir dile ihtiyacı yok meleğim. Bizim aşkımız için konuşmaya ihtiyacımız yok," dedikten sonra, bunun ispatı olarak dudaklarını birleştirdi. Jamir telaşsız, dingin ve ruhunda ne kadar şey varsa aşka dair, hepsini Lal'in dudaklarından içine gönderir gibi öptü kızı. Kapının çalmasıyla ayrılan sevgililer birbirlerinden kopamıyormuş gibi bir süre daha bakıştılar. Jamir kızın yanağını okşadıktan sonra kalktı ve kapıyı açtı.

"Gel Adiy, içeri bırak."

İçeri giren yardımcısı, elindeki tepsiyi sehpa bırakarak ve başını öne eğip selam verdikten sonra çıktı. Lal

³ Sen değmediğim, dokunmadığım. Sen yüreğini, yüreğimle okuduğumsun.

sehpadaki tepsiye baktığında aslında gerçekten acıktığını hissetti.

"Meleğim, kahvaltı edelim mi?"

"İyi olur. Kurt gibi acıktım, yalan yok."

Jamir bu söze gülümserken gözlerinde de arsız bir parıltı peydah oldu.

"Kurt gibi acıkma kısmını çok gündeme getirmeyelim sevgilim bence."

Bu sözün altındaki imayı anlayan Lal kırmızı yanaklarını saklamaya çabalarken Jamir kızın yanına gelip elini yanağına koydu.

"Utandırman bile aklımı başımdan alıyor."

"Utandırmandan belli zaten..."

Jamir tok sesine yakışan kısa bir kahkahayla Lal'i kaldırıp sehpanın yanına getirdi. Yere attığı minderlere kızı oturttu, kendi de yanı başındaki mindere, profesyonel bir şekilde kuruldu.

"Öncelikle yerde oturmayı ve yemeyi çok severim. Sık sık çöldeki çadırıma gitmeyi bu yüzden seviyorum. Malum evde iken masalara mahkûmuz."

Lal minderini verdiği rahatlıkla keyifle ekmeğe uzandı.

"Evde de yiyebilirsin. Kim zorluyor ki seni?"

"Aslında kimse ama kalabalık bir aileyiz. Çekirdek ailenin dışında amcamlar da bizimle kalır ve yetişme çağında, örnek olmak zorunda olduğum kuzenlerim var. Geleneklerimizi uygulasak bile, yaşam standartlarını yüksek tutmalıyız. Global bir dünya ve Dubai hızla gelişen oldukça modern bir ülke."

"Hepiniz bir evde mi yaşıyorsunuz?"

Jamir Lal'e ballı ekmekten kopardığı lokmayı yedirirken cevap verdi. Öyle doğaldı ki hali, kızı elleriyle

beslemek her gün yaptığı rutin bir işmiş gibi hareket ediyordu.

"Aslında sizinkine benzer bir düzen içerisindeyiz. Amcam Jamal'ın ailesiyle kaldığı ev ve bizim kaldığımız ev yan yana. Ama yemek saatlerimiz, birlikte zaman geçirme saatlerimiz ortak alanda yaşanıyor. Bu ortak alan da ailenin büyüğü babam olduğu için bizim ev oluyor."

Lal ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra tekrar Jamir'e döndü.

"Sen ve kız kardeşinden başka çocuk yok mu?"

"Yok. Henna ve ben. Annem Henna'nın doğumundan sonra rahatsızlandı ve bir daha çocuğu olmadı. Zaten babam da annemi kaybetmeyi göze alamadığı için hiç diretmedi. Oysa bizde çok çocuk bir gelenektir. Amcamın altı tane çocuğu var mesela."

"Baban anneni seviyor olmalı."

Jamir gülümsedi.

"Kendince seviyor tabi. Ama sizinkiler gibi aşk evliliği değil onların ki. Dedelerim karar vermiş ve evlenmişler. Ancak şanslılarmış ki evlendikten sonra birbirlerine alışmışlar, sevmişler işte. Aşk yok belki ama saygı var aralarında."

Lal gözünde canlandırabiliyordu.

"Peki Henna. O kaç yaşında."

"Yirmi üç."

"Nişanlı falan değil mi?"

Jamir'in gözleri bir an karardı.

"Nişanlıydı. Ben burada okurken babam geleneklerini sürdürmek istemiş ve onu nişanlamış haberi olmadan. Benim sonradan haberim oldu. Bana her şeyini anlatır Henna. Onu aradığımda sesinden mutsuz olduğunu hissettim. Apar topar döndüm Dubai'ye. Sonra da

bu işe son verdim. Biraz karmaşa yaşadık ama hiçbir güç kardeşimi sevmediği bir adamın nikâhına sokamaz."

Lal gözlerinde pişmanlıkla adama baktı.

"Çok özür dilerim. Ben seni nasıl kötü bir şeyle itham etmişim. Sen ise sağlam bir mücadele içindeymişsin. Ama inanarak söylemedim hiçbirini... Ben sadece korkmuştum..."

Jamir sevdiği kadına sarıldı. Kucağına çekti.

"Özür dileme. Beni tanıımıyordun. Bu yüzden bu korkuları yaşadın. Ben de seni tam tanı mıyorum aslında. Bu yüzden sözlerinin korkudan kaynaklandığını anlamadım. Ama şimdi düzelecek. Her şeyi paylaşacağız. Beni en kötü halimle bile göreceksin."

Lal gülümsedi.

"Sen de beni..."

"Senin kötü halin olamaz."

Lal kıkırdadı.

"Ah sen onu bir de beni sabah gördüğünde söyle."

"Her halin melek senin..."

Lal gülümseyerek devam etti kahvaltısına. Kahvaltıdan sonra sıcak havada yürüyüş yapmak için çıktılar. El ele ormanın serinliğine sığındılar. Jamir sessiz kaldı, bir süre sonra...

"Buğra ile görüştüm."

Lal gülümsedi. Bir şey saklamıyordu ondan.

"Öyle mi? Ne dedi sana, neden görüştünüz?"

"Şey... Aslında sana anlatmam ne derece doğru bilemiyorum ama Lalin söz konusu. Önce sorayım, o iyi mi? Ulaşamıyormuş Buğra."

"Ulaşamaz tabi. İyi o. Duru ve İnanç'la tatilde."

"Uzaklaşmak istemiştir. Haklı da."

Lal Jamir'e döndü.

"Sana tam olarak ne anlattı."

Bir an duraklayan Jamir gözlerini kaçırmadan cevap verdi.

"Sanırım her şeyi."

"Anladım. Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Öncelikle o an onu gebertmemek için kendimle büyük bir savaşa girdim. Ama gözlerinde pişmanlığı da gördüm onun. Sanırım konuşmadan bir sonuca varamayacaklar."

"Lalin de iyi değil. Hiç kendi gibi davranmıyor. O deli halleri bile yok."

Jamir buruk bir şekilde gülümsedi.

"İnanması zor."

Lal de aynı hüznü gülümsemeyle karşılık verdi adama. Jamir bir süre sessiz kaldıktan sonra Lal'e döndü.

"Yapacağım bir şey var mı sence?"

"Yok, ben bile bir şey yapamıyorum. Lalin kaçarak gitti ama dönecek. Döndüğünde illaki Buğra onu bulacak. Lalin buna hazır mı bilmiyorum ama."

Jamir bir süre düşündü. Sonra tereddütle Lal'e baktı.

"Sana bir teklifim olsa."

Lal şaşkındı.

"Nasıl bir teklif?"

Derin nefes aldı Jamir.

"Bak, senin aileni tanıyorum. Ama kötü bir başlangıç yaptım. Ben senin ailenle sıfırdan tanışsam, sonra onlardan izin alsam ve seni benim ailemin yanına götürsem. Yani... Hem Lalin'i de alırdık. Yalnız gitmemiş olurdun, Lalin de biraz daha fazla kafa dağıtırdı. Ne diyorsun? Benim ülkemi görmek, insanlarımı tanımak ister miydin? Ailemi tanımak... Henna ile anlaşacağınıza eminim. Lalin bana onu hatırlatıyor biraz."

Lal bu teklifle gülümsedi. Her şeyden çok isterdi bunu. Hem ikizi de iyice kafa dağıtmış olundu.

"Çok isterim."

"O zaman hafta sonu ailenin yanına gelirim, konuşuruz."

"Harika. Zaten Lalin de gelmiş olur o zamana kadar."

Jamir kızın boynuna gömdü yüzünü.

"Seni topraklarımda görmek için sabırsızlanıyorum Melâki."

Lal cevap bile verememişti. Hem boynundaki dudaklar hem de kalbindeki çarpıntı sözlerini yok etmişti.

04 82 00

Aceyle okulun kapısından içeri giren Önder ve Beliz, sırtında çantası ile kapının içinde bekleyen Gurur'u gördüler. Beliz hemen koşup sarıldı, dudaklarını alnına bastırdı.

"Bebeğim iyi misin? Ateşin yok şükür. Neyin var? Ah hemen doktora gidelim, gözlerin bir hasta bakıyor, öğretmenin nerede, neden burada yalnız bekliyorsun?"

Osırada yanlarına yaklaşan Müdüre Hanım'a döndü Beliz hızla. Ne Önder konuşabiliyordu ne de Gurur durumu açıklayabiliyordu.

"Siz nasıl yaparsınız bunu? Bize telefon açıyorsunuz, oğlunuz hasta lütfen gelin diyorsunuz, biz de gelip ne görüyoruz? Oğlumuz kapının önünde bekliyor. Hasta çocuğu burada bekletmek ne kadar mantıklı sizce?"

Önder sıkıttığı dudaklarından kahkahasını zapt ederken Beliz artık çok iyi tanıdığı nefes egzersizini duydu ve adama bakmadan tısladı.

4 Melâki: Meleğim.

"Önder, gülersen eve gitmeye zamanın kalmaz." Sonra aynı sert tavrıyla Müdüre Hanım'a döndü. Ellerini de göğsünde birleştirmişti ki bu pek hayra alamet değildi. "Şimdi sizden bir açıklama bekliyorum Müdüre Hanım."

Kadın bu zamana kadar muhatap olduğu adama bakıp bir medet umarcasına başını yana yatırdı. Önder de çocuğu konusunda hassastı ama bu kadın? Sonra baktı ki adamdan fayda yok, deli kadını sakinleştirme umuyla ona döndü.

"Bakın hanımefendi. Gurur'u içeride tutamadık. Sizi burada bekleyeceğini söyledi ve ne yaparsak yapalım içeri girmedim."

Gurur'a baktığında suçlu kedi bakışlarından etkilenmemeye çalışan Beliz, elini tuttu çocuğun.

"Neyse ne. Sizin görevlerinizi ben size hatırlatmayayım. Şimdi gidiyoruz. Size iyi çalışmalar."

Önder, Gurur ve Beliz'in arkasından bakıp kadına döndü.

"Kusura bakmayın lütfen. Söz konusu oğlu ise beni bile ezip geçiyor. Müdahale etmek ne mümkün..."

Kadın gülümseye çalıştı.

"Seviyor ondandır. Neyse bir daha kızacağı bir şey olmaz umarım."

Önder de kurbanlık adamlar gibi başını eğdi ve sırtını dişleri arasında boğdu.

"Umarım. Yoksa yandığımızın resmidir."

Dışarı çıkıp arabaya bindiğinde kahkahasını koyverdi.

"Hem kadına bir şey deme hem de gül. Vallaha sinirimi bozuyorsun Önder..."

Önder Beliz'e döndü.

"Bebeğim, o kadın velilerle gün yapan ve annesi ile anlaşamadığı çocukları iplemeyen bir yapıda ama sonuça müdür ve çocuklarla diyalogu yok. Bu yüzden öğretmenimizin iyiliği bizi burada tutuyordu. Ama şimdi..." Kahkahasını bastırmaya çalışarak devam etti.

"Allah'ım, Beliz... Kadının aklını aldın."

"Sen de buna bu yüzden izin verdin."

"Sen ne diyorsun ya, herhalde yani. Hatta şu anda tüm okulda, kılıbık bir adam ile eli maşalı bir kadının hikâyesi geçecek ve sen bir kahraman olacaksın."

"Ay ne komik."

"Afedeysiniz ama ben buyda hastayım hatıylıyomusunuz?"

Birden ikisi de telaşla arkasını döndü. Beliz direk arkaya geçmeye çalışınca, kalçaları Önder'in suratına sürtündü ve genç adam bir an nefessiz kaldı. Dişlerinin arasından tısladı.

"Kapıdan geçseydin ya."

"Aman, sen de he! Çocuk burada hasta, ne kapısı... Yakışıklım neyin var?"

Önder ön taraftan iç çekip, homurdanarak "Bilmek istemezsin bebeğim," derken Gurur da sıralamaya başladı."Kaynım ağıyo, biy de bademcikleyim, biy de başım, biy de böbyeyim."

Önder'in cevabını duymazlıktan gelen Beliz şaşkın gözlerini Gurur'un sevimli suratından ayırmadı.

"Hepsini anlarım da böbrek neyin nesi?"

Gurur omuzlarını silkti.

"Ne biliyim. Can'ın babası böbyekleyini ağyıtmiş. Çok ağyımış. Ben de öyle ağyısın dedim."

Beliz neler olduğunu anlamış, içine büyük bir rahatlama çökmüştü.

"Şimdi tatlım biz sen hastalandın diye öyle çok korktuk ki. Çok üzüldük biliyor musun?"

Gurur gözlerini kırptırdı.

"Geyekte müüü?"

"Geyekteeenn."

Gurur tam gülecekken durdu. Babasına baktı.

"Baba sen de mi koyktun, üzüldün?"

Önder ön taraftan elini uzatıp Beliz'in kucagındaki oğlunun saçlarını okşadı.

"Tahmin bile edemezsin oğlum."

Gurur bir süre başı önde oturdu. Önder Beliz'e kaşıyla 'ne tür' diye işaret edince Beliz de ona göz kırptı. Dudaklarıyla sessizce cevap verdi.

"Bekle."

Ve sonra Gurur...

"Ben özüy dileyim. Yalan söyledim. Hasta değilim."

Beliz çocuğa daha sıkı sarıldı ve Önder'in cevap vermesini bekledi. Önder oğlunun çenesinden kaldırıp yüzünü kendine çevirdi.

"Oğlum, hasta olmamana çok sevindik. Peki, bize neden yalan söylediğini söyleyecek misin? Gerçi sebebi her ne olursa olsun, yalan söylemen affedilecek bir şey değil. Ama belki sebebini söylersen, seni yalan söylemeye iten bu önemli konu her ne ise çözüm bulabiliriz. Yalan çözüm değildir."

"Ben... O kadın evdediy diye düşündüm. Sonya ya Beliz'i üzeyse, ya Beliz... Ben... sonya dedim ki hasta oluysam yine akşam ki gibi oluyuz dedim. Özüy dileyim. Hatalıyım. Affetcen mi baba?"

Önder gülümsedi oğluna.

"İlk defa yalan söylüyorsun, üstelik biz zorlamadan hatanı anlayıp özür diledin. Bu sebeple sana ikinci şans

vereyim. Affediyorum ama bu ilk ve son olsun."

Gurur hızla öne atlayıp babasının boynuna sarıldı.

"Teşekkür edeyim, benim babamımm."

Sonra Beliz'e dönüp tekrar kucasına oturdu.

"Peki sen affettin mi beni?"

"Babana katılıyorum. Madem bu bir ilk, affettim."

Ama bir daha söylersen üzülürüm çok."

Beliz'in boynuna sarılırken içten bir şekilde söz ver-
di.

"Söz, bir daha asla söylemiycem yalan."

"Anlaştık o zaman."

Önder tekrar söze girdi.

"Bu arada, annen gitti. Bir daha geleceğini sanmıyo-
rum."

"Olley..." ama çocuğun yüzündeki ifade pek de mut-
lu değilmiş gibiydi. Sanki bir yerlerde kırılan bir şeyler
vardı.

Beliz Gurur'u kendine doğru döndürüp bacaklarını
iki yanına açıp kucasına oturttu. Bu arada Önder araba-
yı çalıştırmıştı.

"Beni dinlemeni istiyorum şimdi bebeğim. Annen
gitti, gitmek zorundaydı. Bazılarımız farklı yaratıldık
Gurur. Mesela benim bir teyzem var, asla köpeklere
kedilere yaklaşamaz. Aradan yıllar geçmesine rağmen,
bahçelerinde köpek olmasına rağmen, üstelik o köpe-
ği çok sevmesine rağmen asla onun yanına çok fazla
gidemez. Dokunup sevemez. Anneni teyzem düşün,
seni ise minik köpek, sevimli şirin bal gibi..." Gurur bu
sözle gülünce Beliz de ona eşlik etti. Saçlarını okşarken
Gurur'un gözlerinin içine baktı. "Aslında annen seni se-
viyor kuzum ama tıpkı benim teyzemin köpekten kork-
tuğu gibi korkuyor."

"Neden ama? Ben ona biy şey yapmam ki."

"Sence bizim köpek teyzeme bir şey yapar mı?"

"Hayır."

"Bazen korkmak için zarar görmemize gerek yoktur bebeğim. Bazı insanların içinde eksik parça vardır. Eksiklik kendindedir ve korkarlar. Karşılarındaki mükemmel resmin parçası olamayacaklarını bilirler. Eksiklerdir. Ama bu sevmedikleri anlamına gelmez. Annen seni seviyor ama sana yetemeyeceğini biliyor. Bu yüzden de gidiyor. Sen sakın sevilmediğini ve kendin olduğun için bırakıldığını düşünme. Eksik olan annen ama buna rağmen seni seviyor. Anladın mı birtanem?"

Gurur konuşmanın sonuna kadar bir an bile gözlerini ayırmadan dinlemişti Beliz'i. Önce bir bekledi. Ölçtü tarttı. Sonra yüzünü derin bir gülümseme kapladı.

"Anlıyorum. Beni seviyo ama anne olamıyo çünkü yeteneksiz."

Önder ve Beliz kahkaha attılar. Beliz Gurur'un minik burnunu öptü.

"Aynen öyle meleşim, aynen öyle."

"Tamam, o zaman iyiymiş bu. Peki, ben de onu sevmeli miyim?"

"Sevmelisin. İstemediğin sürece görüşme tabi ki sana zarar vermesine izin verme hiçbir zaman çünkü istemeden zarar verebiliriz bazen. Ama annen olduğunu unutma. Belki bir gün, sana öyle çok ihtiyacı olur ki. O zaman ona yardım etmen için onu sevmen lazım."

"Evet, seveyim ama oğlu olmam. İçimde payça eksik napiyim."

Beliz bu ciddi ifadenin kurduğu cümle karşısında dikiz aynasından Önder'le göz göze geldi ve Önder'in gözbebekleri ıslıl ıslıl kahkaha ve mutluluk yüklüydü.

Evlerine ulaştıklarında Gurur yine Beliz'in kucağında eve girdi.

Üstünü değiştirmek için odasına çıkan çocuğun arkasından bakan Önder, Beliz'e döndü.

"Her şey için teşekkür ederim. Yıllardır oğlumun terkedilmişlik hissini nasıl yok ederim diye düşünüyordum. Ne dediysem olmamıştı. Ama sen... Sen var ya sen... Kadın sen ne güzel bir şeysin... Ömrüm seni severek geçsin... Sen hayatın ta kendisisin, sen benim birtanemsin..."

Beliz, genç adama sokulup usulca fısıldadı.

"Severim o şarkıyı.⁵"

"Seninle sevdim her şarkıyı."

⁵ Soner Olgun-Kadınım

“Lalin, ya çok özledim ama seni ben.”
“Beliz cırlama yalvarırım. Yol yorgunuyum.
Ya, siz niye bu çatlağa hemen haber verdiniz
ki?”

Lal ile Nergiz sırtırken Yasemin kaşlarını çatmıştı.
“Annem ne ayıp... Kız seni görmeye gelmiş.”
Beliz omuz silkip Lalin’i yukarı odalarına sürüklemeye başladı.

“Aman Yasemin teyzem ya, sanki bilmiyorum bu zilin beni ne kadar özlediğini. Ayak bacak mevzuları... Lal sen de bakma alık alık. Yürüyün yukarı. Size anlatacaklarım var.”

Nergiz kızların arkasından seslendi.

“Aman adamların kolunu bacağına fazla çekiştirmeyin.”

Beliz Nergiz’e döndü.

“Hangi adamların teyzem...”

“Beliz. Benim, ben. Nergiz teyzen. Kandırabileceğiniz en son seksi hatun.”

Lalin kıkırdadı.

“Kız yirim seni seksi şey.”

“Yi yii. Hadi çıkın. Yasemin sen de benimle gelsene ya! Çocuk Esirgeme Kurumu’nda bir organizasyon var, yardımın lazım.”

“Tamam, bebeğim çıkalım. Zaten sıkılıyordum. Emeklilik zor valla...”

Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Emekli deyip durma kendimi menopozlu gibi hissediyorum. Sen istedin erken emekli olmayı, yoksa o bankanın seni bırakmaya niyeti yoktu."

"Aman bir laf da ettirme. Yürü hadi başımın belası, yürü."

Kızlar ise yukarıda birbirlerine tüm yaşadıklarını anlatıyorlardı. Tabi en bomba Beliz'in olayıydı. Her şey yoluna girmiş tek engel...

"Ay kuzum varya, Mehmet abim seni gebertir. Yok, aslında sana kıyamaz ama bence Önder'de bir iki uzuv eksilir. Önce de şeyinden başlar... Ah! Lal, vurmasana be..."

"Lalin, kapat çeneni. Bu arada seninle tatile çıkıyoruz."

Lalin gözlerini açarken Beliz cırladı.

"Ben de geleceğim ama ya! Nereye gidiyorsunuz?"

Lal Beliz'e döndü.

"Kuzum emin misin? Biraz uzun kalabiliriz. Önder'ini özlemeyesin."

Beliz çok çok kısa bir an düşünüp şiddetle başını sağa sola salladı.

"Ay evet özlerim. Yok, gelmiyorum. Zaten annemle konuşacağım bu akşam. Bakalım neler olacak."

Lalin sabırsız sesle Lal'e çemkirdi.

"Söyleyecek misin nereye gideceğimizi?"

"Dubai'ye."

"Neeeeee?"

Kızların ikisi de aynı anda haykırınca Lal keyifle sırırtıp Jamir'le yaptığı tüm konuşmayı aktardı. Buğra ile olan dâhil. Lalin'in gözleri perdelendi.

"Tamam, gideriz. Yalnız gitme zaten."

"Lalin, Buğra ile ilgili..."

"Lal. Ben o konuyu kapattım. Hakkında konuşmak istemiyorum."

Lal elini tuttu ikizinin.

"Bak birtanem haklısın. Ama sana ulaşmaya çalışıyormuş. Bir dinlesen. O gün ikiniz de birbirinizi yanlış anladınız bence."

Lalin dolan gözleriyle baktı kızlara.

"Evet. Beni arıyordu bir şey demek için. Hamile olma ihtimalimin olduğunu söylemek için. Bunu demek için arıyor yani anlıyor musun? İlerde kapısına bir bebekle gideceğimden korkuyor sanırım."

Beliz nefesini tuttu.

"Hamile olma ihtimalin var mı peki?" diye sordu Lal korkuyla.

Lalin başını sağa sola sallarken "Hayır. Dün akşam regl oldum," diye fısıldadı.

İki kız da derin bir nefes çekti ve Lalin'e sarıldılar. Lal mırıldandı.

"Neyse bebeğim. Jamir yarın akşam bizimkilerle konuşsun. Sonra bir güzel tatil yaparız baş başa, Beliz de Önder'in kollarında çatlar.

"Ay götümü yiyin siz."

"Yiriz be, yiriz."

Beliz gözlerini pörtletti.

"Kızlar, götümü yiyin dedim de aklıma geldi. Bu Nergiz teyze çakalı her şeyi nasıl anlıyor yaa..."

Lalin kıkırdadı.

"Kızım, biz giderken, o onuncu turunu tamamlıyordu."

Kızlar endişelerin, mutlulukların ve hatta hüznlerin bile yok edemediği kahkahalara gömülürken bir yandan aşk ile hayallere dalan Jamir'i, bir yandan huzur

ile hafızasındaki yüzü okşayan Önder'i, bir yandan ise, endişenin, korkunun ve özlemenin kavurduğu Buğra'yı içlerinin bir köşesinde saklıyorlardı...

A & O

Lal telefondaki ismi görünce öfkeyle açtı.

"Ne var?"

"Lal, beni kapıya dayandıracak o ikizin. Söyle şuna telefonlarımı açsın, görüşmemiz lazım."

"Neden Buğra, yoksa hamile mi kaldın?"

Karşı taraftan resmen bir hırlama sesi geldi.

"Adamı delirtmek için mi doğdunuz siz?"

Bu sözle sınırları iyice ayaklanan Lal, her zamanki mizacının aksine öfkeyle haykırdı.

"Ya sen ha, ya sen? Bir de kıza tutmuş hamile olabilirsin demişsin. Şimdi hangi yüzle arıyorsun?"

Derin bir nefes çeken Buğra, kendini sakın olmaya zorlayarak karşılık verdi.

"Lal, anlamıyor musun? Nasıl ulaşacağımı şaşırdım. Kızdırır tahrik edersem ağzıma sıçmak için beni bulur diye düşündüm."

"Hiç normal bir insan gibi konuşmak aklına gelmedi mi?"

"Senin ikizin normal mi? Lal lütfen bak yemek yemiyorum, uyuyamıyorum, işi gücü savsakladım. Konuşup çözüm bulmazsam, sonuçlandırmazsam delireceğim."

"Sonuçlanmayan bir şey yok Buğra. Oldu ve bitti. Seni gören de âşık oldun sanır."

Buğra'dan sinirle içe çekilen nefesin, dişlerde çıkarıldığı ılık sesi yükseldi.

"Lal! Hasta etme beni. Seni arıyorum, mantıklısın,

bir yolunu bulursun diyorum. Ama sen ondan beter çıkıyorsun. Yok, gerçi onun eline kimse su dökemez."

Lal bir an gülümser gibi oldu ama sonra kendisini toplardı.

"Ne var biliyor musun Buğra? Deminden beri, ya ikizin diyorsun ya da Lalin'den "O" diye bahsediyorsun. Sen önce içinde her ne yaşıyorsan ona bir isim ver, dolaşısıyla bu 'ikizime' de isim verdiğin anlamına gelir. Öyle karşıma çık. Sen daha neyin mücadelesini verdiğini bile bilmiyorsun. Lalin'i kazanmaya mı çalışıyorsun? Yaptığın eşekliğin özrünü dilemeye mi çalışıyorsun? Yoksa içindeki vicdanın pençelerinden kurtulmak için kendine suç ortağı bulmaya mı çalışıyorsun? Buna karar ver önce Buğra."

Sonrasında Lal telefonu kapattı. Telefonunu sinirle yatağına fırlatıp arkasını döndüğünde kapıda kendisini izleyen Lalin ile karşılaştı. Lalin hiçbir şey demeden dolaba doğru yürüdü.

"Annem giyinmemizi söyledi. Bizimkiler Jamir gelmeden seninle konuşmak istiyor."

"Lalin!"

Lal'e bakarken bir anlık gözlerini yumup tekrar açtı Lalin.

"Bir şey söyleme. Duymak isteseydim onunla konuşturdum zaten. Beyaz atletini alıyorum."

Lalin odadan çıktıktan sonra Lal çatık kaşlarla dolaba yürüdü. Bu kızın bu halleri hiç hayra alamet değildi. Lalin hiçbir zaman içinde yaşamazdı ki düşüncelerini, bu neydi böyle?

Hazırlanıp aşağıya indiklerinde, engizisyon mahkemesini andıran bir ortamla karşılaştılar. Nergiz ve Yaşemin koltukta yan yana otururken Soner tekli koltukta

dirsekleri dizine dayalı duruyordu. Erkan ise ayakta ellerini arkasında birleştirmiş, bacaklarını açmış şöminenin önünde dikiliyordu.

Lal bir an kaçmak istedi ama Lalin'in itmesiyle hepsinin karşısına gelecek şekilde boş bırakılan koltuğa çöktü. Lalin de yanına oturduğunda boğazını temizleyen Soner konuşmaya başladı.

"Lal, bana geçen gün söylediğin hislerinin gerçek olduğuna emin misin?"

Lal başını önüne eğdi.

"Baba beni tanıyorsun. Ben... ben bu zamana kadar size ne zaman âşık oldum diye geldim? Ama şimdi bambaşka..."

Erkan dişlerinin arasından hırladı.

"O adamla kalmışsın çiftlikte Lal. Neler oldu, ne anlattı?"

"Erkan amcam, bana anlattığı her şeyi zaten size anlatmak için geliyor bu akşam. Son geldiğinde kendini doğru ifade edemediğini düşünüyor. Sizi ezip geçmek istemediği için sizin onayınız olmadan benimle bir ilişki yaşamayacağını..."

O sırada çalan kapıyla sözleri kesildi. Arda ve Yankı eşleriyle içeri girdi. Kızlar koşar adım herkesle görüştüktan sonra ikizlerin yanlarına sağlı sollu sıkıştılar. Arda homurdandı.

"Hah işte, evde çocuklara bakmak yerine, yardımcı destek olmak için takılmışlar peşimize."

Nergiz kaşlarını çatıp Arda'ya bakınca genç adam sustu. Erkan Lal'e dönerek devam etmesini istedi.

"İşte dediğim gibi, sizin onayınız olmadan yaşanacak ilişkinin beni üzeceğini düşünüyor. Kendisini size anlatmak istiyor."

Yankı ilişki lafını duyduğunda kaşlarını çatmıştı ama bunu Nergiz'in görmemesini sağlayarak yaptı. Yasemin sessizce kızının çırpınışlarını izliyordu. İçi burkuldu ve tatlı bir hüznle kaplandı. Bu yolun geri dönüşü yoktu. Minik kızı kalbini ebediyen kaybetmiş gibiydi. Ama Lalin'in sessiz halleri uzun zamandır canını sıkıyordu. Soner'in sorusuyla ortama döndü.

"Teki, Arda ve Yankı... Bu genç adamı aramıza siz soktunuz. Söyleyin bakalım. Nasıl biridir."

Yankı Soner'e baktı.

"Soner abi. Eğer düzgün bir adam olmasa asla ailemize sokmazdık. Burada neredeyse iki yıldan fazladır gelip gittiği dönemler, bizim oraya gittiğimiz zamanlar, hepsi birleştğinde karakteri oldukça sağlam. Bir kere bile hovardalık peşinde koştuğunu görmedik, doğruya doğru. Bildiğin aşk adamı modunda gezer. Yani insan olarak ona güvenimiz tam aslında. Ama işte... Söz konusu bizim kızlarsa ve hele de yabancı kültürden olunca..."

Yasemin araya girdi.

"Daphne de yabancı kültürden, Soner de. Bu ne zaman sorun oldu aramızda?"

Soner karısına gülümsedi.

"Öyle ama bebeğim, bizim kültürlerimiz en azından modern, bakış açımız birbirine denk. Ama bunlar... belli ki adamın niyeti evlilik. Bizimkine baksana. Bunların derdi geçici ilişki değil. Tüm bu etkenleri düşünmek lazım... Neler getireceğini iyice tartmalıyız. Ben kızımın üzülmesini, pişman olmasını istemiyorum."

Nergiz Soner'e şaşkınca baktı.

"Bravo Soner. Tüm bu mantıklı parçaları ne güzel bir araya getirmişsin. Artık sonuca varılırsa iş anlaşmasını imzalayabilirler."

"Nergiz, aşkım saçmalamasan diyorum. Bunlar gerçekler. Soner sadece ..."

"Ay Erkan yapma. Soner gerçekleri dile getiriyor ama unuttuğu şey aradaki aşk. Bak bir şu kızın yüzüne. Sizce yaşadığı aşkla pişman olup kendini toplamayı mı ister ömür boyu yaşayamadığı aşkın eksikliğiyle pişman olmayı mı? Yapmayın beyler. Sizler büyüğünüzden küçümünüze sevdiğiniz kadın için deli gibi mücadele eden adamlarsınız. Siz hangi olmazı kabul edip vazgeçtiniz de şimdi bu çocuklardan bunu bekliyorsunuz. Buraya gelecek o çocuk ve tek ters kelime, ters cümle söyleyen vallaha da gebertirim. İlas bu adamın netliğine, cesaretine hayran olup takdir edin. Ve lütfen artık saçma endişelerinizle kızımın gözlerine korku salmayın.

Yasemin ayağa kalktı o an.

"Benim kızlarım anneleri gibi âşık olarak evlenecek. Âşık olacağımız adamı seçemiyoruz, için güzel taradı da bu zaten. Bu sebeple ben kızımın ve bu aşkın yanında yım ve Nergiz'e katılıyorum. Beninizi çıkarmayıp sakın olacaksınız. Bu sözümü koçam haric buradaki üç tane deli fişegedir."

Salondan çıkıp mutfağa doğru yürüyen kızımın arkasından bakan Soner sırıttı.

"Benim sultanım olaya son noktayı koydu. Artık ölürseniz ben çıkarmanı." Sonra da Lal'e bakıp sevgiyle gülümsedi. "Her şeyden öte kızımın kalbine ve aklına güvenim sonsuz."

Lal babasının kollarına koşup sımsıkı sarıldığında Yankı homur homur kıvranıyordu. Melda kollarını kaldırıp kocasının yanına gitti. Sadece onun duyacağı sesle fışıldadı.

"Sevgilim, istersen o homurdanımıyı kes ve o sevdi-

Yankı ilişki lafını duyduğunda kaşlarını çatmıştı ama bunu Nergiz'in görmemesini sağlayarak yaptı. Yasemin sessizce kızının çirpinişlerini izliyordu. İçi burkuldu ve tatlı bir hüznle kaplandı. Bu yolun geri dönüşü yoktu. Minik kızı kalbini ebediyen kaybetmiş gibiydi. Ama Lalin'in sessiz halleri uzun zamandır canını sıkıyordu. Soner'in sorusuyla ortama döndü.

"Peki, Arda ve Yankı... Bu genç adamı aramıza siz soktunuz. Söyleyin bakalım. Nasıl biridir."

Yankı Soner'e baktı.

"Soner abi. Eğer düzgün bir adam olmasa asla ailemize sokmazdık. Burada neredeyse iki yıldan fazladır gelip gittiği dönemler, bizim oraya gittiğimiz zamanlar, hepsi birleştğinde karakteri oldukça sağlam. Bir kere bile hovardalık peşinde koştuğunu görmedik, doğruya doğru. Bildiğin aşk adamı modunda gezer. Yani insan olarak ona güvenimiz tam aslında. Ama işte... Söz konusu bizim kızlarsa ve hele de yabancı kültürden olunca..."

Yasemin araya girdi.

"Daphne de yabancı kültürden, Soner de. Bu ne zaman sorun oldu aramızda?"

Soner karısına gülümsedi.

"Öyle ama bebeğim, bizim kültürlerimiz en azından modern, bakış açımız birbirine denk. Ama bunlar... belli ki adamın niyeti evlilik. Bizimkine baksana. Bunların derdi geçici ilişki değil. Tüm bu etkenleri düşünmek lazım... Neler getireceğini iyice tartmalıyız. Ben kızımın üzülmesini, pişman olmasını istemiyorum."

Nergiz Soner'e şaşkınca baktı.

"Bravo Soner. Tüm bu mantıklı parçaları ne güzel bir araya getirmişsin. Artık sonuca varılırsa iş anlaşmasını imzalayabilirler."

"Nergiz, aşkım saçmalamasan diyorum. Bunlar gerçekler, Soner sadece ..."

"Ay Erkan yapma. Soner gerçekleri dile getiriyor ama unuttuğu şey aradaki aşk. Bak bir şu kızın yüzüne. Sizce yaşadığı aşkla pişman olup kendini toplamayı mı ister, ömür boyu yaşayamadığı aşkın eksikliğiyle pişman olmayı mı? Yapmayın beyler. Sizler büyüğünüzden küçüğünüze sevdiğiniz kadın için deli gibi mücadele eden adamlarsınız. Siz hangi olmazı kabul edip vazgeçtiniz de şimdi bu çocuklardan bunu bekliyorsunuz. Buraya gelecek o çocuk ve tek ters kelime, ters cümle söyleyenı vallaha da gebertirim. Esas bu adamın netliğine, cesaretine hayran olup takdir edin. Ve lütfen artık saçma endişelerinizle kuzumun gözlerine korku salmayın."

Yasemin ayağa kalktı o an.

"Benim kızlarım anneleri gibi âşık olarak evlenecek. Âşık olacağımız adamı seçemiyoruz, işin güzel tarafı da bu zaten. Bu sebeple ben kızımın ve bu aşkın yanıdayım ve Nergiz'e katılıyorum. Sesinizi çıkarmayıp sakın olacaksınız. Bu sözüm kocam hariç buradaki üç tane deli fişeğedir."

Salondan çıkıp mutfığa doğru yürüyen karısının arkasından bakan Soner sırtıttı.

"Benim sultanım olaya son noktayı koydu. Artık öldürseniz ses çıkarmam." Sonra da Lal'e bakıp sevgiyle gülümsedi. "Her şeyden öte kızımın kalbine ve aklına güvenim sonsuz."

Lal babasının kollarına koşup sımsıkı sarıldığında Yankı homur homur kıvranıyordu. Melda kaşlarını kaldırıp kocasının yanına gitti. Sadece onun duyacağı sesle fısıldadı.

"Sevgilim, istersen o homurdanmayı kes ve o sevdi-

ğim suratına gülümseme ekle. Öyle daha dayanılmaz oluyorsun."

Yankı Melda'ya bakarken gözlerinden hiç eksik olmayan kıvılcımları tekrar ateşleyerek kulağına eğildi.

"Sen varya, beni nereden vuracağını biliyorsun ve çok edepsiz bir hatun oldun."

"Yapan utansın bebeğim, yapan utansın."

Sırtarak Lal'in yanına döndüğünde kapı çaldı. Bahçe kapısının otomatığıne basarak beklediler. Jamir tek başına, üzerinde füme kumaş pantolon ve açık mavi gömlekle olabileceği en yakışıklı hali ile içeri girdi.

Selamlaşma ve hoşgeldin muhabbetleri bittikten sonra Lal ile göz göze geldiler. Bir süre birbirlerine öyle bir baktılar ki Lalin kıkırdayarak Jamir'i dürttü.

"Hop enişte aile var."

Jamir Lalin'e baktığında gözlerinde yine sevgi vardı ama bu tamamen farklıydı. Nasıl böyle olurdu? İki aynı şekil ve birine aşk ile diğerine abilik duygusu ile bağlanmak.

Çaktırmadan Lalin'in saçını çekti.

"Bana bak cadı, bu akşam benim tarafımda olursan sana Dubaili seksi Arap bulacağım söz."

Lalin gözlerini kırpıştırıp sesine şuh bir hava vermeye çalıştı ama bu komediden başka bir şekilde tarif edilemezdi.

"Vallaha de ay en sevdiğim eniştem."

O sırada Nergiz'in kıkırtılı sesini duydular.

"Benim repliklerimi çalma diye sana kaç kere söyledim. Jamir hoşgeldin ve korkma. Bu sülalenin hâkimi kadınlardır ve biz senden yanayız."

Jamir gülümseyerek başını eğdi.

"Bu beni rahatlatı Nergiz Hanım."

"Hanım mı? Çocuk seni bir döverim hanımı görürsün. Nergiz abla de."

"Tamam, Nergiz abla."

"Hadi, şimdi dikilmeyelim kapı önünde de geçelim salona."

Salona geçtiklerinde herkes yerleşmiş halde onları bekliyordu ve Jamir için ayrılan yer kesinlikle çok manidardı. Herkesin ona yüklenebileceği, onu göz hapsinde tutabileceği bir şekilde... Jamir tam oraya doğru yürürken Arda ile Yankı'nın ortasında oturan Daphne fırladı.

"Jamir, sen böyle geçsene. O sandalye senin gibi iri biri için pek bir ufak."

Bu hareket Arda'nın homurdanması ile sonuçlansa da, kızlara göz kırparak sandalyeye oturdu. Jamir de teşekkür edip Arda ile Yankı'nın arasına geçti.

"Selam Jamir ne var ne yok?"

Arda'nın hırıltılı sesine içinden sırtarak, dışından taviz vermez bakışla karşılık verdi Jamir.

"İyilik Arda, sende ne var ne yok?"

Jamir'in ses tonu Yankı'nın yanındaki tekli koltukta oturan Melda'yı güldürdü. Yankı karısına sert bir bakış atınca Melda da ona göz kırptı ve bu diyalogu gören Jamir Yankı'ya eğilip sırttı.

"Hiç öyle bakma Yankı, bir göz kırpmayla işin bitiyor."

"Lan ben seni varya..."

Nergiz'in kahkahasıyla didişmeleri yarım kaldı.

"Ah bu harika... Sen olmuşsun Jamir. Bayıldım."

Jamir de sırtmasını saklayarak başını öne eğdi. Ne de olsa aile büyükleri buradaydı. Ama bir yerden başlamalıydı ve Soner'e dönüp boğazını temizledi. Herkesin

kendisine baktığının bilincinde konuşmaya başladı.

"Efendim, geçen gün geldiğimde sanırım kendimi yanlış ifade etmiş olacağım ki sorunlu ayrıldık."

"Evet, öyle oldu."

Soner'in bu kısa cevabı Jamir'i tekrar konuşmaya yöneltti. Belli ki işini kolaylaştırmayacaklardı.

"Ben her zaman açık oldum. Ne istediğimi bilen ve bunun için savaşılan bir yapım var. Sözü uzatmaya da gerek yok. Lal'i seviyorum ve o da beni seviyor. Ama biz ne kadar sevsek de siz ailesisiniz. Sizin izniniz olmadan ben hiçbir şeyin planını yapamıyorum. Sizden bize izin vermenizi istiyorum. Beni tanımanızı ve benden emin olmanızı istiyorum."

Soner duyduklarından ve bu mert adamdan memnun şekilde başını salladı.

"Peki, delikanlı planın ne, niyetiniz ne?"

Jamir bir süre Lal'e baktı. Sonra tekrar Soner'e döndü.

"Ben size sadece kendi planlarımdan, kendi isteklerimden bahsedebilirim. Lal olmadan bir geleceğim yok. Niyetim evlenmek. Ama bunu kızıınıza söylemeyin çünkü bu sefer de bana evlenme teklifi yapmadan babama neden söyledin diye burnumdan getirir."

Bu söze Lal dâhil herkes güldü. Soner de gayet keyifli cevap verdi.

"Tamam, söylemem söz."

Bu sefer devreye Erkan girdi.

"Peki, diyelim sen teklif ettin ve Lal kabul etti. Ne olacak? Bak normalde asla gençlerimizin bu son adımlarına karışmayız. Ama senin durumun farklı... Babanın tek oğlusun ve asla bırakılmayacak bir hanedanın varisisin. Bizim kızımız da bize kıymetli. Onun başka ül-

kede yaşaması, başka kültürle boğuşması bizi rahatsız edecektir. Biz ondan ayrılmak istemiyoruz. Ne olacak peki şimdi?"

Jamir bu sert ve bastırılan kızgınlık saklı sese gayet net ve bir o şekilde de keskin sesle cevap verdi.

"Bu kararı elbette Lal verecek. Ama gördüklerimi inkâr edecek, yok sayacak değilim. Öncelikle yaşam kalitesi ve tarzının değişmeyeceğini belirtmek istiyorum çünkü ne ben ne ailem, kadınları yok sayan bir düşünceye sahibiz. Siz büyük bir ailesiniz. Birbirinize olan bağınızı Yankı'nın yüzüme indirdiği yumrukla anladım." Gülümseme seslerine Yankı'nın büyük bir keyifle iç çekme sesi eklenince Jamir de dayanamayıp gülmüş, sonra da kaldığı yerden devam etmişti. "Ben de olsam farklı davranmazdım bunu da biliyorum. Benim de herkesin birbirini sevip koruduğu büyük bir ailem var. Bir şeye açıklık getireyim. Ben Lal'i bu aileden koparıp kendi aileme sokmak istemiyorum. Ben sizin ailenizin bir parçası olmak, Lal'i de kendi ailemin bir üyesi yapmak istiyorum. İki ayrı ülkede iki büyük aile istiyorum. İki sıcak ve bize kucak açan aile..."

Bu nokta da soluklanıp herkesin gözlerine tek tek baktı. Yasemin'le göz göze geldiğinde kadının gözlerindeki yaşla gülümsediğini gördü. O da ona sıcak bir gülümseme gönderdi. Sonra devam etti.

"İmkânlarımı size söylemek ne kadar doğru bilmiyorum ama maddi olarak olabildiğince rahat olduğumu biliyorsunuz. Burada da bir düzen kurmak isterim. Bırakamayacağım bir işim, sorumluluklarım ve ülkem var. Ama burada da bir evim, bir ailem, bir yuvam olsun istiyorum. Sizi ne zaman özlersek sorgusuz sebepsiz gelmek isterim. Lal ne zaman isterse ailesine gelsin

isterim. Senenin bir bölümünü burada bir bölümünü orada geçirmek isterim. Siz ne zaman isterseniz, oraya gelin isterim. Kısacası efendim, ben kızınızı ve yanında da sizin gibi kocaman bir aileyi hep yanımda isterim."

Öyle içten öyle samimi bakıyordu ki Jamir. Soner sa-dece gülümsedi. Lal gözlerinde yaşlarla sevdiği adama baktı. Ne güzel bir yüreğe sahipti böyle ve ona aitti. Ba-basının sesiyle gözlerini sevdiği adamdan ayırıp baba-sına çevirdi.

"Anladım delikanlı. Bu netliğin ve samimiyetin beni mutlu etti. Bu saatten sonra bizden yana söylenecek bir şey yok. Bir gün kızıma evlenme teklif edersen ve o ka-bul ederse bizim size karşı olmayacağımızı bilin."

Derin bir nefes vererek cevapladı Jamir.

"Teşekkür ederim efendim."

"Ve efendim değil Soner abi demen yeterli."

Jamir başını salladı. Erkan hâlâ çatık kaşlarla baki-yordu.

"Bak bu iş çok kolay oldu canım sıkıldı."

Yankı, "Al benden de o kadar Erkan abi," derken, Arda da memnuniyetsizliğini, "Ben de şimdi onu düşünüyordum Erkan abi," diyerek ortaya koydu.

Bu üç deli fişek dayılanacakken eşleri tarafından çe-şitli taktiklerle sindirildiler. Arda ve Yankı aynı anda Jamir'in kulağına eğildi sağlı sollu.

"Bak gözüm üstünde. Şu kızı bir üzdüğünü göreyim, ciğerini sökmezsem bana da Yankı demesinler."

"Lan ben daha senin ağzını burnunu dağıtacağım oğlum."

Nasıl olsa gerekli yerden izni almış olan Jamir, büyük altı sırtırken çocukları can evinden vurdu.

"Siz nasıl diyorsunuz... Beyler, geçmiş olsun."

Jamir, ikili sinirle geri yaslanıp kalanlar kendilerine gülerek bakarken Soner'e döndü.

"Bir şey daha efen... Soner abi. Eğer izniniz olursa, Lal ile Lalin'i birkaç günlüğüne Dubai'ye götürmek isterim. Hem ailem çok tanışmak istiyor hem de Lal ülkemi tanımış olur."

Erkan, Arda ve Yankı homurdanırken Soner cevap verdi.

"Lalin'i de mi?"

"Evet. Lal'i yalnız göndermemiş olursunuz aklınız kalmaz, ayrıca Lal daha rahat olur. Ama isterseniz siz de gelebilirsiniz. Başımın üstünde yeriniz var."

Erkan tam zıplayacakken Nergiz'in dirsek darbesiyle durdu. Yıllar geçmişti ama bu adam hâlâ durulmamıştı. Nergiz sıkıntıyla içini çekerken Yasemin cevabını verdi.

"Kızlar isterse neden olmasın?"

Karısının cevabından sonra Soner arkasına yaslandı.

"Bizim hanım tamam dediyse bana söz düşmez."

"Tan Soner, oğlum sen oldum olası hep böyle kılıbık tın. Yüz karası."

Erkan'a dönen Nergiz, "En azından o inkar etmiyor kocış," dediği an Erkan homurdanmaya başladı.

"Kociş ne ya? Yeliz'in manyak sıfatları sizi de sardı."

Ve stresli zaman bitmiş eğlenceli sohbet başlamıştı. Arda ve Yankı'ya dönen Jamir, bu çocukların dostluğunu kaybetmek istemiyordu ve onlar da bu akşam oldukça soğuktu. Oysa onlardan destek bekliyordu.

"Beyler, sizinle aram hep böyle mi olacak?"

Jamir'in bu açık sözlülüğü iki adamı da güldürdü. Arda elini omuzuna attı.

"Buradan çıkınca bi' bilardo yaparız koçum ama şu anda bu aileye girene kadar potansiyel tehlikesin."

Yankı suratını ekşiterek tamamladı Arda'nın sözünü.

"Hoş girdikten sonra da kurtulamıyorsun dostum. Bu herif hâlâ beni kardeşine yaklaşırsam gebertmekle tehdit ediyor."

"Ederim tabi lan. Karşımda yiyorsun kızı."

"Karım lan o benim dingil. Üstelik çocuğumun da annesi..."

"Hah işte bak. Boşuna yaklaşma demiyormuşum..."

Kahkaha, sohbet, muhabbet gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etmiş ve sabah yola çıkmak üzere anlaşıp ayrılmıştı Jamir. Kızlar bir gecede neyin valizini hazırlayacağız diye telaş ederken, Jamir de yoldan ailesini aramış ve sevdiği kızı tanıştırmak için yarın akşam evde büyük bir aile yemeği hazırlanmasının emrini vermişti.

Uçakta giderken içi içine sığmayan Lal'i, yetmez-
miş gibi Jamir söyledikleriyle yerinden hoplattı.

"Meleğim, bu akşam bizim evde aile yemeği
var. Seninle tanışmak için tüm ailem orada olacak."

Bu sözle heyecanlanan Lal nefes almakta zorlanır gi-
bydi.

"Bu kadar çabuk mu? Neden söylemiyorsun aşkım
ya?"

Lalin kapadığı gözlerinin tekini açarak ikiliye so-
murttu.

"Abi miç miç halleriniz iyi hoş da azcık sessiz olsanı-
za, uyumaya çalışan bir canlı var karşınızda."

Lal içindeki heyecanla nadir sergilediği tavrını orta-
ya koyup çemkirdi.

"Ne uyuması be, kalksana... Bu akşam tanışacakmı-
şım. Ben ne yapacağım, ya beni sevmezlerse..."

Jamir sevdiği kadına sarılırken Lalin homurdandı.

"Sevmeyen küçük oğluna almasın."

"Ay bu kızın rahatlığı beni öldürecek bak, Jamir sen
de gülmesene..."

"Meleğim, sen de az rahatla. Bizimkiler insan yemi-
yor."

"Demesi kolay. Hem... Bu halde nasıl çıkarım karşı-
larına."

Lalin kıkırdadı.

"Ha mesele anlaşıldı. Endişemiz başkaymış."

"Lalin kapa çenenini."

Yankı suratını ekşiterek tamamladı Arda'nın sözünü.
"Hoş girdikten sonra da kurtulamıyorsun dostum.
Bu herif hâlâ beni kardeşine yaklaşırsam gebertmekle
tehdit ediyor."

"Ederim tabi lan. Karşımda yiyorsun kızı."

"Karım lan o benim dingil. Üstelik çocuğumun da
annesi..."

"Hah işte bak. Boşuna yaklaşma demiyormuşum..."

Kahkaha, sohbet, muhabbet gecenin ilerleyen saat-
lerine kadar devam etmiş ve sabah yola çıkmak üzere
anlaşıp ayrılmıştı Jamir. Kızlar bir gecede neyin valizini
hazırlayacağız diye telaş ederken, Jamir de yoldan aile-
sini aramış ve sevdiği kızı tanıştırmak için yarın akşam
evde büyük bir aile yemeği hazırlanmasının emrini ver-
mişti.

Uçakta giderken içi içine sığmayan Lal'i, yetmezmiş gibi Jamir söyledikleriyle yerinden hoplattı. "Meleğim, bu akşam bizim evde aile yemeği var. Seninle tanışmak için tüm ailem orada olacak." Bu sözle heyecanlanan Lal nefes almakta zorlanır gibiydi.

"Bu kadar çabuk mu? Neden söylemiyorsun aşkım ya?"

Lalin kapadığı gözlerinin tekini açarak ikiliye somurttu.

"Abi mıç mıç halleriniz iyi hoş da azcık sessiz olsanız, uyumaya çalışan bir canlı var karşınızda."

Lal içindeki heyecanla nadir sergilediği tavrını ortaya koyup çemkirdi.

"Ne uyuması be, kalksana... Bu akşam tanışacakmışım. Ben ne yapacağım, ya beni sevmezlerse..."

Jamir sevdiği kadına sarılırken Lalin homurdandı.

"Sevmeyen küçük oğluna almasın."

"Ay bu kızın rahatlığı beni öldürecek bak, Jamir sen de gülmesene..."

"Meleğim, sen de az rahatla. Bizimkiler insan yemiyor."

"Demesi kolay. Hem... Bu halde nasıl çıkarım karşılarına."

Lalin kıkırdadı.

"Ha mesele anlaşıldı. Endişemiz başkaymış."

"Lalin kapa çeneni."

"Gözlerimi sayenizde kapayamıyorsam çenemi nah kaparım."

Lal sinirle baktı ikizine.

"Bak orada da böyle sokak ağzıyla konuşup bizi rezil etme."

Yerinden doğrulan Lalin pes etmiş halde Lal'e döndü.

"Bebeğim Türkçe bildiklerini sanmıyorum ve ben de Arapça ya da Fransızca bok demekten başka bir şey bilmiyorum argoya dair."

Jamir kahkaha atarken Lalin de dayanamayıp kıkırdadı ve ayağa kalkıp Jamir'i yan taraftaki koltuğa ittirdi.

"Çekil lan az..."

Lal'e sımsıkı sarılıp saçlarını öptü.

"Endişen nasıl da yersiz... Bu şeyh bile sana hayran-ken onların beğenmemesi imkânsız. Seni sevmeyecek tek insan tanımıyorum ben be deli."

Lal rahatlamaya çalışarak ikizini sımsıkı kucakladı ve Lalin'in omuzunun üstünden kendilerini gülümseyerek izleyen sevdiği adamla göz göze geldi. Lalin doğrulup karşılıklı olan koltuklardan kendi yerine geçerken ayaklarını da Jamir'in oturduğu koltuğa uzattı. Jamir ters ters baktı.

"Ayaklarını çekersen sevgilimin yanına oturacağım."

"Yok, böyle iyi enişte kör kepçe..."

Lal kaşlarını kaldırdı.

"O görünce için söylenmiyor mu?"

"Aman ne biliyim be. İçimden geldi."

Jamir, Lalin'in ayaklarına bir fiske vurup aşağı düşürdü ve sevdiği kadının yanına oturup sarılırken sırıttı.

"Tüh, kepçe tepti."

Lalin suratını asıp, "Sen ne biçim şeyhsin be," diye homurdandı.

"Şeyh değilim ben geveze."

Lalin sahte bir endişeyle diklendi.

"Ay vallaha mı? Anaam, kandırıldık kız. Şeyh dedik adam ne çıktı?"

Lal ikisine de sinirle baktı.

"Kesin didişmeyi. Ben bu halde gitmem kimseyle tanışmaya."

Jamir gülümsedi Lal'e.

"Bebeğim, önce benim daireye uğrayacağız. Şirkette geceleyince kalmak için şehir merkezinde ufak bir dairem var. Hem dinlenirsiniz birkaç saat hem de hazırlanırsınız."

Lal rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı.

Havaalanından şehir merkezine yapılan yolculuk sakin geçmiş, kızlar daireye çıktığında ise Jamir bir süre ortalıktan kaybolmuştu. Duş alıp bir yatakta azıcık kestirmek için yan yana yatan kızlar, kapının çalınmasıyla iki saat sonra uyanmışlardı.

Jamir kapıdan içeri başını uzattı.

"Hazırlanmanız lazım bebeğim. Saat geç oldu."

Telaşla yataktan fırladılar ve ne giyeceklerini bile hazırlamadıklarının endişesi içinde koşturmaya başladılar. O sırada dairenin kapısı çalınca Jamir bu iki kıza gülümseyerek kapıyı açtı. İki tane kadın ve iki tane adam içeri girip ellerindekileri Jamir'in gösterdiği yere bıraktılar. Adamlar çıkıp kadınlar kalınca Jamir kızlara döndü.

"Bunlar size benim hoşgeldin hediyem. Bu iki bayan size yardımcı olacak. İstedığınız, eksik olan bir şey varsa bana haber verin. Odamdayım."

Daha kızlar bir şey demeden odasına girip kapıyı kapatan Jamir, sevdiği kadının bu kadar yakın, ona bu

kadar ait olduğunu hissetmenin mutluluğuyla yatağa uzandı. Sorun çıkmaması için dua etti. Artık Lal olmadan bir hayat düşünmek ölmek demekti onun için.

Lal ile Lalin yatağın üstüne serpiştirilmiş kıyafetleri eşyaları görünce gözlerine inanamadılar. Jamir her şeyi düşünmüştü ve...

"Kızım hadi senin ölçüleri biliyor, benimkileri nereden biliyor? Şuraya bak. Sana 36 numara, bana 37 numara ayakkabı bile ayarlamış."

"E, bakınca senin benden bir lokma iri olduğun ortada Lalin."

"Lokmanı severim senin ben yavrum."

Kıkırdayan iki kıza gülümseyerek bakan kadınlar işlerine dönmüşler ve hiçbir şeyin eksik olmadığı kıyafetleri sahiplerine giydirip saçlarını makyajlarını tamamlamışlardı.

Jamir odadan çıkıp kızlara baktığında bir an nefesi kesildi. Birbirinin aynısı ama birbirinden bir o kadar farklı iki güzel duruyordu karşısında. Lalin Jamir'i iplemeden küpesini takıyordu ama Lal sevdiği adamın gözlerinde erimeye gönüllü gibi bakıyordu. Yaklaştı kıza.

"Sen hep güzelsin ve yine çok güzelsin."

Lal tam romantik bir karşılık verecekti ki Lalin inler gibi söylendi.

"Ay yine başladı bunlar ya. Mıç mıç mıç..."

Kızların ikisi de siyah, üst tarafı tül dekolteli gece elbisesi giymişti. Lal alnını açacak şekilde saçlarını toplarken, Lalin önüne gelecek şekilde perçem bıraktırmıştı. Lal yüzünde güller açarken, Lalin içinden silemediği hüznün perdelediği yüzüne gülümseme yerleştirdi. Çantalarını da alıp daireden çıktılar.

Jamir'in ev diye nitelendirdiği malikâneye giriş yap-

uğlarında, bahçenin ihtişamı ikisini de büyülemişti. Lalin ikizinin kulağına eğildi.

"Lan bahçe böyleyse evi düşünemiyorum bile."

"Al benden de o kadar."

Lal endişesi, heyecanı sesine yansımış şekilde cevap vermişti.

Limuzin durunca, kapı açıldı ve Adiy karşılarında gülümseyerek başını eğmiş bekledi. Bu adam her yerde, her şeyde kurtarıcı gibiydi. Lal de bu tanıdığı yüze gülümsedi.

Jamir bir kolunu Lal'e diğerini de Lalin'e uzattı ve emin adımlarla merdivenlere doğru yürüdü. Kapıda onları muazzam güzellikte iki kadın ve babacan yüz ifadesiyle beyaz sakallı bir adam karşıladı. Ama yüzlerinde şaşkınlık vardı. Bir Lal'e bakıyorlardı bir Lalin'e. Derken yaşlı adamın gözleri karardı. Lal bu yüz ifadesinden öyle korkmuştu ki Jamir'in kolunu sıktı. Adam Arapça bir şey söyleyince Jamir sırtıttı ve adama Fransızca cevap verdi. Ailece ikinci dil olarak Fransızca'yı kullanıyorlardı.

"Baba, Fransızca'dan başka bir lisan konuşulmamacak bu akşam. Şimdi demin dediğini Fransızca söyle."

Adam iyice sinirlendi ve Fransızca konuşmaya başladı.

"Bize sevdiğim kızı getireceğim dedin ve iki kızla karşımuздasın. Bu kızlar kabul etse de ben asla bu işi onaylamıyorum."

Lal bu söze kızarıırken Lalin kahkahayı bastı.

"Endişe etmeyin efendim. Tek eş dahi olsam ben sizin bu şeyh bozması oğlunuzu zaten almam."

Jamir'in kolundan çıkıp kendisine şaşkın bakan adam ve kadınlara doğru bir adım attı.

"Sanırım ikizimin sevgilisi size bir şaka yapmak için bazı şeyleri eksik söylemiş. Ben Lalin, gelin adayınızın ikizi ve oğlunuzun baldızıyım."

Adam ve kadın derin bir rahatlamayla gülümserken genç olan kız da kıkırdamıştı.

"Çok eğlenceli bir durum bu..."

Lalin de bu sevimli kıza göz kırptı ve içeri geçtiler. Kapı ağzında Jamir Lal'e döndü.

"Babam Abdurrauf Al Qurhah, baba gelinin Lal ve kızkardeşi Lalin."

Adam kıza gülümseyerek bakıp omuzlarından tuttu ve yanaklarından öptü. Aynı hareketi Lalin'e de yaptı.

"Hoş geldiniz. Evimize güneş getirdiniz."

Lal içinde bastırdığı coşku ve mutlulukla gülümsedi.

"Hoş buldum efendim."

"Efendim değil. *Baba*."

Kızaran sevgilisine bakan Jamir, yüzüne yayılan sırıtmaya engel olamadı. Annesine döndü.

"Annem Saree Al Qurhah."

Yine sarılma faslı...

"Kızkardeşim, başımın belası Henna."

Henna yüzünü ekşiterek önce Lal'e sarıldı.

"Hoş geldin ve çok güzelsin."

Lal daha da kızardı.

"Hoş buldum. Sen daha güzelsin."

Henna bu sefer Lalin'e döndü ve sarılmadan önce birbirlerine baktılar. Henna'nın sırıtmaması çoğalırken Lalin de dudaklarını ısıırıyordu. Sonra sarıldılar. Henna fısıldadı.

"Bu evde kafamın uyuşacağı birinin olması çok güzel..."

Lalin de kıkırdadı.

"Hep böyle sevgi topağı mısınız?"

"Yok, bu kandırmaca... Az sonra yeriz birbirimizi."

Jamir'in gür sesiyle ayrıldılar.

"Siz iki cadı, uslu durun ve sakın olun."

İki kız da birbirine bakmadan yüzlerini buruşturdu-
lar ve göz göze geldikleri an kahkahayı patlattılar. Lalin
aşırı sevmiştii bu aileyi ve ikizinin de gözlerindeki ışığı
görünce çok mutlu olmuştu.

Saree hanım gülümseyerek baktı kızlara.

"Bir iken üç oldunuz. Allah bize sabır versin."

Jamir annesine bakıp sırıttı.

"Benim meleğim oldukça uslu ve hanım hanımcık.

Ama sen bu iki cadıyla nasıl baş edersin bilmiyorum."

O sırada Henna dil çıkarınca babası sevimli bir sert-
likte kızına çıkıştı.

"Henna, aklı başında davran. Çocuk değilsin."

Ama adamın yüzündeki ifade bu çıkışı etkisiz kıl-
mıştı. Ve içerden ses geldi.

"Daha ne kadar duracaksınız orada."

Kızlar birbirlerine baktılar. Kalabalığı unutmuş, sa-
dece bu kadar olacaklarını düşünmüşlerdi ama büyük
ihtimal salon doluydu. Gözleri etrafı tararken içeri doğ-
ru yürüdüler.

Ev sanki her yerine ışık yerleştirilmiş gibi parlıyor-
du, ıslıl ıslıldı. En ufak eşya dahi ben buradayım diyordu.
Bunca ihtişam Lal'in gözünü korkuttu.

İçeri girdikleri an orta yaşlarda çift ve altı tane, on-
beş ile yirmibeş yaş aralığında olan kızlı erkekli yüzle
karşılaştılar. Jamir yine kızları koluna alıp yürütürken
kalabalık ağızları açık bu manzarayı izliyorlardı. Orta
yaşlı adam kahkaha atmaya başladı.

"Jamir, oğlum. Madem iki hanım alacaktın, bari biri-

ni biraz değişik alsaydın. Ne şanslı veledsin sen."

Bu söze sadece Jamir, Lalin ve Henna gülmüş, Saree Hanım tedbirli, Abdurrauf Bey de öfkeli bakmıştı. Jamir sırtmasını engellediğı an adama döndü.

"Amca yengem seni öldürecek."

Adam arkasındaki kadına bakınca ellerini kaldırdı.

"Şaka yaptım, şans bunun neresinde. Baksana ikisi de aynı."

"İflah olmazsın adam sen."

Kadının isyanı ile Jamir ortamın hâkimiyetini eline almak için sesini yükselterek konuştu.

"Ailem, bu kız sevdiğim ve evlenmek istediğim kız, Lal. Ve bu da, sevdiğim kızın ikizi yani baldızım Lalin."

"Ha anladım. Tüh, gitti kız."

Jamir amcasına sırttı ve kızlara döndü.

"Amcam Jamal, eşi Nur, bu adam da amcamın oğlu Said, bu da kızkardeşi..."

Said hemen ortaya çıktı.

"Hazır buraya kadar gelmişken seni de ben alsam ya Lalin. Milletin de gözü alışmış olur. İki aynı model gelin."

Kendine sırtarak bakan şebek suratlı çocuğa gülümseyen Lalin göz kırptı.

"Önce kandırman lazım Said. Kuzeninin ikizim için yaptıklarından aşağıya bir şeyi asla kabul etmem."

Said sırttı.

"Emrin olur sultanım," ve kafasına Jamir'den bir tokat yedi.

"Said, baldızımdan uzak dur."

Lalin Jamir'e baktı.

"Kısmetimi niye engelliyorsun ki enişte. Arda ve Yankı gitti sen geldin he."

Bunun üstüne Jamal kahkahayı patlattı.

"Yahu bu kız çok eğlenceli..."

Abdurrauf Bey kaşlarını çatarak kardeşini uyardı.

"Jamal!"

Sonrasında iyice rahatlayan ortamda tanışma faslı tamamlanmıştı. Sohbet muhabbet keyifle sürerken yemeğe geçtiler. Henna abisine döndü.

"Abi, burada kalacaksınız değil mi?"

Kız öyle isteyerek bakıyordu ki. Ama Jamir bir şey diyemedi. Sonuçta kızlar burada kalmayı isteme...

"Eğer rahatsız etmeyeceksek bundan büyük onur duyarız."

Lal cümlesini bitirdiği an Jamir kıza döndü. Resmen bakışlarıyla teşekkür ediyordu ve Saree Hanım mırıldandı.

"İşte benim gelinim."

Bu sözle Lal kadına bakıp mahcup şekilde gülümse-di. Lalin ile Henna tüm bu duygusal durumdan habersiz fısıldaşıyorlardı. Said Lalin'in her dediğini onaylıyor, Jamal ile Abdurrauf sürekli didişiyorlardı. Bu aile de kendi ailesi gibiydi. Kocaman ve sevgi dolu. Ama biliyordu ki bunu sağlayan Jamir'di. Henna için yaptığı mücadelede, tüm ailesinin kadınlarını hak ettikleri değere oturtmuştu.

A. S. C.

Beliz elindeki kitaba dalmış olan annesini bir süre izledikten sonra, dayanamayıp derin bir nefes alarak seslendi.

"Anne."

"Söyle bebeğim."

Beliz annesinin ayaklarının dibine yere oturup yüzü-

ne baktı. Anne ile girişi iyi yapmıştı da, devamını nasıl getirecekti?

"Kızım söylesene, dilini mi yuttun."

"Anne, ben âşık oldum ya hani..."

"Bilmem, oldun mu?"

Yeliz kızının güzel yüzünü izledi. Ne çabuk geçmişti zaman. Ben evleneceğim, diye koşarak paytak adım sılona girdiğı günü anımsadı. Dün gibiydi.

"Oldum ya anne, AllahAllah..."

"Kızım ben ne bileyim."

"Aha şimdi öğrendin."

Yeliz gülümsemesini tutmaya çalışıp ciddi bakmak için uğraştı.

"Peki, öğrendim de ne oldu?"

Beliz gözlerini devirdi.

"Anne... Normal anneler gibi davranacaksın ve soracaksın. Kızım nedir necidir? Hırılı mıdır hırsız mıdır? Sigortası var mı? Evi, arabası, yazlığı var mı? Hanlar hamamlar işletiyor mu? Adı ne, kaç yaşında, annesi sağ mı ölü mü? Sağsa vermem seni kaynana derdi çekme. Aaa ben kızımı elin kadınına hizmet etsin diye mi doğurdum. Babası ne iş yapar. Sülalesi kalabalık mı? Böyle demen lazım..."

Yeliz nefesini düzene sokan kızına bakıp aynı tonla konuşmaya başlar.

"Kızım nedir necidir? Hırılı mıdır hırsız mıdır? Sigortası var mı? Evi, arabası, yazlığı var mı? Hanlar hamamlar işletiyor mu? Adı ne, kaç yaşında, annesi sağ mı ölü mü? Sağsa vermem seni kaynana derdi çekme. Aaa ben kızımı elin kadınına hizmet etsin diye mi doğurdum. Babası ne iş yapar. Sülalesi kalabalık mı?"

Beliz resmen ağlayacaktı.

"Anne vallahi sen benimle dalga geçiyorsun."
Yeliz dayanamayıp sarıldı kızına. Saçlarını okşadı.
"Bebeğim, bunların hiçbiri umurumda değil. Önem-
siz. Tek bir soru var bu durumda sorulacak."

"Ne?"

"O da sana âşık mı?"

Beliz gülümsedi.

"Evet anne, âşık. Ama sorunumuz var."

"Ne gibi bir sorun?"

Başı önde bir süre annesinin koynuna saklanan Beliz sonunda başını kaldırdı.

"Yargılama ama. Önder'in bir oğlu var, Gurur. Beş yaşında. Şeker mi şeker... Önder boşanmış. Zaten sadece kadın hamile diye evlenmiş ve kadına da âşık falan değilmiş. Önder benim üniversiteden hocamdı. Ben..."

"Hani yıllardır âşık olduğun."

Beliz annesine baktı şaşkınca, konuşamadı.

"Neden bakıyorsun öyle şaşkın kızım? Anneler her şeyi bilir, bunu daha öğrenemedin mi?"

"Ah annem ya... Seni çok seviyorum."

"Ben de meleğim. Evet devam et."

"İşte, o zamanlar ama bir şey yoktu anne valla bak, evli sanıyordum kaçıyordum zaten. Sonra işte beni fakültenin gönderdiler ya bu iş için. Gittim baktım, Önder. Sonra da işte, zaten boşanmış olduğunu öğrendim ve... O da bana âşıkmuş anne ve evli diye gözümüne bile bakmıyormuş. Ben de beni fark etmiyor sanıyordum."

Yeliz gülümsedi.

"Bebeğim bu güzel bir şey. Yıllardır karşılıksız olan aşkına karşılık bulman. Ama baban?"

Beliz ağlamaklı bir sesle konuştu.

"Anne babam neden kızsın? Boşanmış olması kötü

mü? Hem Gurur'u bir görsen... Öyle muazzam bir çocuk ki... Babam buna karşı çıkar mı?"

"Kızım, bekâr bir çocuk bile olsaydı babanı tahmin et. Asla kolay olmayacak, bir de yaşı büyük olunca... Yoksa oğlu sorun değil. Ya da boşanmış olması."

Beliz heyecanla kalktı.

"Ama anne, yaşı büyük değil ki. Otuz yaşında."

"Aa, o yaşı üniversitede hocamıymış?"

"Evet annem. Zaten okuldan hemen sonra yüksek lisans yapmış ve okulda kalmış."

Yeliz kısacık bir an düşünüp sonra kızına baktı.

"Bebeğim, bu konu çok ciddi bir konu. Sen daha hayata yeni karışırken, beş yaşındaki bir çocuğa annelik yapabilecek misin? Sonuçta babana bu konuyu açmak istediğine göre ciddi bir ilişki içindesin."

"Yaparım. Hatta yapıyorum bile. Gurur asla yük olacak bir çocuk değil. Sevmeye o kadar aç ki... Anne ne olur babamı ikna edelim. Yalvarırım."

Yeliz kaşlarını çatıp düşündü.

"Tatlım tek baban da değil ki. Dayıların, kuzenlerin. Ama bulacağız elbette yolunu."

Beliz annesine sımsıkı sarıldı ve teşekkür edip odasına çıktı. Telefonu titreyince mesaj geldiğini gördü. Açtı.

"Sensiz bu ev nasıl da boş... Ne güzel doldurmuşsun varlığını içimize. Biz iki adam seni çok özledik küçüğüm."

Beliz gülümseyerek cevap verdi.

"Siz iki adam... Her şeyimsiniz. Sizi çok seviyorum ve kollarım sız, en az o ev kadar boş."

A 8 0

Bir ara kadınlar salonda kahve içerken adamlar teras-
ta bütün içmeye çıkmışlardı. Jamir babasının övgü dolu
sözlerini dinliyordu. Doğru bir seçim yaptığından dola-
yı kutluyordu oğlunu. O sırada Jamir'in telefonu çaldı.

"Alo?"

"Bana tek kelime etme. Sadece seninle yarın nerede
görüşebiliriz söyle."

Buğra'nın sesini duyan Jamir, hemen Türkçe konuş-
maya geçti.

"Neredesin?"

"Abi ben havaalanındayım. İlk uçakla geliyorum.
Yarın bana bir yer söyle buluşalım yoksa gelir o ülkeyi
ayağa kaldırıyorum."

Jamir sırıttı.

"Yavaş ol bakalım, neyi ayağa kaldırıyorsun."

Buğra hırladı resmen.

"Abi benim şakam yok."

Buğra'nın çaresizlikten kaynaklı öfkesini fark eden
Jamir ciddileşerek devam etti.

"Tamam. Sen yarın taksiye Al Qurhah şirketine gö-
tür de. Ben kapıya talimat vereceğim. Gelmeden önce
de ara, şirkete geçeyim."

"Tamam. Sonunda mantıklı biri ile diyaloga girdim."

"Uzatma hadi. Hayırlı yolculuklar."

Telefonu kapayan Jamir, babası ile göz göze gelince
başını salladı gülümseyerek ve içeri girdi. Lal ile anne-
si derin bir sohbette, Lalin ve Henna da bir köşede fı-
sıldaşıp kıkırdamakla meşgullerdi. Lal'e doğru yaklaştı.

"Meleğim, bahçede dolaşmak ister misin? Hava çok
güzel..."

Lal gülümseyerek ayağa kalkmadan önce Saree
Hanım'a baktı. Kadın başını sallayıp tebessümle izin
verdiğini belirtti.

Bahçeye çıktıklarında bir süre el ele dolaştılar ve sar-
maşıkla kaplanmış kameriye'nin altına gelip oturdular.
Bahçede çeşitli çiçeklerin kokusu birbirine karışmış ve
baş döndürücü hoş bir kokuyla gecenin içinde yayılı-
yordu. Lal başını kaldırıp yıldızlara bakarken fısıldadı.
"Ülken... Aşık olacağın kadar var. Büyüleyici res-
men."

Jamir gözlerini kız dan ayırmadan mırıldandı.

"Senin kadar büyüleyici olamaz hiçbir şey."

Lal elini uzatıp adamın yanağına dokundu. Sakalı-
nın üstünde parmaklarını dolaştırdı.

"Seni öyle çok seviyorum ki... Aileni de çok sevdim."

"Meleğim, çöl ahum..."

Jamir kızın dudaklarına eğilip telaşsız bir şekilde
öptü. Sonra başını hafifçe geri çekip kızı kollarına aldı.

"Bebğim sırası mı değil mi bilmiyorum ama bir şey
söylemem lazım."

"Söyle birtanem."

"Bak sakın düşünelim ama tamam mı?"

Lal endişeyle Jamir'e baktı.

"Aşkım beni korkutmasana. Ne oldu?"

"Yok korkma. Buğra aradı. Yarın burada olacak."

Lal yerinde diklendi.

"Nasıl ya! Neden geliyormuş?"

"Lalin ile görüşmeye."

Lal iyice hoplamıştı.

"Nereden öğrenmiş ki bu sersem?"

"Bilmiyorum birtanem. Ama yarın öğreniriz."

"Görüşmeyeceğiz."

Jamir derin bir nefes aldı.

"Bak meleğim. Buğra umurumda değil. Ne kadar acı
çekiyor. Nedir ne değildir. Ama Lalin... Sen söyledin

eski gibi değil diye. Belli ki içinde çözemedikleri var. Kenseve bir şey söylemiyor. Çatırından ve kızgınlıktan Buğra ile de konuşmuyor. Sence kardeşine bu sıkıntısını çözmesi için yardım etmemiz gerekmez mi? Bakalım konuşsular. Ya öyle ya böyle bir sonuca varırlar. İkisi de inatlarından dolayı bu halde zaten. Ha güzelim. Ne dersin. En azından sen de gel benimle varın bakalım ne diyecek.

Lal lamir konuştuğu kaşlarını çatı. Evet, Lalin eski si gibi değildi. Bu belliydi.

"Tamam. Ama içime sinmezse Lalin'i görmeden çekip gider."

"Tamam meleşim. Ben de öyle düşündüm zaten."

Birkaç dakika daha yıldızları ve birbirlerini izledikten sonra içeri geçtiler. Akşam keyifle geçmişti. Yatma saatinde herkes birbirini öpüp rahat uykular diledi ve odalarına çekildiler.

O kadar büyük bir evdi ki Lal ve Lalin'e bile ayrı oda düşmüştü. Lalin odaya girince şaşkınlığını engelleyemedi. Aşağısı ne kadar şatafatlı ise bu oda da o kadar modern ve sadeydi. Huzur veriyordu resmen. Güneş sarısı ve kırık beyazın hâkim olduğu odada bir duvar boydan boya camdı. Ve yatak... Resmen on kişilik dense abartı olmazdı, belki birazcık... Kendini yatağın üstüne attı ve içindeki sıkıntıyı maskesinden kurtardı.

Kendisine çok kızgındı. O adamı çıkaramayan aklına kızgındı... Rüyalarında o adamı isteyen, arzulayan, tatmin olan bedenine kızgındı... Öpüşlerini özleyen tenine, dudaklarına kızgındı... Gülümsemesini arayan gözlerine kızgındı. Onu özleyen kalbine kızgındı...Kısacası onunla alakalı her şeye kızgındı ve bu kızgınlık onu, nasıl kurtulacağını bilemediği bir yangına sürüklüyordu.

Lal odasının içinde bulunan banyodan çıktığında üstünde sadece bir havlu vardı. Giyeceklerini yatağın üstünden alırken kapısı çalındı hafifçe. Lalin diye düşündü, gülümsedi. Günün dedikodusunu yapmadan uyuyamamıştı tabi cadı.

"Gel bebeğim gel."

Arkasını dönüp üstündeki havluyu çıkarırken kapının açılıp kapanma sesini duydu. Külotu üstüne giydi. Sutyenle uyumayı sevmediği için atletine yöneldi. Eline alıp gülen suratla Lalin'e döndüğünde olduğu yerde kaldı. Karşısında Lalin değil Jamir vardı. Gözleri olabildiğinden fazla kararmış, çene kasları gergin, kızın vücudunu süzüyordu.

Jamir böyle bir manzara beklememişti. Birden onu öyle görünce... Aklında ne varsa yok olmuştu. Bu kadının tenine dokunmalıydı. İlaç gibi, deva gibi ihtiyacı vardı.

"Ben... Lalin sandım..."

Jamir sesini çıkarmadı, çıkaramadı. Yavaş adımlarla kıza yaklaştı. Lal gözlerini büyüterek izledi adamı. Giyinmeliydi öyle değil mi? Ama kolunu kaldıracak, kaçacak hali yoktu.

Jamir iyice sokuldu. Kolları iki yanında, elleri yumruk halindeydi. Eğildi yavaş yavaş. Lal başını kaldırdı. Vücutları dokunmadan dudakları birleşti. Sarılmaktan bile korkarak öpüştiler. Bir süre sonra Jamir geri çekildi ve üstündeki tişörtü çıkardı. Lal endişeyle ve beklentiyle adamı izledi. Bir yanı bu adamı isterken diğer yanı korkuyordu. Jamir bir çırpıda şortunuda çıkardı. Karşısında sadece siyah boxerla kalmıştı.

Hiçbir şey demeden kızı kucağına aldı. Yatağın ör-

tüsünü Lal'in bacaklarını tutan eliyle açtı ve kızı yatırdı. Lal itiraz edecek gibi olduğu an eğilip dudaklarına kapandı. Sesi yok, bakışları sözdü. Lal yanına uzanan adama döndü. Jamir yeniden dudaklarına kavuştu. Dili ağzının içini istila ederken elleri vücudunun her noktasında gezindi. Sirtından tutup kendine bastırıldığı katinın meme uçlarını çıplak göğsünde hissedince, hele de sertleşmiş hallerini, genizden bir inlemeyle iyice saldırdı kızın ağzına. Dişleri bile birbirine sürtünürcesine ağızlarında eridiler.

Ardından derin bir nefes alan Jamir geri çekildi.

"Şimdi durmazsak, asla duramam ve ben... Seni gerdek odamızda almak istiyorum. Benim ismini aldığın gün, senin bedenini alacağım. Sana bedenimi vereceğim. Şimdi sadece hissetmeme izin ver. Sadece dokunmama izin ver."

Lal sadece başını salladı. İçi rahatlamıştı. Birlikte çıplak tenlerinin dokunmalarıyla, parmaklarının birbirlerinin vücudundaki keşifleri ile uykuya daldılar. Lal ne zaman uyansa, Jamir'in onu okşadığını hissetti veya Jamir ne zaman dokunsa, Lal o zaman uyanıyordu bilinmez... Ama günün ilk ışıklarına kadar birbirlerinin kokularında, terlerinde huzurun, aşkın doyumuna ulaştılar.

Sabah uyandığında Lal odada yalnızdı ve yastık ucunda not gördü.

"Sana evlilik teklifi yapmadan evlenmeye mecbur kalmaman için güne uyanırken, güneşimden ayrılmak zorunda kaldım Beni affet. Aşağıda seni bekliyorum olacağım."

JAQ Aşkın

Lal büyük bir keyifle merdivenleri indi. Sevdiği

adam sesi duymuş olacak ki gözleri ıslıl ıslıl onu bekli-
yordu merdivenin dibinde. Hayat bu adamla güzeldi...

“Bak Jamir. Dediğim gibi. Lütfen ikna olmadan buluşmalarını sağlamayalım.”

“Tamam meleğim. Aynı fikirdeyim seninle.”

Sabah kahvaltılarını yaparlarken Buğra aramış havaalanından taksiye bindiğini söylemişti. Jamir hemen şirketi arayıp bilgi vermiş masaya döndüğünde ise istese elde edemeyeceği bir güzellikle karşılaşmıştı. Said Lalin ve Henna’yı şehri dolaşmaya götürecekti. Bu arada Jamir ve Lal de ayrı özel zaman geçirirlerdi. Bu fikir kesinlikle fırlama ve şapşal kuzenden çıkmıştı ama Jamir’in işine geldiği için şimdilik sesini çıkarmadı ancak yanlarına Adiy’i katmayıda ihmal etmedi.

Şimdi sevdiğiyle kendi aracında şirkete doğru gidiyordu. Geldiklerinde arabadan inip şirkete yöneldiler. Kendi katına çıktıklarında Buğra’yı kafası ellerinin arasında, dirsekleri dizine dayanmış otururken buldular. Başını kaldıran Buğra, Lal’i görünce bir an paniklemiş, gözlerine baktığı anda da yüzünü anlaması zor bir ifade kaplamıştı. Hüzün? Hayal kırıklığı?

“Hoş geldin Buğra.”

“Hoş bulduk Jamir. Lal.”

“Hoş geldin bakalım Buğra Efendi.”

Jamir odasının kapısını açtı.

“Hadi, içeri geçelim.”

Birlikte içeri geçip devasa boyuttaki odanın bir köşesine konulmuş rahat koltuk grubuna gömülmüşlerdi. Jamir içeriye kahve istemiş, Lal’in yanına oturmuştu.

Buğra yine dirseklerini dizine dayamış ellerini ovuşturuyordu. Sol ayağı takip edilemez şekilde titrerken Lal bu adamın tuhaf halini izliyordu. Sonunda Buğra başını kaldırdı ve ikisine baktı.

"Zor durumdayım millet ve yardımınız lazım."

Jamir iyice yaslandı geri.

"Şehri birbirine katacağını söyledin. Yardım etmeme ihtimalimiz var mı?"

"Yok, Jamir. Ya sizinle ya sizensiz... Ama o köstebeği bulup çıkarmazsam adam değilim."

Lal adama bakarken yüzünde hiçbir taviz yoktu.

"Nasıl anladın. Kim söyledi?"

Soruyu anlayan Buğra, Lal'e baktı.

"Size gittim."

"Ne?"

Lal resmen zıplamıştı.

"Evet. Size gittim. Annen vardı evde bir tek. Beni görünce sevindi. Hal hatır sorduk ben de buralardaydım ve uğrayayım dedim, diye saçma bir yalan salladım. Ama annen inandı sanırım. Sonra da bana sizin Dubai'ye gittiğinizi söyledi. Benden kaçmak için buraya geldiğini anlamamak salaklıktı ve ben de oradan hava alanına geçtim."

Lal kaşlarını çatı.

"Annem asla böyle bir uydurma bahaneye inanmaz. Ama farklı yorumlamıştır."

"Nasıl aşkım?"

"Yani bebeğim, annem bu serserinin kızını görmek için bahane yarattığını düşünmüştür."

Buğra Lal'e kaşları çatık baktı.

"Lal. İşi zorlaştırma. Görmüyor musun uğraşıyorum. Ben bu kadar çabalarken senin... Lalin nerede? Ne yapıyor? Hiçbir çabası yok değil mi?"

Jamir sordu.

"Ne için çabalıyorsun Buğra?"

"Bilmiyorum. Bunun için de bana kızamazsınız. Lalin'le konuşmadan da bilemem bunu. Ama biliyorum ki onu görüp konuşmazsam benim için yaşam böyle as-
kıda kalacak. Benim için ne düşündüğünü bile bilmi-
yorken size onu kendim için ikna edeceğim diyemem.
Ama çözülmesi gereken bu sorun da ortada durdukça,
var olan şansımız varsa bile, yok olacak."

Buğra susup bekledi. Kimseden ses gelmeyince aya-
ğa kalktı. Camın önüne geçip sırtını döndü. Parmakları
kısa kesilmiş saçlarında dolandı.

"Aklımı hiçbir şeye veremiyorum. Sadece... Yani ak-
lıma gelen şeyler her şey... İlk tanıştığımız andan son
ana kadar. Yaptıkları, sözleri, saçmalıkları..." Gözlerini
kapayıp sıkıntılı bir nefes aldıktan sonra daha kısık bir
tonla devam etti. "Dudakları, gözleri, kokusu..."

Arkasını dönüp kendine bakan iki göze dikti gözle-
rini.

"Ben gemileri yaktım çocuklar. Bana o kızla konu-
şmadan nefes almak yok. Kendimi bile tanıyamıyorum.
Neden böyleyim, neden arkamı dönüp gidemiyorum,
neden bana söylediği o sözler zaman geçtikçe koyuyor,
öfkemi tetikliyor bilmiyorum."

Lal kaşları havada sordu.

"Söyledikleri."

"Evet. Benden sonra hayatına girecek erkeklere dair
salakça kurulan cümleler. O adamları hayal ediyorum
her gece ve her gece bir katliam yapıyorum ben."

Jamir sırttmaya başlayınca Lal de kıkırdadı. Sonra
kendilerine öfkeyle bakan adamı görüp toparlanmaya
çalıştılar. Jamir ayağa kalktı birden.

“Ne planlıyorsun?”

“Eğer Türkiye’de olsaydık her şeyi ayarlamıştım. Dağa kaçıracaktım onu. Ama burada. Bilmiyorum. Sizin yardımınız şart.”

Jamir bir müddet düşünüp Lal’e baktı. Lal başını sallayınca planını anlattı.

“Benim çöldeki en büyük vahada çadırım var. Bakma çadır dediğime, sizlerin yazlık diye tabir ettiğiniz şey. Yarın bir safari düzenleyeceğim ve sen sana tahsis edeceğim arabayla çıkış noktamıza geleceksin. Artık orada kızı ikna mı edersin, kaçırır mısın sana kalmış. Şoför biliyor yeri. Sizi oraya götürür. Ama Lalin soracak olursa biz bilmiyoruz, senin burada olan arkadaşın ayarladı. Hani şu arada bir burada safariye çıktığın... Sen onu kaçırırken biz de yalandan panik yapacağız ama seni engelleyen bir şey olmayacak.”

Buğra sırtınca Lal gözlerini devirdi.

“Lalin beni gebertecek.”

Jamir’in sırtıttığını görünce ters bir bakış attı adama.

“Sırt sırt, seni de gebertecek.”

Jamir’in yüzünü ekşitmesiyle bu sefer de Buğra ve Lal gülmeye başladılar. Yapılan planın gazıyla birkaç saat zaman geçirdikten sonra Jamir Buğra’yı bir otele yerleştirdi ve eve döndüler.

Akşam yemeğinden sonra birlikte sohbetler edildi ve Said Lalin’i motorunu görmesi için garaja gitmeye ikna etmeye çalıştı.

“Lalin ne olur bir görsen.”

“Bi’düş yakamdan Said. Görsem ne olacak? Sanki motor görmedim.”

Henna Lalin’in koluna girdi.

“Valla kuzen sen git motorunla aşk yaşa, biz benim odama çıkacağız. Lal geliyor musun bebeğim?”

Lal sırtarak izlerken Jamir söze girdi.

"Hayır. Lal ile işim var."

Bu çıkış tüm gözleri onlara çevirdi ve imalı şekilde gülen Henna, Lalin ile salondan çıktı. Jamir Lal'i kolundan tutup kaldırdı. Büyükler bahçede sohbet ediyorlardı.

"Gelsene."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sen benim odamı görmedin değil mi?"

Lal gülümsedi.

"Oda işte aşkım. Dört duvar bir taban bir tavan."

Jamir sırttı.

"Ama içinde sakladıkları önemli... Gel hadi."

El ele merdivenleri çıktılar. Lal üçüncü kata yöneldiklerini görünce şaşırdı.

"Senin odan üst katta mı?"

"Evet. Oda değil. Daire."

Üst kata çıktıklarında Lal gözlerine inanamadı. Resmen bir daire vardı burada. Salonu, yatak odası, banyosu. Ayrı bir dünyaydı. Aşağıdan bağımsız. Jamir kızın haline gülümsedi ve onu elinden tutarak camın önündeki sedire yönlendirdi. Bu yükseklikten bahçe ve havuz ayaklarının altında, yıldızlar ise... O an daha büyük bir şok yaşadı. Tavan yoktu... Tamamen camla kaplıydı. Yıldızlar sanki üstlerini örtmüştü. Gözlerini Jamir'e döndürdüğünde adamın bakışlarındaki mutluluğu gördü. Kendi beğenisi yüzünden mutlu olan adam ıslı ıslıldı.

"Bekle."

Jamir kızı orada bırakıp yatak odasında gözden kayboldu. Birkaç saniye içinde de geri geldi. Lal hâlâ anlamaya çalışıyordu. Bu telaş nedendi?

Kızın yanına gelip önünde yere çöktü. İki dizinin üstündeydi. Yüzleri birbirine yakın. Jamir kızın elini avuçlarına aldı.

“Biliyorsun. Sensiz hayat yok. Sensiz dünya yok. Sensiz ölüm bile yok. Bana kalbini verdin, gülümsemi ni verdin. Sesini verdin.”

Kızı öpmek için kısacık bir ara verdi ve sonra devam etti.

“Nefesini verdin, tadını verdin ve bunların hepsi sadece bana ait. Çöl ahum, siyah meleğim. Kadını m. Bana ait ol. Tamamen. Sonsuza kadar. Bırak çocuklarının babası olayım.”

Elini karnına götürdü.

“Bırak bu kutsal yerde benim çocuklarım büyüsün.”

Diğer elini kendi kalbine götürürken, “Burada hep varsın,” diye fısıldadı.

Sonra Lal’in eline uzandı ve avcunu açıp yüzük parmağının üstüne bir öpücük kondurdu.

“Bırak burada ben olayım. Adım adın olsun, varlığım yoluna heba olsun. Benden başka bir şeyim yok bu bolluk içinde, sana değer, sana layık. Bırak bu beden ruhu ile senin olsun.”

Lal’in gözlerindeki yaşları parmaklarıyla silerken sesindeki duygu genç kadının ruhunu Arşa kadar çıkardı.

“Bırak bu yaşları ömür boyu ben sileyim, benim için aksınlar. Mutluluktan. Acılarına bile ben sahip olayım. Mutluluklarım senin olsun. Lal... Karım ol. Kadını m ol. Beni sahiplen. Sahibim ol.”

Lal dudaklarından kopan hıçkırıkla gözünü adamdan alamadığı için Jamir’in önüne uzattığı kutuyu son anda gördü. Bu güne kadar gördüğü en güzel yüzüktü. Hoş hiç olmasa ne olacaktı ki...

"Cevap ver meleğim."

Sesini kendi bile duymazken adamın duyması mümkün müydü?

"Olurum. Tüm istediklerini istiyorum Jamir."

Jamir gülümseyerek kızın alnını öptü ve yüzüğü alıp parmağına taktı.

"Namusumsun. Kadınımsın. Bundan sonra ömrüm sana hizmet etmekle geçecek."

"Benimsin."

"Seninim."

Ertesi sabah Lalin'in homurtusu evin duvarlarında
çınladı.

"Bu saatte kalkmak zorundamıydık?"

"Evet sultanım. Safari dediğin erkenden gidilen bir
organizasyondur."

Henna sırttı Said'e.

"Said. Bunlar ne enteresan laflar böyle."

"Bozmasana beni. Ben hep böyle orijinal bir ada-
mım."

Lalin sırttı.

"Ona ne şüphe."

Kapının önünde gülüşürlerken merdivenlerden Ja-
mir ve Lal el ele indiler. Lalin yüzünü buruşturdu.

"Ay bunların bu halleri de beni öldürüyor he. Mıç
mıç."

"Mıç mıç?"

Said'in bu sorusuna gözünü deviren Lalin bıkkınlık-
la cevap verdi.

"Anlamazsın Said, anlasan da uygulayamazsın. Zor-
lama."

"Olur sultanım. Siz hakikaten ayrınsınız ya. Ama sen
at gibisin. Güzel."

Lalin şaşkınlık ve birazda sinirle baktı Said'e. Gülse
mi kızsı mı?

"At gibi mi? Sen iyi bir şey mi dedin şimdi?"

Said telaşla ellerini savurarak konuşmaya başladı.

"Vallahi billahi iyi bir şey dedim. "

Jamir ve Lal'in gelmesiyle çıkıp araçlara doğru yol

aldılar. Yol boyunca Said'in sözsöz salaklığı sınır tanı-
mıyor ama suratındaki sevimli ifade de Lalin'i uzun za-
mandır eğlenmediği kadar eğlendiriyordu.

Bir ara Lal kızlara parmağındaki yüzüğü gösterdi.
Henna çığlık atıp sevinirken, Lalin de yüzünü buruş-
turdu. Fransızca konuşmayı unutup Türkçe saydırma-
ya başladı.

"Lan oha be, bu ne kızım kafam kadar. Ne görgüsüz-
sünüz ya, neyinize yetmedi minik bir tekaş."

Jamir sırtıtarak baktı Lalin'e.

"Kıskanınca pek bir güzel oluyorsun baldız."

"Hahaytt... Ne kıskancam bee, tek taşıma kendim
alırım, parmağıma kendim takarım bir kere."

Türkçe geçen bu kısa konuşmayı anlamayan Said,
Lalin'in yüzüğü kıskandığını düşünmüş olacak ki he-
men eline uzanıp parmaklarını öpmeye başladı.

"Ben sana alırım sultanım."

Lalin hâlâ Türkçe saydırmaya devam ediyordu. Bu
adamın kendi dilini anlamadığı kesindi çünkü. Ama
Lalin'in vücut dilinin o an lisana ihtiyacı yoktu.

"He Said he. He paşam he... Ve imdat. S.O.S veriyö-
rum, sesimi duyan bu herifi üç kere vursun. Dikkatinizi
çekerim, herife demedim, herifi dedim."

Kahkahalar arabayı inletirken yollarına devam et-
tiler. Safarinin başlangıç noktasına geldiklerinde, beş
tane arazi aracı ve onları dolduracak kadar da kalaba-
lık insan gördüler. Acemi grupların aracına rehberler
binerken bizimkiler kendi araçlarına doğru yönelmişti.

Tam o sırada Lalin koluna bir elin değdiğini hissetti
ve döndüğünde başı arap sargısı ile sarılmış, yüzü peçe
şeklinde kapatılmış bir adam gördü. Tam seçemedi ve
önemsemedi de. Yanındaki kalabalıktan sıyrılıp bine-

cekleri aracın kapısını açarken yanına bir aracın daha yaklaştığını gördü ve Said'in gürlemesini duydu. Aracın içindekine Arapça bir şeyler söylüyordu. Önemsememeye çalışsa da içine tuhaf bir his çökmüştü.

Sonra o kalabalıkta ne olduğunu anlayamadan belinden tutulup kaldırıldığını hissetti ve çığlık attı. Karışmada insanlar nereden geldiğini çözmeye çalıştıkları sesin sahibini ararken Lalin sert bir şekilde bir araca bindirildiğini fark etti ve korku tüm ciğerlerini sardı. Kendisini tutan adamı, arkasından sarıldığı için görmüyor ve tepiniyordu.

"Bıraksana beni lanet olası... Ah, hayvan mısın? Barbar. Of Jamir! Said!"

"Said kim?"

Kulağının dibinde duyduğu boğuk sesle birden dondu kaldı Lalin. Bu sesi nerede olsa tanırdı. Gözleri dalgınlıkla geriye bakmaya çalışırken Jamir ve Lal'i gördü. İkisi de paniklemiş halde araca yaklaşmaya çalışıyordu. Lalin o an içindeki buzları kırıp olabildiğince tepindi.

"Bırak beni öküz. Hayvan. Donatılmamış aygır. Lal! Buğra şerefsizi için suç duyurusunda bulun."

Buğra başındaki türbanı çekip çıkarmış Jamir'e seslenmişti.

"Endişe etmeyin. Benimle güvende, başka yolum yoktu."

Buğra'nın sözü bittiği an araba çalışıp yola koyuldu. Lalin hâlâ arkasından sarılmış kollarını tutan adamın kucağında tepiniyordu.

Jamir arabanın peşinden bakarken içinden sırttı. Lalin hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Lal sevdiği adamın yanına geldi.

"İyi bir şey mi yaptık Buğra'ya güvenmekle?"

Jamir kızın bedenini sardı.
"Birtanem bakışlarını görmedin mi adamın... Dua
ette Lalin onu yemesin çiğ çiğ."
Lal de bunun için içinden dua ederek gülümsedi.

A & O

"Hayvan öküz. Pis dağ ayısı... Yok, o olmaz. Çöl aslanı. Ay buda olmaz. Aslan senin için çok asil. Çöl sırtlanı. Hah işte bu... Sersem. Bırak!"
Buğra kollarını iyice sıkmış, kızı da resmen kucağına oturtmuştu. Sırtı göğsüne dayalı, kolları bedenine sarı-
lı...

"Bak nereye gittiğimizi söyle bari. Neden gittiğimizi söyle. Tamam, konuşmak istiyorsan, oturup konuşuruz. Dön hadi, buralarda iyi bir pastane biliyorum."

Adamdan yine ses çıkmayınca Lalin hırladı.

"Ah! Canım acıyor, çabuk morarır tenim, azıcık bırak barri. Bir yere kaçamam."

Bu söz üstüne Buğra kollarını gevşetmiş ve Lalin hemen kenara çekilmişti. O an göz göze geldiler. Lalin titredi. Buğra burun kanatlarını şişirerek derin bir nefes çekti içine. Aralarında uzayan sessizlik sonrasında sinirle kafasını silkeleyerek adamdan ters yöne çeviren Lalin o an duygularının birbirine ciddi şekilde savaş açtığını fark etti. Bir tarafı onun için buralara gelmiş bir adamı ayakta alkışlarken, diğer tarafı yere yatırmış üstünde fırıncı küreği kırıyordu.

Nereye gittiklerinden habersiz çölde uzun süre yol aldılar. Sıcak resmen can acıtacak gibiydi. Lalin terleri sırtında, göğüs arasında hissediyordu. Ve de bu adamın varlığını yanı başında...

Kızın sinirli profiline baktı Buğra.

cekleri aracın kapısını açarken yanına bir aracın daha yaklaştığını gördü ve Said'in gürlemesini duydu. Aracın içindekine Arapça bir şeyler söylüyordu. Önemsememeye çalışsa da içine tuhaf bir his çökmüştü.

Sonra o kalabalıkta ne olduğunu anlayamadan belinden tutulup kaldırıldığını hissetti ve çığlık attı. Karışmada insanlar nereden geldiğini çözmeye çalıştıkları sesin sahibini ararken Lalin sert bir şekilde bir araca bindirildiğini fark etti ve korku tüm ciğerlerini sardı. Kendisini tutan adamı, arkasından sarıldığı için görmüyor ve tepiniyordu.

"Bıraksana beni lanet olası... Ah, hayvan mısın? Barbar. Of Jamir! Said!"

"Said kim?"

Kulağının dibinde duyduğu boğuk sesle birden dondu kaldı Lalin. Bu sesi nerede olsa tanırdı. Gözleri dalgınlıkla geriye bakmaya çalışırken Jamir ve Lal'i gördü. İkisi de paniklemiş halde araca yaklaşmaya çalışıyordu. Lalin o an içindeki buzları kırıp olabildiğince tepindi.

"Bırak beni öküz. Hayvan. Donatılmamış aygır. Lal! Buğra şerefsizi için suç duyurusunda bulun."

Buğra başındaki türbanı çekip çıkarmış Jamir'e seslenmişti.

"Endişe etmeyin. Benimle güvende, başka yolum yoktu."

Buğra'nın sözü bittiği an araba çalışıp yola koyuldu. Lalin hâlâ arkasından sarılmış kollarını tutan adamın kucağında tepiniyordu.

Jamir arabanın peşinden bakarken içinden sırtıttı. Lalin hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Lal sevdiği adamın yanına geldi.

"İyi bir şey mi yaptık Buğra'ya güvenmekle?"

Jamir kızın bedenini sardı.
"Birtanem bakışlarını görmedin mi adamın... Dua
ette Lalin onu yemesin çiğ çiğ."
Lal de bunun için içinden dua ederek gülümsedi.

~*~

"Hayvan öküz. Pis dağ ayısı... Yok, o olmaz. Çöl as-
lanı. Ay buda olmaz. Aslan senin için çok asil. Çöl sırt-
lanı. Hah işte bu... Sersem. Bırak!"

Buğra kollarını iyice sıkmış, kızı da resmen kucağına
oturtmuştu. Sırtı göğsüne dayalı, kolları bedenine sarı-
lı...

"Bak nereye gittiğimizi söyle bari. Neden gittiğimizi
söyle. Tamam, konuşmak istiyorsan, oturup konuşuruz.
Dön hadi, buralarda iyi bir pastane biliyorum."

Adamdan yine ses çıkmayınca Lalin hurladı.

"Ah! Canım acıyor, çabuk morarır tenim, azıcık bırak
barri. Bir yere kaçamam."

Bu söz üstüne Buğra kollarını gevşetmiş ve Lalin
hemen kenara çekilmişti. O an göz göze geldiler. Lalin
titredi. Buğra burun kanatlarını şişirerek derin bir ne-
fes çekti içine. Aralarında uzayan sessizlik sonrasında
sinirle kafasını silkeleyerek adamdan ters yöne çeviren
Lalin o an duygularının birbirine ciddi şekilde savaş aç-
tığını fark etti. Bir tarafı onun için buralara gelmiş bir
adamı ayakta alkışlarken, diğer tarafı yere yatırmış üs-
tünde fırıncı küreği kırıyordu.

Nereye gittiklerinden habersiz çölde uzun süre yol
aldılar. Sıcak resmen can acıtacak gibiydi. Lalin terleri
sırtında, göğüs arasında hissediyordu. Ve de bu adamın
varlığını yanı başında...

Kızın sinirli profiline baktı Buğra.

Burnuna, dudaklarına, minik çenesine... Saçlarını şapkanın altına sıkıştırmıştı. Ne büyük bir günah...

Uzanıp bir çekmeyle şapkayı çıkardı. Anında saçları omuzlarına dağıldı ve o anda Lalin sinirle bağırdı.

"Ne yapıyorsun be, ver onu."

"Saçlarını kapatma."

"Salak, romantik olacak zamanı buldun. Başıma güneş geçecek, saçlar enseme pişirecek. Keyfimden takmadım ben onu."

Kızın bu halde bile böylesine diklenmesi, ateşiyle çöl sıcaklığını bile kıskandırması Buğra da gülme isteği yaratmıştı ama bunu yapmayacak kadar can sağlığına önem veriyordu.

"Gel buraya."

"Ne?"

"Lalin, attırma tepemi gel buraya."

Kızı belinden tuttuğu gibi kendisine yasladı. Saçlarını parmaklarıyla taradı ve topladı. O arada Lalin'in bu temasla tüm dengesini bozduğundan habersizdi.

"Tak şimdi şapkanı."

"Ay ne lütuf. Varya sana bu ülke havası yaramamış he. İyice dengesizleştin. Bırak beni."

Eli hâlâ kızın belinde ve kendisine yaslamış halde duran Buğra başını eğip kızın kulağının dibine dudaklarını yasladı.

"Lalin."

Hissettiği nefes aklına hükmetmesini engelliyordu.

"E-efendim."

"Beni hiç düşünmedin mi?"

Lalin gözlerini kapadı ve gözlerinin önüne o gün geldi. Onu sevişi, vücuduna dokunuşu, sonrasında ise o sözleri... Silkelendi. Kendini hışımla çekti. Adamın göz-

lerinin içine baktı.

"Evet, düşündüm. Bana ettiğin laflarla birlikte düşündüm. Başına ekşimediğim için ne kadar mutlu olduğumu düşündüm."

Dişlerini sıktı Buğra.

"Ben de düşündüm. Açılışı yaptığım için ne kadar rahatladığımı. Benden sonra hayatına rahatça sokabileceğin adamları..."

"Ne güzel. Demek ki ikimiz de düşünmüşüz. Bravo bize."

Bu kavga sürerken araba durmuş ve ikisi etrafına bakmaya başlamıştı. Bir anda ikisi de her şeyi unutmuş gibiydi. Aynı anda dudaklarından hayret nidası döküldü.

"Oha!"

Buğra gördüğü manzarayla şok içindeydi. Çöl ortasında bir vaha, ağaçlar, yeşillikler ve bunun üstünde, tek katlı yazlık gibi şirin bir çadır. Bahçede havuz. Belli ki kaynak suyuydu ama dekore edilmişti. Bu zenginlik bu ihtişam kimin başını döndürmezdi ki... Yanındaki kıza baktı. İstese bile bu kıza bunları veremezdi. İkizinin bu yaşantısıyla aşık atmak istersene verecekti ona? Ailesinden ayrıldıktan sonra kendini geçindiren, orta halin üstünde ama yine de bu gösterişin ucundan geçemeyen bir durumu vardı... Birden silkелendi. Lan hiç bunlara önem vermeyen bir adamken neler düşünüyor-du böyle...

Sonra Lalin'in hayret dolu sesini duydu.

"Allah aşkına burası kimin..."

"Arkadaşımın."

"Ne hanzo bir arkadaşın varmış. Abi çadır dediğin çadır gibi olur ya, bu ne abartı..."

"Beğenmedin mi?"

"Ah hayır beğendim. Bir sinema platosu olarak nefis... Ama ben seninle yaptığımız kampı tercih ederim. Neyse çok sıcak bunu burada tartışacak değiliz. Ama varya bu çadırın bir çelik kapısı varsa hiç şaşırırmam."

Sinirli adımlarla çadıra doğru yürüyen kızın arkasından bakarken şaşkınlıkla kısa bir kahkaha attı Buğra. Az önce arabada bu kız resmen onu öldürecekti, o bu kızın boğazına sarılıp boğabilirdi ama şimdi bir çadır için fikir yürütüyorlardı. Nasıl dengesiz bir kişiliklerdi ve birbirlerini bulmuşlardı böyle...

Araba gittikten sonra çadıra yürüyen Buğra, perde kapıyı bağlarından kurtarıp açtı. İçeri girdiğinde ise ikinci şoku geçirdiler. Dışarıyı görmeyen, bu ortamda kendisini asla çöl çadırında hissetmezdi. Lalin ise keskin bir sesle konuştu.

"Yok, kesin senin bu arkadaşın budala. Mal budalası. Ya da kıcının keyfine düşkün."

Buğra içinden tüm bunları Jamir'e anlatırken nasıl keyif alacağını düşündü. Sırıttmasını tuttu. Ve sonra... Yine bakışları birleşti. Birden ikisi de buraya ne için geldiklerini hatırladılar. Lalin öfkeyle geri geri gidip sedire oturdu.

"Ne söyleyeceksen söyle ve burada daha fazla oylanmadan gidelim."

Buğra kızın karşısına gelip bacaklarını açarak ayakta durdu.

"Gidemeyiz."

"Nedenmiş?"

"Araba gitti."

İşte o anda Lalin'in yüz ifadesinden resmen korktu. Lalin ona 'sen çölde bir bedevinin, ben de kutup ayısıyım,' der gibi bakıyordu.

Buğra'nın neredeyse endişelenmesine yol açacak kadar süre sessiz kalan Lalin, sonunda dişlerinin arasından tısladı.

"Gitti mi? Araba mı gitti? Sen salak mısın?"

Cümlesi bittikten sonra da çok kısa sessiz kalan Lalin, genç adam tedbirli bir şekilde başını aşağı yukarı salladığı an hızla çadırın kapısına doğru koştu. Araba falan yoktu. Öfkeyle döndü Buğra'ya.

"Söylesene, bunu hangi akla hizmet yaptın? Telefon çekiyor mu burada? Ya bir şey olursa, ya başımıza bir şey gelirse dağ başında... Yok, vallahi sen delisin."

Lalin panikle sağa sola dolaşırken, Buğra çadırı bölümlere ayıran direklerden birine yaslandı.

"Dağ başımı Lalin?"

"Ha ve ha, ne diyeyim çöl başı mı? Dil alışkanlığı işte."

Cümlesi bitince dışarı çıktı. Buğra arkasından bakarken, aklından 'dil' kelimesini atmaya çalışıyordu, bir yandan da saatine bakıp fısıldadı. "En fazla bir dakika..." ve bir dakika sonra Lalin öfkeyle içeri girdi.

"Cehennem gibi dışarısı... Sen de zebanisisin, değil mi?"

"Lalin, geç otur. Bu sıcak seni yoracak."

"Çok mu dert ediyorsun sanki? Derdin ne senin?"

"Derdim açık değil mi? Sana günlerce ulaşmaya çalıştım. Karabatak gibi battın, çölde çıktın anasını satayım."

Lalin içinde kopan fırtınayı dindirmeye çalıştı. Yorulmuştu. Günlerdir kendisine bile itiraf etmediği üzüntüsü, hayal kırıklığı gün yüzüne çıkacaktı. Bunu istemiyordu. Bu adamın karşısında ağlayamazdı. İşte bu yüzden tek sığındığı öfkesiydi.

Yavaşça yürüyüp sedire oturdu. Adamın gözlerine bakmaktan korkuyordu. Pencere görevi gören açıklıktan bahçeyi izlemeye başladı. Bir süre sessizliğin tadını çıkartarak gözyaşlarını geldiği yere gönderdi, sonra da genç adama bakmadan sordu.

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

Buğra da sedirin diğer ucuna oturdu. Ama o gözlerini kıza dikmişti.

"Size uğradım. Annen söyledi."

Lalin buruk bir şekilde gülümsedi. *Ah canım annem,* diye düşündü.

"Peki, safari işini nasıl öğrendin? Nasıl buldun beni?"

Yalan söyleyecek miydi kıza? Bir şeyleri açıklığa kavuşturacaksa yalansız yapmalıydı bunu. İçinden üçe kadar saydıktan sonra söyledi ve kurtuldu.

"Jamir söyledi."

Lalin birden başını çevirdi ve inanamaz gözlerle baktı, işte o an Buğra kurtulamadığını anlamıştı ama iş işten geçmişti bir kere.

"Jamir mi?"

"Evet. Lal de yanındaydı."

Lalin ihanete uğramış gibi hissetti. Başını önüne eğdi. Ellerini incelerken fevri duygulara kapılmamaya çalıştı. Jamir'i sonuçta çok tanıyamazdı ama ikizi... Eğer o böyle bir şey yaptıysa bunu kesin onun iyiliği için yapmıştı. Ama yine de o saçlarını bir kere yolmak arzusu ağırdı içinde. Bu konuyu sonraya erteledi. Buğra ona Jamir ve Lal ile olan görüşmelerini anlattı. Lal'in nasıl laf soktuğunu söyledi. Bu Lalin'i gülümsetti.

"Sonra da bu planı yaptık ve bu yer de Jamir'in. Aslında bir yerde de ikizinin oluyor. Yani misafir değilsin."

Lalin etrafına baktı, gülümsedi.

"Tam Jamir'e göreymiş. Lal burada rahat eder çünkü kuşına diken veya kum batmasından nefret ediyor."

Buğra kızın etrafı izleyen dalgın gözlerine bakıp gülümsedi. Aslında içinde bir yerler, bu kızı böyle mahsun görmek istemiyordu ama şu anda onu kızdırmak da içinden gelmedi.

"Senin gibi değil."

"Onun gibi değilim."

"Böyle daha iyisin."

"Biliyorum."

Bir süre sessiz kaldılar. Lalin içi sert tabakayla kaplanmış alev topu gibi oturuyordu. Adamın konuşmama-
cağını anlayınca kısık sesle sordu.

"Bunca zaman konuşmak istiyordun. Jamir'in çadırından başka bir şey konuşmayacaksak cidden gitmek istiyorum."

Buğra'nın aklına çadırda kaldıkları gece geldi. İster istemez gülümsedi. Adama bakan Lalin, dudaklarında-
ki gülümsemeyi görünce kaşlarını çattı. Oda aynı anı düşünüyordu çünkü.

"Aklındaki şeyi sil hemen."

"Nereden biliyorsun aklımda ne var?"

"Biliyorum işte."

"Çünkü senin aklına da o zaman geldi. Öyle değil mi?"

Lalin derin bir nefes çekti.

"Bak Buğra. İnan bana seninle dalaşmak, senin kafanı kırmak en büyük zevkim. Ama lütfen, yorgunum. Ne konuşacaksak konuşalım."

Buğra başını sallayıp oturduğu yerde dikleşti. Başını hafif sola döndürüp camdan dışarıyı izlemeye başladı.

“Buraya neden geldik, neden seninle ısrarla konuşmak istiyorum, sonucu nereye varsın istiyorum bilmiyorum. Ama ben aklımdaki düşünceleri sana söylemeden rahat edemeyeceğim Lalin. Kaç gündür yaşamak adına hiçbir gerçeğim kalmadı.”

Burun kanatlarını şişiren adam derin bir nefes sonrası devam etti.

“O gün. Ceza olan tek şey ilk öpücüktü. Ama sen o kadar inatsın ki sözlerin keskin kılıç gibi. Ben o gün ne yaşadysam bunu istediğim için yaşadım. Senin... Senin bakire olduğunu anladığım an...” sıkıntıyla bir soluk alıp parmaklarını saçlarına doladı. O an görmeyi bilen göz, adamın ne kadar acı çektiğini anlardı. Sonra ellerini iki yana açarak sessizce onu dinleyen Lalin’e döndü. “Lalin, o an beynimde adını koyamadığım duygular belirdi. Sen bakireydin, benimdin, ilkin bendim. Ben bunu dile getirirken inan bana ne döküldü dudaklarımdan bilemedim. Sadece yalın bir gerçek vardı ve ben o gerçeği dile getirmiştım.”

Lalin ifadesizce dışarıyı izlemeye devam etti. Buğra’nın sesi ise gittikçe sinirli bir hal almaya başladı.

“Ama... Senin sözlerin. Allah’ım Lalin. Sen benim beynimde anlık oluşan, hoşuma giden, adını koymak istemediğim ne varsa tek cümlele yıktın geçtin. Sonra bana nasıl suçlusun diyorsun?”

Lalin de aynı sinirle döndü adama.

“Demeyeyim mi? Geri zekâlı mısın sen? Bana ilk, ceza diye buna derim, dedikten sonra ne demeliydim? Bir de tutmuş, *sen bakiresin*, diyorsun. Bana ceza veren adama bir de ödül vermiş gibi hissettirdin. Allah aşkına Buğra ne yapacaktım? Benim sözlerim senin canını yaktı da be moron, senin sözlerin beni ne hale getirdi.

Bunu hiç düşündün mü?" Lalin zincirleri kopmuş gibi bağarmaya devam etti. "İlktin, en özel olması gereken kişiydın. Ama sen o muhteşem egonla her şeyi bok ettin. Bir düşünsene, ben orada ne demiş olursam olayım, çek sunmuşum. Hangi kadın istemediği, değer vermediği adama bekâretini verir lan? Ne kadar kızmış olursa olsun. Ne kadar inat etmiş olursa olsun."

Cümlesi bittiğinde Buğra'nın irileşmiş gözlerini gördü ve yanağından akan sıcaklığı hissetti. Ağlıyordu. Ne ara başlamıştı ağlamaya?

Buğra kalkıp kızın yanına geldi. Sarılmak istedi. Lalin geri çekildi. Buğra bir hışımla kolundan tutup kendine çekti.

"Özür dilerim. Her şey için. Yaptığım affedilemez. Haklısın ne demiş olursan ol ben o şekilde davranmamalıydım. Sadece senin için değerli değil, benim için de çok değerliydi o an. Belki de senin vurdumduymazlığın benim canımı bu yüzden yakmıştır. Bana verilen bir hediyeyi, sen bir çırpıda alıp yere attın. Kırdın. Üstüne basıp ezdin. Ben tam sevinecekken sen bu senin değil dedin."

Yüzü adamın göğsüne dayalı duran Lalin sırtındaki iki elin baskısını hissediyordu. Kendi elleri çenesinin altında yumruk olmuş adamın tişörtünü sıkıyordu. Buğra kısık sesle devam etti.

"Biliyorum unutamazsın. Ama artık kaçma olur mu? İkimiz de yanlış yaptık. Benim eşekliğim büyük ama senin keçiliğinin de hakkı yenmemeli."

Lalin tüm ezikliğinin, çaresizliğinin gün yüzüne çıkmasından dolayı çok rahatsızdı. Ne kadar saklarsa saklasın, sonunda bu adama o anki çaresiz kızın tüm

acılarını göstermişti. Belki iyi olmuştu ama bu halde onun yüzünü bir daha görmek istemedi. Yüzünü silerek kendini geri çekti.

"Bak tamam. Konuştuk hallettik. Sorun kalmadı. Sen de ben de... Hatalıydık. Veya ikimizde de hata yoktu. Ama şimdi gidelim n'olur. Araba gitti diye yalan söyledin değil mi?"

Buğra kızın bu kırılgan haline dayanamadı ama o an yapacak bir şey yoktu.

"Söylemedim. Araba cidden gitti ve bizi almaya ancak yarın gelecek."

O an Lalin öfkeyle etrafında döndü. Sinir ve dağılma duygusu birbirine karışmıştı.

"Ne? Bütün gece burada mı duracağız. Allah'ım..."

Buğra hiç bu öfkeden etkilenmemiş gibi kızın ateş saçan gözlerine baktı.

"Lalin."

"Ne var be kör olası?"

"Beni affettin mi?"

Lalin resmen sinir krizi geçirebilirdi. Bu adamı boğazladığı onca hayaller üstüne, şimdi bu çocuk gibi haline bakıp da yüreğinin bir yerlerinde onu affetme duygusunun filizlenmeye başladığını hissetmekte sinirini tetikliyordu. Resmen arafta gibiydi. Derin derin soluk alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Affettim Buğra ama sen ikinci kez özür dilemen için sebep üretiyorsun. Neden bu çöl başında konuştuk sanki? Neden daha medeni bir yerde değil?"

Kızın hâlâ neden burası diye soruyor olması Buğra'yı önce şaşırtsa da sonra o deli öfkesini, o zapt edilmez hâretli kişiliğini devreye soktu. Bu kıza karşı ılıman tepkiler ancak buraya kadardı işte. İnanamıyor gibi ellerini iki yana açtı.

"Ha yani ben tamamen manyağım, sırf renk olsun diye buraya gelmeni bekledim ve burada yaptım bu konuşmayı öyle mi? Kızım senin peşinden koştum, aradım, mesaj attım. O cadoloz ikizini bile kaç kere aradım. Sanki adam da başka çare bırakıyorsunuz..."

Lalin sinirle genç adama bakıp tek kelime etmeden etrafa göz gezdirdi. Tamam, bu adamı affetmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Tamam, içinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Evet, Buğra ondan özür dilerken gerçekten üzgün olduğu ortadaydı. Hatta erdemli bir adam gibi hatanın kendi üstüne düşen kısmını kabullenmişti. Ama şimdi günlerini gecelerini kaplayan bir adamla bir gün ve bir gece yalnız kalacaktı. Özlemeyi bile kendisine yediremiyorken, bu adamla bir geceyi bu ıssız çölde yalnız geçirecek olmanın heyecanını hissetmekte ne oluyordu? Gerçekten o an büyük bir ikilemin içindeydi.

Buğra içindekileri dökene kadar böyle düşünüp hissettiğini ne diyeceğini bilmiyordu. Kelimelerini özgür bırakınca Lalin'le birlikte kendi de bir şeyleri anlamış oldu. O gün bakire olduğunu anladığında kafasında oluşan Lalin'in yerine bambaşka bir kız oturtmuştu. Aldığı cevap bu yüzden kanına dokunmuştu işte. Şimdi rahatı. İçinde kalan bir şey yoktu. Peki ya bundan sonra... Rüyalarında bile bedenini alev içinde bırakan bu kadınla, bu çadırda bir geceyi baş başa geçirecekti. İşte bu gerçekten sıkıntı olabilirdi ama içinde bir yerlerde, bu sıkıntıya çoktan razı olduğunu hissetti. Üstelik bu kızın gözlerinde gördüğü o ikilem ve vazgeçmişliğin yerine öfkeyi tercih ederdi. Bir şeyden emindi ki, bu kızla yaşayan asla sıkılmazdı. Gergin ortamı şenlendirmek ve her şeyi olacağına bırakmak en akıllıcasıydı.

"Lalin."

"Ay ne var?"

Buğra sırtmasını tutmaya çalıştı. Bu kız böyle güzeldi. Ne hanım hanımcık bir prenseslik yakışıyordu ona ne de hüznü gözler.

"Seni affedip affetmediğimi sormayacak mısın?"

Az daha kızdırmanın zararı yoktu. Kızın yüzünün aldığı sahte endişeye kaşları havada baktı.

"Evet ya, nasıl unuttum? Affettin mi beni?"

Buğra sırttı.

"Affettim affettim. Hadi, yine iyisin."

Lalin göğsüne bir tane vurarak çadırın içini keşfe başladı.

"Aman ne büyük lütuf... Rahatladım."

"Biliyorum."

Aslında Lalin gerçekten rahatlamıştı ve o an adama içinden şükranlarını gönderdi. Hem onu o ikilemden kurtarmış hem de en iyi bildiği ve giyindiği kabuğuna sarılmasına izin vermişti.

Karşısındaki perdeyi kaldırdığında mini bir mutfığa geçmişti Lalin. Bu çöl yerinde elektrik olduğunu gösteren buzdolabına şaşkınlıkla bakarken Buğra'nın sesini duydu.

"Jamir bizden önce burayı hazırlamış sanırım. Jeneratörü devreye sokmuş."

O an dikkat etti Lalin. Çadırın içi serindi ve çadırın tavan bağlantı yerlerinde minik ampuller vardı.

"Her şeyi düşünmüş, herife bak."

Buğra gülümsedi ve aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Dağdaki çadırı tercih edeceğin doğru mu?"

Lalin adamın bunu neden sorduğunu anlamamıştı çünkü aklı hâlâ bu gereksiz teknolojik çadırdıydı.

"Elbette. Buna çadır mı denir be? Yerler bile neredeyse beton zemin."

"Bu çadır bildiğin amaçlı bir çadır değil. Buradaki insanlar, çöllere ev kuramıyorlar çünkü buna müsait değil iklim ve doğa. Nasıl bizim yazlık evlerimiz, yayla evlerimiz varsa, aslında burası onun gibi bir yer."

Buzdolabında bulduğu elmaların birini alıp Buğra'ya uzatırken diğerini ısırarak Lalin ağzındaki elmayla konuşmaya çalıştı.

"Biliyoruz herhalde."

Adamın yanından geçip sedire oturdu. Hani şimdi bir sürü cariye çadırın kapısından girse ve ağzına kadar dolu üzüm, incir tabakları alev alsın, kaslı ve çok havalı Buğra ona kölesiymiş gibi hizmet edip, büyük yelpazesini sallasa asla şaşırmayacaktı. Bu hayalle dudaklarında oluşan gülümsemeden habersiz olan Lalin, bu gülümsemeyi saklı bir hayranlıkla izleyen adamdan da habersizdi.

“Diyorum ki bu gün piknik yapsak. Ne dersiniz?”

Beliz bu soruyu, onu özlediğini söyleyip üstüne atlayan Gurur’un öpücükleri arasında sormuştu. Sevdığı adam kolları göğsünde suratı asık duruyordu karşısında. Kucağındaki fırlama çığlık attı.

“Eveeeeett, uçuytma da uçuyuyuz dimi Belizz.”

“Uçuyuyuuuzz.”

Eve doğru yürürken, Önder’in yanından geçtiğinde sessizce sordu.

“Neyin var?”

“Hiç.”

İçeri girdiklerinde Gurur yere indi.

“Ben gideyim üstümü deyişeyim, sonya da uçuyt mamı alayım.”

Cümlesi bittiğinde merdivenin yarısındaydı. Beliz endişeyle Önder’e döndü.

“Neyin var sahi?”

Önder Gurur’un kapısının kapandığını duyduğu an kızı kendine çekti.

“Neyim mi var? İki gündür göremediğim bir sevgilim var. Üstelik benim fırlama oğlum benden önce yapıştı bu dudaklara. Sen daha neyin var diye mi soruyorsun?”

Önder’in ciddi ciddi kızgın olduğunu gören Beliz kahkaha attı.

“Önder sen cidden delisin...”

Cümlesi bitmeden Önder hırlar gibi bir ses çıkarıp

kızın dudaklarına yapıştı. Beliz'in tüm dünya ayağının altından kayar gibi oldu. Kollarını adamın boynuna dolamasa düşecekti.

Kızın kokusu beynine kadar işliyordu ve artık bu anlar dayanılmaz olmaya başlamıştı. Bir erkekti sonuçta. Bundan önce her şey daha kolaydı. Hayatındaki tek gecelik geçici kadınlardan bile mümkün olduğu kadar uzaktı. Acı bir tecrübe bu işi kolaylaştırmıştı. Ama şimdi... Deli gibi istediği bir kadın varken soğuk duşlar ve kendini tatmin çözüm olamıyordu. Bu kadını deli gibi istiyordu.

Dudakları arsız bir savaş içerisindeyken merdiven başında bir inilti duydular. Aniden ayrılıp ikisi de döndüğünde, kendilerine şaşkın ve kınayarak bakan Gurur'u gördüler. Beliz endişeyle çocuğa baktığında Gurur o şaşkınlığını atmış kaşları çatık, bir elinde uçurtma ile merdivenlerden inmeye başlamıştı.

"Çok ayıp. Böyle şeyley odada yapılıy."

Önder boğazını temizledi.

"Oğlum, sen nasıl hoşgeldin diye öptüysen ben de hoşgeldin öpücüğü veriyordum Beliz'e."

Gurur kaşlarını *yemezler der* gibi kaldırdı.

"Ben poposunu ellemiyoyum ama. Biy de ben öpeyken Beliz öyle değişik sesley çıkaymıyoy. Senin gibi de boğuluyo gibi olmuyoyum baba."

Beliz kıpkırmızı olmuştu. Bu çocuğa ne deselerdi ki şimdi...

"Gurur..."

"Beliz, sen ne zaman babamla yatmaya başlayıcan. Ben sizin ayanıza gelmek istiyoyum. Sen bizim eve taşınısana. Babamın yatağı kocaman valla bak sen de sığaysın."

Artık söylenecek bir şey yoktu. İki yetişkin birbirine baktı. Kızın yüzünde şaşkınlık, adamın yüzünde keyif vardı. Daha ne olduklarını anlamadan Gurur kapıya fırlamış onları çağırıyordu. Önder bir anlık beklemeden sonra elini Beliz'e uzattı ve Beliz bu eli sımsıkı tutup peşinden yürümeye başladı. Çocuklar bazen gerçekten zorlayıcı olabiliyordu.

Özel piknik alanına geldiklerinde, etrafta birkaç aile güzel günün keyfini çıkarıyordu. Beliz gölgedeki bir masaya geçmiş, evden hazırladığı kıvrır zıvırları yerleştirmeye başlamıştı. Bu sırada Önder ve Gurur uçurtmanın ipini ayarlıyor, bir yandan da didişiyorlardı.

"Sen beceyemiyosun baba ya, bıyak Belizim yap-sın."

"Bak vallahi bozuluyorum oğlum. Beni anında satışa getirdin. Bu arada kıza benden çok sarıldığını da görmüyorum zannetme."

Gurur kıkırdadı.

"Sen de sayıl, tutan mı vay?"

Beliz'in sesini duydular o an.

"Hey yakışıklılar, gelin önce soğuk bir şeyler için, sonra devam edin."

Uçurtmayı yere yayıp ikisi birden masaya geldi. Önder Beliz'in yere serdiği örtünün üstüne basınca kız kaşlarını çatı.

"Onu sana kırmızı halı niyetine sermedim beyefendi. Dikkat etsene sen az."

Gurur sırtarak babasının somurtan suratına baktı.

"Bak ben basıyoy muyum, dimi sevgilim."

Beliz de çocuğa öpücük yollayarak gülümsedi.

"Evet, sevgilim, sen akıllısın."

"Bana baksanıza siz. Üvey evlat muamelesi yapma-

vin bana. Ve siz küçükhanım, benden başka kimseye sevgilim demek yok."

"Sana inanamıyorum Önder."

Gurur son yudumu da içip kıkırdadı.

"Biy de bana kızıyo sayılıyoyum diye. Deliydi bu babam deliydi."

Sohbetleri tatlı sürtüşme ve kâhkahla arasında devam ederken, Gurur daha fazla dayanamadı ve babasını sürükleyerek uçurtma uçurmak içingötürdü. Beliz de fırsattan istifade yere serdiği örtünün üzerine uzandı ve yanında getirdiği kitabını eline aldı.

Daldığı kitaptan yanında duyduğu sesle koptu.

"Affedersiniz, rahatsız etmiyorum ya?"

Başını kaldırdığında yakışıklıdan çok sevimli bir suratla karşılaştı. Kendi yaşlarına yakın genç adam dizlerini kırmış, dirseklerini de dizine dayamış ona bakıyordu. Beliz doğruldu.

"Yok, kitap okuyordum. Bir şey mi var?"

"Yok, hayır. Ben yeğenimle geldim de buraya. Yakar top oynamak istediğini söyledi ama malum iki kişiyiz."

Beliz adamın eliyle gösterdiği yere bakınca, Gurur yaşlarında bir kızla karşılaştı. Saçları beline kadar bukle bukle uzanan bildiğin çilekti bu kız. Kıpırmızı saçlar, çilden görünmeyen surat... Gayri ihtiyari kızın bu sevimli haline gülümsedi. Kız utanarak yanlarına geldi ve Beliz'e gözlerini dikti.

"Ya çok isterdim ama..."

"Sevgilim, sorun mu var?"

Başını kaldırdığında heyyula gibi tepesinde dikilip gözlerini genç adama diken Önder'le karşılaştı. Kaşlarının çatıklığından bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Yok, birtanem. Yakar top için yeterli sayıda kişi ol-

madığı için arkadaş oynayıp oynamayacağını sordu.”
Genç adam avağa kalkıp, bozulan suratını bir gülümsemenin arkasına saklamaya çalıştı. Elini uzattı adama.
“Merhaba, ben Batu...”

Önder kendine uzatılan eli kısa ama sert şekilde sıkıp, aynı sertlikte cevap verdi. “Önder.” Sonrasında ise kendini yere attı ve başını Beliz’in bacaklarının üstüne koydu.

O sırada Gurur’un sesi duyuldu.

“Anneeee bak uçuytmama, uçuyooo...”

Gurur yanlarına ağaçtan dolayı yaklaşamasa da, beş on metrelik mesafeden avaz avaz bağıırıyordu ama kaşları çatık küçük kıza bakıyordu bir yandan da.

Anne sözünü duyan Beliz’in nefesi kesildi. O sırada yanındakilerin izin isteyerek uzaklaştığını, Önder’in tüm vücudunun kasıldığını farketmedi. Gurur giden kızın arkasından bakmayı kesip sırttan suratla Beliz’e döndüğünde Beliz hâlâ nefes alamıyordu. Ve sonra Gurur gülümsedi. Öyle bir gülümseme ki bu... Beliz gözlerinden akan yaşları silerek yüzündeki gülümsemeye, titreyen sesini ortak etti.

“Aferin benim oğluma!”

Dudaklarında hissettiği sımsıcak dudaklarla dünyaya döndü. Önder deli gibi öpüyordu kızı. Nerede oldukları önemsizdi. Oğlu bu kıza anne demişti. Kendi içindekileri, oğlu bir kelimeyle dünyaya haykırmişti. O herifi sevdiği kadının başında görünce delirmiş, kime ait olduğunu göstermek için yanına gelmişti. Ama oğlu... Tek bir kelimeyle, koca bir dünya yaratmıştı. Ve bu muhteşem kadın... Anlık şaşkınlığını mutlulukla taçlandırmış ve o ANNE kelimesini seve seve sahiplenmişti.

Anne demişti kendisine. Bu kelime Beliz için dünya-
lara bedeldi. Gurur tek kelimesiyle Beliz'e istediği her
şey sunmuştu. Sevdiği adamı, istediği aileyi, özlediği
evladı... Oda adama aynı coşkuyla kavgılık vermeye
başladı. Ta ki yanbaşılarında duydukları sese kadar.
"Ayyılsanız yaa, ben de geleceim."

Beliz kendini gülümseyerek geri çekerken Önder ha-
linden hiç de memnun değildi. Gurur ikisinin ortasına
çöktü. Ama sessizdi. Hiçbirinden ses çıkmıyordu. Şimdi
ne olacaktı?

Sonra Gurur'un kısık sesini duydular.

"O kız sana öyle bakınca... Ben istedim ki senin be-
nim olduğunu bilsin. Ama eğey kızdıysan biydaha anne
demem sana."

Başı önünde duran çocuğa baktı Beliz. Sonra bakış-
larını Önder'e çevirdi. Adamın yüzünde endişe, korku,
heyecan, mutluluk karışmış haldeydi. Beliz'in cevabını
beklediği öyle belliydi ki. Beliz Gurur'u belinden tutup
kucığına çekti. Saçlarına yüzünü gömdü.

"Sen bana anne diyebiliyorsan, ben buna dünden ra-
zıyım sevgilim. Ama demesen bile ben hep senin yanın-
da olacağım."

Kızın göğsüne gömülü yüzünden dolayı sesi boğuk
çıkan Gurur mırıldandı.

"Ama demek istiyorum. Anne demek güzelmiş."

Beliz hıçkırdı. Gurur korkuyla başını kaldırdı.

"Ama bu seni üzüyo. Ağlama. Demem bidaha valla
demem."

Beliz gülümseye çalıştı.

"Minigim, insanlar hep üzüldükleri için ağlamaz.
Bazen de mutlu oldukları için ağlarlar."

"Sen niye ağhyoysun şimdi."

“Mutlu olduğum için.”

Gurur yavaşça yüzüne hâkim olan gülümsemeyle minik elini Beliz’in yanağına getirdi, okşadı. Kısık sesle fısıldadı.

“Mutlu oldun diye ağladıysan soyun yok annem,” diyen Gurur, son kelimeyi terddütle söylese de Beliz’in gözlerinden daha fazla mutluluk gözyaşları akınca yüzünü boynuna gömerek fısıldadı. “Annem...”

Beliz de gözlerini kapayarak çocuğun saçlarının kokusunu içine çekti.

“Oğlum.”

Bu sahneyi izleyen Önder, yanağından sızan ıslaklığı silip iki sevdiği can’ı büyük bir aşkla izledi. Tamamamışlık böyle bir şeydi işte.

“Ne? Hayatta orada seninle yatmam ben.”

“Lalin, saçmalıyorsun. Başka yer yok. Tahta sedirde mi uyuyacaksın?”

“Sen uyu. Odun değilsin ya, az centilmenlik yap.”

“Asla yapmam. Odunum ben tamam mı?”

“Ben. O yatakta. Seninle. Birlikte. Yatmam.”

Buğra kızın sinirle ve tane tane söylediği kelimeleri dinlerken sanki tatlı bir aşk melodisi dinler gibi hissetti. O yatağa o kız onunla girecekti.

Lalin ise sinirle sedire baktı. Bu adamın inadı yüzünden o daracık oturma sedirinde asla yatmayacaktı. Kaşınıyordu bu herif, orası açık ve netti. Tamam, birbirlerini anlamışlar ve o günün sorununu çözmüşlerdi ama hâlâ bir arpa boyu yol alamamışlardı. Bu adama karşı ne hissettiğini bilmiyordu bile. Onun hislerini de bilmiyordu. Tamam, bu adamı istiyordu orası da açıktı

ve bakışlarından onunda kendisini istediğini biliyordu, ona da tamamdı. Ama buydu işte. Gerisiyle alakalı başka bir şey bilmiyordu.

O sırada Buğra'nın sinir bozucu sesini bir kere daha duydu.

"Neden yatmıyorsun? Aynı yatakta yatıp, üstüme atlama ihtimalin mi var?"

Lalin çok pis gaza geldiğini biliyordu ama işte huy... Pilavdan dönenin kaşığı kırılıyordu bir kere.

"İyi be. Yürü o zaman."

Buğra sırtarak kazandığı zaferin keyfini sürdürdü. Geçen sefer kollarında uyutamamıştı bu kızı. Ama şimdi, kuş tüyü yatakta sefasını sürecekti. Kızın bakışlarındaki kıvılcımın yarı sebebi öfke olsa bile, diğer yarısı da tutkuydu. Bunu ayırt edecek kadar çok kadın tanımıştı.

Aynı yatakta yatmaya karar verseler de bu sefer de yatağın başında dikilmiş nasıl yatacaklarını, ne giyeceklerini düşünür olmuşlardı. Buğra için hava hoştu. Tişörtünü bir çırpıda çıkarmış, pantolonuna getirmişti parmaklarını. Lalin cırladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kıyafetle yatamam ben. Soyunup yatacağım. Zaten uykum var, oyalama."

Adamın pantolonu çıkınca gözlerini pörtleten Lalin derin bir nefes çekti. Buğra arkası dönük sırtırtırken yatağın örtüsünü açtı.

"Uyumayacaksan ses çıkarma Lalin. Uykum hafiftir."

"Zıbar Buğra."

Ve yataktan gelen sinirleri hoplatan ses...

"Bu arada... Görmediğim yerin yok Lalin, soyun ve yat bana kalırsa. Bir şey yapacak halde değilim, sakın ısrar etme."

Kız sinirle ayağını yere vurdu.

"Aağh! Geber tamam mı?Sabahta yükü hafiflemiş araçla dönerim ben."

Sonrasında gelen hafif bir horultu... Ne yani uyumuş muydu hemen? Sevinse mi üzülsemi bilemedi Lalin ve içinden küfür ederek çölün kumunun sardığı şortunu çıkardı. Sonra aniden giyme dürtüsü yaşadı. Bir külot ve sutyenle mi girecekti yatağa. Ama böyle de uyuyamazdı ki. Zaten her yerine kum yapışmış gibi hissediyordu duş alamadığı için zaten... Evet ya, duş almamıştı... Muhtemelen ter kokuyor olabilirdi. Gerçi bu zamana kadar asla böyle bir koku hissetmemişti kendinde ama gelirken yolda baya terlemişti ve duşta almamıştı. Sırttı. *Kokumdan geber hayvan.*

Buğra kızın ne düşündüğünü bilmese de bir anlık muhasebe sonunda alınan kararla hızla soyunup yatağa girdiğini fark etti. Kimbilir hangi hinlik bu kararı aldır-mıştı ona. Uyuma numarası da işe yaramış olabilirdi. Sırttı ve tatlı tatlı horlamaya devam etti.

Uyku girmiyordu işte gözüne bu herif yüzünden. Sanki dönüp sarılacaktı da, ter kokusuyla adamı zehir-lemeyi düşünmüştü. Umurunda bile değildi odunun işte. Eliyle üstündeki pikeyi düzeltti. Ayaklarını örtü-den çıkarıp parmaklarını oynattı. Ellerini göğsünde bir-leştirip başparmaklarını birbirinin etrafında döndürdü. Yok, uyuyamıyordu işte. Şimdi bir çöl fırtınası çıksa ve bu geri zekâlı çöl sırtlanı uyansa... Ama o zaman bu ça-dırda uçardı, hatta kendisinin de çadırla uçma ihtimali vardı ve orada bile bu adamdan kurtulamazdı. Vazgeç-ti. Kum fırtınasının çıkmasına gerek yoktu...

Uykusunda yön değiştiren insanların uyuşukluğun-da kıza doğru döndü Buğra. Kasılan bedeni hissettiği

an içinden sırttı. Zorlasa diyaframdan kahkaha bile atacaktı. Kıza iyice sokuldu. Uyku haliydi bu, kol ileri atılmaz mıydı? Elbette atılabilirdi. Uykudaki adamı kim suçlayabilirdi ki...

Bedenine dolanan kolla nefesini tuttu Lalin. Yok, arkadaş bu gece sabaha ulaşmazdı. Derin bir iç çekti ve adamın muhtemelen sabah sürdüğü losyonun kokusunu aldı. Kendi kimbilir nasıl kokuyordu? Duş alıp vücut losyonu ve koku önleyici krem sürmüştü ama... Ne diyordu ya? Zaten amacı bu adamı kokudan zehirlemek değil miydi?

Oysa Buğra, kadının kendine has ve o özlediği kokusunu derin derin solumakla meşguldü. Nasılda özlemişti ve kahretsin ki nasılda sertleşmişti. Bir kokuyla, çıplak bir kolla... Ya bedenleri yapışsa... Hadi, deneyelim, diye düşündüğü an eyleme geçti.

Adamın terlemiş ve bunalmış bir homurtuyla ayaklarıyla örtüyü tepeştirdiğini fark etti Lalin. Üstlerindeki örtü ayak uçlarına inmişti. Ne yapıyordu ki bu öküz? Dürttü ama uyanmadı. Peh, bir de uykusu hafifti ha, bok hafifti. Adamın kendine iyice sokulduğunu ve bir şeyler mırıldandığını duydu Lalin. "Ne oluyor be?" diye fısıldadı. Sırt üstü yattığı için sağ kolu, omuzu adamın göğsüne dayanmıştı. Kalçası... Bacağını mı atmıştı bu adam üstüne? Resmen sarmalanmıştı ve bu adam hâlâ horul horul uyuyordu. Kasıklarındaki sızıya küfür eden Lalin arkasını döndü sinirle. Kalkacaktı. Ama kalkamadan beline dolanan kol, bacaklarını zapt eden bacaklar tarafından durduruldu. Ve kulağındaki ses...

"Biraz daha kımıldarsan üstüne çıkacağım ve sen buna pişman olacaksın Lalin."

A & O

İçindeki endişe tüm gün bırakmamıştı Lal'i. Ne yapıyordu acaba Lalin. O salak anlatmamıştı inşallah her şeyi ona. İkizinden bir şey saklamayı istemiyordu ama bu itirafı kendi yapmak isterdi. Odasında bir aşağı bir yukarı turlarken dayanamadı sonunda ve Jamir'le konuşmaya karar verdi. Safariden döndüklerinden beri baş başa kalamamışlardı. Orada da konuşamamışlardı. Henna ve Said'e Lalin'in durumunu özet geçmişler, Said kızı kurtarmaktan bahsederken Henna da romantiklikten dem vurmaya başlamıştı. Tek bildikleri Lalin'i seven adamın onu kaçırdığıydı çünkü.

Usulca odasının kapısını açtı ve yukarı Jamir'in katına çıktı. Kimse görmesin diye parmak uçlarında yürüyordu. Kapıya gelince tıklattı, ses alamayınca açıp içeri süzüldü. Adamı uyurken bulmayı bekliyordu ama oda boştu. Yatak odası da boştu ve o sırada Jamir banyodan çıktı. Yüzünden damlayan suları ufak havluyla siliyordu. Altında sadece şortu vardı. Sevdği adamı süzerken içinde bir kıpırtı ve heyecan hissetti. Bunu hissetmeye o kadar alışkındı ki... Jamir henüz fark etmemişti kızı. Arkasını dönüp dolaba yürürken bir an durdu ve döndü.

"Kokunu duydum."

Lal bu söze gülümsedi.

"Gelirken parfüm sıkmıştım."

"Duyduğum teninin kokusuydu meleğim."

Kıza yaklaşıp sımsıkı sarıldı ve saçlarına yüzünü gömdü.

"Öyle özledim ki."

"Ben de..."

Geri çekilip kızın gözlerine baktı.

"Bu ahu gözlerde gördüğüm endişe mi?"

Lal başını salladı.

"Aklım hâlâ Lalin de."

"Endişelenme bebeğim. Ya da endişelen ama Buğra için endişelen. Hem Buğra aramadığına göre sorun yok demektir."

Lal şaşkın baktı.

"Nasıl arayacak aşkım ya."

Jamir kızı çekip yatağına oturttu ve havluyla saçını kurularken kızın yanına geçti. Islak saçlar bukle halinde alına düşmüştü. Çok seksi, diye düşündü Lal.

"Birtanem sence onları o kadar savunmasız bırakabilir miyim? Kızıl ötesi çeken telefon var çadırda. Önden yollayıp ayarlamayı yaptırdığım adamım her şeyi ayarladı. Buğra biliyor."

Lal rahatlayarak gülümsedi ve adamın dudaklarına uzandı.

"Sen muhteşem bir adamsın."

"Muhteşem kadının adamıyım."

Dudakları birleşince Jamir usulca Lal'i geri doğru yatırdı ve elini gömleğinden içeri soktu. Tek omuzu açık olan bluzun sağladığı imkânla dudakları boynuna, omuzuna doğru yol aldı.

"Burada kal bu gece."

"Biri görür diye..."

Dudaklarına kapanan dudaklarla susmuştu yine. Jamir alt dudağını ısırınca inledi ve kadının inlemesi Jamir'i daha sert öpmeye zorladı. Dillerinin amansız dansı ile elleri yarışır haldeydi. Lal adamın çıplak sırtında dolaştırdığı tırnaklarını hafif baskı uygulayarak yönlendirdi. Jamir genizden gelen inlemesini kızın ağzının içine gömdü. Dudaklarını ayırmadan mırıldandı.

"Bebeğim, beni baştan çıkartıyorsun."

Lal hiç duymamış gibi adamın alt dudağını emdi. Ja-

mir kızın pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarken homurdandı.

"Bu çok olmaya başladı."

Lal kalçalarını hafifçe kaldırarak Jamir'in pantolonu çıkarmasına izin verdi. Sonrasında bluzunun etek uçları kavrandı ve pratik bir hızla sıyrıldı. Saçları beyaz çarşafa yayılmıştı.

Hayran gözlerle kendisini izleyen adama gülümsedi. Elini uzatıp ensesindeki saçlara parmaklarını geçirdi ve gözlerine bakarak fısıldadı.

"Seni nasıl sevdiğimi bilsen..."

Jamir aynı yoğun duygularıyla karşılık verdi.

"Anlat bana."

Yanında dizlerinin üstüne çöktü ve gözlerine baktı uzun bir süre sessizce. Jamir kızın sözcüklerine teslim olmuş haldeydi.

"Gözlerini sevdim önce. Okyanusum oldular. Siyah okyanus olur mu? Bakan sen isen, sarmalandığım gözlerin ise olur. Bu gözlerin benden başkasına bakarsa, gözümü kırpmadan kör edecek kadar seviyorum seni."

Jamir'in gülümsemesi, Lal dudaklarına bakınca titrek bir nefesle suratında dondu. Lal ise bir bakışıyla adamı vurduğundan habersiz devam etti.

"Sonra dudakların. Benim adımları her andığımda dünyanın en güzel senfonisini dinliyor gibiyim. Beni her öptüğünde bana yaşama nefesini veriyor gibi dudakların. Bu dudakların benden başka kadına dokunursa, benim ismimden başka bir ismi anarsa, onları mühürleyecek kadar çok seviyorum seni."

Jamir dudaklarında dolanan parmakları öptü usulca. Sonra Lal eğildi. Adamın sol göğsünün üstünü öptü.

"Ve kalbin. En çok onu sevdim. Beni içine sığdıracak

kadar büyük kalbini çok sevdim. Çünkü sen beni öyle bir aşkla donattın ki dünyanın her köşesine ulaşır kalp atışlarım. Bu kadar büyüdüm ben senin aşkınla. Bir gün bu kalbin başkası için atarsa... Kendi kalbimi durdurmayı isteyecek kadar çok sevdim seni."

Jamir kızın ensesini az önce kendi tutulduğu şekilde kavrayıp üstüne yatırdı Lal'i. Tenleri bir bütünün iki yarısı halini almışçasına birleşti.

"Gözlerime başka göz, dudaklarıma başka söz, kalbime başka aşk haramMelâkî Esved. Beni sevdiğin her gün için şükür ediyorum, her güne şükür edeceğim."

Lal huzurla kıvrıldı sevdiğinin koynuna. Kendi yaşadığı bu mutluluğun, çok daha fazlasını yaşamasını isteyerek dua etti Lalin için. Onlar bir bütündü. Bir taraf mutsuz ise diğer taraf hep bir parça eksikti.

Sabah uyandığında gözlerini kısarak etrafa bakan Jamir, yatağının boş olduğunu gördü. Ve yanındaki yastıkta bir not...

"Aceleyle gelmiş bir düğün istemediğim için gözlerine bakarak öpemedim bu sabah dudaklarını. Borcum olsun."

Lal V. Gerard Kadının

Jamir notu okuduktan sonra gülümseyerek sarıldı yanındaki yastığı. Kokusu sevdiği kadının kokusuydu. Yüzündeki gülümseme yerini aşkın kendine has duygusuna bıraktı. Şanslıydı.

E lleri kasıklarına yaslanmış kalçaları okşarken, bir yandan da kadının boynunu sömürürcesine emiyordu. Elini ve dudaklarını kadının göğüslerinden karnına, göbeğine, oradan da tüm bedeninde usulca dolaştırdı. Kollarındaki kadının inlemeleri daha fazla sertleşmesine sebep oluyordu. Dünya ıslıl ısıldı, cennet buydu ve gördüğü rüyadan uyanmak istemeyen adam sırt üstü yatmış kadının akıl uçuklatacak tadına kendini kaptırdı. Dudakları çölde vaha bulmuş gibi dolaştı kadının her zerresinde. Rüya dahi olsa bu koku onu iyice kendinden geçiriyordu. Deli gibi özlediği, her gece rüyasında gördüğü kadın yine rüyalarına girmişti.

Gerçek olsa ne yaparım diye düşünen adam dudaklarındaki hain sırtımayla göğsüne doğru kayd. Adam hareket ettikçe, kadın çıkardığı seslerle ona cenneti vaat ediyordu.

Göğüslerinin kokusunu hissettiğinde nefesi kesildi adamın. Beline dolanan bacakların hazzıyla kadının boynunu buldu. Çıplaklardı. Rüya bu ya, soyunma detayından kurtulmuşlardı. Kadının dudaklarına ulaştığında, dilini lezzetli ağzının içinde gezdirdi. Erkekliği yönlendirmeye ihtiyaç duymadan bulmuştu yuvasını. Ve kendini daha fazla tutamadan, sadece rüyalarında ona ait olan sıcaklığa gömüldü. Evet, bu çok gerçektir.

Duyduğu acıyla uyandı rüyasından Lalin. Sevişmenin tam ortasında, Buğra içine girdiği an acı hissetmişti ve... Ve... Uyanmamış mıydı? Bu zevk neden devam ediyordu? Derin nefes alırken uyanmaya, gözlerini açmaya

çalıştı ama o an öyle şiddetli bir boşalmanın eşiğindeydi ki, ayrılmak dahi istemeden kendini bıraktı. Kulağında hissettiği nefes ve inleyen adam sesiyle iyice kendinden geçti. Beyni idrak ettiği gerçeği inkâr edercesine kapatmıştı kendisini. Üstünde titreyen adamın boynuna sarıldı. Hissettiği rahatlama ve aldığı zevkle adam üstüne yığıldı.

Kulağında duyduğu sayıklama tarzı sesle beyninin gerçek dünyaya açılan kapısı aralandı.

“Bana bunun rüya olmadığını söyle.”

Lalin iyice ayrılmıştı. Rüya sandığı şeyin tam altında yatarken hem de... Adam hâlâ içindeydi. Bu adam böyle üstünde uyurken, her şeyi rüya sanırken kolaydı ama şimdi ne yapacaktı... Rüyalarının içinde yeniden bu adama vermişti kendisini. Her gece zaten boğuşuyordu bu rüyalarla ama bu sefer... Pişman olmayı diledi, içini dinledi ama pişmanlığa dair en ufak bir his bulamadı. Bu adamdan başkası hayatında olamazdı. En azından bu hisler içindeyken... En azından önündeki son yüz yıl içerisinde... En azından dünya var olduğu sürece...

Uyku mahmurluğuyla yaşadığı boşalma iyice tatlı gelmişti adama. İlk defa bu kadar gerçek rüya görüyordu. İlk defa rüyasında kokusunu hissediyordu. Rüya da koku hissedilir miydi? Rüyadayken tat alabilir miydi insan?

Buğra hafifçe araladı gözlerini. Vücudunun altında yatağı hissetmek istedi. Oysa şekli düz olmayan bir şeyin üstünde yatıyordu. Sıcak, yumuşak, kıvrımlı...

Araladığı gözlerinden gördüğü bir kulak memesi, bir tutam saçın boyunda aldığı kıvrımlı şekil, kulağın yanakla birleştiği noktada minicik bir ben. Elini hafif oynattı ve hissettiği... Avucunu dolduracak bir dolgunluk

ve hâlâ içinde olduğu kadının sıcaklığı. Altında. Nefes alıyordu. Taş yok, toprak yok, endişe yok, korku, öfke, kırgınlık yok. Sımsıcak yatakta sımsıcak bir kadın...

Kadının içinden çıkmadan sertleştiğini hissetti. Bu kadar kısa sürede ikinci mi? Filmlerde, hikâyelerde olan o adamlara hep özenmişti. Bir adam bir gecede beş posta nasıl atar, diyerek burun kıvrırmıştı. Ama şimdi, yeni boşalmasına rağmen bu kadını istiyordu. Ne olacağını umursamadan... Rüya sanmadan.

Kızın yüzüne bakmaya korktu. Uyumadığını biliyordu. Ne tepki vereceğinden korktu. Ama bir kereye izin vermişti öyle değil mi? Sonuçta o da rüya zannetmemişti değil mi? Gerçekten onunla olmuştu.

Hiç kafasını kaldırmadan, yüzünü kadının boyun çukuruna gömerek, reddedilmeyi göze alarak hareket etmeye başladı. Reddetmesi için şans veriyordu kadına. Ama öyle olmadı. Bacaklar yine beline dolandı. Ve o andan sonra iki inatçı ruh, iki birbirine hasret beden sahiplerini uyandırmadan birlikteliğin o mucizevi dansını yapmaya koyuldular. Bir kere gözlerini açsalar büyü bozulacaktı sanki. Bir kere göz göze gelseler ikisi de o inatçı iki keçi olacaktı. İşte bu yüzden ikisi de bir inkârın gölgesinde yeniden birbirlerine ait oldular. Daha sessiz, daha saklı, daha tutkulu... Durduklarında bile gerçeğe dönmeye cesaret edemediler. Nefesleri sıcağın çöl sabahını kavururken, birbirlerine dolanmış halde sessizce beklediler.

Sonunda dayanamayan Buğra gerçeğe yüzleşme cesareti gösterip kızın terli boynuna ufacık bir öpücük kondurdu.

"Lalin!"

Kız boynunda, kulağının altında hissettiği nefesle irkildi.

"Sus."

Sustu oda. Bu sefer usulca kızın içinden çıkıp yan tarafa kaydı. Uzaklaşmaya çalışan kadını tutup kendine çekti. Arkasını dönmesine izin vermedi. Sessiz bir savaş başladı. Buğra kızın iki kolundan tutup yatağa bastırıldı. Yarı bedeni üstündeydi. Gözleri birbiriyle resmen savaşıyordu. Buğra her an tetikte başını yastığa koydu. Lalin'in omuzundan tutup onu kendine çekti ve başını göğsüne yasladı. Kız hâlâ hafif kurtulma çabalarındayken siniri tepesine sıçradı. Sinirle sıkılı dişlerinin arasından konuştu.

"Eğer biraz daha kımıldarsan seni tekrar, büyük bir zevkle alırım."

Lalin yüzü adamın göğsüne gömülü olduğu için çıkan boğuk sesiyle cevap verdi.

"Bu kadar gücün olduğunu sanmıyorum."

Buğra insanı delirtici ukalalıkla karşılık verdi.

"Dudaklarımın güce ihtiyacı yok ve emin ol işlerini büyük bir zevkle yaparlar. Şimdi uyumak istiyorum Lalin. Ve sen koynumdan çıkmayacaksın."

"Boğuluyorum be hayvan."

"Sunî teneffüs yaparım, sorun yok. Unuttun mu? Ben Bir Akut gönüllüsüyüm."

"Akutuna sokayım."

"Zevkle bebeğim."

Ve Lalin de kendini bırakıp aslında özlem duyduğu bu sıcaklığa kendini keyifle gömdü. Ama bu herif burada bittiğini sanıyorsa aldanıyordu. Rüya olduğunu sanmışken gerçek çıkmıştı. Bu adam da ondan uyurken faydalanmış mıydı? Ama kendisi öyle aktif hareketlerle cevap vermişti ki rüyasında, eğer bunları gerçekten yaptıysa, adam onun uyanık olduğunu sanmıştı kesin. Oysa külotu ne ara çıktı hatırlamıyordu bile...

"Beliz, Bebeğimi artık ailenle konuşman gerekmiyor mu?"

Emoş henüz gelmediği için Beliz yine kahvaltı hazırlamıştı ve çalışmaya başlamadan önce keyifle kahvaltılarını yapıyorlardı. Gurur artık itirazsız tabağına koyulan her şeyi yiyor ve sabahları Beliz'i kapıda bekliyordu. Okulun son zamanlarıydı. Mezuniyet balosu vardı ve o hâlâ hangi kızı davet edeceğini seçememişti. Bunun düşünceleri içinde olduğundan masadakilerin konuşmasını takip etmiyordu.

"Ne söylemem gerek Önder?"

Beliz bunu sorarken adamın neyi nasıl ifade edeceğini merak ediyordu. Önder kıza bir süre baktı ve masadan kalktı.

"Ben kulübeye gidiyorum sevgilim. Sen Gurur'u yolla ve gel tamam mı? Bırak burayı sonra toplarız. Sakin kafa konuşalım."

Beliz sadece başını sallayabilmişti. Önder'in peşinden bakarken dudakları istemsiz kıvrıldı. Kalçaları acayip sıkıydı bu adamın. Sonra kendisini topladı. Masada çocuk varken bu tarz düşünceler hiç yakışık almıyordu. Sonra kendini dinledi. Çocuğa nasılda bağlanmıştı. Kendini hiç büyümemiş çocuk gibi görürken Gurur onu birkaç dakikada büyütmüştü sanki. Hele ona anne dediğinde... Bu nasıl bir duyguydu böyle. Bir kere daha o hastalıklı kadına hem minnet hem nefret duydu. Kendi doğurmadığı halde bu çocuğa böyle bağlanmışken o kadının kendi canından parçayı nasıl yok sayardı. Bencillik yapamazdı. Kadının gitmesi ne kadar hoşuna gitse de Gurur adına içi hep bir parça eksik, bir parça buruk kalacaktı. Ve ilerde Önder'le belki kendi çocukları olacaktı

ama biliyordu ki Gurur'un yeri hep bambaşka olacaktı... Ve duyduğu sözle hissettiği duygu, bunu resmen onayladı.

"Anneemm, ben biliydim, seyvis geldi."

Kendine gelen Beliz, *annem*, sözcüğüyle içinin titrediğini hissetti. Kocaman gülümsedi çocuğa.

"E hadi o zaman sevgilim, gidelim."

Gurur Beliz'e baktı.

"Bana hey şey diyosun ya, hepsi de hoşuma gidiyo. Ama en çok oğlum demeni seviyoyum. Ama sen hep-sinden söyle oluy muuu?"

"Oluuy ama ne dersem diyeyim sen oğlumsun."

"Biliyoyum biy keyem akıllımm."

Bir akıllı *kovboy*, şarkısını söyleyerek kapıdan çıktı. Girişte çantayı gören Beliz gülümsedi. Bu, çantayı al peşimden gel, demenin Gururcasıydı. Tam çantayı alıp kapıdan çıkarken Gurur'un sanki saatlerdir beklermiş gibi sabırsız ve biraz kuvvetli çıkan sesini duydu.

"Anneeee, hadi geç kalıyoyuum. Babaa göyüşüyüz."

Beliz gülümseyerek ilerlerken kulübenin kapısında oğluna sırtarak el sallayan adama baktı. Gurur'un bunu neden yaptığı ortadaydı ve başarmıştı da. Çünkü servis şoförü dâhil herkes cama yapışmış izliyordu.

Beliz çocuğun yanına gelip çantasını taktı.

"Bebeğim, akıllı ol, kimseyi üzme ve kimsenin de seni incitmesine izin verme. Terlersen çantadaki yedek üstlerini giy, öğle yemeğini sağlam ye ki ben mutlu olayım. Ve artık hangi kızı seçeceğine karar ver, yoksa balya kolunda ihtiyar annenle gitmek zorunda kalacaksın."

Gurur ıslıl ıslıl gülümsemeyle baktı.

"Oleeeyyy, kimseyi seçmiyoyum o zaman."

Ve babasının sesiyle yüzünü buruşturdu.

"Hiç heveslenme delikanlı, o yaşlı anne baloya yaşlı babanla gelecek. Kendine başka hatun bul."

"Tamam, yaa tamam."

Gurur ikisini de sulu sulu öpüp servise bindi. Mutluydu. Her zaman gülen bir çocuktuk ama şimdi gerçek anlamda gülüyordu. Servisin arkasından bakarken belinde hissettiği kolun sıcaklığına sığındı Beliz. Kulübeye doğru yönlendirildiğinde kıkırdadı.

"Sevgili hocam, bakıyorum da çalışmaya pek heveslisiniz."

"Evet ve bu hoca çalışkan öğrenci istiyor ama önce konuşmamız lazım."

Yüzü asılan Beliz homurdandı kulübeye girerken.

"Öpmezsen asla çalışmam, konuşmam da..."

Önder bu asık suratlı cadiya gülümsedi.

"Senle ne yapacağım ben... Yaramaz çocuk gibisin. Buraya gel."

Kızı kapıya yaslayıp kana kana içti. Beliz adam geri çekildiğinde bile gözlerini açamadı. Önder'in genizden gelen kısık kahkahasıyla tek gözünü araladı.

"Gözlerini aç birtanem, tehlike geçti."

"Hah, komik şapşal..."

Önder kızın burnuna bir öpücük kondurup ilerledi. Koltuğa geçip Beliz'i de kucağına oturttu.

"Şimdi aşkım. Sana bir şey soracağım. Vereceğin cevaba göre gelişecek konuşma."

"Hmm, tamam sor."

Beliz soruyu tahmin ediyordu. Biliyordu ne soracağını ve biliyordu kendi cevabını. Önder kızı kendisine iyice çekip saçlarını tek eliyle topladı. Açık kalan boyuna dudaklarını değdirip dilinin ucuyla tadına baktı.

ve kokusunu içine çekti. Oturduğu kucakğın sertleştiğini hissedenden Beliz, kımıldamamak için zor durdu. Sonra Önder inler gibi sesle kızı yanına oturttu.

"Sanırım böyle otursan ikimiz için de iyi olacak küçüğüm."

Beliz sırtınca da kaşlarını çatı.

"Sırtımasana sen."

"Tamam."

"Tamam ama hâlâ sırtıyorsun."

"Önder..."

"Efendim bebeğim."

"E hadi ama!"

"Neye hadi?"

Önder'in gözleri kızın dudaklarına takılı kalmıştı. Ne soracaktı, ne hazırlamıştı, ne diyecekti ki şimdi... Derken Beliz'in ellerine uzandığını gördü ve konuşmaya başladığını işitti. Şaşkınlıkla dinledi.

"Sen şimdi bana diyeceksin ki, Beliz, seni çok seviyorum. Sen benim hayatıma güneş gibi doğdun. Sensiz bir hayat bana cehennem. Senin gözlerin olmadan, gülüşün olmadan, çenen olmadan ben bir yaşam düşünemiyorum. Biz iki adam bu evdeyken her şey eksikti. Sen geldin her yanı tamamlandı. Beliz, ben sensiz yapamam, sende bensiz yapamazsın çünkü biliyorum. Biliyorum ki sen beni ilk gördüğün an sevdin." Sonra sesi ciddileşerek ve adamın aşktan bugulanmış gözlerine, tüm dünyası oymuş gibi bakarak devam etti. "Biliyorum ki bana ilk gördüğün an âşık oldun. Beni yasak olmama rağmen istedin. Biliyorum ki bana olan aşkın yüzünden, hayatına hiçbir erkeği sokmadın. Sen hep bana aittin, ben bilmesem de... Beliz, ben sana bu kadar âşık ve sensiz yapamıyorken, sen beni delicesine sevip, bensiz olmazken ayrı kalmamız neden? Ayrı kalmamalıyız. İşte bu

yüzden soruyorum sana Beliz. Benimle evlenir misin? Bana ve oğluma ait olur musun ve doğacak diğer çocuklarımı-
za," işte sen bana bunları diyecek ve soracaksın. Sonra
ben sana diyeceğim ki, "Sen benim hayatımsın. Parçasımsın.
Sensiz nefes alamıyorum. Kim ne yaşarsa yaşasın, ben seninle
yaşadıklarımın varım. Ve evet koca adam. Evet, âşık olduğum
ilk ve son adam. Evet, doğurmadan annesi olduğum oğlumun
babası, evet gelecekte ki tüm çocuklarımın babası. Seninle ev-
lenirim. Seni bir ömür benim yaparım. Bir ömür sana ait ka-
lırım." Diyeceğim. Doğru bilmiş miyim?"

Beliz konuşmasını bitirip hissettiği aşkın yoğunlu-
ğundan dolayı coşan yaşlarla adama bakarken, Önder
tek kelime etmeden kızın dudaklarına sarıldı. Öptü.
Yetmedi bir daha öptü. Dünyası onsuz duracak gibi sal-
landı ve yine öptü. İçinde ne varsa dudaklarındansevdi-
ği bu minik kıza aktardı. Elleri keşfe çıktı. Nefes nefese
kaldıklarında alnını kızın alnına dayadı ve titrek sesle
fısıldadı.

"Bu... bu çok kolay oldu. Ben günlerdir ayna karşı-
sında prova yapıyordum. Ve sen eksik olsa da ne hisset-
tiğimi, ne beklediğimi söyledin. Kalan eksik cümleleri
ben bile tamamlayamıyorum çünkü. Gerçekten kolay
oldu bu."

Beliz, bir yandan gözlerindeki yaşı silip, diğer yan-
dan adamın alnına düşen saçı yan tarafa çekerken gü-
lümsemi ve tehditkâr bir sesle cevap verdi.

"Kolay olsun istedim aşkım. Çünkü inan bana bun-
dan sonra ben'li yaşam sana asla kolay olmayacak."

Kısık kahkahasıyla kızı sımsıkı sardı.

"Razıyım. Her şeyine."

Önder ayağa kalkıp masasına yaklaştı ve çekmece-
sinden bir kutu çıkardı. Kızın yanına gelip oturdu tek-

rar. Beliz bu sefer içindeki duyguları dışa vururcasına baktı adama. Önder elini aldı kızın ve avucunun içini öptü.

"Sana tüm dünya az gelir. Ne versem, ne alsam yetersiz..." Elindeki kutuyu açarken gülümsedi. "Biz Gurur'la gittik yüzük almaya. Ben daha büyük taşla bakmıştım ama Gurur bunda ısrar etti. Senin ellerin küçükmüş. Parmakların da minikmiş." Beliz bu sözle tatlı bir kahkaha atarken Önder devam etti. "Bu yüzük benim aşkıma, oğlumuzun sevgisini sana emanet ediyor küçüğüm."

Beliz parmağına takılan yüzüğe baktı. Orta büyüklükte bir taşı ama etrafı renkli minicik taşlarla süslenmişti. Sanki o tek taş etrafına renkli ışıklar saçıyor gibi görünüyordu. Önder kıza baktı.

"Bir de bu yüzüğü beğenmemin diğer sebebi, sen bizim hayatımıza ışık saçıyorsun. Her rengi veriyorsun. Sen her şeysin, her şey de sen. Seni seviyorum küçüğüm."

Beliz cevabını adamı öperek verdi. Ayrıldıklarında Önder kıza döndü.

"Son bir şey daha... Ailenle konuşmalısın. İstiyorsan bunu birlikte yapalım. Ben ailenin de bilmesini ve her şeyin eksiksiz olmasını istiyorum Beliz. Sen ne kadar bizi sevsen bizimle olsan da, ailenden yana hissettiğin endişeyi tam içimde hissediyorum. Onlar onay vermeden senin hep bir yanın eksik kalacak."

Beliz bunu uzun zamandır düşünüyordu. Başını öne eğdi.

"Konuşacağım. Bu akşam. Ama ben tek söyleyeyim önce."

"Sen nasıl uygun görürsen... Ama bil ki istediğin an

serin varanda oturum konuşmak için. Tek başına olmak zorunda değilsin.

Adama bakıp gülümsekti ve elini varnağına götürdü. Her gülümseğinde varnağında oluşan gamzelere baktı.

"Biliyorum sevdiğim adamı. Ama ben hallederim. İla konuşmayı ben yapayım. Sonra ikimiz hatta üçümüz de karız karşılına."

Farmağındaki yüzüğe bakarak sevdiği adamın koyununa sığınan Beliz, her şeyin yolunda gitmesi için dua etti.

~*~

Lalin uyandığında yatakta yalnızdı. Dışarıdan sesler geldiğini duyunca arabanın onları almak için geldiğini anladı. Hemen fırlayıp dağınık yatağa bakmadan giyin-di. Tam çıkacakken geri döndü ve yatağın haliyle yüzünü buruşturdu. Ne kadar toplasa da geceden kalma izleri yok edemeyecekti. Sinirle ince örtüyü örttü yatağa ve olabilecek en düzgün şekile sokmaya çalıştı.

O sırada perde kapı açıldı ve Buğra içeri girdi. Kıza baktığında dudağında bir gülümseme oluştu. Lalin adama döndü.

"Sen ne gülüyorsun ki şimdi?"

"Ne yaptığını anlamaya çalışıyorum."

"Ne yapacağım, yatağı toplamaya çalışıyorum. İnanamıyorum. Şu hale bak ya..."

Buğra sırtarak küçük sehpa da duran saatine uzandı. Bileğine takarken göz ucuyla kızın telaşını izliyordu.

"Lalin, sakın olsana."

"Kolaydı sanki. Şuraya bak, konuşmaya geldik neler oldu. Planladın değil mi bunu?"

Buğra bu sözle zıtlıyordu. Bu kız ne zamanlıydı ya. Kendisi zeytan da, o melek miydi yani. Ne yagmırlı, ne bulutlu, ne yağmurlardı. Sanki ona bacaklarını açmamı istiyordu.

Bak hiçbir şey planlı değildi tamam mı! Buraya gelirken aklımın köşesinden bile geçmedi bu. Hatta yatağı ken bile aklımda değildi."

Lalin inanmayan gözlerle baktı adama. "Havanı planlı değildi ama birden, dur hazır yatağa girmişken ben bir şey yapayım, dedin. Çok inandırıcı doğrusu..."

Buğra kızın üstüne yürüdü.

"Bana baksana sen ya. Duvara tırmanan abaza muamelesi yapma bana. Ben istedim de sen itiraz ettin sanki. Hem ben rüya görüyorum sandım. Rüya olmadığını anladığımda da iş isten geçmişti. Peki, sen ne diye itiraz etmedin o zaman? Neden atmadın beni üstünden?"

Lalin duyduğuyla tekrar ve tekrar yıkılmıştı. Rüya gördüğünü mü sanmıştı? İsteyerek gelmemiş miydi? İkinci kez hiç değmeyecek şekilde mi sevişmişti yani. Canı yanıyordu ve yandığı kadar yakacaktı.

"Seni isteyerek koynuma alacağımı mı sandın? Esas ben rüya gördüğümü sanıyordum. Şimdi bu konuyu kapatalım tamam mı? Kullanmaksa tamam kabul, ikimiz de birbirimizi kullandık. Şimdi düş yakamdan Buğra. Uzak dur benden."

Arkasını dönüp giden kızın koluna yapıştı.

"Uzak durmak mı? Bu sabahtan sonra mı? Sen bunu ancak rüyanda görürsün ve inan bana sabah gördüğünü sandığın rüya kadar da zevkli olmaz."

"Sen geri zekâlı mısın? İkimiz de rüya sandık, bir yanlışla başladık, başlamışken duramadık. Konu bun-

dan ibaret, uzatmayalım. Kolumu da bırak.”

Silkelenerek dışarı çıktı Lalin. Arabayı gördüğü an hızla koşup kendisini içine attı. Bir dakika geçmeden Buğra da kapıyı açıp yanına oturmuştu. Burun kanatları yine şişip iniyordu. Belli ki siniri tepesindeydi.

Jamir'in malikânesine gelene kadar ağzını açmadı ikisi de. Birbirlerine baktıkları tek zamanlar, diğerinin camdan baktığı zamanlardı. Kapıyı açıp inecekken Buğra kızın kolunu tuttu.

“Seni bırakmayacağım inadına sıçtığım. Unuttuğun iki şey var.”

Lalin öfkeyle baktı bu adama. Bir şeyi de doğru düzgün yapsaydı ya odun.

“Öyle mi? Neymiş onlar?”

“Ben iç çamaşırların ne ara çıktığını hatırlamıyorum, sence gece bir ara yine rüya görmüş olabilir miyiz? Ve ikincisi, hatta en önemlisi...” Kıza biraz dahayaklaşıp, tehlikeyi ve tutkuyu aynı anda içinde barındıran kısık sesiyle devam etti. “Sabah ikinci sevişmemizde ikimiz de uyanıktık, ne yaptığımızın bilincindeydik ve sen beni istemiyor gibi durmuyordun.”

Lalin sıkılı dişlerinin arasından hırladı.

“Ben durmuyordum da sen çok duruyordun değil mi? Kulağıma fısıldadın Akutçu. Rüya olmasın diye yalvardın.”

Buğra iyice kıza yaklaştı. Burun burunaydılar ve konuştukça nefesi dudaklarına değişiyordu.

“İşte bu yüzden diyorum ya, bu iş burada bitmedi. O telefon her aradığımda açılacak. Geçen seferki gibi sabırlı olmam. Benden kaçtığın her seferde, seni kaçıracağım, duydun mu beni. Aklımdan çıkmıyorsun ve biliyorum ki ben de senin o kalın kafanın içindeyim. Bu

iş sonlanana kadar, ikimiz de bu istiladan kurtulana kadar, ya da belki kıyamete kadar sana benden yana rahat yok."

Duyduklarıyla şok olan Lalin, kapıda duyduğu sesle geri çekildi. Jamir ve Lal merdivenleri iniyorlardı. İkisinin de bakışlarında tereddüt vardı. Jamir Buğra'ya baktı.

"Gelsene."

Lalin, "Hayır, gelemes," diye çemkirince Buğra kıza bakıp sabır diler gibi sırtarak başını salladı ve Jamir'e döndü. "Teşekkürler ama gitmem lazım."

Lalin sinirle eve doğru ilerledi.

"Siz ikinizle de görülecek hesabım var."

Lalin'in öfkesi ortalığı yakarken Buğra'nın sırtıyor olması şaşırttı Lal'i. Adama döndü sinirle.

"Sen neden sırtıyorsun? Ne yaptın ona? Neden bu kadar sinirli? Biliyordum, işe yaramayacağını biliyordum."

Buğra, Lal'e baktı.

"Sırtıyorum çünkü işe yaradı. O öfkeli çünkü senin o keçi damarlı ikizin, işine gelmeyen gerçeklerle yüzleşti."

"Neymiş onlar?"

Jamir sıkılı dişlerinin arasında sordu bu soruyu. Bu heriften hoşlansa da kıza bir zarar verdiyse...

"Onu bırakmayacağım ve aslında onunda bırakılmak istemediği gerçeği."

Lal bir an kalakaldı. Sonra ikizinin huyunu bildiği için gülümsedi. Lalin en çok kabul etmek istemediği gerçeklere karşı savaşırdı.

"Neyse. Her şey için çok teşekkür ederim Jamir. Borcum olsun. Bir gün Lal'i dağa kaldırmak istersen ça-

dırım emrine amade. Gerçi benim çadır seninki kadar konforlu değil ama ne yapalım artık.”

Jamir bu söze kahkahayla gülerken, Lal ikisine sinirle baktı. Buğra yüzünü buruşturdu.

“Lal, ikizin böyle bakarken çok güzel oluyor ama bu sinirli hal sana yakışmıyor. Bence sen hiç sinirli bakma.”
Jamir de sırttı.

“Bence de aşkım. Sen bir tek bana bakarken güzel ol.”

“Siz ikiniz varya cidden adamı delirtirsiniz.”

Lal içeri girerken Jamir arkasından aşk ile baktı. Buğra da sırtarak adamı izledi.

“Abi, senin bu bakışlar çok aşk kokuyor be.”

Jamir arabaya binen adamın omuzuna vurdu.

“Senin öfkenin aşk koktuğu kadar Buğra...”

Arabaya binen Buğra içinden sıkı bir siktir çekip adama el selamı verdi ve şoföre gitmesini söyledi. Birinci işi hallettiğine göre, şimdi sıra ikinci işteydi. Babasının hayatını kararttığı annesinin intikamı...

Annesinin intiharından beri bir yanı eksik yaşıyordu. Ona yetişemediği için kendine, annesinin hayatını kararttığı için babasına öfkeliydi ve şimdi annesinin ruhunun rahatı için ikisinin de kefaret ödeme vakti gelmişti. Bunun içinde bulunmaz bir fırsat geçmişti eline. Bağış gecesi çıkan haberler sonrası onu evine çağıran babası, farkında olmadan Buğra'nın zaman ve yer sorununu çözmüştü.

Geleceğe sorunsuz bakabilmek için, geçmişin defterini tamamen kapatmalıydı.

A & O

“İkinize de inanamıyorum. Siz nasıl böyle bir plan

vajırsınız? Nasıl o adama uyarsınız? Beni bunca zaman
mandır hiç mi dinlemediniz?"

Lal ikizinin elini tuttu.

"Bebeğim bize bir şey anlatmıyorsun ki. Tek söyledi-

ğin istemediğin..."

Lalin sinirle sırttı.

"Sence bu son derece net değil miydi Lal?"

Lal derin bir nefes aldı. Jamir'in odadan sessizce çık-
tığını görmedi bile. İkizine döndü.

"Canım. Beni dinle şimdi olur mu? Sen bir gün okul
balosuna gitmek istemiyorum diye direttin. Sonra an-
nemle teyzemin zoruyla gittin ve çok eğlendin. Çünkü
gitmek istememe sebebin olan çocuğun oraya tek geldi-
ğini görmüştün. Hatırlıyor musun?"

Lalin nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışarak
ikizine başını salladı.

"Sen korktuğun şeyden kaçıyorsun Lalin. Kırılmak,
hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorsun. Bu adamı
istemersen ona kendini vermezdin ama bunu bile kabul-
lenmiyorsun."

Lalin son derece rahat ve pes etmiş halde cevap ver-
di.

"Yok, onu kabullendim artık."

"Ama incineceğini düşünüyorsun bu yüzden kaçı-
yorsun. Birtanem, sen korktukça en büyük zararı ken-
dine veriyorsun aslında. Aşk varsa vardır. İnkâr sadece
can acıtır. Hani o herkese akıl veren Lalin. Kendine sıra
gelince neden moronlaşıyorsun sen, anlamıyorum."

Lalin gözleri nemli baktı ikizine. Hiçbir şeyden haberi
yoktu kuzusunun.

"Lal yine oldu. Bana..."

Yaşadıkları her şeyi anlattı ikizine ve Lal sımsıkı sa-

rıldı ona.

"Bebeğim ama o inkâr etmiyor seni istediğini. Sen de o da sivri karakterlersiniz. Asla sakın bir ilişki olmayacak, belki çok can acıtacak ama kuzum, sen o adamı istiyorsun. Bırak, bunu yaşayarak çöz."

"Lal anlamıyorsun. Ben onun karşısında hep yeniliyorum. Hep kazanan o oluyor."

"Çünkü sen savaşıyorsun. Çünkü sen tetiktesin. Her söze bir anlam yüklemek için didiniyorsun. Seni bilirim, adama kırk kılıç darbesini aratacak sözler söylersin. Ama o adam bunları umursamıyor, en azından bugün umursamamış. Bu yüzden hep sana dönüyor darbelerin."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Düşünme fazla. Bırak yanında olmak istiyorsa olsun. Kaçma. Ama mesafeni sen belirle. Bakalım ne yapacak."

Lalin pencereden baktı bir süre. Sonra ayağa kalktı.

"Ben biraz dolaşabilir miyim?"

"Dolaş. Ama sakın bir daha o gözlerine hüznün bir parçasını bile yerleştirme."

Lalin sımsıkı kucakladı Lal'i.

"Seni seviyorum dengeli yanımda."

"Ben de seni seviyorum piç yanımda."

"Ah hiç yakıştı mı senin gibi şeyh cariyesine?"

"Lalin, defol."

Ama kahkahalarıyla birbirlerini yeniden kucaklamadan çıkamadı Lalin evden. Bahçeye indiğinde düşünüyordu. Neyi düşünüyordu bilmiyordu ama... İkisi de sabah aynı rüyayı görmüş aynı gerçeğe uyanmıştı. Sonrasında ikisi de aynı ayık kafayla yeniden sevişmişlerdi. O an adamın içinde sertleştiğini hissettiğinde onu itmek

istemedi. Bir kere daha onu hissetmek için nefes dahi almamıştı. Bunu inkâr edemezdi. Suçlanacak hiçbir taraf yoktu. Ama bu odun... Yine yapmıştı odunluğunu. Oysaki aşk kokan sözlerle, şefkatle yaklaşıp kendisine...

Bir an irkildi düşüncelerinden. En büyük derdi buydu. Lal haklıydı. Korktuğu için kaçıyordu çünkü aşk sözcükleri duymamaktan korkuyordu. Bu adamın ona aşık olmamasından korkuyordu. Yine haklı olmak zorunda mıydı bu kız?

"Rahatsız etmiyorsam konuşmak isterim. Konuşalım mı?"

Lalin Jamir'in sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Oturduğu banktan hafif sağa kaydı ve adama yer açtı.

"Özür mü dileyeceksin?"

Jamir gülümsedi.

"Hayır. Şeyhler özür dilemez."

Lalin de tebessüm etti.

"Tahmin etmeliydim."

Jamir birkaç saniye sustu ve sonra Lalin'e döndü.

"Ben ikinci kızkardeşimle dertleşmek için geldim."

Bu sözle Lalin başını kaldırıp bu yakışıklı surata baktı. Gözlerinde gördüğü şey o kadar Arda ve Yankı'nın gözlerinde gördükleriyle aynıydı ki. Gülümsedi.

"Lalin, senin üzülmeni asla istemem. Sen benim Canımın, diğer yarısısın. Sevdiğimin canısın. Her şeyden öte, saklamaya çalıştığın o yumuşak kalbinle küçük bir kızsın sen. Henna ne ise sen osun. Sana iyi olacağını düşünmesem asla o planı yapmazdım o serseriyle. Seni üzeceğini bilsem..."

"Üzdü ama."

Bir an susan Jamir, anlayışlı, şefkati ve tedbirli sesle sordu.

"Peki ya sen? Sen üzmedin mi?"

Lalin bir süre sustu.

"Bilmiyorum Jamir. Ben onu anlayamıyorum. Hiç ilgilenen bir adam gibi değil. İncitmek için savaşıyor sanki."

"Çünkü o da inciniyor."

Bakışlarını adama kaldırdı.

"Lal seni incitse, sen onu incitir misin?"

"Asla. Çünkü ben Jamir'im. O da Buğra. Peki, sence senin Buğra'yı incittiğin gibi Lal beni incitir mi?"

Lalin gülümsedi. Cevabı vermeye bile gerek yoktu. Jamir devam etti. Elini kızın omuzuna atıp onu göğsüne çekmişti. Saçlarını okşuyordu. Kendilerini gözleri nemli, dudagında gülümseme ile izleyen, dinleyen Lal'den habersiz...

"Demek istediğimi anladın. Siz Lal ile ne kadar zıtsınız birbirinize, ben ve Buğra da o kadar zıtız. Biz Lal ile ne kadar benziyorsak, sen ve Buğra da o kadar benziyorsunuz. Sen tüm bu zıtlıklara rağmen Lal'i seviyosun, ben tüm benzerliğimize şükrederek Lal'i seviyorum. Sevgi için bunlar ölçü değil." Jamir bir an durup, gülümsedi. "Hani Şile'deki at çiftliğinde sana bir şey demiştim, hatırlıyor musun?"

Lalin hatırlamaya çalışırken Jamir devam etti. Lal ile beni sıkıştırıp, bana tecavüzcü şeyh muamelesi yaptığında ben sana, "Bir şeyh değilim, şeyh deyip durma. İki tecavüzcü veya sapık değilim, kız kardeşine odaklanan bakışlarıma karışma ve üç... Neyse bunu vakti gelince öğreneceksin," demiştim. Lalin hatırladığını belirtircesine gülümsese bile sesini çıkarmamıştı. Arkasından neyin geleceğini merak ediyordu ve açıkçası duyguları bomba yağmuruna tutulmuş gibiydi. Jamir'in sesiyle ona odak-

landı. "İşte o üçüncüsü, ben ruh eşimi buldum ve onu asla kaybetmeyeceğimdi. Ruh eşi olmak zordur Lalin. Birbirinin aynısı olmak zordur ama herkes kendi karakterine göre şekillendirir aşkı. Kimi içinde tutamaz söyler kimi korkaktır kendisine bile itiraf edemez. O yüzden biz bu devreyi çok kolay atlattırken, siz bir savaşın içine girdiniz."

Jamir, kızın duyduklarını hazmetmesi için susunca, Lalin gözlerini kapatarak soluk aldı.

"Çok yoruyor beni. Aşk böyle yoracaksa neden var ki? Neden bana çok net gelmiyor ki?"

Genç adam bu acemice söze gülümsedi. Kızı omuzundan tutup kendine çekti.

"Az önce Lal'in çatık kaşlarına bakıp, *bu Lalin'i güzel gösteriyor ama sana yakışmadı*, diyen birinden bahsediyoruz. Oysa ben seni çatık kaşlı çok çirkin buluyorum, anlatabildim mi? Aslında Buğra kendi mizacına göre sana fazlasıyla tutkun olduğunu gösteriyor. Ama bir tek şey gerçektir ki tatlı cadım, sevginin önüne hiçbir şey geçemez ve unutma, o bir erkek. Gururlu bir adam... Gururu ve ilkeleri için ailesini karşısına almış, benim servetime yakın serveti elinin tersiyle itmiş bir adam. Sen bu adamdan verdiğinden fazlasını bekleme. Sen nasıl korkuyorsan incitilmekten ve bu yüzden kuruyorsan kabuğunu etrafına, o da aynısını yapıyor."

Lalin sessizce gözünden akan yaşları sildi.

"Sana ne yapacağını söyleyemem. Ama bil ki ben o adama inanıyorum. Ama sen ne karar alırsan yanındayım. Anlaştık mı cadı?"

Kızın yüzüne bakıp burnunu sıktı hafifçe. Lalin kendini küçük bir kız gibi hissetti. Jamir'in söylediklerine katıldığını ya da katılmadığını dile getirmede. Bunun

için o kadar erkendi ki... İşi dalgaya vurmaya çalıştı.
"Bana bak şeyh efendi, bu anı unutacaksın, yoksa ka-
rizmam yerlerde sürünür."

Jamir kahkaha atarak ayağa kalktı ve Lalin'i de kal-
dırdı.

"Hadi, bakalım. Sabaha yola çıkacağız hep birlikte
dışarı çıkıp biraz kafa dağıtalım."

Lalin de Jamir'in koluna girerek malikâneye doğru
ilerledi.

Lal, görümcesi ve kayınvalidesi ile veranda da otu-
rurken, onlara doğru yürüyen iki can parçasına baktı.
Lalin'i kontrol etmek için peşinden bahçeye inmiş ve
Jamir'le konuştuklarını görünce bir süre dinleyip sonra
Henna ile Saree Hanım'ın yanına geçmişti. Kardeşi iyi
olacaktı. Kendisi gibi.

Ve o mükemmel bir adama âşıktı.

Mehmet, kendisini çalışma odasına sürükleyen kızının peşinden giderken, başına yine ne gibi bir dert aldığını düşünmeden edemedi. Oda-
dan içeri girip, karşı karşıya geldiklerinde Beliz derin bir soluk aldı.

"Babam."

"Belizim."

"Seninle konuşmam lazım."

Mehmet kaşlarını çatmış kızına bakıyordu. Bu kızı böyle ciddi görmekhoşuna gitmemiştii.

"Ne konuşacaksın?"

Beliz'in o an kaybolan cesareti tam dayaklıktı.

"Aa, babacım, diyorum ki annem de gelsin."

"Beliz, bak attıracaksın tepemi. Kızım süt dökmüş kedi gibi ne bakıyorsun öyle? İyi tamam söyle annene..." derken kapı açılmış ve Yeliz gayet sakın içeri girmişti. "Aha gerek kalmadı, aşkım sen kapı mı dinliyorsun?"

"Hoppala, ne alakası var kocişim ya, geçiyordum uğradım."

Mehmet yüzünü buruşturup, teslim olmuş gibi kol-
tuğuna çöktü.

"Eyvah, kocişim dedi yine. Bunun altından iyi bir fış-
kı çıkmayacak."

Beliz tereddütle annesine baktı ve onun gülen yüzü-
nü görünce içine hafif cesaret doldu. Yüzük takılı par-
mağını sakladı. Annesine göstermişti gelir gelmez ve
annesi, babası ile konuşma zamanının geldiğini söyle-
mişti. İşte şimdi de buradaydılar. Bu işkence onu çok

yaşatmayacaktı. Birden tükürse ve kurtulsa ya...

"Baba ben âşık oldum. O da bana âşık. Evlenme teklif etti, aslında ben ettim ama onun edeceğini biliyordum da ondan yani yoksa etmezdim tabi. Sonra ben kabul ettim kendi teklifimi ama onun ağzından etmişim ya hani teklifi o yüzden ben kabul ettim işte. Sonra bana yüzük verdi parmağıma taktı. Çok güzel yüzük, görmek istersen gösteririm. Ama yüzüğü... işte... ee oğluyla seçmişler yani aslında oğlu beğenmiş. Zevkli çocukmuş yani aslında bayıldım ben yüzüğe, sonra bi' de işte dedi ki seninle tanışmak ..."

"Yeliz!"

Mehmet'in gürlemesi, Trabzon'dan duyulacak kadar şiddetliydi.

Yeliz oturduğu yerde kıkırtısını saklamaya çalışarak kocasına baktı.

"Efendim kocişim."

"Kocişine sokturtma şimdi. Bana az önce duyduğum her şeyin erken bunama belirtisi olduğunu söyle. Yeliz hemen."

Beliz ürkmüş gözlerle baktı babasına. Sinirden karar-mış bir surat... Onu hiç böyle görmemişti. Oysa alıştıra alıştıra söylemişti değil mi?

"Eh be annem, böyle de söylenir mi bu."

Yeliz kocasının yanına giderken bir yandan da Beliz'e kısık sesle homurdanmıştı.

"Memetcim, aşkım, kocam. İyi misin?"

"Değilim Yeliz! Değilim!"

Hızla ayağa kalkıp yüzünde dolaşan karısının ellerinin aşağı düşmesine neden olmuştu. Beliz'e doğru yürüdü. Öldürecek adam bakışlarından belliyse, kesin o adam Mehmet gibi bakıyordu.

"Bana az önce söylediklerinin şaka olduğunu söyle."
Beliz başını önüne eğdi. Heyecan, stres, korku çenesini açmıştı. Az daha sakın mi söyleseydi ki?

"Şaka olduğunu söyle Beliz!"

Ürkerek babasına baktı.

"Hepsi doğru baba..."

Fısıltı halindeki ses iyice sinirini bozmuştu Mehmet'in. Onun kızı böyle sessiz kalmamalıydı. Böyle üzgün olmamalıydı. Sımsıkı sarmak istedi o an kızını. Kimbilir hangi kanı bozuk kandırmıştı yavrusunu. Ellerini yumruk haline getirip sıktı.

"Odana çık."

"Baba..."

"Sus ve odana çık Beliz."

Beliz ağlamak istiyordu.

"Ama baba dinlemiyorsun ki..."

"Lan neyini dinleyeceğim? Adamın bi'de oğlu varmış. Neyini dinleyeceğim. Beliz elimden bir kaza çıkmadan defol odana."

Beliz ağlamaya başladı. Yeliz sessizce izliyordu. Şu anda ne dese bu adam dinlemeyecekti.

"Baba, ben onunla evleneceğim."

Mehmet yumruğunu duvara geçirdi. Beliz ürkerek bir adım geri gitti.

"Nah evleneceksin. Vermiyorum seni. O kart herife de söyle oğluyla defolsun gitsin akli varsa. Yüzük de mi seçmiş oğlu? Beliz yürü git. Ben iyice delirmeden git."

"Bana güvenmiyor musun? Mutlu olmamı..."

Mehmet dişlerinin arasından, öfkesine hâkim olma-ya çalışarak tısladı.

"Beliz, gözümün önünden kaybol."

Beliz sinirle arkasını döndü. Kötü bekliyordu ama bu

kadar da beklemiyordu. Babası konuşturmamıştı bile onu. Odasının kapasını sert bir şekilde kapattı. Yatağa uzanıp ağlamaktan halsiz kalana kadar ağladı.

Alt katta durum daha bir değişikti. Yeliz, Beliz'in arkasından odadan çıktı ve Mehmet'in gürlemelerine kulaklarını kapattı. Beliz'in yanına gitse o da dinlemeyecekti. İkisinin de boşalmaya ihtiyacı vardı.

Bir saat sonra Mehmet salona geldi. Hâlâ öfkeli ama bu sefer bağırıyordu. Yeliz'in karşı koltuğuna geçti oturdu.

"Biliyor muydun?"

"Evet."

"Ve bana söylemedin."

"Evet."

Dişlerinin arasından tıslayarak devam etti.

"Adamla tanıştın mı?"

"Hayır."

Mehmet karısına sinirle baktı.

"Yeliz, çeneni kapamak için ordu gücü لازمken şimdi zorla konuşuyorsun. Kadın beni iyice delirtmeye mi çalışıyorsun sen?"

Ayağa kalktı Yeliz.

"Ben odama gidiyorum. Eğer mantıklı konuşacak kıvama geldiğine inanırsan sen de gel, konuşalım. Yok, eğer şimdiki gibi gürleyeceksen, misafir odasına git ve orada zıbar yat kocam."

Karısının arkasından şaşkın gözlerle bakakaldı Mehmet. Fatih'in de odasının kapısının sesini duydu. Oğlu da bu olanları dinlemişti demek ki. Uykusundan bile uyanmıştı çocuk gürültüye. Ne yapacağını bilemeden turladı.

Onun kızı âşık mıydı? Hem de çocuklu bir adama.

Yüzük seçecek kadar büyük bir çocuk hem de. O kızına kıyamıyordu bile, kendisine denk adamları bile öldürmek istiyordu. Şimdi bu herif... Olmayacaktı bu iş. Gencecik kız dan yararlanmaya çalışan kart zamparaya haddini bildirecekti...

A & O

Sabah gözlerini açan Yeliz, yan tarafının boş olduğunu görünce Mehmet'in sinirinin geçmediğini ve yanına gelmediğini anladı. Yataktan usulca kalktı. Saat yediydi. Odadan çıkıp misafir odasının kapısını açtı. Canı kocası, her şeyi... Üstünü bile değiştirmeden yatağa uzanmıştı. Ve oda içki mi kokuyordu?

Adamın yanına gelip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Aışma süresi geçtiğinde kızını en çok bu adam destekleyecekti. Ama nazlı minik kızının müsamerelerde bile gelinlik giymesine izin vermeyen bir adam vardı karşısında. Alışamıyordu kızının büyümesine. Gülümsedi. Tam çıkacakken mırıldandığını duydu Mehmet'in.

"Benim kızım. Küçük kızım..."

Hiçbir şey demeden odadan çıktı. Beliz'in odasının kapısına geldi. Tıkladı, ses alamayınca açtı usulca kapıyı. İçeri girdiğinde darmadağınık yatak gördü ama yatak boştu. Etrafına baktı bulamadı. Hemen oğlunun odasına geçti ama Fatih'te tek başına yatağı kaplamış yatıyordu. Yeliz telaşlanmaya başlasa mı bilemedi. Banyoya geçti. Boştu. Aşağı indi. Salon, mutfak, çalışma odası, spor odası... yok... Beliz yoktu.

Hemen yine odasına çıktı dolabını açtı. Gördüğüne anlam veremedi. Eşyaları oradaydı ama sanki azalmış gibiydi. Banyoya geçti tekrar. Kızının kişisel bakım eş-

yalarını aradı, yoktu. Delirecek gibi oldu, bir not bir haber. Eline telefonunu aldı, ekranı açtığında mesaj geldiğini gördü. Geç saate kadar kocasını beklediği için sabaha karşı gelen mesajı yorgunluktan duymamıştı. Beliz'dendi.

"Annem, beni merak etme. Ama ben Önder olmadan yaşayamam. Ve babamın da bunu anlaması lazım. Sizi çok seviyorum."

Telaşla Mehmet'in yanına gitti. Adamın komodinin üstündeki telefonunu gördü. Mesaj vardı. Mesajı açmadan Mehmet'i uyandırdı.

"Aşkım kalk. Memet."

Mehmet homurdanarak döndü. Yeniden dürtülünce gözlerini araladı.

"Ne var bebeğim?"

"Memet acil bir durum ve hemen kalk. Telefonuna mesaj gelmiş. Ona bak."

"Acil olan bu mu Yeliz?"

"Sana bak diyorum Memet."

Mehmet homurdanarak telefonu eline aldı.

"Neden sen bakmıyorsan?"

"Biliyorsun, asla yapmam bunu. Kimdenmiş?"

Mehmet bir an dondu.

"Be-Beliz'den."

Yeliz nefesini tuttu.

"Ne yazıyor."

Mehmet o an gözlerini sımsıkı yumdu, yüzünde ilk defa yılların izini gördü Yeliz. Her zaman yaşını göstermeyen delikanlılara taş çıkaran adam...Beliz'in tüm okul arkadaşlarının hayran olduğu adam... Bir gecede yaşlanmış gibiydi. Mehmet'in elindeki telefona uzandı.

"Babammm, bil ki sana kırgın değilim. Ama gidiyorum. Gitmek zorundayım. Seni utandıracak hiçbir şey yapmadım, yapmayacağım. Bana aşk için savaşılmaması gerektiğini sen öğrettin. Şimdi ben de kendi savaşımı veriyorum. Beni eskisi gibi sever misin bilmiyorum? Ama unutma ki sen benim ilk aşkımsın. Aşkım, babamsın. Şimdi başucundayım. Şu anda da yanağından kocaman öpücük çalıyorum. Seni seviyorum yakışıklım. Beni affet."

A & C

Önder açılan kapı sesiyle uyandı. Bir anlık bir ayılma süresinden sonra saate baktı. Sabahın yedisinde bu gelen... Hem de anahtarla. Emoş bile bu kadar erken gelmezdi ki.

Tam yerinden kalkacakken merdivenlerden bir ses geldiğini duydu. Hızla ayaklandı, altına şortunu çekip odasından çıktı. Merdivenin başında da Beliz'i gördü. Gözleri kıpkırmızı, elinde valiz...

Akşam erken yatacağım diye mesaj attıktan sonra konuşmamışlardı ve Önder o an görüşmenin kötü geçtiğini anlamıştı.

"Beliz, aşkım bu ne?"

"Ne mi? Ney ne?"

"Bu valiz."

"Gördüğünü neden soruyorsun? Valiz işte. Neyi anlamıyorsun?"

"Neden elinde olduğunu..."

"Kusura bakma, bohçam yoktu."

"Ne?"

Büyük ihtimal hâlâ ayılamamıştı ya da rüya görüyordu.

"Kocaya kaçtım Önder. Anladın mı şimdi?"

"Kocaya mı?"

Beliz sinirle adamı ittirip Gurur'un odasına ilerledi.

"Sakin bana hangi kocaya deme, vallahi seni merdivenden yuvarlarım. Uykum var, çekil önümden."

Önder kızın arkasından salak gibi bakıyordu. Onunda uykusu vardı, ta ki elinde valizle kocaya kaçan aşkını görene kadar. Şimdi sıkıyorsa uyusaydı hadi...

Önder endişelerini bir kenara atıp sırtıttı. Kendi evlilik teklifini kendi yapan bir hatundan başka ne beklenirdi ki. Kocasına da kendi kaçırdı.

A S O

"Ne demek yok lan? Nereye gitti bu kız.

Mehmet evin içinde dört dönerken ne Yeliz'i konuşturuyor ne de suratındaki korkunç ifadeyi siliyordu. Sabah o telaşla Yeliz'i dinlemeden herkesi aramıştı belki Beliz onlara gitti diye ama hiçbirinde yoktu. O sırada kapı çaldı. Yeliz sakince oturduğu koltuktan kalkıp kapıyı açtığı anda içeri bomba gibi düşen Yağız'ı ve arkasından telaşla sürüklenen Doğa'yı gördü. Hemen Doğa'ya sarıldı.

"Yeliz annem neler oldu ya..."

"Sorma Doğa, bu odun herif her şeyi mahvetti."

Mehmet'in gürlemesi geldi.

"Ben mi mahvettim ha ben mi? Kadın beni delirtmekten başka bir işe yara ve kızımı bul."

"Senin evden kaçırdığın kızını mı?"

Daha cümle tamamlanmadan tekrar kapı çaldı ve Doğa kapıyı açmaya koştu.

"Anne, neler oluyor? Beliz nerede?"

"Hala dur kapama kapıyı."

Arda ve Yankı'ya bakan Doğa olayı tam bilmesede de burnunu kırıştırdı.

"Aha Dalton ekibi tamamlanıyor. İçeri geçin ve çenenizi kapayın."

Mehmet hâlâ kendi kendine homurdanıyordu.

"Âşık olmuş hanım. Lan hem de kocaman oğlu olan kart zamparaya."

Yeliz sinirle etrafına bakarken kapı bir kere daha çalmıştı. Ve ne ara Erkan, Nergiz, Yasemin, Soner içeri damlamış, ne ara Lal ve Lalin havaalanından direk oraya gelmişti anlaşılmadı. Ev resmen panayır yerine dönmüştü. Arda ve Yankı, Lal ile Lalin'i sıkıştırırken, Erkan da Nergiz'in zapt etmelerine rağmen ortalıkta terör estiriyordu.

Kalabalık hep bir ağızdan kaptırmış giderken, Yağız'ın gürlemesiyle herkes sustu.

"Yeter lan! Dingonun ahırına döndürdünüz burayı. Herkes sussun. Mehmet ne oldu anlat."

Mehmet sinir ve üzüntüden ellerini saçlarına dolaşıp olduğu yerde bir tur döndü.

"Bana âşık olduğunu söyledi. Parmağında da yüzük... Bir de kendi kendine evlenme teklif etmiş. Bak nasıl kandırıldı benim kızım. Herifin oğlu da var. Hatta yüzüğü de birlikte seçmişler. Lan kafayı yiyeceğim."

Erkan, Nergiz'in onu tutan elinden kurtulup ayağa fırladı.

"Bir de dul muymuş ibne? Adresi ne bu herifin? Sahipsiz mi sandı bizim kızı?"

"Yürüyün gidiyoruz."

Arda'nın bu tavrıyla adamlar ayaklansa da Nergiz'in cırlamasıyla oldukları yerde kaldılar.

"Nereye gidiyorsunuz siz? Biliyor musunuz kız ne-

rede? Beyler ya akli başında hareket edin, ya da varlığını alıp siktirip gidin. Burada önceliğimiz Beliz."

Yeliz o zamana kadar sessiz sedasız köşede duruyordu. Bu adamların hiçbirine laf anlatılacak gibi değildi. Bekliyordu. Kocasının akli başına gelecek ve Yeliz'e neler bildiğini soracaktı ama o mantıklı soru Soner'den gelmişti.

"Yeliz, sen biliyor musun olayları?"

"Evet."

Yağız kardeşine baktı.

"Biliyorsun da ne diye anlatmıyorsun kızım! Bizi mi delirteceksin sen?"

Yasemin Yeliz'in yanına ilerledi.

"Akli başında sorsanız anlatacak. Ama siz toplu halde kafayı yediniz."

Yankı gürledi.

"Yasemin teyze, bu iş kolay bir iş değil. Bizden mantık mı bekliyorsun."

Lal, Yankı'ya ters ters bakarken, "Hanginiz mantığın uyuştuğu bir aşk yaşadınız Yankı?" diye sordu.

"Bunun sırası değil Lal."

Her kafadan ayrı sesler çıkarken Mehmet gürledi.

"Benim kızım o kart zamparaya âşık olamaz."

Lalin araya girdi.

"Önder Hoca genç."

"Hoca mı?"

Arda'nın sorusuyla Lalin bildiklerini anlatmak için bir fırsat yakalamıştı. Anlatmalıydı, yoksa bu evrimini tamamlamamış adamlar, üçüncü dünya savaşı çıkartmaya hazırdı.

"Evet. Üniversiteden hocası oluyordu ve ikisi de imkânsızlığın ve etik kuralların kurbanı oldular. Beliz

mezun olup okulu bitirdi, Önder hoca okuldaki görevinden ayrıldı. Boşandı onun öncesinde. Tüm sorunlar çözüldü. Ve Mehmet abi... Senin kızın o zamanlarda bize kan yaş ağlasa da asla yanlış bir şey yapmadı."

Mehmet şaşkın halde bakıyordu. Arda ve Yankı hirlarken Soner onları durdurdu.

"Sakin beyler. Önce dinleyelim. Lalin anlat durumu."

Lalin herkesin gözlerine tek tek bakarak, asla taviz vermeyen bir edayla anlatmaya başladı.

Önder Hoca en fazla Arda ile yaşıttır. Sandığınız kadar yaşlı değil. Okulu bittikten sonra başarısından dolayı akademisyen ve öğretim görevlisi olarak okulda kalmış. Sizlerin bekârken yaptığınız şey gibi, o da gençliğini yaşamış ama gelin görünki günün birinde bir kadın hamileyim diye karşısına çıkmış. İnanmasa da araştırmış. Sonuçta çocuğunun kendisinden olduğunu söyleyen bir kadın var. Test sonucu da pozitif çıkınca iki kere düşünmeden kadınla evlenmiş. Çünkü kendisi aile ortamı bilmiyormuş. Oğluna sıcak yuva sağlamak için hayallerinden ve Beliz'den vazgeçmiş bu adam ve kadının, uğruna bunca şeyden vazgeçtiği oğluna annelik bile yapmadığını fark edince boşanmış. Ama o andan sonra bile yine yaklaşmadı Beliz'e. Çünkü Beliz, adamı evli sandığı için ondan köşe bucak kaçtı. Ve şimdi bir araya geldiler. Bunun nesi yanlış. Ha o kocaman dediğiniz çocukta şu anda beş yaşında."

Lalin'in sözü bittiğinde herkes bir müddet sustu. Mehmet yine sakın olamıyordu ama bu sefer vicdanının ablukası altındaydı.

"Bunu bana anlatmadı."

Yeliz Mehmet'e baktı.

"Konuşturdun mu Memet?"

"Kaçmasını gerektirmezdi Yeliz. Sinirim geçtiğinde anlatabilirdi. Ve ne anlatırsanız anlatın. Bu adamın dul olmasının ötesinde, herifi tanımıyoruz etmiyoruz ve kı-zımız o piç kurusunun elinde!"

Yumruğunu hızla duvara vurunca Yeliz, Mehmet'in elini tuttu. Dişlerini sıkarak konuşmaya başladı.

"şimdi hepiniz beni dinleyin. Benim kızım o adama âşık. O da benim kı-zıma âşık. Siz hangi hakla bu âşkı sorguluyorsunuz. Adamın tek yanlışı bir çocuğun orta-da kalmaması için yaptığı erdemli davranış mı? Hangi-niz âşkınız için tabularınızı yıkmadınız beyler. Bu aile-de tek bir adam gösterin bana âşkın gücüyle eğilmemiş. Sen Yağız, Doğa için çektiklerini düşünüyor musun? Ayrı geçirdiğiniz o yıllar sizin âşkınızdan neyi eksilt-ti? Ya sen Erkan, Nergiz'in korkuları uğruna, Nergiz'in âşkı uğruna nelerden vazgeçtiğini düşündün mü? Âşk sizin her açığınızı kapatmadı mı? Âşk sizi tüm dünya-ya inat birleştirmedi mi? Ya sen kocam, ya sen. Âşk uğ-runu, sevdiğin kı-zı kaybetmeme uğruna en büyük ta-bunu yıkmadın mı? Sizler, gençler. Birlikte büyümene rağmen, âşk için karşına almadın mı tüm aileni Yankı. Arda sen, Yunanistan'ı bile yakacak duruma gelmedin mi? Hanginiz vazgeçtiniz âşkınızdan da şimdi benim kı-zımdan bunu istiyorsunuz."

İlk defa Mehmet Yeliz'e '*nefes âşkım nefes*' demedi. Haklıydı karısı. Âşktı bu. Baktı ona. Onsuz bir hayatı düşündü. Bakire olmadığını öğrendikten sonra ondan uzaklaşmış ve sonrasında çaktığı acıdan bunun ne ka-dar önemsiz olduğunu anlamıştı. Her şeyden öte bu adam erdemli biriydi öyle değıl mi? Sevmediğı kadın hamile diye nikâhlanmıştı bile. Kafası karman çorman-

di ve etrafına baktığında tüm erkeklerin de başı önde durumu düşündüğünü gördü. İki kişi hariç,

"Ne olursa olsun hala. O adamın ağzını burnunu da-
ğıtacağım. Benim kardeşim onun ellerinde lan şu anda."

Arda'nın sözüyle havalanan Yankı da bu kadar bek-
liyormuş gibi gürlledi.

"Lalin. Şu adamın adresini ver hemen."

"Bilmiyorum Yankı. Bilsem de vermem."

"Kızım seni boğarım."

Erkan sinirle ileri fırladı.

"Höst lan, sen kimin kızını boğuyorsun?"

Tüm bu kavgaların ortasında Yeliz'in telefonu çaldı.
Bilmediği bir numara... Açtı. Dinledi. Mehmet'e döndü.

"Sana?"

"Bana mı?"

Mehmet eline telefonu aldı.

"Efendim..."

"Efendim, iyi günler."

"Buyurun? Kimsiniz?"

"Ben Önder. Beliz'in size her şeyi anlattığını farz ediyorum. Kızınız sabaha karşı bana geldi. Şu anda oğlumun oda-
sında uyuyor ve ben sizin bunu bilmek isteyeceğinizi düşün-
düm."

Mehmet öfkelense mi sevinse mi bilemedi.

"Ne yani, gel kızını al mı diyorsun lan sen?"

Karşı taraftan derin bir iç çekme sesi geldi.

"Hayır. Ben her şeye rağmen Beliz'i her şeyden çok istiyorum. Ancak ailesine karşı gelmesini istemiyorum. Çünkü biz bu durumda evlenirsek onun gözlerinde hep bir hüznü göreceğim ve bunu ona yapmaya hakkım yok. Bunu sizin de ona yapmaya hakkınız yok. Sizin onayınızın olması benim için çok önemli. O sebeple size adresi vereceğim ve gerisi size

kalmış."

Dişlerini sıkan Mehmet bu davranış karşısında iyice şok olmuştu. Bu adam gerçekten erdemli ve onurlu bir adamdı ve özellikle belirtmişti oğlumun odasında uyuyor diye.

"Karımın telefonunu nereden buldun."

"Beliz benim telefonumdan aramıştı Yeliz Hanım'ı."

"Anladım. Ver adresi."

Adresi aldıktan sonra telefonu kapattı. Kendisine merakla bakanlara durumu anlattı. Kadınlar gülümse-di.

"Bakın gördünüz mü? Düzgün karakter diye buna derim, dul olsa ne olur."

Mehmet sinirle baktı Doğa'ya.

"Dul olması kimin umurunda, ben ona takılı değilim. Ama benim kızımı öyle kolay kolay alamaz bu puşt. Ben gidiyorum."

"Ben de geliyorum."

"Ben de..."

Arda ve Yankı da peşine takılınca, kızlar birbirine baktı ve hepbirlikte yola çıktılar. Çünkü kimse kimseyi bırakamıyordu.

A & C

"Yakışıklım günaydın."

"Günaydınnnn, sen benimle mi yattınn?"

"Eveeettt."

Beliz Gurur'un gülen yüzüne bakıp saçlarını okşadı ve onu göğsüne doğru çekti. Düşünüyordu. Gece o hırs-la çıkıp gelmişti ama şimdi ne olacaktı? Ailesi olmadan o asla mutlu olamazdı ki? İki arada kalmak, iki tarafa da eksik kalmaktı. Biri yoksa diğeri hep yarım kalacaktı.

Kahvaltıdan sonra ailesine gitmeye karar verdi. Babasını ne yapıp edip ikna edecekti. Hatta o kadar bile bekleyemezdi. Hızla yataktan çıktı.

"Neyeye Beliizz."

"Tatlım az işim var. Bu gün yokum, sonra geleceğim."

Gurur dudaklarını büzdü.

"Söz mü?"

"Sööözzz, ver bakayım şimdi kocaman bir öpücük."

Gurur'un kollarını boynunda hissettiğinde, o da yüzünü çoktan o mis gibi saçlara gömmüştü.

Aşağıya indiğinde Önder mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Kafasını kaldırıp kıza baktı, gülümsedi. Elindeki valize baktı yine gülümsedi.

"Günaydın küçüğüm."

Beliz hiçbir şey söylemeden koştu, sevdiği adamın boynuna sarıldı.

"Günaydın sevgilim. Ben..."

Önder kendini çekip kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu ve gözlerine baktı.

"Biliyorum. Benden vazgeçmeyeceğini de biliyorum. Sen mantığına hayran olduğum tek kadınsın."

"Söz geri geleceğim, sadece... Aşkım ben hep yarım kalırım. Ailemi ikna etmezsem onlarsız..."

"Biliyorum küçüğüm, biliyorum."

Beliz adamın elini tutarak kapıya gitti. Dışarı çıktıklarında valizini yere koyup adama döndü.

"Sen benim her şeyimsin biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Artık çalışamayacağımı da biliyorsun."

"Biliyorum."

"Her şeyi yoluna koyacağım."

"Her şeyi yoluna koyacağız ve bu eve bir dahaki girişinde benim olarak gireceksin."

"Senin olarak."

İki sevgili bahçenin ortasında sarılırken duydukları araba sesleriyle ayrıldılar ve Beliz arabadan inenleri görünce panikle Önder'e döndü. Önder mahcup gülümsedi.

"Sakin kızma. Ben haber verdim. Bana güvenmeleri gerekirdi. Kızlarını evde saklamadığımı bilmeleri lazımdı. Sen ailen olmadan tam anlamıyla bana ait olmayacaktın."

Beliz sevdiği adama gülümsedi ve Arda'nın gürleyen sesiyle gözlerini devirdi.

"Hayırdır, sıkıldın da kapı dışarı mı ediyorsun lan kızı?"

Beliz Arda'ya döndü. Babasıyla göz göze gelemedi.

"Hayır, bay ukala. Ben ailem olmadan yapamayacağımı anladım. Bunu Önder de anladı ve ben size Önder'siz yapamayacağımı anlatmaya geliyordum."

Yankı da Arda'nın yanına gelmişti.

"Vay, adamımız hızlıymış. Hiç de çocuğu olacak kadar ihtiyar durmuyorsun."

Önder sert ve sağlam duruşundan taviz vermeden net bir sesle konuştu.

"Öncelikle evime hoş geldiniz ve... sakın oğlumu bu işe karıştırmayın."

Mehmet bu sözle gülmek istedi. Şu durumda bile ailesine sahip çıkan bir adamdı. Üstüne gitmeye karar verdi.

"Sen oğluna bu kadar düşkünsen, kızımı ezersin. Mademki önceliğin oğlun..."

Önder adama baktı. Babası buydu ha?

"Siz neden buradasınız Mehmet Bey?"

Mehmet bu soruya cevap bile vermedi.

"Sizin önceliğiniz kızınız mı eşiniz mi?"

Mehmet yine cevap vermedi ama gözleri ışıldıyordu.

Önder hafifçe gülümsedi.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bu yüzden benden de bir öncelik sırası beklemenin haksız bir tuzak olduğunu kabul edersiniz."

Beliz birbirini tartan bu iki adama bakıyordu. Sevdiği iki adam... Ağlamak istedi o an. İsteddiği tek şey birbirlerini sevmesiydi. Bu, bu kadar mı zordu?

Sonra annesine baktı. Kendisine gülen gözlerle bakan annesine... Sonra ailesine. Herkes sessizce duruyor, meydanı Mehmet'e bırakıyordu. Arda ve Yankı için bu zordu ama belli ki tembihlenmişlerdi yolda.

Mehmet hızla öne ilerledi. Beliz'i kolundan tuttuğu gibi, hâlâ Önder'in elinde olduğunu unuttuğu ellerini ayırdı, kendisine çekti.

"Bak delikanlı. Beni arayarak doğru olanı yaptın ama bu sana hoşgörüyü bakacağımı göstermez. Kızımdan uzak dur."

Önder birbirine bağlı olan bu aileye baktı. Erkekler onu öldürecek gibi baksa da kadınların yüzünde anlayış vardı. Tüm bu erkeklerle savaşılabildi miydi? Yanındaki kıza baktı. Kendisine anlayış diler gibi bakan kıza. Hafifçe gülümseyip onu rahatlatmaya çalıştı ve Mehmet'e döndü.

"Bakın. Şu anda ne konuşursak konuşalım orta yol bulup el sıkışamayacağımız kesin. İsterseniz buyurun çayımı için, isterseniz kızınızı alıp gidin."

Bu söz Mehmet'in bakışlarını kararttı, dişini sıkı. Kızından bu kadar kolay mı vazgeçecekti bu herif...

"... Ama şunu bilin ki bu olay burada kapanmadı. Beliz sizi silip atamaz, bunu ondan ben de istemem. Çünkü ben onu tercih yapmak zorunda bırakmayacak kadar çok seviyorum. Sizin de kızıma olan sevginize güvendim için size diyeceğim tek şey, gitseniz dahi tekrar görüşeceğiz."

Mehmet rahatlamıştı çünkü ilk defa kızının gözlerinde aşkı aradı ve ilk defa kızının gözlerinde aşkı gördü... Kızı aşkla ve gururla bakıyordu karşısındaki adama. Ve bu genç adamında gözleri etrafında görmeye alışkın olduğu bakışlarla bakıyordu kızına. Bu onu sinir etse de artık bu aşkı kabul etmeliydi ama bu o kadar kolay yoldan olmayacaktı.

"Kızımı alıp götürüyorum ve sakın karşıma çıkma bir daha."

Yeliz hızla öne atladı.

"Memet yapma."

Arda bu blöfü yemiş halde Önder'e bakarken "Mehmet abi, önce bi dağıtsam ya bu herifin yüzünü," diye hırladı.

Bu karmaşada Mehmet kimseyi dinlemeden Önder'in gözlerine bakıyordu. Beliz'i sürüklemeye başladı.

"Baba yapma lütfen."

Beliz'in çılgılığı bitmeden Mehmet ayağına inen minik tekmeyle gözlerini aşağıya indirdi.

"Bıyaksana kızı sen beeee. Beliz koykma ben geldim."

Herkes bir anda susmuş, bu minik adama bakıyordu. Önder oğluna yaklaşacakken Gurur hırsla Beliz'in elini tutup çekti.

"Baba bişey yapsana, bu adamlay Beliz'i kaçırıyoy."

Beliz babasından elini kurtarıp yere diz çöktü.

"Kaçırmıyorlar birtanem. Bu adam benim babam."

Gurur o an şok olmuş gibi Mehmet'e baktı. Yüzü bir şeyler ölçüp biçiyor gibiydi. Sonra tüm çocukluğun masumluğuyla gülümsedi.

"Yaaaa... O zaman... Beliz benim annem olduyuna göye, sen de benim büyükbabam mısın ki şimdi?"

Bu soruyla Mehmet olduğu yerde kalmıştı. Büyük adam diye beklediği çocuk minicik, sevgiye muhtaç bebektir. Lalin yolda onlara, Gurur'u ve annesini anlatmıştı. O zaman bile Mehmet bu çocuğa acımış, o kadına küfürler yağdırmıştı ve şimdi bu çocuk ona büyükbaba mı demişti? Kendisine umutla bakan gözlerden alama-
dı gözlerini. Bilinçsiz şekilde yere eğildi. Neye karşı direniyordu ki?

Arda ve Yankı da bu çocuğun sevgiye muhtaçlığını hissetmişlerdi. Önder'in hikâyesini dinlediklerinde bu adama saygı duymuşlardı. Kendi delikanlılık zamanlarını hatırlayıp, o an başlarına böyle bir şey gelse bu adam gibi davranabilirler mi diye düşünmüşlerdi. Şimdi her şey gözlerinin önündeydi. Bu adam bir çocuk uğruna hayatındaki her şeyden vazgeçmişti. Ama bu onun burnundan getirmeyecekleri anlamına da gelmiyordu.

Gurur yüzüne yaklaşan adamı inceledi. Sert bakışları görünce o da kaşlarını çattı. Sevmemiş miydi büyükbaba onu? Ağlamak istedi. Sevseydi keşke, o zaman Beliz'i burada bırakırdı. Elini adamın yanağına koydu.

"Biliyomusun, ben Beliz'i çok seviyorum, onu hiç üzmiyorum. Geyçekten. Seni de üzmem. Beni sevey-sen ben seni seveyim zaten. Yayamazlık da yapmıyorum. Ama hata yapabiliyim çünkü büyükbabam olmadı ya, nasıl davyanılıy kii..."

Mehmet çocuğun omuzunda bir el gördü. Eli takip etti ve Önder'in tüm dünyaya karşı duran bakışlarını gördü. Oğlu için savaşacak gibiydi. Az önce Beliz için

de aynı bakışlar vardı adamın gözünde.

"Gurur, hadi, babacım sen içeri geç."

Gurur başını kaldırdı, tam içeri doğru yürürken Yeliz ileri fırladı.

"Gurur."

Tüm gözler Yeliz'deydi.

"Efendim..."

"Ben kimim biliyor musun?"

"Bilmiyoyum ama çok güzelsin onu biliyoyum."

Yeliz kıkırdadı ve Gurur'un elini tuttu.

"Ben..." diyen Yeliz bir an durup, arsız arsız Gurur'a sırtarak devam etti. "Bu yaşta ağır gelecek ama ben senin büyükannenim."

Gurur gözlerini yüzünü kaplayacak şekilde büyüttü.

"Nee, geyçekten mi?"

Yeliz Gurur'un saçını okşadı.

"Geyekteennnn."

Çocuk öyle tatlı kahkaha atmıştı ki.

"Beliz gibi yapıyoysun, sen de benim gibi konuşuyosunnn."

Yeliz kolunda bir el hissedip döndü. Nergiz ve Yasemin yanına gelmişlerdi. Nergiz de elini ciddi bir edayla uzattı.

"Gururcum ben de Nergiz teyzen oluyorum ama sen bana, fıstık, bebek ya da güzellik diyebilirsin."

Gurur neye uğradığını şaşırıp gülerken etrafını kızlar sarmıştı bile. Lalin yere eğilip onu kucağına aldı.

"Bak yakışıklım. Sen bu ihtiyar hatuna teyze de esas burada fıstık ve güzellik varsa o benim."

Lal burun kıvırdı.

"Bu minik adam bu numaraları yemeyecek kadar zeki. Esas güzel olan benim."

Gurur sanki mümkünmüş gibi gözlerini daha da büyüüttü ve kırıştırdı.

"Ama sizden iki tane vaayyy, sayhoşlay gibi oldum he, çift göyüyoyum."

Kahkaha atılırken Yasemin eve doğru yürüdü.

"Hadi, içeri geçelim, Belizcim sen de bize bir çay ver. Dilim damağım kurudu."

Beliz şaşkın halde bu cümbüşü izlerken Önder'e döndü. O da en az onun kadar şaşkın izliyordu. Sonra babasına baktı. Mehmet kızının gözlerinden ayıramıyordu gözlerini. Sonunda gülümsedi ve sarıldı kızına. Beliz hıçkırıklarını tutamadı.

"Benim kızımın bana geri döneceğini biliyordum. Seninle evde konuşacağız ama önce içeri geç ve şu azgın hatunları bizden uzak tut. Bizim bu genç adamla konuşacaklarımız var. Arda Beliz'in valizini arabaya taşı."

"Baba..."

"Bir şey söyleme Beliz."

Beliz Önder'e döndü ve adamın gülümsemesini saklayan yüz ifadesiyle biraz rahatladı.

"Sorun yok Beliz."

Beliz bir cesaret içeri girerken Yankı homurdandı.

"Bir de sorun yok diyor yaa, dalacam ben bu adama."

Soner, Yankı'nın kolunu tuttu.

"Sakin olmayacaksınız gidin beyler."

Arda Soner'e baktı.

"Soner abi, bu herif bu kadar kolay kurtulamaz."

"Arda, bu durum daha hassas. Diğer damat adaylarına davrandığınız gibi davranmayacaksınız. Son sözüm bu. Ya sakın kalın, ya gidin. Buna sen de dâhilsin Erkan, arkamda homurdanıp durma."

Bu diyaloglar geçerken, Yağız sesini çıkarmadan

bakıyordu. Mehmet ve Önder birbirini tartar gibi göz teması kurmuşlardı ve genç adamın cesur hali Yağız'ı güldürecekti neredeyse. Aslında Gurur ortaya çıkmazdan az evvel Yağız bu adama dalmaya hazırlanıyordu ama Gurur'u gördükten sonra... O an aklına Arda gelmişti... Ondan ayrı olduğu sürelerde oğlunun çektikleri, ruh hali... Beliz'i nasıl sahiplendiğini görmesi, Mehmet'e büyükbaba derken ki yüz ifadesi... Bu genç adam oğlu ve sevdiği kız için savaşmaya hazırды. Soner haklıydı. Diğerlerine davrandıkları gibi davranamazlardı. Bu adam çoktan çetin bir savaşa girmiş ve Mehmet'e bakılırsa kazanmıştı da. Ama işte birazcık burun sürtmezlerse olmazdı.

"Hey genç adam, konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Yağız'a dönen Önder kaşlarını çatı.

"Adım Önder, efendim ve siz..."

Yağız sırtıttı. Vay... Adamın burundan kıl aldırılmaz halleri hoşuna gitmişti.

"Bize yer göster, sonra tanışırız. Verecek hesapların var."

Önder de başını sallayarak kulübeye doğru ilerledi.

"Buradan buyurun o zaman beyler."

İçeri girdiklerinde etrafa göz gezdirdiler ve adamın masasında Beliz'in resimlerinden oluşan kolaj çalışması gördüler. Mehmet sinirle kaşlarını çatarak koltuğa yayıldı.

"Şimdi. Anlat bakalım."

"Anlatacak çok fazla bir şey yok. Kızınızı seviyorum. Bu kadar."

Yağız, Arda ile Yankı'nın homurdanmalarına aldırmadan söze girdi.

"Seviyorum demekle iş bitmiyor. Sen kıza teklif edeceğine kız sana evlenme teklifi etmiş. Bu iş nedir deli-

kanlı?"

Önder hafif gülümsedi ve gözü resimlere takıldı.

"Beliz'i tanıyorsunuz. Ben o anın heyecanıyla tutulunca, susmayı beceremedi ve olaya el koydu."

Erkan ilk defa gülümsedi.

"Sen de razı geldin ha! Baştan kaptırmışsın yularları aslanım."

Önder de rahatlamaya başlamıştı.

"Zaten bahanesini duyunca bir an ürkmedim desem yalan olur."

"Neymiş bahanesi."

Mehmet'in sorusunu sahte panik havasının kapladığı yüzüyle cevapladı Önder.

"Bu günden sonra benimle hayatın yeterince zor olacak, o yüzden işini kolaylaştırayım dedim," dedi.

Arda ve Yankı dâhil bu duruma kahkaha atmışlardı ve Mehmet Önder'in yüz ifadesine denk bir halde söze girdi.

"Beni anlayacak birini bulmak güzel. Anasından aşağı kalır yanı yok çünkü."

Önder tedbiri elden bırakmadan temkinli cevap verdi.

"Şikâyet edeceğimi sanmıyorum."

"Ben de şikâyetçi değilim. Ruhumuzda çile çekmeye hevesli bir yan var sanırım."

Ortam biraz rahatladıktan sonra Mehmet Önder'e baktı. Ayağa kalktı.

"Bak delikanlı. Benim tepkim asla senin geçmişine değil. Ama kızımı teslim edeceğim adamı bilmek, tanımak zorundayım. Ailenle neden görüşmüyorsun?"

Mehmet'in telaşını çok iyi anlayan Önder, sakince anlatmaya başladı.

"Annemin vefatından sonra babamla iyice koptuk. Zaten hiçbir zaman sağlam bir bağımız yoktu. Evine bağlı olmayan, işiyle yoğurulan bir adamdı. Sonuçta babamdır, ihtiyaç duysa yardım ederim ama hepsi bu. Benim tek ailem oğlum ve şimdi de Beliz. Eğer siz izin verirsiniz bundan sonra da siz."

Aldığı cevapla duygulanan Mehmet bozuntuya vermeden tekrar sordu.

"Peki, ayrıldığın eski eşin. Kızımı rahatsız eder mi?"

"Hayır efendim. Böyle bir şey olmaz."

"Nasıl eminsin."

Önder gülümsedi.

"Çünkü Beliz onun hakkından geldi."

Herkes şaşkın bakarken Yağız sordu.

"Nasıl?"

Ve Önder özel anlar hariç her şeyi anlattı. İlk günden bu ana kadar. Beliz'in kızı yaptıkları yerde adamlar resmen kopmuşlardı. Gurur'un Beliz'e olan tavırlarında gözleri dolmuştu. Mehmet o ara 'işte benim kızım' diye mırıldanmıştı bile. Her konu konuşulup açıklığa kavuşunca Yağız ayağa kalktı.

"Peki, o halde. Bu iş sonuca bağlanmalı. Bizim kız senin evde o kadar kalmış, iş için bile olsa... Ve bohçasını da alıp madem sana kaçmış, bu iş uzamayacak aslanını. En kısa zamanda gelecek kızı isteyeceksin."

Mehmet'e bakan Önder bir tepki bekledi. Adam sadece usulca başını sallayınca Önder şimdiye kadar göstermediği içtenlikle gülümsedi bu adamlara.

"İnanın benim de tek isteğim bu."

"Tamam, o zaman. Bu iş hallolana kadar sen damat adayısın ve gözüm üstünde koçum. Ama bu iş nihayete erdiğinde..." diyen Mehmet, kabadayılığı da elden bı-

rakmadan ama duygusalılığı boğazını temizlemesinden belli olacak şekilde devam etti. "Artık burada bir baban daha var, bunu da unutma."

Önder adamın gözlerine bakıp teşekkür etti.

"Kabul ederseniz sizin de burada bir oğlunuz, bir aile bireyiniz daha var."

Adamlar rahat şekilde gülümseyip ayaklandılar. Erkan homurdandı.

"Lan bu işte kolay oldu ha."

Soner Erkan'a ters ters baktı.

"Nesi kolay oldu, eškiya gibi adamın evini bastık."

"Onu bunu bilmem. Hadi, o zaman gidip çay içelim bari sinirden dilim damağım kurudu."

Adamlar kulübeden çıkıp eve yollanırken Arda ve Yankı geride kaldılar. Önder onlara bakarken yüzüne doğru diklendiler. Arda dişlerinin arasından konuştu.

"Bana bak, Beliz bizim kıymetlimiz. Eğer bir an onu üzersen..." Sözüünü bitirmeden Önder'in yüzüne yumruğu çaktı. Neye uğradığını şaşırان Önder kendini topladığı an Arda'nın yakasına yapıştı.

"Ne oluyorlan?"

Yankı hırladı.

"Hakikaten Arda ne oluyor yahu. O yumruğu ben sallayacaktım."

Arda pis pis sırıttı.

"Banane lan. Jamir'e sen vurdun. Bu benimdi."

Önder deli görmüş gibi bakarken, Yankı Önder'in omuzuna vurdu.

"Tamam, koçum sakın ol. Bu bizim aileye hoş geldin selamlaşmamız. Tehdidimiz hâlâ yerinde. Kızı üzmeyeceksin. Ama... Neyse ya, aileye hoşgeldin Önder."

"Siz Beliz'in anlattığı kadar delisiniz."

Arda yakasını düzeltirken sırttı.

"Sen de bizim deliye vurulduğuna göre pek akıllı sayılmazsın."

Önder başını sallayarak gülmeye başladı. Birlikte eve doğru yürüdüler.

"Bize çay verin kızlar."

Beliz aile erkeklerini keyifle içeri girerken görünce sevinçten ağlayabilirdi. Sonra arkalarına baktı...

"Soner abi, Önder'le diğerleri nerede?"

Soner de arkasına döndü.

"Bilmiyorum ki bizimle çıkıyorlardı."

Beliz endişeyle kapıya doğru bakarken Erkan'ın gürlemesi duyuldu.

"Çay diyorum kızlar, çay."

Kızlar mutfağa doğru geçerken Beliz'in içi hiç rahat değildi. Arda ve Yankı sevdiği adamı kesin bir köşeye sıkıştırmışlardı. Tam bardakları dolaptan alırken içeri giren adamları, adamların arkasındaki Önder'i ve Önder'in elmacık kemiğindeki kırmızılığı gördü.

Telaşla Önder'in yanına gelip, hasar kontrolü yaparken, diğerlerine de çemkirmeyi ihmal etmedi.

"Ah! Hanginiz yaptınız bunu... Hayvan mısınız siz? Of inanamıyorum, hayatım iyi misin? Sizi varya geberteceğim ben. Şu hale bak. Manyak herifler. Siz nasıl adam olacaksınız acaba? Ben..."

Beliz kaptırmış giderken, Yankı ve Arda şaşkınca Beliz'i gülümseyerek izleyen Önder'e baktılar. Yankı sordu.

"Önder, susturmayacak mısın abi?"

Önder omuzunu silkerek Beliz'in omuzuna kolunu

doladı.

"Neden susturayım? O konuştukça benim ruhum yıkanıyor."

Ve Arda...

"Siktir lan. Bu adam zaten mazoşistmiş. Benim yumruk ona zevk bile vermiştir."

Kızlar kahkaha atarken Beliz hışımla Arda'ya döndü. "Haaaa, yani sen vurdun öyle miii, yandın oğlum sen. Vallaha yandın. Aklın varsa kaç benden."

"Küçüğüm sorun yok. İyiyim."

"Bana iyiyim deme Önder," diyen Beliz'in sesini, Arda'nın "Lan kuzenime küçüğüm deme," diyen gürlemesi bastırırken, Yankı'nın derdi bambaşkaydı. "Oğlum çek elini kızın omuzundan."

Üç ses aynı anda mutfağı doldurunca, Erkan'ın bağırtısını duyamadılar.

"Ulan Rize'den mi geliyor bu çaylar?"

(8)

Eve vardıklarında Melda, Daphne ve Duru ile konferans konuşma yapan Lalin tüm detayları anlatmıştı. Duru hamileliğin son günlerinde olduğu için bu cümbüşü kaçırdığına yanarken, Melda ve Daphne de minicik bebekleri yüzünden eğlenceyi kaçırdıklarına hayıflanmıştı. Lalin bir ara Dubai'de olanları da özet geçince kızlar resmen bilgi sağanağı altında şemsiyesiz kalmaktan şok üstüne şok yaşamışlardı. Sonunda konuşmaktan yorulan Lalin telefonu kapatmış ve kendini yatağın üzerine tabiri yerindeyse fırlatmıştı.

Lal de dinlemekten yorulmuş olacaktı ki güçsüz sesle mırıldandı.

"İnanamıyorum. Beliz'in yaptığına da, yaşadıkları-

mıza da...”

Lal’in bu tespitine Lalin kıkırdadı.

“Ne varmış. Kız dedi, vermezseniz ahanda kaçarım. Kız, keşke Önder Hoca beyaz bir at dayasaydı kapıya.”

Lal bu sözle kıkırdarken telefonuna gelen mesajla yerinden fırladı.

“Özlediğim kadar özleniyorsam, özür dilerim meleğim. Çünkü dayanılacak gibi değil.”

Okuduğu mesajla gözleri aşkla dolan Lal cevabını yazarken Lalin huyunun gerektirdiği o en özel şeyi yaptı. Lal’le kafa buldu.

“Hayırdır, romantik sevgililer. Yine başladınız mıç mıçlığa?”

Lal’in gözleriseyrek sergilediği muzurlukla parladı. Aşk fena yaramıştı bu kıza.

“Seni de göreceğiz. Hiçbir çadırı es geçmiyorsun.”

“Aman bırak şu dengesizi ya...”

Ama bu tepki asla içinden gelen tepki değildi Lalin’in. İkizi bunu bilse bile susmuştu.

Yorgun olmalarına rağmen yapacak bir işleri daha vardı ve valizlerini boşaltıp, iki zarif kutu ile aşağıya indiler.

“Annem, babam. Sizlere Jamir’in ailesinin hediyeleri var.”

Soner Yasemin’e bakıp gülümsedi. Jamir derken bile kızlarının gözleri bir ayrı parlıyordu. Koltuğuna oturdu, karısını yanına çekerek kızına döndü.

“Eh hadi, ver bakalım o zaman.”

Lal heyecanla paketleri açtı. Önce Soner’e uzattı ve pür dikkat tepkisini bekledi. Soner elindeki paketi açınca bir an kalakaldı.

Muazzam güzellikte çalışma masası seti çıkmıştı içinden. Üzerine baktığın da kendi isminin işlenmiş olduğunu gördü. Kalemlik, mektup açacağı, özel tasarım dolma kalem ve isim plaketi... Altın kaplama oldukları belliydi. Bazı kısımlar taşlarla süslenmiş ama kesinlikle erkeksi hatları bozulmamıştı. Bir de not çıkmıştı içinden. Okurken dudaklarında gülümseme oluştu.

"Sayın Samuel Soner Gerard Öncelikle nazizane hediyemi, iyi niyet göstergesi olarak algılamanızı ve beğenmenizi temenni ediyorum. Bizler aslında çok yakın iki akraba, çok güzel çocukların babalarıyız. Sizi tanımasam da, oğlumdan ve gelin kızımın dinlediğim kadarı ile kişiliğinize şimdiden oluşan saygımla, buna değer olduğunuzu biliyorum. En kısa zamanda, sizlerin uygun gördüğü tarihte oraya gelip, Allah'ın ve Aşk'ın bize emrettiği görevimizi yerine getirmek isteriz... Sağlıcakla kalın."

Abdurrauf Al Qurhak

Soner kaşları havada hediyesini bir kere daha inceleyip memnun halde gülümsedi.

"Baba, ne yazmış. Beğendin mi?"

Lal öyle heyecanla sormuştu ki Soner kızına kıyamayan gözlerle baktı.

"Beğendim birtanem. Ama her şeyden öte, davranışlarındaki zarıflığı beğendim."

"Anne sıra sende..."

Yasemin de elindeki kutuyu açmış ve Soner'in yaşadığı şaşkınlığı yaşamıştı. İnce çok zarif bir kolye çıkmıştı kutudan. Ama taşların ışıltısına bakıldığında kesinlikle ufak bir servet olduğu ortadaydı.

"Bu hediyeler çok kıymetli. Kabul etmesekte olmaz. Keşke almasalarmış."

Lalin kolyeye saldırıp homurdandı.

"Asla böyle bir şey takmam ama annem bu kolye se-
nin boynuna çok yakışacak. Hem bizden gül gibi kız alı-
yorlar. Ne demek keşke almasalarmış... Peh."

"Lalin, seni ben mi büyüttüm diye düşünüyorum ba-
zen."

Lalin annesinin yanağından makas alıp odasına çı-
karken kıkırdadı.

"Sen bilmiyorsun ama ben senin içinde kalan bastı-
rılmış yanınım hatunummm."

Kocasına bakan Yasemin, sahte bir telaşla, "Bu kız
deli," diye iç çekti. Karısının bu oyununa seve seve ayak
uyduran Soner ise kaşlarını çatı.

"Kızıma deli deme Yasemin."

"İyi o zaman, zır deli."

"Ha bak o olur aşkım."

Lalin ikisine de küçük bir çocuk gibi dil çıkardı.

Lal heyecanla kıkırdayıp annesi ile babasının arasına
girdi.

"Annem çok güzel değil mi aaa içinde kâğıt var."

Yasemin de fark etmişti ve hemen kâğıdı açtı, oku-
maya başladı. Gözleri dola dola...

*"Çok kıymetli Yasemin Gerard Hanımefendi Öncelikle umarım ki
bu resmi kutuplarımız gün gelir, iki kardeş, iki dost kitabına dö-
ner. Size layık olmasa da, nacizane gönlümüzden geçen bu hediyeyi
kabul etmenizi isteriz. Biz buraya gelen, birbirinin aynı ama buna
rağmen iki farklı güneş olan kızlarınızı çok sevdik. Sizi bu kadar
mükemmel iki kız çocuğu yetiştirdiğiniz için canı yürekten kutlu-
yorum. En önemlisi de benim canparem oğlumu, kabullenip size layık
gördüğünüz için de çok minnettarım. Siz de annesiniz ve bilirsiniz
Evladlarımız her şeyimizdir. Onların kalbini kim emanet alacak, bu*

çok önemli bir sorudur. Ben şahsım adına Lal kızımın bu emaneti
lağitleyle taşıyacağına inanıyorum ve onun gözlerinde gördüğüm, oğlu-
na doğru akan aşka güveniyorum. Çok uzattım biliyorum. Sizinle en
kız zamanda yüz yüze görüşmek, ellerinizi sevgiyle sıkmak istiyor-
um. Sevgi ve hoşlukla kalın Allaha emanet olun."

Dostunuz olmayı dileyen Saree Al Qurrah

Yasemin kızına bakıp sımsıkı sarıldı.

"Benim minik kızım. Şans hep böyle gülsün sana. Sa-
nım seni çok sevdiler."

Lal de annesinin koynuna sığınmış kedi gibi mırıl-
dandı.

"Evet anne. Görmem lazım. Aynı bizim gibiler. Koca-
man ve sıcak bir aile..."

Soner de kızının saçlarını okşadı.

"Belli birtanem. Jamir'in aileye olan bağlılığından
belli. Umarım mutsuz olmazsınız."

Bir kolunuda babasına dolayan Lal mırıldandı.

"Ben çok mutluyum babam."

Lal anne ve babasından ayrılıp, bahçeye çıkarken
Jamir'i aradı. Telefon çalarken kalbi göğüs kafesine sığ-
mayacak gibi atıyordu. O çok özlediği sesi duyunca da
birden nefesi kesildi.

"Meleğim..."

Bu ses o kadar çok şeyi içinde barındırıyordu ki Lal
bu mutluluğun sonsuza dek sürmesini diledi.

"Özledim."

"Bana özleminden bahsetme Lal. Yoksa buradaki tüm işleri
bırakıp yola düşmem an meselesi."

Lal gerçekten acı çeken ve tutkuyla yanan sese gü-
lümsemi.

"Hediyeler için ailem çok teşekkür etti."

Jamir'in heyecanı sesine öyle yansımıştı ki...
"Beğendiler mi?"

"Bayıldılar. Gerçi bir ara annem çok pahalı ne gerek
var dedi ama Lalin, bizden gül gibi kız alıyor o şeyhgil-
ler, az bile bu, deyip çemkirdi."

Jamir'in attığı kahkaha ile Lal'in tüm dünyası aydın-
lanmıştı.

"Haklı aslında. Çok çok daha fazlasını versem, yine yeter-
siz kalır senin yanında."

Lal gerçekten adamın böyle düşündüğüne emindi.
Gerçekten Jamir dünyaları alabilecek olsa, yine de ye-
tersiz görürdü. Mırıldandı...

"Benim değerim seninle ölçülür sevgilim. Bana en
güzel hediye sen, aileme en güzel hediye de benim mut-
luluğumdur."

"Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum. Hemen gel."

Lal bahçede aşk dolu konuşmanın içinde boğulur-
ken, Lalin de odasında bir ömür törpüsüyle şiddetli
mücadele içindeydi.

A 3 0

"Efendim..."

"Neden sabahtan beri arıyorum ve o telefon açılmıyor?"

Lalin gözlerini devirdiği an telefonda bir ses daha
geldi.

"Gözlerini devirme."

"Ay sen ne bela çıktın be başıma."

"Lalin, seni almaya geliyorum."

"Yok, canım kim demiş?"

"Ben."

Lalin kıkırdayan sese sinirlenerek telefonu kula-

ğından çekti ve sert bir bakış attı. Sanki adam görecektir gibi... Sonra tekrar kulağına getirdi.

"Gelemem."

"Nedenmiş?"

"Buğra bak zaten yol yorgunuyum ve çok değişik şeyler oldu."

"Ne oldu ki?"

Bu sefer Lalin kıkırdadı.

"Kuzenim kocaya kaçtı."

Buğra da duyduğuna şaşırılmış olacak ki bir saniye sessiz kaldı. Sonra sırttan bir sesle cevap verdi.

"Sen de bana kaçsana."

Lalin ister istemez gülümsedi.

"Kaçamam canım."

"Neden?"

"E çünkü başım ağrıyacak."

Buğra kısa bir kahkaha attı.

"Bebeğim bu bahaneyi sevişmek isteğimde söyleyeceksin."

Lalin aldığı cevapla bozulsaydı bile altta kalmamaya çalıştı.

"Pişpirik oynamak için kaçırmayacaksın ya, illa ki sevişeceğiz."

Lalin söylediği an bu sözün altta kalmama değil, bilakis Buğra gibi bir piçin altında ezilme olduğunu anlamıştı ama iş işten geçmiş, söz ağızdan çıkmıştı bir kere.

"Çok istiyorsan o da olur bebeğim."

Sinirle dişlerini sıkarak Lalin kime daha çok kızgındı bilinmez.

"Bana bebeğim deyip durma be odun."

Son derece keyifli bir kahkahadan sonra Buğra ciddi bir tonla devam etti.

"O zaman yarın sabah alıyorum seni."

"Alma Buğra, alma. Sabah kuzenimle buluşacağım. Kahvaltı yapacağız."

"Nerede?"

"Sana ne?"

"Lalin."

"Efendim..."

"Evini basarım."

"Ay bi sen eksiktin ev basmayan, sen de bas tam ol-
sun."

"Nerede yapacaksınız kahvaltıyı?"

Sıkılı dişler arasında sorulan bu soruya ikinci kez gözlerini devirdi Lalin. Özlemişti de bu serseriyi. Ama istemem yan cebime koy oyunu gayet de keyifliydi.

"Bizim sahildeki Rıhtım Cafe'de."

"Kaç gibi biter."

"Söylemiyorum."

Buğra bu tepkiyi kaileye bile almamıştı.

"Sana onbire kadar süre, sonra oradayım. Hadi, görüşü-
rüz. Rüyana al beni."

Lalin daha cevap bile vermeden telefon kapanmıştı. Bu adam manyaktı yaaaa...

A & O

Gecenin karanlığında parlayan eve bakan Buğra diş-
lerini sıkarak cesaret topladı. Uzun zaman olmuştu bu
bahçeden geçmeyeli. Şimdi ise geçmişin hayaletlerin-
den arınma zamanıydı.

Kısacık bir an gözlerini kapayıp derin bir soluk aldı
ve kapıyı çaldı. Kapıyı açan orta yaşlı kadın onu gördü-
ğüne şaşırsa da hiç belli etmemişti.

"Hoş geldiniz Buğra Bey."

"Hoş bulduk Sabahat Hanım."

Buğra eve girerken içinde saklı kalan öfke yine yan-
ğın yerine dönmüştü. Aklına hücum eden hatıralardan
saklanamıyordu. Annesinin ona bakan sevgi dolu ba-
kışları, bir zamanlar mutlu şekilde bu duvarlarda yan-
kılanan kahkahalar, merdivenlerden kahkahalarla ka-
yan mutlu ve kaygısız çocuk...

Hiçbir hatırasında tam anlamıyla babası yoktu. Hep
annesi ve annesinin hasta olduğu zamanlarda kendi-
siyle ilgilenen bakıcı kadınlarla doluydu geçmişi. Has-
ta denildiği anlarda annesinin sinir krizleri geçirdiğini
sonraları anlamıştı Buğra. Delikanlılık dönemlerinde
artık bu ev içindeki kavgalardan bıkmış kendini sokak-
lara atmıştı. Sabahın erken saatlerinde çıkar, gecenin kör
vaktinde girerdi eve. O zamanlar sadece kendini düşü-
nen bencil bir çocuktur. Evde tek başına babası ve met-
resleriyle savaşıp annesini görmezden gelirdi. Bunun
vicdan azabı hâlâ boğuyordu Buğra'yı. Belki annesini
yalnız bırakmasıydı şu anda annesi yaşıyor olabilirdi.

Evin üst katına çıkan merdivenlere bakarken o saba-
hı hatırladı. Anneve babasının kavgasını... Merdivenin
başında deli gibi bağırıp o hastalıklı kadını.

"Git o kadınla nerede yaşarsan yaşa ama o kadını be-
nim evime getirme Safa."

"Senin evim dediğin yer bana ait Mine ve seni iste-
miyorum artık. Bıktım hastalıklarından. Boşanıyoruz
konu kapanmıştır."

Sonra annesinin hıçkırık sesleri ve çarpılan kapı sesi...
Buğra öfkeyle inmişti merdivenleri babasına yetişebil-
mek için. On sekiz yaşını yeni doldurmuştu. Annesine
bakmak için bile girmemişti odaya. Maksudı babasını
yakalamak ve ona hesap sormaktı. Motoruna atlayıp
şirketin yolunu tuttuğunda amacı babasını şirkete gir-

meden yakalamaktı ama olmamıştı. Yolda kaza geçiren birine yardım etmek için durmak zorunda kalmıştı.

Şirkete gittiğinde sekreterin durdurma çabalarına aldırmadan dalmıştı babasının ofisine. O an gördükleri dünyanın sonu gibiydi. Hep biliyordu babasının hayatındaki kadınları. Ama bunu görmek... Babası koltuğunda oturuyor ve kucağında arkası ona dönük bir kadın inleyerek zıplıyordu. Başı geriye atılmış, babasının yüzü kadının göğsüne gömülü...

Buğra o sinirle ileri atılıp kadını kolundan tuttuğu gibi kaldırmıştı. Gördüğü manzarayla kusma ihtiyacı hissetmişti. Babasının henüz boşalmamış ereksiyonu, kemeri ve fermuarı açık pantolonundan ortaya çıkmış halde duruyordu. Kadına baktığında tiksiniyor iyice artmıştı. Bu kız kendinden en fazla birkaç yaş büyüktü.

Babasına döndüğü anda babasının yüz ifadesinde önce bir utanç dolaşsa da yerini öfke almıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun da bu odaya böyle destursuz giriyorsun?"

Buğra konuşamıyordu. Telaşla pantolonunu toplamaya çalışan babasına bakıyordu sadece. Sessizce. Yine babasının sesini duymuştu o kıyametin içinde.

"Belgin, sen odana geç."

Buğra'nın dudakları alayla kıvrılmıştı. İşte o an Buğra içindeki çocukluğa, masumluğa ait şeylerin kırılıp döküldüğünü hissetmişti.

"Orospuna bir de oda mı verdin baba?"

Ve yüzünde hissettiği tokatı, arkasında duran kızın alaylı kahkahasını ömrü boyunca unutmayacaktı.

"O benim karım olacak. Saygılı davran. Yoksa seni..."

Buğra elini yanağına götürmemişti bile. Bu yabancı adama acısını göstermeyecekti O buraya annesi için gel-

mişti.
"Yoksa beni?"
"Şiktir ederim Buğra. Oğlum falan dinlemem kova-
rım seni."

Kızın çıktığını kapanan kapı sesinden anlayan Buğ-
ra babasının gözlerinin içine bakmıştı. Çocukken onun
takdirini kazanmak için ne kadar çabaladığını düşün-
müştü o an ve tüm çabanın da aslındane kadar boş ol-
duğunu. Baba olmak sadece tohumlarını vermek demek
değildi, bu gerçeği henüz on sekiz yaşındayken, büyük
bir acıyla anlamıştı. Babasına annesini incitmemesi için
uyarırken bile aslında çok geç kaldığını hissediyordu.

Eve döndüğünde annesini yatağında cansız yatarken
bulduğunda da artık çok geç kaldığına emin olmuştu. O
notu okumasına bile gerek yoktu aslında...

"BU HAYATTA HİÇBİR ŞEYE YETEMEDİM. BU SEBEPLE GİDİYORUM."

O günden sonra babasına olan nefretinin yanında,
annesine olan kızgınlığının da büyümüştü. Buğra o an
her şeyden çok annesine kızmıştı. Hâlâ içinde o öfkeyi
taşıyordu. Güçsüz insanlara işte bu yüzden tahammülü
yoktu. İşte bu yüzden, o akşam o evden çıkmış ve en
son gözyaşını annesinin başucunda dökmüştü.

Sonrasında babası ona ne kadar ulaşmak istese de
geri dönmemiş, bankaya onun adına yatırılan şirket pa-
yından beş kuruş almamıştı. En son o bağış gecesinde
yarısını da bağışlamıştı zaten.

"Buğra, hoş geldin."

Sese doğru döndüğünde babasını gördü. En son da-
vet sabahı telefonla görüşmüşlerdi. Aradan geçen on yıl
adamı yaşlandırmıştı. Saçlarındaki beyazlar çoğalmış,

göz kenarları kırışmıştı. Göbeği, sarkan gıdısı, kendini sürükleyerek yürümeye çalışması... İhtiyar bir adamdı artık.

"Sadede gel Safa Bozdoğan. Neden çağarıldım?" Adam yorgun bir sesle cevap verdi.

"Salona geçelim. Sabahat bize kahve getir."

Babasının arkasından salona girdiğinde tanıdık hiçbir şeye rastlamadı. Bu evde eskiye dair hiçbir şey yoktu. Yeni karısına göre, abartılı, şatafatlı ve görgüsüzce döşenmişti.

Salona geçip camın önüne dikildi. Her zaman izlemeyi sevdiği bahçe bile eskiye dair hiçbir iz taşıyor-du. Annesinin gül bahçesinin yerini, çıplak melek heykelleri, süs havuzları, özel getirtildiği belli olan botanik ağaçlar almıştı. Bahçe bile zenginlik kokuyor, toprak kokusunu barındırmıyordu.

Sessizce bekledi. Babasının boğazını temizleme sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Sonra o sesi duydu. O gün hissettiği kusma hissi sardı yine tüm bedenini.

"Kahvelerinizi ben getireyim dedim aşkım. Hem de oğluna hoş geldin demeliyim diye düşündüm."

Buğra döndüğünde tenini soğutan bakışlarla karşılaştı. Arsızca kıvrılan dudaklara baktı. Çok kadın tanımıştı ve bir kadının gözleri arzuyla parladığında bir kilometre uzaklıktan bile anlayabilirdi. Vakit intikam vaktiydi.?

Edepsizce gülümsedi.

Babasının gerildiğini ve kadının gevşediğini hissetti. Zavallı küçük Safa bu kadına yetemiyor muydu?

"Yıllar seni güzelleştirmiş Belgin."

"Bu iltifatı senden duymak ne hoş..."

Buğra ona uzatılan kahveyi aldı ve kadının gözlerine

edepsizce bakıp vücudunu süzdü.

"Görmemek için aptal olmak lazım."

"Her neyse. Buğra otur. Konuşmamız lazım."

Buğra kadından gözünü alıp babasının karşısındaki koltuğa oturdu.

"Dinliyorum."

"Sözü uzatmayacağım. Şirket benden sonra senin...

Sen her ne kadar bunu kabul etmesen de... Ben emekli oluyorum artık ve sen şirketi Belgin ile ortak yöneteceksin. Artık o çocukça oyunlardan, yaptığın saçma işlerden vazgeçeceksin. Kıytırık ve kar getirmeyen şirketini de kapatacaksın."

Buğra hiçbir şey demeden dinliyor bir yandan da Belgin'i süzüyordu. Babasının şirketini hangi yolsuzluklarla büyüttüğünü çok iyi bildiği için ölse dahi bu şirketin duvarına el sürmezdi. Buraya gelme amacı da geçmişle olan hesabını kapatmaktı. Çünkü annesinin hayaletinin artık onu rahat bırakmasını istiyordu. Bunun yolu da bu sürtükten geçiyordu.

"Bu teklif hemen kabul edeceğim bir teklif değil. Düşünmem lazım."

Babası reddedilmediği için keyiflenmişti.

"Düşün tabi. Bu süreçte şirkete gelip gidebilirsin."

Adam öksürük krizine girince Buğra babasına döndü. Belli ki adam hastaydı. İçinde zerre acıma duymadı.

"Gerek yok."

"Bu arada o doktorun kızıyla görüşüyor musun? O kadar serveti vermene değmiştir umarım."

Buğra tek kaşını kaldırarak sırttı.

"Beni kendinle karıştırma ihtiyar. Ben bir kadını elde etmek için servet kullanmam."

Belgin ve babası birden renkleri atarak bakiştılar.

Sonra Safa Bey, sanki gücü yetecekmiş gibi Buğra'ya diklendi.

"Saygısızlaşma. Belgin'e bu hakareti yapmana izin vermem."

"Yanlış anlamışsın. Benim amacım Belgin'e hakaret değildi."

İçinde fırtına kopsa da, her an merdivenlerden an-nesinin ayak sesleri gelecek gibi hissetse de sakin ve umursamaz halde kahvesini yudumladı. Camdan dışa-rı baktığında gülümsedi.

"Bahçe çok değişmiş. Güzel olmuş."

Belgin hemen zıpladı.

"Görmek ister misin? Dolaştırabilirim."

Buğra da bunu bekliyordu zaten.

"Sevinirim."

Babasına bakmadan ayağa kalktı. Adam arkalarından seslenmişti.

"Sonrasında akşam yemeğine kal."

"Bakarız."

Tam kapıdan çıkacakken kadına döndü Buğra.

"Sen git. Telefonu mu unutmuşum."

Geri salona döndü ve babasının yanına yaklaştı. Adam şaşkın halde oğluna bakıyordu. Buğra adamın yanına kadar gelip eğildi.

"Eğer tanıdığım eski Safa isen, on dakikaya kadar bahçeye gelirsin."

Adam şaşırdı.

"Neden?"

"Aileni sikip atmana sebep olan kadını görmek için."

Ve adamın tüm itirazına aldırmadan hızla çıktı salondan. Safa yerinden kalkıp bedenini sürükleyerek kapıya doğru götürmeye çalıştı. Oğlu bunu ona yapı-

mazdı. Karısının onu aldattığını düşünse de bunu çok umursamamış ve onu parayla yanında tutmuştu. Âşıktı o genç kadına. Ama onun da bir erdemi olduğunu biliyordu. Oğluyla böyle bir şey yapamazdı, yapmazdı.

Buğra bahçeye çıkıp, gece aydınlatmalarının arasında kadını ararken onun köşedeki kameriyenin altına girdiğini gördü. Söğüt ağacının yere kadar sarkan dalları arasında, ağacın altındaki lambanın aydınlattığı kuytu alanda sadece kırmızı pantolonunu görebiliyordu. Sırtarak ilerledi. Acele etmeliydi. İşe başlamadan babasının basmasını istemezdi.

Kameriyeye girdiğinde kadının arkasının dönük olduğunu gördü ve hızla omuzundan tutup kendisine çevirdi.

"O gün babamın üstünde seni gördüğümde neden delirdim biliyor musun?"

Kadın arsızca sırıttı.

"Neden?"

"Benim olmalıydın da ondan."

Sözünü bitirdiği an kadının dudaklarına yapıştı. Hiçbir şey hissetmiyor aksine midesi bulanıyordu. Ama annesinin tüm inktikamını alması gerektiğini düşünüyordu. İçinde öfkeye dair ne varsa savaşı gibi saldırdı kıza. Hiç vakit kaybetmeden bacağının tekini kaldırıp beline doladı ve askılı bluzunun askılarını indirdi. Süt-yen giymeyen kadının memeleri ortaya çıkmıştı. Kulağı bahçede dolaşan ayak sesindeydi. Babası bahçedeydi. Onları arıyordu. İlerletti kadını. Henüz bulunmamaları gerekiyordu.

Kulağında kadının kısık inlemeleri vardı.

"Dur, burada yapamayız. Baban gelir. Biri görür."

"Kapa çeneni."

Yine kadının dudaklarına saldırdı. Hiçbir sertleşme hissetmiyordu bile. Bu yüzden kadının kasıklarına doğru ilerleyen elini durdurdu.

"Buğra..."

Kulağı iyice yaklaşan ayak seslerindeyken o seslerin durduğunu fark etti. Babası gelmişti.

"Ne istiyorsun benden bebeğim. Babamın karısıyla sevişmemi mi?"

Az önce kendisine saldıran adamın şimdi sanki isteyen oymuş gibi davranmasına şaşırsa bile, genç ve güçlü bir erkeğin kollarında olmak başını döndürmüştü kadının.

"Babanın karısı olduğumu unutman zor olmaz..."

"Ben unutursam, sen de babamı unutacak mısın? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun."

Öpücüklerinin arasında sesini yüksek tutarak tısladı Buğra. Kadın inleyerek göğüslerine kapanan dudaklara teslim oldu.

"Ah evet... Ama burada olmaz..."

Ve babasının sesi...

"Bunu bilerek yaptın değil mi lan, piç kurusu!"

Buğra sırtıarak kadının göğsünden kafasını kaldırdı. Belindeki bacağı okşayarak uzaklaştırdı kendisinden ve çekildiği an kadının memeleri yine o günkü gibi ortadaydı. Babasına döndü.

"Evet. Ama sana ispat etmek istediğim bu kadının orospuluğu değil. Bu zaten ortada... Kimbilir bu zamana kadar ne okkalı boynuzlar girdi bir tarafına. Benim ispat etmek istediğim şey bambaşka," derken kendi pantolonunun önüne kısa ama babasına gereken mesajı verecek kadar etkili baktı ve devametti. "Bak benim pantolonuma, ütüsü bile bozulmadı. İşte benim ispat et-

mek istediğim bu. Benim seninle alakam yok. Ben senin gibi orospuya uçkur çözmem. Ben senin gibi bir orospuyu becerebilmek için adamlığımdan vazgeçmem. İşte bu yüzden Safa Bozdoğan, bu kadınla aynı ortamda çalışma imkânın bana yem olarak kullanıp, beni şirketine döndüremezsin. Bir orospuyu ancak pezevengi dizginler, tabi o yeteneği hâlâ kalmışsa."

Dudaklarını elinin tersiyle silerken öfkeden kıpkırmızı olan kadına dönmedi bile.

"Şimdi hayatımdan da kıyametimden de uzak dur." Kameriyenin tek merdivenini inip karanlığın içinde gözden kayboldu.

İçindeki rahatlama ve tatmin tarif edilemez boyuttaydı. Bahçeden çıktığı an başını yukarı kaldırarak gülümsedi.

"Anne, artık rahat edersin belki ha. Ben şahsen acayip rahatladım."

Motoruna atlayıp evine gidene kadar aklındaki her düşüncüyü akladı. O sıfırdan başlayan bir adamdı. Şirketi babasının söylediği kadar kötü durumda değildi. Zaten lüks ve paranın kölesi olarak yaşamak ona göre değildi ve yeterince rahattı. En azından mutlu olduğu şeyi yapıyordu.

Motorunu bağlayıp evine çıkarken de sırtıyordu. Geçmişin kâbusundan kurtulmuş, yarın sabahın keyfine girmişti. O eve girdiğinde hissettiği şey ile yepyeni bir pencere açılmıştı önünde. Kendini Lalin'in yanında hissettiği kadar, hiçbir yerde huzurlu hissetmiyordu. Ve mutlu... ve tamamlanmış... O kızıdaki delilik, o kızıdaki güç onun yaşama sebebi gibi olmuştu... Ve biliyordu ki Lalin ona tutkundu.

Sabah ola, hayrola diye kendini duşa attı.

“Keşke önce bize haber verseydin Beliz. En azından hazırlıklı olurduk.”

“Nasıl haber verecektim ki Lalin, siz yoktunuz. Bir de sanırım ben o an fazla paniklemiştim. Sonra sabah aklım başıma gelince yapacağımı yapmıştım zaten.”

Beliz çayını yudumladıktan sonra devam etti.

“Hem bence ödeşтик. Siz de teee o Allahın Dubaileminde eminim uslu durmamışsınızdır. Hadi bu cariye takmış at nalı kadar yüzüğü, sen ne yaptın?”

Lalin âdeti olmadığı bir kızarıklık yaşadı o an. Omuz silkip, derin bir nefes aldıktan sonra korkunun ecele faydası yok deyip kızlara her şeyi anlattığında Beliz’in gözleri çember taşına dönmüştü bile.

“Ne yani... Siz yine... Ah Lalin, geçen sefer ucuz kurtuldun ama bu kadar tedbirsiz olabildiğine inanmıyorum. Ya sen hamileysen...”

Lalin resmen ağlayacak gibi başını masaya vurdu

“Beliz gözünü seveyim. Zaten kafam kırk torba. Ne karar vereceğimi bilmiyorum. Bir de felaket tellalcılığı yapma bana. Hem sonra hesapladım, regl dönemim yeni bitmişti. Takvim metoduna göre bu olanaksız.”

“Kızım sen salak mısın? Adamla kaçınıcı keredir sevişiyorsun Lalin, neyin kararından bahsediyorsun.”

Lal de bu fikri başarıyla onaylayınca, Lalin öldürecek gibi kızlara baktı.

“Hiçbirisi normal şartta değildi, biliyorsunuz. Sanki planlamışım gibi davranmayın.”

Ama Beliz'in hiç geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Yapma Lalin, seni tanımıyormuşuz gibi konuşma. Sen istemediğin bir adamla asla yatmazsın. Öyle olsa bu zamana kadar çoktaan... Tövbe tövbe yaaaa... Kızım na kızılıyorduk. Ama bu sefer inat edersen vallahi de sen sopalıksın. Adam sana daha ne desin. Benimsin demiş işte. Sen de istiyorsun."

"İstemiyorum Beliz. Kışından element uydurur gibi senaryo yazma."

"Sen onu kışma anlatmak ister misin Lalin? Zira aklıma hiç inandırıcı gelmiyorsun."

Lalin şaşkınca ellerini kaldırdı.

"Ya bi dakika yaa, hangi ara konu bana döndü? Senin kocaya kaçmanı konuşmuyor muyduk biz?"

Bu ifadeyle yüzü ekşiyen Beliz, "Şuna kocaya kaçma demesene be," diye çemkirdi. Rüzgâr yine yön değiştirmişti işte.

"Ne diyeyim Beliz, hocaya kaçma mı?"

Bu sözle kızların üçü de kopmuştu. Kahkahalar eşliğinde kahvaltılarına devam ederlerken Beliz iki laftan birinde, 'sen bu çocuğu kaçırma' diye not düşüyordu. Saate göz atan Lalin 10.55 olduğunu görünce huzursuzca kımıldanarak etrafa göz attı. Kimse yoktu. Hayal kırıklığı mı, rahatlama mı bilinmez, tarifsiz bir duygu içine girdi. Lal kaşını kaldırıp ikizine baktığında Lalin omuzunu silkti.

"Bakın işte, o çok savunduğunuz adam ortalıkta yok."

Beliz ağzındaki lokmayı çabucak yuttu.

"Ne yani, gelecek miydi?"

"Bana on bire kadar ne yaparsan yap, sonra geliyor-

rum dedi. Ama yok işte."

Lal tam bir şey diyecekken sustu. Bakışları Lalin'in arkasına takıldı ve gülümsemesini sakladı.

"Sen de baya üzüldün tabi gelmediği için."

"Ay ne üzüleceğim be! Canıma minnet. Ama insan verdiği sözü tutar değil mi? Hayır tutmadın işime geldi ama sonra karşıma geçipte bıdı bıdı ötmeyeceksin. Beliz sen ne sırtıyorsun kızım..."

"Hiiiçççç..."

Lalin şüpheli bir şekilde dut yemiş bülbüle dönen dostuna baktı.

"Bu tek hecelik ifadeler hiç sana göre değil ama. Böyledurumlarda senin çenen açılmalı, benim değil."

Beliz Lalin'in başının üstüne kaçamak bir bakış atıp gözlerini Lalin'e çevirdi.

"Demek ki heyecanlı olan ben değilim sensin."

"Saçmalıyorsunuz. Heyecanlı değilim. Nesine heyecanlanacağım. Bildiğiniz boş sözler işte... Yok, neymiş gelecekmişmiş de... Hah."

Sonra kulağında hissettiği nefes ve ardından piç bir sesle kurulan cümle Lalin'in kalbini kısa bir an devre dışı bırakmıştı.

"Ben senin için çölleri aşmışım güzelim, buraya mı gelmeyeceğim?"

Lalin dudağından kaçan isyana engel olamadı.

"Siktir."

Lalin şok halinden, öfke haline geçmekte hiç zorlanmamıştı. Bunun için kızlar, kahkahalarıyla zaten gerekli zemini sağlamışlardı. Hırsla arkasını döndü ve Buğra'yla burun buruna geldi.

"Sinsi sinsi yaklaşıp konuşmaları mı dinliyorsun sen?"

Adam gayet rahat boş sandalyeye çöktü.
"Ne yapayım, başka türlü beni özlediğini duyamıyorum."

"Seni özleyen kim be?"

Buğra Lalin'in cevabını ciddiye almadığını belirten bir ifadeyle omuzlarını silkip Beliz'e döndü.

"Sanırım tanışmadık, ben Buğra."

Beliz sırtarak kendisine uzatılan eli sıktı.

"Beliz. Ama ben sizi baya iyi tanıyorum."

Buğra bu sevimli kıza bakıp sırttı ve Lal'e döndü.

"Merhaba Lal. Nasılsın görüşmeyeli?"

"İyiym Buğra. Esas sen nasılsın?"

Lalin'in sinirli gözlerine baktı.

"Harikayım."

İki kız kıkırdarken Lalin iyice somurtmaya başlamıştı.

"Gülün siz gülün. Ben de size güleceğim."

Buğra yine duymamazlıktan gelerek Beliz'e döndü.

"Kocaya kaçan kuzen sen misin?"

Beliz bir an kızardı ve Lalin'e baktı.

"Ah umursamıyorum dediğin adama aile sırlarını mı veriyorsun Lalin?"

Lalin de artık gülüyordu.

"Aile sırrı mı? Kızım şehri ayağa kaldırdın be."

Beliz Buğra'ya döndü ve gıcık bir ses tonuyla cevap verdi.

"Baksana sen enişte, hazır bu deliyi kaçırmışsın da, ne diye geri getirdin ki... Hepimize bir iyilik yapmış olurdun."

Kıkırdamalar arasında Lalin'in sinirli sesi duyuldu.

"Enişte kadar taş düşsün kafana Beliz."

Buğra Lalin'in kulağına eğildi.

"Ben senin kafana düşmeyi planlıyorum bebeğim."

"Bana bebeğim demesene be öküz."

"Olur, bebeğim demem."

Ve Lal artık dayanamayıp tüm ağırbaşlılığını yok edercesine kahkahaya boğuldu.

"Bayılıyorum bu duruma. Dinsiz Lalin, imansız Buğra'ya karşı."

"Ha ve ha... Komik ikiz..."

Lal hâlâ sırtırken ayağa kalktı.

"Neyse Buğra'cım. Biz kalkalım Beliz'le. Daha isteme gecesi için kıyafet alacağız. Size iyi sohbetler."

Lalin de kızların peşinden hızla kalktı.

"Ben de geleceğim. Siz kıyafet alacaksınız da ben çıplak mı kalacağım?"

Ama kolundan çekildiği gibi oturtuldu ve yine kulağının dibinde adamın kısık sesini duydu.

"Sabırsızlıkla bekliyorum seni çıplak görmek için."

Kızların kıkırdayarak uzaklaşmasını izleyen Lalin, şaşkınlık, sinir, keyif üçlemesi içinde Buğra'ya döndü.

"Bekle tabi. Hiç gelmeyeceğini bilsen de beklemek ve umut güzeldir."

"Emin misin? İddiaya var mısın?"

Keşke Lalin iddiaya girebilecek kadar kendine güvenseydi.

A & O

Önder oğlunu servise bindirdikten sonra banyoya geçti. Aynaya baktığında yüzünde keyifli bir gülümseme oluştu. Yüzüne yumruk yediği için hangi adam sevinirdi ki...

Eli yanağındaki kırmızılığa gitti, oradan da dudaklarına... Sevdiğini özlemişti. Beliz'in eve gittikten sonra geç saatte attığı mesajı hatırladı.

"Seni çok seviyorum. Evde her şey yolunda. Babam biraz daha homurdandı ama sonrasında anneminde yardımıyla rahatladı. Ve aşkım, sanırım bu hafta sonu beni istemeye gelmek zorundasın."

İçinde tarifsiz bir mutluluk vardı Önder'in. İlk defa kız isteyecekti. İlk defa sevdiği kadına korkusuzca bakacaktı. İlk defa bu kadın benim, diye haykırabilecekti dünyaya.

Düşünü aldıktan sonra çıktı ve çalışmak için kulübeye geçti. Bu heyecanla vakit ancak çalışarak geçirdi.

Beliz'in masasına bakıp iç çekti. Her yerde Beliz'in hatırası varken, ne yapsa boştu. Sevdiği kadın isteme olayından sonra işe devam edebilecekti büyük ihtimalle. Ama o zamana kadar Mehmet baba Beliz'in bu eve gelmesine karşı çıkmıştı. Resmen nişanlı olmaları gerekmektedir. Önder'in de canına minnetti zaten. Şikâyet eden mi vardı ki...

Tam çalışma masasına oturmuştu ki telefonu çaldı. Ekranı bakınca tanımadığı bir numara gördü.

"Efendim..."

"Önder Bey..."

"Buyrun benim."

"Önder Bey, ben babanızın bakıcısıyım. Durumu pekiyi değil ve sizi bugün yanına bekliyor."

Önder ne hissedeceğini bilmeden dudaklarından isyan sözcüğü çıkıvermişti.

"Kahretsin."

Her şey yolunda giderken bu adamın uğursuzluğu her yeri sarıyordu. Sadece hasta olunca mı gelmişti aklına oğlu...

"Hastanede misiniz?"

"Hayır, efendim evdeyiz."

"Tamam."

Önder telefonu kapattıktan sonra bir süre, görme-
yen gözlerle camdan dışarıyı izledi. Babası asla ihtiyaç
duyduğunda yanında değildi. Ne okul zamanlarında,
ne kep töreninde, ne yemin töreninde, ne kısa dönem
askerliğindeki yemin töreninde... Annesi tipik ev kadı-
nydı ve ömrü babasının arkasını toplamakla geçmişti.
Her şeye yürüyen gelir gözüyle bakan bir adamın oğlu
olarak, bu hayatta önemseydiği en son şey paraydı. Han-
gi eşya, arsa, ev, şirket bir evladın yerine geçebilirdi? Bu
dünya da ne için oğlundan vazgeçerdi?

Tekrar çalan telefonuna baktı. Yüzü aydınlandı. İşte
şimdi güzelleşmişti dünya. Tüm özlemi, sevgisi, muh-
taçlığı sesinden yansıyarak telefonu açtı.

"Küçüğüm."

"Beni mi özlemiş sevgilim?"

"Deli gibi Beliz. Her an, her saniye..."

Kısa bir sessizlikten sonra Beliz endişeyle, "Birtanem
iyi misin? Sesin tuhaf," diye sordu.

Sıkıntılı bir şekilde iç çeken Önder, *bu dünyada sı-
kıntımı* paylaşacak başka kimim var, diye düşündü ve
hayatına ortak ettiği kadınına sıkıntısının sebebini açık-
lamaya çalıştı.

"Babam hastaymış. Yanına gitmemi istemiş."

"Eee?"

"E'si...Bilmiyorum Beliz."

Sevdiği kadının yatıştırıcı sesini dinlerken bir kere
daha şükretti Önder. Hayatın ona sunduğu tüm güzel-
likler adına...

"Bilmeyecek bir şey yok, gideceksin tabi. Ya onu bir
daha göremezsen aşkım... Bu vicdan ağırlığını ne kadar
taşınabilirsin ki? Senin üzülmene dayanamam."

Önder gülümsedi.

"Yine haklısın minik kadın. Gideceğim. Gururu da alayım okuldan. Fazla kalmam zaten."

"Tamam, birtanem... Biz de Lal ile birlikte alışverişe çıktık, işimiz çok sürmez. Yapacağım bir şey olursa haber ver. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum her bir şeyim."

Önder içi rahatlamış halde telefonu kapadı. Yavaş yavaş eve geçti. Emos artık gelseydi iyi olacaktı. Bu ev sessiz çekilmiyordu.

A & O

Uzun süren sessiz savaş sonrası dayanamayan Lalin öldüren bakışlarla Buğra'ya baktı. Bu kadar hanımefendilik yeterdi.

"Susmak için mi başımın etini yedin Buğra."

Lalin'in bu keskin çıkışı Buğra'yı, huzurlu sessizliğinin içerisinde hazırlıksız yakalamıştı. Etrafına şaşkınca baktı.

"Ben bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm."

"Ne gibi bir şeyler?"

Buğra burun kanatlarını şişirerek derin bir nefes çekti.

"Lalin. Zorlaştırmasana. Ne bileyim işte... Sinemaya gideriz, yemek yeriz, normal bir çift olmaya çalışırız. Gerçi seninle bu zor ama..."

Lalin hışımla yanındaki adama döndü.

"Ha yani benimle zor ama seninle kolay öylemi? Lan dengesiz, adam gibi çıkma bile teklif edemiyorsun. Bir de gelmiş bana laf sokuyor yaaa..."

Buğra da aynı keskinlikle kıza baktı.

"Kızım senin kafan mı iyi? Seninle üç kere seviştik"

biz, daha ne çıkma teklifinden bahsediyorsun."

Lalin bu gerçeğin, bu kadar açık yüzüne vurulmasını beklemiyordu ama karşısındaki Buğra'ydı sonuçta değil mi? Katıksız dağ öküzü...

"Ay bak yaa, bak ya! Sanki bunu planlı ve isteyerek yapmışsınız gibi."

"Ha yani istemedin."

"İstemedim tabi. Hepsi karambole oldu."

Buğra sinirli bir sırıtmayla kıza bakmaya devam etti.

"İyi o zaman. Hadi, bana gidelim de bunu planlı yapalım ha ne dersin?"

Lalin sinirle ayağa kalktı.

"Odunsun Buğra. Hatta yok, öküzsün. Sen cidden umutsuz bir vakasın."

Çantasını kaptığı gibi masadan kalkan Lalin, garsonla burun buruna geldi. Elini çantasının içine attı.

"Hesabı getirin lütfen."

Garson çocuk şaşkınca cebinden mini adisyon makinesini çıkarırken Buğra ayağa fırladı.

"Sok o cüzdanını çantana."

"Niyeymiş?"

"Lalin bak delirtme."

Buğra hesaba bakıp cebinden çıkardığı parayı garsona uzattıktan sonra Lalin daha itiraz edemeden kolundan çekip, çıkışa ilerledi.

"Bıraksana beni. Buğra bak çekiştirme. Ay ayağım..."

Kızın tökezlediğini görünce geri dönüp ona bakan Buğra, birden yanından hışımla geçen kızın oyununa gelmişti. Küfür savurarak peşinden gitti. Sabah buraya Lal ile geldiği için motoru olmayan Lalin şaşkınca taksi ararken kolunda yine adamın tutuşunu hissetti.

"Lalin. Beni ayar etme. Cidden kötü olacak."

Önder gülümsedi.

"Yine haklısın minik kadın. Gideceğim. Gurur u da alayım okuldan. Fazla kalmam zaten."

"Tamam, birtanem... Biz de Lal ile birlikte alışverişe çıktık, işimiz çok sürmez. Yapacağım bir şey olursa haber ver. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum herbir şeyim."

Önder içi rahatlamış halde telefonu kapadı. Yavaş yavaş eve geçti. Emoş artık gelseydi iyi olacaktı. Bu sessiz çekilmiyordu.

A. Ş. (1)

Uzun süren sessiz savaş sonrası dayanamayan Lal öldüren bakışlarla Buğra'ya baktı. Bu kadar hanımeler dilik yeterdi.

"Susmak için mi başımın etini yedin Buğra."

Lalin'in bu keskin çıkışı Buğra'yı, huzurlu sessizliğinin içerisinde hazırlıksız yakalamıştı. Etrafına şaşkıncı baktı.

"Ben bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm."

"Ne gibi bir şeyler?"

Buğra burun kanatlarını şişirerek derin bir nefes çetti.

"Lalin. Zorlaştırmasına. Ne bileyim işte. Sinemayı gideriz, yemek yeriz, normal bir çift olmaya çalışırız. Gerçi seninle bu zor ama..."

Lalin hışımla yanındaki adama döndü.

"Ha yani benimle zor ama seninle kolay öylemi? Lal dengersiz, adam gibi çıkma bile teklif edemiyorsun Ben de gelmiş bana laf sokuyor yaaa..."

Buğra da aynı keskinlikle kıza baktı.

"Kızım senin kafan mı iyi? Seninle üç kere sevdiğim"

bet, daha ne çıkma teklifinden bahsediyorsun."

Lalin bu gerçeğin, bu kadar açık yüzüne vurulmasını beklemiyordu ama karşısındaki Buğra'ydı sonuçta değil mi? Katıksız dağ oküzü...

"Ay bak yaa, bak ya! Sanki bunu planlı ve isteyerek yapmışsınız gibi."

"Ha yani istemedin."

"İstemedim tabi. Hepsı karambole oldu."

Buğra sınırlı bir sırtımayla kıza bakmaya devam etti.

"Yı o zaman. Hadi, bana gidelim de bunu planlı yapalım ha ne dersin?"

Lalin sınırla ayağa kalktı.

"Odunsun Buğra. Hatta yok, okuzsun. Sen cidden umutsuz bir vakasın."

Çantasını kaptığı gibi masadan kalkan Lalin, garsonla burun buruna geldi. Elini çantasının içine attı

"Hesabı getirin lütfen."

Garson çocuk şaşkınca cebinden mini adisyon makinesini çıkarırken Buğra ayağa fırladı.

"Sok o cüzdanını çantana."

"Niyeymiş?"

"Lalin bak delirtme."

Buğra hesaba bakıp cebinden çıkardığı parayı garsona uzattıktan sonra Lalin daha itiraz edemeden kolundan çekip, çıkışa ilerledi.

"Biraksana beni. Buğra bak çekiştirme. Ay ayağım..."

Kızın tokezlediğini görünce geri dönüp ona bakan Buğra, birden yanından hışımla geçen kızın oyununa gelmişti. Kufür savurarak peşinden gitti. Sabah buraya Lal ile geldiği için motoru olmayan Lalin şaşkınca taksi ararken kolunda yine adamın tutuşunu hissetti.

"Lalin. Beni ayar etme. Cidden kötü olacak."

Kolunu silkeleyemeye çalıştı Lalin.

"Ne olacakmış."

"Sabır Allah, sabır..."

Kızı çekiştirerek motorunun yanına gelen Buğra, arkadaki tek kaskı kıza uzattı.

"Tak şunu."

"Takmıyorum ve seninle hiçbir yere gelmiyorum."

Buğra o an gözlerini kapattı ve derin bir soluk alarak açtı. Lalin adamın yüzündeki yorgun ve bıkkın ifadeyle afallamıştı.

"Lalin. Cidden çok kötü bir akşam ve gece geçirdim. Bir kere de anlayışlı ol ve beni yorma be güzelim. Konuşmamız lazım biliyorsun... Hadi, bebeğim. Gel."

Lalin adamın bu alışılmamış halinden etkilenmiş ve ne yaptığını fark edene kadar kendini motorda, Buğra'nın beline sarılmış halde bulmuştu. Nereye gittiklerini fark etmeden aldıkları yolu izliyordu. Boğaz sırtlarında bir koruya gelip motoru durduran Buğra, aşağı inip Lalin'e elini uzattı. Kız da adamın elini tutup motordan indi. Kaskı çıkarıp saçlarını düzeltirken gözlerini çekmedi adamdan.

Buğra kızın kaskını arkaya koyup bırakmadığı elini çekiştirerek onu ağacın altındaki banka getirip, oturttu. Lalin Buğra'nın da oturmasını beklerken hiç ummadığı bir şey oldu ve Buğra'yı banka uzanıp, başını bacaklarına yaslarken gördü. Gözleri kapalı şekilde kucağında yatan adama bakarken ellerini nereye koyacağını bilemedi. Buğra kısık sesle konuştu.

"Neden bilmiyorum. Ama kendimi bir tek senin yanında huzurlu hissediyorum." Sonra tek gözünü açıp, zoraki bir piçlikle devam etti. "Üstelik beynimi hedef alan, ölüm aracı olan çenene rağmen..."

Tekrar gözünü kapadığı için Lalin'in dudaklarındaki tebessümü görememişti. Ama ses tonundan gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Halt etmişsin sen onu. Senin kalın kafana hiçbir silah işlemez."

Buğra'nın dudaklarında masum bir tebessüm dolanarak kayboldu. Lalin sessizce adamı izledi bir süre. Saçlarını okşamak istiyordu. Adamın az önceki itirafı, ona ne hissettireceğini bilemiyormuş gibi dolanıyordu aklında. Yanında kendini huzurlu hissediyordu. Bu adamla sevişmiş, kendini üç kere de tereddütsüz bu adama vermişti. Ve en büyük hırsı ve siniri yine bu adama karşı hissediyordu. Üstelik şu anda kucağında yatan adamın dudaklarını öpmek için de kendisiyle savaşıyordu. Bu ne yaman bir çelişkiler zinciriydi böyle.

Sessizlik devam ederken adamın uyuduğunu sanmaya başlayacaktı neredeyse... Ama o sırada Buğra sessizce konuşmaya başladı...

"Dün babama gittim."

Lalin hiç sesini çıkarmadı. Elini uzatıp Buğra'nın saçlarına hafif bir şekilde dokundu. Adamdan gelen kısık bir iç çekmeyle parmaklarını biraz daha özgür bıraktı. Usulca saçlarında dolaştırdı. Gayriihtiyari yapılan bir dokunmaydı bu. Keşfedilmemiş aşkı, şefkati, tutkuyu, güveni içinde saklayan...

Saçlarındaki parmakları ilk hissettiğinde Buğra içinde bir yerlerin ısındığını fark etti. Buydu belki de ihtiyacı olan. Bu zamana kadar annesi dâhil ona bu şekilde dokunan olmuş muydu? Annesi her zaman kendi sorunlarıyla uğraşan güçsüz bir kadındı. Bakıcıları para karşılığı ilgi gösteren çalışandan öte değillerdi. Ve hayatına giren diğer kadınlar... Hepsi aldıkları kadarını

vermişlerdi adama. Şimdi bu dokunuş Buğra için dile gelmemiş bir söz olabilir miydi? Kendini kaptırmaktan sürdü. O an dilinin çözöldüğünü hissetti. Durdurmadı...

"Babam annemi hep aldatıyordu. Bunu bilsem bile yapacağım bir şeyim yoktu. Ben de çareyi evden ve oracığından uzaklamakta bulmuştum ama annem..." İçinin kişte acı ve vicdan azabı, hatta pişmanlık öylesine içi-çeydi ki. "Annem her geçirdiği sinir kriziyle, her geçen gün sona bir adım daha yaklaşıyormuş ama ben bunu fark edemeyecek kadar alışmışım o kavgalara, o yaşam biçimine. Bunu fark edemeyecek kadar kopmuşum onlardan."

Yine susmuştu adam. Lalin yine usul dokunuşlarına devam etti. Gözlerini karşı manzaraya dikti. Boğaz ayağının altında gibiydi. Büyük bir yük gemisi çizdiği keskin rotayla ilerliyordu. Yanındaki kılavuz feribotu, büyük deve gözcülük eden minik karınca gibiydi.

"O sabah... Babamın annemi evden kovduğu sabah, babamdan bunun hesabını soracak kadar büyük hissettim kendimi."

Tıpkı tonlarca yük taşıyan gemiye kılavuzluk yapan minik feribot gibi.

"Ofisinin kapısına dayandım. O kapıyı açtığım an gördüklerim..."

Kapalı olan gözlerini sanki mümkünmüş gibi daha da sıkı yumdu adam. Kolay değildi kocaman yükü taşımak.

"On sekiz yaşındaydım. Ve ben babamı orada orospusuyla bastım."

Lalin o an vurdumduymaz gördüğü adamın kapalı gözlerine baktı. Onsekiz yaşında genç bir adamın o manzarayla karşılaşması, babasını o halde görmesi korkunç bir şeydi. Erkekler için en büyük kahramanlar hep böyle büyük bir kahramana hiçbir zaman sahip olamamasına üzüldü.

"Ona dünyanın küfürünü sayıp, yediğim tokadın acısıyla çıktım oradan. Eve gidemedim. Bir barda kendimden geçene kadar içtim. Gözümün önünden, babamın üstünde tepinen kadının görüntüsünü ve isyan, acı içinde kıvranan annemi silemiyordum. Geç saatte eve varınca... Annem... Buz gibi yatağında, buz gibi bedeniyle yatıyordu."

Lalin öyle büyük bir şok yaşamıştı ki parmakları kalsıldı. Avucunda adamın saçlarını sıkıldığını fark etmişti ama kucaklarında yatan adamın ifadesi ve acılı sesi bunu fark etmediğini gösteriyordu. Ağlamak istedi.

"O günden sonra girmedim bir daha o eve. Gitmedim asla o adamın yanına. Duydum evlenmiş. Umursamadım. Annem yoktu nasılsa. Ama hep içimde anneme yardım edebilirdimduygusunun acısını yaşadım... Dün akşam gittim evine. O karısı olacak sürtükle paylaştığı, anneme ve bana ait tüm izlerin yok olduğu o mezara girdim dün. Beni geri istiyordu babam. Ve ben..."

O an açtı gözlerini Buğra. İçinde amansız acı, tarifsiz isyan, durdurulamaz öfke vardı...

"Ben o kadını bahçede sıkıştırdım. Babamın geleceğini bilerek... Öptüm o kadını. Babamın izlediğini bile rek öptüm. O orospunun bana dokunmasına izin verdim. Babam izledi. Uğruna iki hayatı yok ettiği kadının ne mal olduğunu gösmesi için benim asla onun gibi ol-

madığımı görmesi için ondan ne kadar nefret ettiğimi bilmesi için o Belgin orospusuna dokundum ben."

Lalin aklını kullanmaya çalıştı. İçinde kabaran kıskançlığı o anda yok saymasının tek sebebi bu adamın yaptığı işten dolayı ne kadar acı çektiğini görmesiydi.

"Görmeliydi. Karısı yaptığı kadının oğluyla bile birlikte olmak isteyecek kadar şerefsiz olduğunu bilmeliydi. Lalin bana doğru yaptığımı söyle."

Lalin sustu. Bir şey diyemedi. Buğra'nın içindeki isyanı çok iyi anlayabiliyordu. Ama bu anlattığı...

"Bakma öyle. Bir şey söyle."

Buğra telaşla kalktı kızın kucağından. Neden ona haklısın demiyordu ki...

"Yat."

"Ne?"

"Salak mısın, sağır mısın? Kucağıma geri yat."

Buğra bir çocuk gibi uydu bu emre. Tekrar uzandı kızın kucağına ama gözlerini alamadı gözünden.

"Sen bu dudaklarla mı öptün o sürtüğü?"

Buğra istem dışı sadece başını sallayabilmişti. Lalin elini uzattı. Baş ve işaret parmağının arasına aldı Buğra'nın dudaklarını ve sıktı.

"Bu dudaklarını koparsam haksız olmam değil mi?"

Buğra'nın gözleri ışıldadı. Dudakları acıyordu ama umursamadı. Başını salladı yine.

"Bir daha başka dudaklara değildir bunları bak ne yapıyorum o zaman sana."

Buğra yine başını salladı. Lalin parmaklarını hafif gevşetse de çekmedi elini.

"Şimdi soruna gelelim. Doğru mu yaptın? Doğru yapsaydın eğer, bana bu soruyu sorma ihtiyacı hissetmezdin. İçinde doğru olduğuna emin olsaydın, şu anda

bu vicdan azabını çekmezdin. Ama seni bu davranışa iten haklı bir öfken var ve bu da seni affettiren tek şey. Sen zannediyor musun ki baban seni öyle gördükten sonra karısının ne mal olduğunu anladı. Baban zaten biliyor bence karısını. Bu kadın bir tek sana yavşamadı ya bunca senedir. Sen bir tek annenin intikamını aldın. Ama o kadına kalkan şeyinle de annene ihanet ettin."

Buğra kafasını sallayıp dudaklarını kurtardı. Hızla dudaklarını yaladı ve konuştu.

"Kalkmak mı? Lalin, kusacaktım. O kadınla seneler boyu bir arada olsam benim şeyi emekliye ayırmam gerekir, sen gelmiş şey kalkmasından bahsediyorsun..."

Lalin bu sözle gülmek için can atan dudaklarını birbirine bastırdı.

"Onu bunu bilmem bayım. Bir daha başka dudaklara dokunmak yok."

Buğra bu sefer dayanamayıp kalktı ve kızla burun buruna gelecek şekilde döndü.

"Ne yani kabul ediyor musun?"

"Neyi?"

Kızın kollarını tuttu sımsıkı.

"Bak kızım beni delirtme. Neyi mi? Sana göstereceğim şimdi neyi olduğunu."

"Sıkma kolumu ya. İki dakika normal olamıyorsun değil mi, lütfen hemen öküüzleş."

Buğra ellerini gevşetti.

"Sen çok normalsin ya."

"Bak ya... Bırak beni, ben gidiyorum."

Buğra hızla kendisine çekti Lalin'i. Bu kızla uğraşacak gücü kalmamıştı. Dudaklarına kapanmadan önce tısladı.

"Hakkını kaybettin. Sana hiçbir şey sormuyorum. Benimsin, işte o kadar."

Lalin dudaklarında hissettiği ıslak ve yumuşak dudakların sert baskısıyla gözlerini kapattı. İşte şimdi isteyecek bilerek ve hiçbir duygusal baskıya yenik düşmeden öpüyordu adamı. İlk defa özgür, ilk defa almak için aldığı kadar vermek için öptü adamı. İlk günden beri var olan ama görmezden geldiği, görmeyi beceremediği duygularla öptü. Savaşır gibi, sevişir gibi ve karşılığında daha fazlasını aldığını hissederek öptü. Bu adamın sonu onun elinden olacaktı ve bu düşünce Lalin'e arsızca neşe verince dişini hafifçe adamın alt dudağına geçirdi. Bunu beklemeyen Buğra'nın acı ve zevk karışımı inlemesini duyunca öpüşürken sırttan bir kadın olarak farkını ortaya koydu.

Dudaklar dudağındayken Buğra tısladı.

"Gülersin ha?"

Söz bittiği an dudağına sert bir öpücük daha kondu-rup aralarına bir parmak genişliğinde mesafe bıraktı. Gözleri genç kızın gözlerine kilitlenirken devam etti.

"İnadı bırakacaksın artık."

"Körüklemezsen inat etmem."

"Lalin. Sensiz olmaz bu saatten sonra. Ne oluruz bilmiyorum ama ayrı olamayacağımız kesin."

Lalin ayağa kalktı.

"Romantizmini seveyim senin."

Buğra da peşinden kalktı, belinden tutup kendisine çekti. İyice bastırdı kasıklarına. Lalin kalçasının üstünde hissettiği sertlikle titredi.

"Süslü kelimeler bilmem. Seni istiyorum. Beni istiyorsun. Kimseye anlatmadığımı sana anlatıyorum. Hayatımda olman lazım..."

Kız gülümsedi. Bu emir kipinde bile bir yalvarma saklıydı.

"Olmazsam?"

"Hayatını sikerim Lalin."

Lalin kıkırdarak geri döndü.

"Ah alıştın sen."

Buğra da bir an sıırttı. Sonra ciddileşti.

"İnan bana, seni her yerim istiyor Lalin. Nasıl oluyor

bilmiyorum. Ama kahvaltı masamda bile senin olmanı

istiyorum. Ve akşam yemeğimde, işimde, yatağimde...

Maç izlerken, duş alırken, nefret ettiğim market alışve-

rişimde..."

Lalin kendini kurtarıp motora doğru yürüdü.

"Az ye de kendine uşak tut. Hiçbir şeye karar verme-

dim ama demin söylediğimde ciddiydim."

Buğra da motorun yanına geldi ve kaskı takan kızı

izlerken sordu.

"Hangi söylediğinde?"

"O dudakların başka kadına değmeyecek."

Buğra başını sallayarak gülümsedi. Kabul edecekti

bu kız. Neyi kabul ettirmeye çalıştığını bilmiyordu, ama

bu kızın kabul etmesi gerektiğini biliyordu.

A & O

"Buyrun Önder Bey. Babanız sizi bekliyor."

Önder Gurur'un elinden tutarak içeri girdi. Ev hatır-

ladığı gibiydi. Hiçbir şey yerinden oynamamış, hiçbir

eşya değiştirilmemişti. Babası işle uğraşmaktan, ne za-

man evine vakit ayırmıştı ki zaten...

Üst kata, babasının odasına çıktılar. Yardımcı kadın

kapıyı tıklatıp başını içeri uzattı.

"Efendim, oğlunuz ve torununuz geldi."

İçeriden bir homurtu geldi ve kadın kapıyı açarak ke-

nara çekildi. Önder odaya girdiğinde, burnuna ilk önce

hastane kokusunu anımsatan ilaç ve dezenfektan kokusu doldu. Yatağında uzanan, gözünde gözlükle elindeki kitaba bakan adamı gördü. Bakışını kaldırıp oğluyla birleşen gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi.

Usulca gözlüklerini çıkarıp kitabıyla yanındaki koltuğun üstüne koydu.

“Teşekkür ederim Emriye Hanım. Çekilebilirsiniz.”

Sesi hâlâ gür, hâlâ otoriterdi. Önder içeriye doğru ilerlerken elini sımsıkı sıkarak oğluna baktı. Gurur irice açılmış gözleriyle yataktaki yaşlı adama bakıyordu. Adam yatağın yanındaki ikili koltuğu göstererek elini uzattı.

“Oturun bakalım. Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk.”

Önder kısa cevaptan sonra koltuğa ilerledi ve oturdu. Yanına sıkışan Gurur, babasının kolunun altına girmiş yaşlı adamdan gözlerini çekemiyordu. Adam hafifçe gülümsedi.

“Demek torunum sensin.”

Gelirken kime geldiklerini babası anlattığı için Gurur sadece başını salladı. Yaşlı adam devam etti.

“Memnun oldum küçük adam.”

“Ben de oldum.”

Gurur’un cevabıyla Önder hafif bir tebessüm etti. Sonra bakışlarını kaldırınca babasının kendine baktığını fark etti. Adamın bakışlarında bunca zamandır görmediği bir ifade vardı. Pişmanlık mı? Özlem mi? Özür mü?

“Nasılsın baba?”

Adam gülümsedi.

“Pişman, üzgün ve hasret.”

Önder sadece başını önüne eğmekle kaldı. Ne diye-

cekti ki? Onun diyecek bir şeyi yoktu. Varsa babası söyleyecekti. Kendi işleriyle uğraşmayı reddeden oğlunu evden kovan kendisiydi.

Oğlunun sustuğunu gören adam torununa döndü.
"Gel bakalım yanıma Gurur."

Gurur tereddütle babasına baktı ve ondan cesaret veren gülümsemeyi aldıktan sonra yaşlı adamın yatağına tırmandı. Dizlerinin üstünde çöküp ellerini yatağa koydu. Adamın yüzüne baktı pür dikkat.

"Sen babama benziyoysun. Ama buynun daha ya-muk."

Önder ve babası aynı anda gülümserken bakışları keşişti. Yaşlı adam gözlerini oğlundan çekmeden cevap verdi.

"Evet. Bana benzer. Ama senin baban daha güçlü..."
Gurur bu duyduğuyla memnun halde sırtıttı.

"Biliyoyum. O bütün babalaydan daha güçlü."

Adamın yüzünü hüznün kapladı. Sesi titreyerek çıktı.

"Evet, özellikle kendi babasından daha güçlü..."

Önder bunları duymak istemiyordu.

"Baba, gerek yok."

"Sus Önder. Bırak son nefesimi vermeden günah çıkartayım."

Önder sustu. Adam sustu. Gurur dahi sustu. Bir süre sessizlik herkesi boğarken yaşlı adam sonunda sessizliği bozdu.

"Ben sandım ki sana bitmeyecek servet bırakırsam iyi baba olurum. Ben sandım ki kendi izimde yürüyecek bir oğul yetiştirirsem iyi baba olurum. Hırşıma yenik düştüğümün ve sizi avucumdan kaydırıp yitirdiğimin farkına çok geç vardım. Kendime geldiğimde ise annen gitmiş, sen gitmiştin. Sonra seni geri alamadım. Kur-

duğun düzende mutluydun. Senden hep haber aldım. Başarılarınla geç kalmış bir gurur duydum. Ama şimdi vakit sona eriyor ve ben seni son kez görmek istedim."

Önder nefesi sıkışmış sesini bulmaya çalışıyordu ama söyleyecek bir şey çıkmıyordu dudaklarından. Hangi özür kaybolmuş yılları geri getirirdi. Ama hangi silinmeyen nefret ve öfke de eskinin izini silebilirdi.

"Sana ihtiyacım olan hiçbir anımda yanımda değildin. Ama ben senin gibi değilim baba. Kendine hiç benzemeyen bir oğlun var. Ne kadar benzetmek için çabalasanda... Bana ihtiyacın olduğu zaman ben sana sırtımı dönemem."

Adam gülümsedi.

"Sana ihtiyacım yok delikanlı. Benim bana yardım edecek bir adama ihtiyacım yok."

Önder duyduğu sözle buruk şekilde gülümsedi. Adam devam etti.

"Benim oğluma ihtiyacım var. Torunuma ihtiyacım var. Hakkım olmasa da, benim sizin varlığınıza ihtiyacım var."

Gurur şaşkınca söylenilenleri anlamaya çalışıyordu. Ama madem babası susuyordu, o da susacaktı.

"Geçmişini geri döndürebilsem keşke... Keşke bana, parayla tuttuğum adamlar senden haber getireceğine, kendim yer edinebilseydim senin hayatında. Torunumu keşke uzaktan izleyeceğime yanına gelebilseydim."

Önder hızla adama baktı. Şaşkındı ve babası gülümsedi.

"Ne sandın ya oğul? Sizden uzak kaldığımı mı? Senin evindeki o güzel kız dan bile haberim var. Ben sizden vazgeçmedim."

Önder yılların acısıyla sordu.

"Neden gelmedin o zaman baba?"

Adam gözlerini yumdu.

"Bir kere de bencil olmamaya çalıştım. Bensiz kurduğun düzeni, mutluluğu varlığımın sana getireceği, geçmişin gölgesinden uzak tutmaya çalıştım. Bu evden çıkarken beni affetmeyeceğini söylemiştin. Anneni benim yüzümden kaybettiğini söylemiştin."

Önder boğazında düğümlenen yumruyla zar zor konuştu.

"Bir babaya ihtiyaç duyacağımı hiç düşünemedin mi?"

Yaşlı adam nemli gözlerini dikti adama.

"Ne dedin sen?"

"Bir adamın yaşı kaç olursa olsun, babası hep kahramanıdır. Sen bana hiçbir zaman vermedin o kahramanı. Madem sonra hatanı anladın, neden benden yine esirgedin kahramanı mı?"

Gurur burada dayanamadı.

"Benim babam kahyamandıy biliyoy musun?"

Yaşlı adam artık gözlerinden yuvarlanan yaşlarla geri yaslandı.

"Bilemedim be evlat. Yine doğru yapacağım diye yanlış yapmışım baksana. Ama en azından annene gitmeden hatamı anladım ha, bu da iyi bir şey, öyle değil mi?"

Önder daha fazla dayanamadı. Belki ona bu saatten sonra bu adam baba olmayacaktı. Belki yaşanan o acı günlerin hatırası zor silinecekti. Ama onun babasıydı sonuçta. Ve içi acıyordu... Buruk şekilde gülümsedi ve ilk defa adama doğru uzanıp dokundu. Yatağın üstünde duran zayıf elin üstüne elini koyup sıktı.

"Sen ihtiyar kurtsun Bedri Bey. Nereye böyle he-

men... Hem daha bana kız istenecek. Kendim mi gide-
ceğim istemeye?"

Bedri Bey gözlerine inanamayarak baktı oğluna.

"Kız istemek mi?"

"Evet. Hani o evimde gördüğün güzel kız."

"Evleniyor musun?"

"Evleniyorum. Sen de ölme işini biraz ertelemek zo-
rundasın."

Adam gülümsedi ve elinin üstündeki eli, diğer eliyle
sıktı.

"Çok sevindim oğlum. İyi bir kıza benziyor."

"İyidiy tabi, annem o beniimm. Beliz annemm. Bi-
liyomusun, biyde büyük anne vay, büyük baba vay,
sonya biysüyü fıstık vay. Kocaman çoklay yani hem de
beni çok sevdiley."

Yaşlı adam şaşkınca baktı Gurur'a.

"Bir sürü fıstık mı?"

Önder gülümserken Gurur kıkırdadı.

"Eveeett, hepside tuttuydu bana fıstık de diye. Ben
de sonunda hepiniz fıstıklayımsınız dedim."

Ellerini ağzına götürüp kıkırdadı ve sonra aklına ge-
len şeyle gözlerini kocaman açtı.

"Heeee, şimdi benim iki büyükbabam vay, dimi?"

Önder oğlunun saçlarını karıştırdı.

"Evet, babacım iki büyükbaban var."

"Vay anasını be..."

Gurur'un sevinç nidaları durulunca Önder babasına
döndü.

"Baba, istiyorsan seni benim evime alırayım."

"Yok, evlat. Burada iyiyim. Emriye Hanım tüm huy-
suzluğuma katlanacak kadar iyi para alıyor. Ama zi-
yaretime gelerseniz, memnun olurum. En azından ara-
da..."

"Elbette baba."

Kısa bir an ikisi de birbirine ne diyeceklerini bileme-
den baktılar ve sonra Bedri Bey hafif çekinerek fısıldadı.

"Önder..."

"Efendim..."

"Kız isteme işinde ciddi miydin?"

Adamın tereddütlü haline gülümseyen Önder baba-
sının omuzuna vurdu hafifçe.

"Ciddiydim baba. Sen istemeyeceksin de kim isteye-
cek? Bu hafta sonu ayağa kalkmaya bak."

Yaşlı adam canlanmış gibiydi.

"Üç gün var dediğin zamana. Ama merak etme. Ben
ayağa kalkarım. Kimse beni bundan mahrum edemez."

Önder de gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Baba şimdi gitmemiz lazım. İş için uğramam gere-
ken yerler var ama yine geleceğim."

Babası başını sallayıp torununa sımsıkı sarılırken
hâlâ ağlıyordu usul usul.

"Torunum, canımın yarısı."

Minicik kollar boynuna dolandı.

"Büyükbabam benim..."

Oğlunun elini tutup kapıdan çıkarken babasının se-
sini duydu.

"Önder?"

Babasına döndü.

"Sağ ol oğlum. Bana hiç umudumun olmadığı bir
şey verdin. Sağ ol."

Önder gülümsedi.

"Bir an önce iyileşmeye bak ihtiyar."

Ve içinde eskiye dair buruk anılarla çıktı odadan. Ar-
tık eski yaralı ve isyankâr çocuk değildi. Babaydı o. Ne
kadar hata yaparsa yapsın, oğlunu hep yanında isteyen,

ondan vazgeçemeyen bir baba. Belki Gurur olmasaydı, onun sevgisi olmasaydı babasını affedemezdi. Baba olmadan, babasını anlayamazdı zaten. İşte bu sebeple babasına olan kızgınlığı, Gurur doğduktan sonra daha çok artsa da, yine baba olduğu için onu affetmesi de o kadar kolay olmuştu. Ve işin güzel tarafı, Beliz'in ailesinin karşısına kendi babasıyla çıkacaktı. Gülümsedi ve arabasına binerken oğluna göz kırptı.

"Bir dondurmaya ne dersin delikanlı."

"Yaşasın!" diyen Gurur'un kaşları çatıldı. "Ama sen donduyma yemezsin ki... Hatta tatlı bile yemezsin."

"Sana dondurma, bana da turşu suyu o zaman. Uyar mı?"

Gurur keyifle yerinde zıplarken haykırdı.

"Uyay tabi adamım hem de ne biçim uyay."

Önder kahkaha atarak, içinde biriken yılların yükünü atmış, hafiflemiş halde arabasını çalıştırdı... Beliz ona sahip olduğu tüm uğurlarla gelmiş, ona olmayacak işlerin sihirini getirmişti.

“Sana gelemiyorum diyorum be adam anlasana.”
“Kızımı bak zaten üç gündür sallıyorsun beni.
Alışveriş dedin bilmem ne dedin durdun. Sanki ben
seliyorum seni istemeye.”

Lalin gözlerini devirerek tısladı.

“Ha ve ha... Komik şey... Buğra bak ciddi kapamalıyım. Yeliz teyzem isyanlarda, saçımı başımı yolacak.”

“Eğer sabah görüşeceğimizin sözünü verme tüm gece təciz ederim seni.”

“Kapatırım telefonu.”

“Kapıya dayanırım Lalin. Yemin olsun yaparım.”

“Gel valla, ne güzel olur. Bizim çocuklar seni bir temiz döver.”

“Onlardan korkan puşt olsun lan. Sabaha evden alacağım seni.”

Lalin telaşla haykırdı.

“Hayır! Tamam, dışarıda buluşuruz.”

“Evden alacağım Lalin. Kapat hadi, rujunun tazelenmesi lazım.”

Buğra telefonu kaparken Lalin de gayriihtiyari aynaya bakmıştı. Ruju gayette iyiydi. İşte o an yaptığı aptallığı anladı ve telefonun diğer ucundaki sersemin de kıs güldüğüne adı gibi emindi. Bu çocuk tam bir piçti. Nokta. Ve kendisi de sazandı. Ünlem.

A & O

“Hazır mısınız?”

Yeliz kızının odasına girdiğinde, kızlar kampına düşmüş gibi hissetti. Hepsi bir tarafa koşturuyor, her kafadan ayrı ses çıkıyordu.

"Kızım bi'sakin. Aaaa... Bak şimdi alacağım ayağımın altına ha sizi."

Beliz annesinin ellerini tuttu, gözleri dolu dolu nefessiz konuşmaya başladı.

"Annem... Her şey berbat oldu. Bak saçım bozuldu, makyajım desen off zaten rezalet. Ne yapacağım ben ya? Elbisem dehiç yakışmamış bana. Ben neden bu rengi seçtim ki? Ah bak Daphne'nin ki daha güzel. Ayyy değişsem mi ki onunla elbiseleri. Ha, birde annem ya, babama söyle ne olur bak zorlamasın çok. Kızlar... Siz de kocalarınıza söyleyin, çullanmasınlar aşkıma. Ama ikizlerin kocası yok, siz de büyük adamları zapt edin. Bak valla kan çıkarırım, Önder'imi zorlamasınlar. Ay ben bu gece isteneceğim ya!"

"Ah! Yeter, yemin olsun kendimi camdan atarım bak, sus artık. Eğer bir güneşlenmeye karar verirsem vurun beni. Bu ne be?"

Lalin'in çığlığıyla Beliz susup, suratını asmıştı.

"Aman be, sen de bir konuşturuyorsun beni yaaa..."

"Bu konuşmamış halin mi Beliz? O zaman yalvarırım o çenene bir kilit tak. Zavallı Önder Hoca diyeceğim de adam da halinden memnun anacım. Aklından zoru mu vardır nedir?"

Yeliz başını sallayarak, odaya girdiğine pişman olmuş halde geri geri gitti.

"Baban saatli bomba gibi aşağıda... Siz de hemen hazırlanın aşağıya inin. Gelmek üzereler. Ve Beliz, çok güzelsin annem."

Yeliz kızının cevap vermesini beklemeden can hav-

liyle çıkıp, kapıyı sıkı sıkı kapatmıştı. Savaş alanını terk etmiş gibi derin bir nefes aldı. Aşağıya indiğinde herkesin toplandığı salona geçti. Adamlar bir köşede sohbet eder, kadınlar mutfak tarafında ikramlıkları hazırlıyorlardı. Yeliz ellerini ovuşturmaya başladı.

"Beliz'e diyorum ama benimde içim içime sığmıyor. Kızlar valla bu geceyi kan çıkmadan tamamlasak başka bir şey istemiyorum."

Doğa, Yeliz'in kolunu okşadı.

"Merak etme görümcelerin bir tanesi. Ben senin odun abini sıkı sıkı tembihledim, Nergiz de Erkan'ın yularını çekti. O iki adam sakın durunca arıza çıkaracak kimse yok."

Berna Doğa'ya tek kaşı havada baktı.

"Emin misin görümcelerin en güzeli. Senin oğlanla benim oğlanı unutmayalım lütfen."

Yeliz Doğa'ya yardım dilenircesine baktı.

"Ay bide onlar var değil mi? Of Allah'ım of!"

Bu sırada merdivenlerden patırtılar duyulmaya başladı. En önde Lalin olmak üzere kızlar apar topar aşağıya iniyordu. En arkada da koca karnıyla Duru. Doğumuna az bir zaman kalmıştı. Aslı kızının yanağını okşadı.

"Meleğim benim, az yavaş hareket etsene."

"Ay annem yaa, sanki hızlı hareket edecek halim var da."

Duru sözünü tamamlamadan beline dolanan kolla arkasını döndü. İnanç karısına gülümseyerek bakıyordu.

"Söyleyin Aslı anne. Ben söyleyince anlayışsız koca oluyorum."

"Ah sen beni şikâyet mi ediyorsun bakayım? Aşkım

sorarım ama bunun hesabını sana. Zaten hamile kaldı-
ğımdan beri her şeyden uzak kaldım.”

İnanç karısının gözlerinde görmeye alıştığı yaşları
görünce iç çekti. Al işte yine başlıyorduk. Zaten hamile
kaldığı andan beri o yaşlar akmaya hep bahane arıyor-
du.

Salona girdiklerinde Doğa'nın taviz vermeyen sesi
ile karşılaştılar.”Bana bakın. Siz büyük ve küçük adam-
lar. Sakin olacaksınız. Biz zaten kızı verdik ve bu bir
formalite. Önder kimsesiz bir çocuk ve muhtemelen tek
başına gelecek istemeye. Sakın çocuğu...”

”Doğa, karıcım. Sen bence boşa telaş ediyorsun. Biz
olması gerekenden fazla çekmeyeceğiz kulağını fırla-
manın.”

”Yağız, bak fena olur. Kemal, Yiğit. Siz Yağız'ı zapt
edin. Soner İnanç siz de Arda ile Yankıyı. Nergiz zaten
Erkan'ın icabına bakar.”

Doğa'nın bu cümlesi üzerine Erkan homurdandı.

”Allah Allah ya, deli miyiz biz? Psikopat mıyız?
Adam sakın durursa bizde dururuz. Hem sen gel bizim
dünyalar güzeli kızımızı al hem de bu işi elini kolunu
sallayacak kadar rahat hallet. Yok öyle. Vallahi içimde
kalır.”

Beliz'in içi içini yesede babasının yanında fazla bir
şey söyleyemiyordu ama Erkan amcasını bir ara bir kö-
şeye sıkıştırırdı elbet. Derken zil çaldı.

”Ay! Geldiler ya, vallahi geldiler.”

”Beliz salak mısın kızım? Zaten geleceklerdi.”

”Yankı, sen bir kapa çeneni bak tüm hırsımı senden
çıkaracağım şimdi.”

Yankı, Beliz'in çemkirmesine dudaklarını fermuar
çeker gibi yapsa da yarıya gelince, gerisin geri açmayı
ihmal etmedi çünkü Beliz çoktan kapıyı açmaya gitmiş-
ti. Yeliz zorla Mehmet'i ayağa kaldırmış hep birlikte sa-
lonun kapısında ayakta bekliyorlardı.

Kapıyı açan Beliz, Bedri Bey'e bakıp gülümsedi ve
elini öptü.

"Gelin kızım, anlatıldığı kadar varmışsın."

Bedri Bey'in sözüyle utanan Beliz kızaran yanakları-
nı yelleme ihtiyacı ile savaşıarak dudak arasından teşek-
kür etti ve Gurur'a eğildi.

"Nasılmış benim yakışıklım."

Yine her zamanki şey olmuştu. Gurur neşeli
sesiyle, "İyiyim," diye cevap verirken, Önder tutkulu bir
sesle, "Çok iyiyim aşkım," diye fısıldamıştı.

Gurur alıştığı bu sisteme burun kıvrarak Beliz'e
döndü.

"Bu babam çok kıskanç he, biliyoymusun annemm."

"Biliyoyum biytanem."

Gurur kıkırdayarak Beliz'in elini tuttu ve Beliz kalka-
rak Emoş'a sarıldı.

"Emoşum, hoş geldin tontişim."

"Hoş buldum deli kızım."

Beliz misafirlerini içeri yönlendirirken sevdiği ada-
mın gözlerine baktı. Önder elinde kocaman Lilyum bu-
ketiyle dururken boş olan elini kızın beline doladı. Gö-
züyle etrafa hızlı bir bakış atıp Beliz'in dudaklarına kısa
bir öpücük kondurdu.

"Çok güzelsin küçüğüm."

"Biliyorum sevgilim."

Önder gülümseyerek çiçeği uzattı ve cebinden tek
bir gonca gül daha çıkarttı.

“Ben aslında sana bir tek bunu vermek istedim. Benim için tek ve özelsin. Ama Emoş kıyameti kopardı. rezil olurmuşuz.”

Beliz kıkırdayarak çiçeği aldı ve salon kapısına doğru ilerlediler.

Mehmet pür dikkat damadı beklerken içeriye önce şirin bir hatun, arkasından da kendinden büyük ve Önder’e çok benzeyen bir adam girmişti. Birbirlerine bakan şaşkınlıkla bakarken Gurur’u elinden tutan Önder yanı başında, kucağında kocaman buket tutan Beliz’e girmişti salona. Hoş geldin muhabbeti yapılırken Önder, Mehmet Bey’in karşısında durdu.

“Efendim, sizi tanıştırayım. Babam Bedri ve bana bir çeşit annelik yapan Emine Hanım.” Ailesine dönüp oradaki insanları tanıştırdı. Emoş gülümseyerek kendisine gösterilen yere oturdu.

“Ne kadar güzel... Önder’im bu zamana kadar hep bir başına yaşamış, mücadele vermişti. Şimdi böylesine sevgi dolu bir ailenin üyesi oldu. İnanın çok memnun oldum.”

Mehmet şaşkınca kadına bakarken Yağız’a fısıldadı.

“Lan kayınço, biz bu Önder’i bu akşam haklayamayız ben sana diyeyim.”

“Oğlum sakın ol. Ayıp olur yaşlı insanlara.”

Bedri Beyde gülümseyerek aileyi izledi ve ileri doğru bir hamle yaptı.

“Nasılsınız Mehmet Bey?”

“Teşekkür ederim Bedri Bey. Siz nasılsınız?”

“Sağ olun. Şimdi çok daha iyiyim.”

Sohbet erkekler kısmında gayet dingin ve çok samimi devam ederken Beliz de Önder’e gülümseyerek baktı. Önder babasını izlerken kaşları her duyguyu yansı-

marasına bir çatılıyor bir geriliyor bir gevşiyordu. Berna ve Doğa kucaklarında minik torunları ile Emoş teyzeden gelen tavsiyeleri dinlerken, Bedri Bey de bebeklere sevgiyle bakıyordu.

"Torun güzel şey mirim."

Mehmet, Bedri Bey'in doğal ve samimi halini sevmişti. Adamın yaşı baya büyüktü, belli ki geç baba olmuştu. Aralarında sorun var diye biliyordu. Önder'e baktı. Bu mert adam babasını affetmiş ve sorunları çözmüş olmanın rahatlığındaydı. Bu durum Mehmet'in çok hoşuna gitti. Ve o kısımda Arda ile Yankı'nın Önder'i aralarına aldığı da gözünden kaçmadı. Gulumsedi hafif. Ee, onlar geleneklere bağlı bir aileydi. Madem kendi babaydı ve bir şey yapamıyordu, meydanı gençlere bırakmakta fayda vardı.

"Ee Önder Hoca anlat bakalım. Nasıl gidiyor işler?"

Arda'nın sorusuyla bir an düşünen, sonra kafasını hafifçe ona döndüren Önder, bu akıllı adamın sınır bozmak için kullandığı alaylı sesi fark etmişti. Kaşlarını kaldırdı.

"Eğer cidden bir gün beni ve işimi merak edip samimi bir şekilde sorarsan ben de severek cevaplarım Arda. Ama o zamana kadar bu taarruzlarınız sonuçsuz kalacak."

Yankı kıkırdayarak Önder'in arkasından Arda'nın kafasına vurdu.

"Lan kayınço, atak sonuçsuz kaldı."

O sırada Gurur koşarak yanlarına geldi. Arda ve Yankı'ya pür dikkat baktı.

"Sizi hatırladım ben. Gelebiliydim?"

Arda sırtı Gurur'a.

"Gel bakalım delikanlı. Zaten ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Neden ki?"

"Valla bizim olgun hatunlar seni bana benzetmişler. Benim küçüklüğüm gibi sevimli, akıllı ve çapkınmışsın."

Gurur Arda'nın kucagında sırttı.

"İyi bi şeymişim yani dimi?"

Yankı Gurur'un saçını okşadı Önder'in üstünden.

"Aslanım daha algılayamadı sana benzemek iyi mi kötü mü diye. Korkma Gurur'cum, küçükken Arda abine, büyüyünce de bana benzersin. Kurtarırsın bu işi."

Önder oğlunun bu koca aileyle sarmalanmasını gülümseyerek izledi. Bu yanında duran çocuk ruhlu adamlar, etrafındaki art niyetsiz insanlar... Aile güzel bir şeydi be...

"Oluy valla. Zaten ikinizde benziyim ama evlenirken babama benziyim. Çünkü ben Beliz annem gibi güzel biy kız alcam."

"Ne lan serseri, bizim hatunlar çirkin mi?"

Arda'nın sahte kızgınlığına suratını ekşiterek cevap verdi Gurur.

"Yok, be, hepsi de çok tatlılay ama en güzeli benim annem."

Önder birden telaşlı halde adamların tepkilerine baktı. Beliz'e anne demesine kötü bir tepki verirlerse ve bunu Gurur'a yansıtırlarsa...

Ama içini ferahlatan cevap hiç ummadığı kişiden geldi.

"Senin o Beliz annen varya, cadının önde gideni paşam."

Kemal'in bu saptamasına herkes kahkahalarla güler-

ken Beliz de kibar bir tavırla baktı Kemal amcasına.
"Kemal amcacım, bu konuyu sonra tartışmak üzere
bir tarafa koyuyorum."

"Aha Kemal, yandın. Cadı süpürgesini hazırlıyor."

"Ya Yiğit dayı sen de mi?"

Yağız yüzüne ciddi ifade koyarak Yiğit'e döndü.

"Yiğit, cadılarla uğraşılmaz. Bence az akıllı olun."

Ve o an olmadık biri hiç umulmadık bir söz söyledi.

"Uğraşmayın benim gelin kızım ile."

Beliz aldığı bu destekle birden coşmuş bir halde hay-
kırdı.

"Hay sen çok yaşa Bedir babam ya!" Beliz dediği an
tüm kafalar ona dönünce de yerin dibine girmiş gibi
kızardı. Üstelik çok sevgili müstakbel eşi dâhil herkes
kahkaha atmaya başlayınca, girdiği yerin dibi bile ona
yetersiz gelmişti. Panikle ayağa fırladı. "Aa... Kahve...
Evet, kahve. Kızlar mutfağa."

Beliz ne ara o sözü söyledi, ne ara ıkınarak sıkılarak
mutfaka gitti, millet kahkahadan bunu fark edememişti
bile.

~*~

"Adettendir. Tuzlu kahve şart..."

"Önder her şeyin tuzlusunu seviyor biliyor musu-
nuz?"

Melda Beliz'e döndü.

"Nasıl yani?"

"Valla kuzum, bir lokma bile tatlı yesin midesi bula-
nır."

Beliz'in yüzündeki hain ifade herkesi güldürürken
Lal kaşlarını çatı.

"Kızım nasıl kıyıyorsun sen sevdiğin adama?"

Lalin ikizinin omuzuna kolunu dolarken bir laf soktu. Çağı belliydi ve gecikmedi.

"Ay sen kıymazsın aşk böceği."

"Lalin, seni de göreceğiz. Bakalım sen ne yaparsın."

İkizine şaşkınca baktı.

"Ben mi? Kızım ben asla evlenmeceğim. Hadi boku yedim, bu saçmalıklarla asla uğraşmam."

Daphne hemen ocak başına geçti.

"Ay siz bakmayın şu dengesiz cadıya. Verin bakayım bana şeker kavanozunu. Beliz'cim sen diğer kahveleri ayarla."

Ve neşe içinde kahveler hazırlanmış. Beliz tepsi ile salona geçmişti. Önce büyüklerden başlayarak kahveleri dağıtmış, Önder'e sıra geldiğinde ise tebessümle kahveyi uzatmıştı. Önder gülümseyerek aldı fincanı. Zaten acı kahve içerdi. Tuzlu olması damak tadını bozsa da çok büyük bir etki yaratmayacaktı... Derken bir yudum aldı ve yutamadı. Bu kahvenin içine kaç kilo şeker koymuşlardı böyle?

Yankı muzurca seslendi.

"Ne o enişte, tuz ağır mı geldi?"

"Tuz, tuz değil..."

Gözleri şimşek gibi Beliz'e kayınca sevdiği kızın yüzünde ay gibi parlayan gülümsemeyi gördü. Millet kırtıllarını saklamaya çalışırken Önder de zorla yudumlayarak baldan tatlı kahvesini içmeye çalıştı. Bir gelenek daha kişiye özel işkence sistemiyle yerine getirilmişti.

Güç bela kahveler bitirilince Bedri Bey boğazını temizleyerek artık konuşma zamanının geldiğini belli etti.

"Efendim... Kahvelerimizi de içtiğimize göre sebebi ziyaretimize gelebiliriz. Ama öncesinde, biliyor musu-

... bilmem, ben oğluma yeni kavuştum sayılır. Uzun yıllar ayrı ve yalnız geçen bir ömrüm vardı. İş denilen tüm dünyamı kaplamıştı. Ailemi kaybetmeme sebep olacak kadar." Önder'e kısa bir bakış atıp, o bakışıyla veriden sessiz özrunu sunan Bedri Bey, karşılığında aldığı tebessümle devam etti. "Ama benim oğlum bana benzemedi. Bir kişi bile olsa, ailesine her zaman sadık kaldı. Şimdi ben bir oğulun yanında, bir torun ve bir kız çocuk sahibi de oluyorum." Gulumseyerek oğlundan ve beliz den gözlerini çekip Mehmet'e döndü. "İyi bir aile babası olacağına sonuna kadar güvendiğim oğlum için geldim kapınıza Mehmet Bey. Bizim çocuklarımız birbirini sevmiş, hayatlarını birlikte geçirmeyi istemişler. İyisiyle kotusuyla... Bu durumda biz büyüklerle, sadece görevimizi yerine getirmek düşer. Sizden, Allahın emri, peygamberin kavli ile kızınızı istiyorum. Beliz kızımızı, oğluma verecek mısınız?"

Beliz'in kalbi kulaklarında atıyordu ve Önder'e bakışında onunda gözlerinin kendisine kilitlendiğini gördü. Sonra babasının sesini duydu.

"Benim kızım kıymetlidir Bedri Bey. Saçının teli için dünyayı yakarım. Ben ne size ne oğlunuza, ben kızımın gözlerinde gördüğüm aşka inanıyorum. Bu sebeple, kızımın mutlu olacağına inandığım için," derken susan Mehmet, sanki bundan sonra dilinden dökülecek kelimeler dilini yakıyormuş gibi bekledi. Gözlerinde her ne kadar gurur, sevgi ve mutluluk olsa da, biricik kızına kıyamayan bir babanın hüznünü taşıyarak, buruk bir tebessümle devam etti. "Oğlunuzu aileme alırken kızımı da ailenize veriyorum. Bunun yanında da bir torun sahibi oluyorum. Gücümün yettiğince elim hep üstlerinde olacak."

Daha Mehmet'in sözü bitmeden Yeliz gözyaşlarıyla boğuşmaya başlamıştı. Evinin neşesi, bir tanesi artık büyümiş ve hatta anne bile olmuştu. Diğerleri de bir an ne yapacağını şaşırmış, Yasemin boğazını temizleyerek Beliz'e kaş göz işareti yaparken Emoş teyze söze girdi.

"Eh madem öyle gençler, hadi bakayım. Öpün bu yüklerinizin elini."

Bu sözle herkes ayağa kalkıp bu yeni çifti tebrik etmişti. Mehmet kızına sımsıkı sarılırken Bedri Bey alından sıcacık bir öpücük almıştı. Sonra etrafı şaşkın gözlerle izleyen Gurur'un sesi duyuldu.

"O zaman ben de öpcem annemi yaaa, uzaklaşsana baba azcıkkk."

"Eğer sana günaydıysa sevgili, bir gün daha sensiz doğuyor demektir."

Lal telefonuna gelen mesajı okurken ağlamak istedi. Deli gibi özlemişti. Bu ayrı geçen günler, hasreti nasılda büyütüyordu. Tıpkı gittikçe büyüyen aşkları gibi... Mesaja karşılık yazarken gözünden akan bir damla yaşın düşmesine izin verdi.

"Sensiz doğan güne bir şair gibi öfke kusmak istiyorum. Çok özledim, gel artık."

Mesajı yolladıktan sonra sürünerek yataktan kalkan Lal, çalan kapı ziliyle kaşlarını çatı. Bu saatte kim olabilir diye düşünürken, odasının kapısı hızla açıldı.

"Vallahi geldi. Kesin gelen o."

"Lalin, önce sakinleş ve sonra gelenin kim olduğunu söyle."

"Dördüncü dudu Mustafa Paşa... Kız kim olacak, Buğra işte."

Buğra'nın geldiğini söyleyip, merdivenin başına tüneyen ikizinin mantığından istiyordu Lal. Başını umutsuz halde sallayıp banyoya doğru yurudu.

~ ~ ~

"Günaydın efendim."

"Aa, Buğracım. Günaydın canım, hoş geldin."

"Hoş buldum."

Buğra Yasemin'e gülümserken onun yönlendirme-
siyle de içeri girmişti.

"Nasılsın oğlum?"

"İyiym efendim, siz nasılsınız?"

"İyiym canım teşekkür ederim. Gece geç yatınca
ayılma sorunu çekiyoruz."

Buğra gülümsedi.

"Biliyorum efendim, haberim var. Sanırım hayırlı bir
iş için uykusuz kaldınız."

Yasemin bu genç adamı süzerken bir yandan da ce-
vap verdi.

"Öyle oldu evet. Lalin geleceğinden haberli mi? Bana
bir şey demedi de."

"Haberli. Belki de telaştan unutmuştur."

"Ah olabilir, ben haber vereyim ona."

Yasemin merdivenleri çıkarken bir yandan da dü-
şünüyordu. Bu çocuk o kurtarma gününden sonra bir
kere daha gelmişti ama Lalin'le görüştüğünü biliyordu.
İkinci kızını da mı kaybedecekti yoksa? Aslında düzgün
bir çocuğa benziyordu ama kendi deli kızıyla nasıl baş
edecekti bu kadar efendi haliyle...

Annesi merdivenleri çıkarken Lalin de tam olarak
bunu düşünüyordu. Bu haliyle, efendi duruşuyla an-
nesini ne de güzel kandırmıştı Buğra. Sanki salon be-
yefendisiydi mübarek. Annesiyle burun buruna gelince
Yasemin'in şaşkınca kocaman açılmış gözleriyle karşı-
laştı.

"Sen ne yapıyorsun merdiven başında?"

"Ne yapayım, dağ kaçkınının seni nasıl kandırdığını
dinliyorum."

"O ne demek Lalin?"

Lalin yüzünü buruşturup sesini kalınlaştırdı.

"Nasılsınız efendim, elbette efendim bla bla efendim... Sen de inandın anne."

Yasemin kıkırdadı.

"Ha o kadar kibar değil yani. Aman iyi sevindim.

Yoksa seninle baş edemezdi."

Kızı gözlerini kısmış kendisine bakarken Yasemin iyice keyiflenmişti.

"Anne sana inanamıyorum ha."

"Hadi, Lalin hadi. Madem çağırdın bekletme."

"Ay ben çağırmadım. Öküz beni tehdit etti. Of, tamam çekiştirme iniyorum."

Lal banyodan çıkıp annesiyle ikizinin halini görünce şaşırdı,

"Ne yapıyorsunuz siz böyle."

Yasemin Lalin'e kaşlarını çatarak bakarken, bir yandan da diğer kızına cevap verdi.

"Buğra gelmiş."

Lalin kurtuluşu olmadığını anlayınca asık suratla merdivenlerden inmeye başlamıştı ama homurdanarak cevap vermeyi ihmal etmedi. Tabi arkasında Lal ile...

"Ya, gözümüz aydın."

Merdivenden inen iki kızın fısır fısır konuştuğunu gören Buğra gülümsedi. Hemen fark ettiriyordu onun cadısı kendisini. Lalin'e hiç bakmadan Lal'e elini uzattı.

"Lal, günaydın. Nasılsın?"

"İyiyim Buğracım, sen nasılsın."

"Harikayım Lal'cim."

Lalin bu seviyeli sohbeti panik dolu gözlerle izleyip sonunda dayanamadı ve Buğra'nın koluna yapıştığı gibi kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Ay kusacağım şimdi ya, bu ne böyle, mıç mıç... Yürü hadi, karnım aç."

Buğra Lal'e bakıp göz kırptı.

"Sabırsız bir sevgilin varsa hayat çok hızlı yaşıyor
Lal."

"Bilmez miyim? Sen bir de sabırsız ikizle ömür geçir-
meyi düşün."

Lalin ikizine hain bakışlar attı.

"Pis hain, ihanetin de böylesi..."

"Yürü güzelim yürü. Az daha kalırsak seni yiyece-
ğim kahvaltı niyetine."

Lalin gayet gıcık bir sesle adama karşılık verdi.

"Boğazında kalayım inşallah bebeğim."

Buğra bahçe kapısını açarken sırtıttı.

"Kal tabi birtanem. Hemen yutup indirmeyeyim mi-
deye."

~*~

Lalin ile Buğra'yı yolculadıktan sonra etrafına bakan Lal, bir yandan ikizinin yaşadığı mutluluk için seviniyordu. Çünkü ne kadar inkâr ederse etsin o genç adama bakarken bir başka ışıldıyordu öteki yarısının gözleri. Ama diğer yandan içinde Jamir'in yokluğundan dola-
yı oluşan bir boşluk vardı ve ikizinin canlandırıcı var-
lığı olmadan dünya iyice sessizliğe gömülüyordu. Bu
da Lal'in hasretini düşünmesi için ona daha çokzaman
bırakıyordu. O yüzden bir an önce evden çıkmalıyım
diye düşündü. Tam üstünü giymek için merdivenlere
gidiyordu ki kapı çaldı.

"İnşallah yalnızlığımı unutturacak bir gelmiştir," diye
mırıldanan Lal, kapıyı açtığı anda ise olduğu yerde kal-
dı. Karşısında dünyayı ona bağışlayan adam vardı ve
daha Lal tek kelime etmeden kendini sevdiği adamın
kollarında buldu.

"Ölmeme ramak kalmıştı..."

Kulağındaki fısıltıya rağmen rüya görüyor olduğunu düşünen Lal aynı şekilde fısıldadı.

"Bu rüya mı?"

"Umarım değildir."

Lal bir süre daha o kollarda kaldıktan sonra hafifçe geri çekildi.

"Ama daha az önce mesajlaşmıştık."

Jamir sevdiği kızın saçlarını okşarken, yüzüne de sanki doyamıyormuş gibi baktı.

"Sana sürpriz yapacaktım. Uçaktan indiğimde yazdım mesajı."

Lal, genç adamın yüzünü avuçlarının içine alarak dudaklarına uzandı.

"Bundan daha güzel bir sürpriz düşünemiyorum."

İki sevgili özlemle öpüşmeye başladı. Sanki yıllardır ayrıymış gibi sanki bir daha görüşmeleri imkânsızmış gibi sanki her an birileri onları ayıracakmış gibi telaşlı ve doyumsuzdular. Soluklanmak için geri çekildiklerinden Jamir telaşlı bir şekilde kıza baktı.

"Hadi hazırlan."

Bu telaşa şaşırان Lal'in soru sormasına gerek kalmamıştı. Bakışları yetmiş olacak ki Jamir hemen devam etti.

"Bir saat sonra Arda'larla acil toplantıya girmem lazım ama umurumda değil. Havaalanından direk buraya geldim ve sensiz o şirkete adım atmayacağım."

Lal bu çocukça telaşa gülümsedi.

"Aşkım işin varsa..."

"Var. Ama önemli değil. Yol boyunca bana neler yaptığını anlatırsın. Ben bir saat kadar toplantıya girerim ve sonra tüm günü birlikte geçiririz. Ne dersin?"

Buğra Lal'e bakıp göz kırptı.

"Sabırsız bir sevgilin varsa hayat çok hızlı yaşıyor
Lal."

"Bilmez miyim? Sen bir de sabırsız ikizle ömür geçirmeyi düşün."

Lalin ikizine hain bakışlar attı.

"Pis hain, ihanetin de böylesi..."

"Yürü güzelim yürü. Az daha kalırsak seni yiyeceğim kahvaltı niyetine."

Lalin gayet gıcık bir sesle adama karşılık verdi.

"Boğazında kalayım inşallah bebeğim."

Buğra bahçe kapısını açarken sırtıttı.

"Kal tabi birtanem. Hemen yutup indirmeyeyim mi-
deye."

A S C

Lalin ile Buğra'yı yolculadıktan sonra etrafına bakan Lal, bir yandan ikizinin yaşadığı mutluluk için seviniyordu. Çünkü ne kadar inkâr ederse etsin o genç adama bakarken bir başka ışıldıyordu öteki yarısının gözleri. Ama diğer yandan içinde Jamir'in yokluğundan dolayı oluşan bir boşluk vardı ve ikizinin canlandırıcı varlığı olmadan dünya iyice sessizliğe gömülüydü. Bu da Lal'in hasretini düşünmesi için ona daha çok zaman bırakıyordu. O yüzden bir an önce evden çıkmalıym diye düşündü. Tam üstünü giymek için merdivenlere gidiyordu ki kapı çaldı.

"İnşallah yalnızlığımı unutturacak biri gelmiştir," diye mırıldanan Lal, kapıyı açtığı anda ise olduğu yerde kaldı. Karşısında dünyayı ona bağışlayan adam vardı ve daha Lal tek kelime etmeden kendini sevdiği adamın kollarında buldu.

"Ölmeme ramak kalmıştı..."

Kulağındaki fısıltıya rağmen rüya görüyor olduğunu düşünen Lal aynı şekilde fısıldadı.

"Bu rüya mı?"

"Umarım değildir."

Lal bir süre daha o kollarda kaldıktan sonra hafifçe geri çekildi.

"Ama daha az önce mesajlaşmıştık."

Jamir sevdiği kızın saçlarını okşarken, yüzüne de sanki doyamıyormuş gibi baktı.

"Sana sürpriz yapacaktım. Uçaktan indiğimde yazdım mesajı."

Lal, genç adamın yüzünü avuçlarının içine alarak dudaklarına uzandı.

"Bundan daha güzel bir sürpriz düşünemiyorum."

İki sevgili özlemle öpüşmeye başladı. Sanki yıllardır ayrılmış gibi sanki bir daha görüşmeleri imkânsızmış gibi sanki her an birileri onları ayıracakmış gibi telaşlı ve doyumsuzdular. Soluklanmak için geri çekildiklerinde Jamir telaşlı bir şekilde kıza baktı.

"Hadi hazırlan."

Bu telaşa şaşırان Lal'in soru sormasına gerek kalmamıştı. Bakışları yetmiş olacak ki Jamir hemen devam etti.

"Bir saat sonra Arda'larla acil toplantıya girmem lazım ama umurumda değil. Havaalanından direk buraya geldim ve sensiz o şirkete adım atmayacağım."

Lal bu çocukça telaşa gülümsedi.

"Aşkım işin varsa..."

"Var. Ama önemli değil. Yol boyunca bana neler yaptığını anlatırsın. Ben bir saat kadar toplantıya girerim ve sonra tüm günü birlikte geçiririz. Ne dersin?"

Lal bu adamın aşkına ölürdü. Gülümsedi.

"Vallahi sevgilim ne diyeyim. Bu kadar özleme her şeye evet derim yani."

Jamir de gülümseyerek karşılık verdi.

"Keşke farklı bir şekilde değerlendirseymdim bu şansımı."

"Bence sen zorlama istersen şansını."

Adamın gülümseyen ağzından son bir öpücük çıldıktan sonra merdivenlere doğru koştu ve koşarken de bağırdı.

"Anne! Jamir geldi."

Arkasından bakan adam bu şekilde özlenmenin, beklenmenin ve karışlanmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

Bir tarafta aşk böyle güzel ve dingin giderken diğer tarafta yine savaş silahları havada uçuşuyordu.

"Yemeyeceğim Buğra, sevmiyorum yumurtagilleri. Aaa sanki ufak çocuğum."

Lalin ağzına sokuşturulan yumurtayı püskürtmeye çalışırken Buğra da kahkahalarını saklamadan koyveriyordu. Sonra Lalin de onun ağzına bir şeyler tıktırırken kır çaybahçesinde yaptıkları köy kahvaltısı eğlence- li bir hale dönüşmüştü.

Sonra masaya bir gölge düştü...

"Merhaba Buğracım."

İkili kafalarını kaldırdığında Buğra'nın rengi atarken Lalin de kaşlarını şaşkınca kaldırarak kadını izledi.

"Ne işin var burada?"

Kadın gayet pişkin masaya oturup sandalyesini Buğra'ya doğru çekti.

"Tesadüf desem inanmazsın. Seni takip ettim."

"Neden yaptın bunu?"

Kadın gözleri Lalin'deyken dudaklarındaki hain sırıtmayla cevap verdi Buğra'ya.

"O gün benim salonumda gömleğinin düğmesi düşmüş. Getireyim dedim."

Lalin'in gözlerini kısıp renginin attığını gören kadın nasıl keyifle sırttıysa, Lalin kadının ağzını ikiye ayırmak istedi.

"Bu kadar yolu bir gömlek düğmesi için mi geldin Belgin."

Buğra sözünü bitirdiğinde kendi sandalyesini Lalin'e yaklaştırmış kolunu da kızın omuzuna dolamıştı. Belgin ismini duyan Lalin bir an gözlerini kapattı ve derin bir oh çekti. Başka kadın sanmıştı, Buğra'nın yatıp kalktığı... O an damarlarında dolaşan kıskançlıkla bu ikisini rahatlıkla öldürebilirdi. Ama şimdi tek istediği bu çiyasını öldürmekti.

Lalin'in yüz ifadesinden bir şeyleri yanlış anladığını düşünen kadın iyicekeyiflenmişti.

"Sanırım sevgilin. Bizi yanlış anlamasın," diyen Belgin, sahtekârlık akan ifadesiyle Lalin'e döndü. "Sakın yanlış anlama tatlım. Buğra ile tensel temastan ötesi yok."

Buğra'nın sıkılı dişlerinin sesini duyan Lalin elini adamın baldırına koyarak durdurdu. Kadına döndü.

"Neden yanlış anlayayım ki? Babasının sürtüğünü birkaç dakika sıkıştırdı diye sevgilime kızacak değilim ya."

Kadın bu sözle bir an rengi atmış şekilde kaldı. Sonra gözlerini kısarak Lalin'e baktı. Bu adam onun hayatını mahvetmişti. Kocası evden kovmamıştı ama tüm finans-

manını ve şirketteki konumunu geri almıştı elinden.
"Ha diyorsun ki bu kadar geniş midem var."

Lalin'i bu kadar kızdırmak asla akıl kârı bir iş değildi ama bunu ancak Lalin'i tanıyanlar bilirdi. Tıpkı o anda Lalin'in yüzünde oluşan ifadeden korkulması gerektiğinin bilinmesi gibi.

Öne doğru eğildi ve asla Türk filmlerinin o masum ve cici kızı olmadığını gözler önüne serdi.

"Yoo, aksine şu anda bir damla suyu bile alacak kapasite yok midemde o kadar dar. Sadece senin gibi orospular bizlerin kıymetini arttırdığı için beş dakika kadar senin fikrine tahammül ettim hepsi bu. Şimdi ya masamdan siktirip gidersin, yada seni yürüyemeyecek hale getiririm."

Buğra'nın boğazından kaçan kahkaha öksürükle kamufle edilirken kadın gözlerini öfke ile açtı ve o da öne eğildi.

"Beni hafife alma güzelim."

"Yok, ne kadar ağır bir orospuluk vakaa olduğunun farkındayım. Şimdi üçe kadar sayacağım, sen de masamızdan kalkacaksın."

"Bu kadın neden bu kadar rahat?" diye düşündü Belgin. Birazcık da olsa huzurunu kaçıramamış mıydı yani? En azından sevgilisinden ayırıp intikam alabilirim diye düşünmüştü, ya da belki kavgaya, belki kıskanılmayı hissedebilirdi. Ama bu manyak kızın bakışlarında bambaşka bir şey vardı. Ona kendini kötü hissettiren bir şey... Buğra ona anlatmış olabilir miydi?

Lalin yavaşça ayağa kalktı, "Ve üç," diye mırıldandığı anda ise hızla masanın etrafını döndü. Kadının sandalyesini geriye doğru çekip bıraktı. Sırt üstü devrilen kadın çığlık atarken Buğra da kadının üstüne atlayacak

olan Lalin'i durdurdu. Tabi gülümsemesini saklayarak... Lalin Buğra'nın kolları arasından eğildi.

"Bana bak sürtük. Seni dövmek için bile elimi kirletmem. Şimdi kaldır kışını defol. Ve o iğrenç dudaklarını çek gözümün önünden."

Geri dönüp sandalyesine oturmaya çalışırken kolunu hâlâ tutmakta olan Buğra'nın elini silkeledi.

"Tamam bırak. Çayım soğudu." Tam sandalyesine oturacaktı ki Buğra'nın sırttığını gördü ve kısık sesle devam etti. "Ve sakın sırtıma, o dudaklarını hâlâ sıkmak, koparmak istiyorum. Kurtulmuş değilsin."

Yerden kalkan kadın ikiliye öfkeyle ve delirmiş gözlerle baktı.

"Bu burada bitmedi Buğra. Hayatımı mahvettin sen."

Buğra da artık tuttuğu öfkesini saldı. Kadının kolunu sıktı ve ileri doğru silkeledi.

"Bana bak Belgin, şu anda ne imkânlardasın bilmiyorum ama bir daha bana veya sevgilime yaklaşırsan, seni şu anki durumunu arayacak hale getiririm. Bunu yaparım bilirsin."

Kaybetmeyi yediremeyen çaresiz ve öfkeli kadının gidişine bir saniye baktıktan sonra Lalin'e döndü Buğra.

"Koparsana. Ama dişlerinle."

Lalin ise hâlâ o kadar öfkeliydi ki adamın ne demek istediğini anlamadı.

"Ne?"

"Dudaklarımı koparmaktan bahsediyordun ya güzelim."

"Yavşama ve aklımı başımdan da alma. Şimdi, bu kadın bir daha benim karşıma çıkarsa..."

Buğra hızla kızın sözünü kesti.

"Çıkmayacak. Söz. Kocası olacak adamı tehdit ede-

ceğim. Ya karısının yularını sıkar, ya da rezalete razı gelir. Onda da bunu yiyecek göt yok.”

Lalin gözlerini kısıp baktı.

“Ne biliyorsun? Bak bir daha o kadınla irtibata geçtiğini duyayım, inan bana sebebi umurumda değil Buğra. Vallahi bitiririm seni.”

Buğra Lalin’in sandalyesinin kenarlarından tutup kendine doğru çekti ve bacaklarının arasına aldı.

“Bitir bebeğim. Yeterki hep benimle ol da, bitir anasını satayım.”

“Haaa, yani görüşmeyeceğim kadınla demek yok. Bi’git Buğra ya.”

“Kızım hasta etme beni. Ne işim olur o kariyla...”

“Bağırma bana!”

“Sen de bağırma bana!”

İkisi de bağırıyordu aslında ama bu kimin umurundaydı ki... Çakmak gibi gözleri birbirine kenetlendiğinde, birkaç saniyelik sakinlikten sonra yine başlamıştı savaş... Ama bu sefer dudaklarla...

~ ~ ~

Adamın ay ışığı vuran yüzüne bakan Lal, bu adamı özlemenin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Ve bu adamla yaşamının...

Şirkete gititklerinde Arda ve Yankı’nın takılmalarına karşı Jamir’in onu koruma çabaları çok tatlıydı. Toplantıdayken bile ondan sayısız mesaj almış, her mesajda bir öncekinden daha aşk dolu, daha tutkulu sözlerle kalbi göğüs kafesini zorlamıştı. Sevdiğinin de aklının onda olduğu o kadar belliydi ki bir saat sürer dediği toplantıdan, kırkbeş dakikada çıkmıştı. Şimdide boğazı ayaklarının altına seren çok şık bir restoranın terasında

karşılıklı birbirlerine bakıyorlardı. Gece bile güzel vakşıyordu bu adama. Gece demişken de aklına çıplak uyudukları zamanlar geldi. Nasıl bir iç çekmişse ve nasıl bir iletişimleri varsa Jamir de kısık sesle iç çekti ve...

"Bende çok özlüyorum birlikte geçen gecelerimizi."

Lal o ana kadar adamın yemeğiyle ilgilendiğini düşünürken kendisine bakan ve alev alan kömür gözlerde daha çok eridi.

"Sen... Sen nasıl anladın?"

Jamir masanın üstünden sevdiği kızın eline uzandı. Usul usul okşarken, aynı okşamayı sesiyle de yapmayı ihmal etmedi. Gecenin kadifeliğine yaraşır bir sesle fısıldadı.

"Meleğim benim, çöl ahum... Bizim özlemimiz bir, kalbimiz bir, hasretimiz, vuslatımız bir. Elbette anlarım."

"Seni çok seviyorum."

"Bende seni çok seviyorum kadınıim." Kısa bir süre bu anın büyüüne kapılan Jamir, sonunda kendisini toplayıp söylemesi gereken konuyu kıza açtı.

"Bu arada, birkaç güne babamılar gelecekler. Sizce uygun olur mu?"

Lal öyle hızla kalkmıştı ki masadan, dizini masanın altına çarptı. Jamir telaşla yerinden kalkıp dizini ovalayan kızın ayağının dibinde diz çöktü.

"Lal, aşkım iyi misin?"

"Aa, iyiyim... İyiyim de... Ama keşke alıştırarak söyleseydin Jamir ya, of ne yapacağım ki ben şimdi."

Bir yandan da ayağını tutmuş tepiniyordu. Jamir bu duruma gülse mi üzülse mi bilemedi ve kıızı yerine oturturken sakinleştirici bir şekilde devam etti.

"Birtanem rahatla. Kaç gün birlikte kaldın o insanlarla."

"Bu aynı şey mi Jamir? Ne rahatsın ya, vallahi pes. Ne zaman gelecekler demiştin?"

"Birkaç güne buradalar panik sevgilim."

"Hmmm, aaa o zaman ben hemen bizimkilerle görüşeyim. Of Jamir of."

Jamir'in kahkaha saklayan sesi Lal'i iyice kudurtsa da, o da gülümsemişti.

"Tamam, o zaman birtanem. Sen sizinkilere haber ver, bende ilk yardım setleri falan hazırlayım, Buğra'ya da haber veririm, Akut'luk bir müdahalede hazırlıksız yakalanmayız. Sonuçta bir afet uyarısı şart..."

Lal masanın karşı tarafından ona gülümseyerek bakan adama huysuzlandı.

"Geç sen dalganı."

"Seni seviyorum meleğim. "

İşte Lal'in hayata dair endişesi de korkusu da buraya kadardı. Yanında bu adam olduktan sonra hayat onu asla korkutamazdı. Aşkla gülümsedi.

"Biliyorum sevgilim."

Güne sevdiği adamın sesiyle başlamak gibisi yoktu Beliz için. Kulağından ruhuna işleyen aşk tüm bedenini sararken, "Günaydın küçüğüm," diyen adam için bin ömür verebilirdi. Aynı aşkın sevdiği adamın ruhunda çınlamasını dileyerek cevap verdi.

"Günaydın birtanem..."

Arka fondan haykıran sesi duyunca da yüzündeki aşk dolu ifade şefkate dönüştü. Yatağına daha bir keyifle gömüldü.

"Günaydının anneeemm."

"Günaydın minik prensim. Kahvaltını yaptın değil mi?"

"Evet. Neyden bildin?"

"Çünkü çok mutlu uyandım."

Gurur'un kıkırdayan sesi uzaklaşınca, Önder'in telefonu hoparlörden çıkardığını anladı.

"Beliz, seni çok özledim ben. Ne olacak bu iş böyle?"

"Ben de çok özledim aşkım. Bir hafta oldu ama benim canım babamı hâlâ işe dönmem konusunda ikna edemedim."

"Bu akşam seni almaya geleyim mi?"

Beliz birden heyecanlansa da sonra yüzü düşmüştü.

"Olmaz aşkım, bu akşam Lal'in isteme merasimi var. Daha doğrusu aileler tanışacak."

Önder huysuz bir iç çekişle homurdandı.

"Bizden önce evlenirlerse kan çıkarırım Beliz haberin olsun."

Beliz, kahkahası odayı sararken Önder'in hâlâ huy-

suz çocuklar gibi surat asmaya devam ettiğine emindi. Bu adamı bu kadar çok sevmenin normal olup olmadığına düşündü. Çok sevmek acı verir diye okumuştur bir yerlerde ama bunu umursayacak değildi. Çünkü sevdiği kadar sevildiğini biliyordu. O sırada odasının kapısı çaldı.

"Bir dakika aşkım," diyen Beliz, kapıdan kafasını uzatan annesine gülümsedi. "Günaydın annecim."

"Günaydın benim uykucu kızım. Aa telefonda mısın?"

"Önder'le konuşuyorum annem."

"Çok selam söyle. Aslında ben de ona iletmen için bir mesaj getirmiştin sana."

Beliz merakla doğruldu.

"Ne mesajı ki?"

"Az önce Yasemin teyzen aradı. Ve artık Önder de bizim ailemizden, bu akşam uygunsa gelmesini isteriz dedi. İletirsen sevinirim." Tam kapıdan çıkacakken de telefondaki adamın duyacağı kadar yüksek ve eğlendiğini saklamayacak kadar muzurbir sesle bağırdı. "Önder! Günaydın annem!"

Sonrasında bu hiç büyümeyen kadın kahkaha atarak odadan çıktı ve Beliz telefondan derin bir iç çekme sesi duydu. Ama nedense bu nefesin verilme sesini duymamıştı.

"Aşkım?"

Çok kısa bir süre Beliz'in aşkından haber alınamayacaktı.

"Önder orada mısın?"

Önder'in hâlâ algı zorluğu çektiğini belli eden sesi duyuldu.

"Evet. Buradayım sanırım."

Beliz sevdiği adamın yaşadığı şoktan habersiz civil-
damaya başlamıştı bile...

"He iyi, aşkım annemi duydun mu? Yasemin teyzem
seni de çağırmış. Geleceksin değil mi? Sonuçta sen yeni
damatsın ve yeni damatların davete icabet etmeleri ge-
reki. Gerçi eski damatlarında böyle bir zorunluluğu
var ama..."

"Beliz!"

Beliz kendisini öyle kaptırmıştı ki konuşmaya gözle-
rini kırıştıtırıp, şaşkınlıkla cevap verdi.

"Efendim aşkım."

"Bebeğim annen az önce ne dedi?"

"Ay anlatıyorum ya Önder, nesini anlamadın. Seni
Lal'in isteme..."

Önder bu sefer sabırsız bir şekilde araya girdi.

"Yok, o değil aşkım. Annen az önce, *günaydın annem*
diye mi seslendi?"

Beliz adamın şaşkınlığının sebebini daha yeni anla-
mıştı. Kıkırdamaya başladı.

"Evet, minik sıpası oldun artık. Yandın Önder val-
la ne diyeyim aşkım. Annem eğer kendini *senin annen*
ilan ettiyse, kaç bence bir an önce."

Önder hissettiği bu yoğun duyguyla öylesine tuhaf
hissediyordu ki. Kahkaha atmak ile inlemek arasında
sıkışıp kalmıştı. Sonunda kahkaha atmak baskın geldi.

"Şikâyet edeceğimi sanmıyorum bebeğim. Vay bee-
ee..."

Beliz kalkıp aynanın karşısında yüzünü incelerken
bir yandan da sordu.

"Evet, ne diyorsun? Geleceksin değil mi aşkım?"

Önder derin bir iç çekti. Kalabalık aileye girmek böy-
le bir şeydi işte. Gülümsedi.

"Madem davet edildik. Seve seve gelirim aşkım... da nasıl gideceğiz?"

"Sen akşama doğru bize gel. Buradan birlikte gidelim. Olur mu?"

"Tamam, bebeğim. Seni çok seviyorum."

"Evet ama ben daha eski seviyorum."

Önder bu sözle gülümserken Beliz de aynı ifadeyle aynadan kendisine bakıyordu. Bu akşam ilk defa Önder ile bir çift olacak ve ortama çıkacaktı. Gamzesiyle içini titreten, bu dünyanın görüp göreceği en yakışıklı yamuk burunlu hocasıyla... Âşıktı hem de deli gibi...

Duştan çıktıktan sonra Lalin'i aradı. Uzun bir süre Buğra ile olan gelişmeleri konuştular ve sonrasında söz akşama geldi.

"Yasemin teyzem Önder'i de çağırdı."

Lalin kıkırdadı.

"Ay biliyorum. Bende bunu Buğra'ya söyledim, kurdurdu. Neden o herif geliyor da ben gelemiyorum, dedi. O herif bizim damadımız dedim. Ben neciyim peki, mahallenin sütçüsü mü, dedi."

Beliz attığı kahrkahaıyla resmen evi inletmişti.

"Ay bu şapşık kıskançlıkta çığır açmış he. Kızım bak diyeyim. Sen gönül eğlendirme derdindesin belki ama bu adamın niyeti çok ciddi. İçimize sızmaya çalışıyor."

"He belli. Benim içime sızdığı yetmedi."

Beliz anında arsız arsız sırtsa da bir genç kızın itiraz etmesi gerektiğini düşünerek cırladı.

"Lalin ya, edepsizleşmesene."

Lalin'in omuzlarını silktiğini neredeyse görür gibi oldu Beliz.

"Aman ya, sanki bir şey dedim. Neyse canım, annem terör estirmeye, Nergiz teyzem de onunla dalga

geçmeye başladı. Görüşürüz akşama," diyen Lalin tam telefonu kapatacağı ki o her zamanki deliliğini konuşturmadan edemedi. "Haaa kuzum bu arada, biliyorsun bu Lal'in gaynanası giller pek bi havalılar, şımşıkıdım geyin gel. Yüssük dagacaklar."

"İy Lalin, içine kaçan kadını lütfen salıver. Kızım sen ciddi tiyatrocusaysaydın ya, Allah'ım!"

Lalin insanın ruhunu ısıttığının farkında olmadan neşe saçmaya devam etti.

"Yess..."

Beliz telefonu kapattığında bile hâlâ kahkaha atıyordu. Deliydi bu kız ama en sevdiği deliydi. Ne giyeceğini düşünüp ayarlayıp hazırlanana kadar çoktan öğlen olmaya başlamıştı. Salona indiğinde annesini telefon elinde birini ararken buldu. Sessizce gidip koltuğa uzandı. Ve duyduğu ilk cümleyle yerinde diklendi.

"Önder? İyiyim oğlum sen nasılsın?"

Beliz gözleri yerlerinden fırlayarak annesi dinlese bile, Yeliz'in bu çabayla ilgilenmediği çok ortadaydı. O hâlâ keyifle konuşmaya devam ediyordu. Çünkü Beliz'e göre o hain bir anneydi. "Aman çocuğum iyi olun. Torunum nasıl?"

Diğer tarafta ise bu samimiyete henüz tam olarak alışamayan bir Önder vardı.

"Çok iyi efendim."

"Efendim nedir ama Öndercim ya, annecim diyeceksin. Neyse bak şimdi ben ne diyorum, Memet baban da bu sabah Gurur'u özlediğinden bahsediyordu. Sizin de işiniz yoksa akşam yemeğine bize gelin. Biz Yaseminlere geçtiğimizde de Fatih ve Gurur bizde kalırlar. Yarıdıcıda var zaten..."

Önder gerçekten beyni yanmış gibi arıza verse de ağ-

zından zorla, "Zahmet olmasın..." gibi bir şeyler geveledi. Karşılığında hararetle aldı.

"Ne zahmeti! Bak kızdırıyorsun ha beni. Biz artık bir aileyiz evladım. Attırma bu genç ve güzel kayınvalidenin tepesinin tasını, hayır atınca ne halde oluyorum akşam bir iyi öğren kayınpederinden."

Önder sonunda dayanamayıp gülmeye başladı. Kesinlikle sevdiği kadın, annesinin kopyasıydı.

"Peki, Yeliz anne. Sen nasıl istiyorsan o."

Bu tarafta da Yeliz aynı şekilde gülümsemeye başlamıştı. Çok düzgün bir genç adamdı ve görünen oydu ki kızı da kendisi gibi adam gibi adama âşık olmuştu.

"Tabi ki ben ne dersem o. Hemen hazırlanın ve çıkın."

Telefonu kapatan Yeliz bir süre yüzünde gülümsemesiyle durdu ve sonra başını kaldırıncı kızının kendisine şaşkınca baktığını gördü.

"Ne var? Kapa ağzını, çenen düşecek. Damadımı ve torunumu yemeğe çağırdım. Ay ne havalı değil mi annem yaa, bu yaşta, hâlâ taş gibi ama kayınvalide ve anneanne oldum. Hahayytt..."

Daha annesine cevap veremedi Yeliz'in mutfağa doğru ilerleyip yardımcılara bir şeyler söylediğini duydu. Gülümseyerek geri yaslanırken birden dikildi. Kahretsin. Böyle mi karşılayacaktı nişanlısını?

A & O

"Benim kızlarım ne kadar güzel olmuş böyle."

Lalin Erkan'ın kollarına sığınırken kıkırdadı.

"Evet, Erkan babam... Senin çok güzel kızların var ama en güzeli benim."

"Ve en ukalası..."

Erkan'ın cevabına yüzünü buruşturan Lalin, Lal'e baktı. İkizi gerçekten bu akşam çok güzel olmuştu. Parlament mavisi tek omuzu askılı elbisesi ile göz alıcıydı. Kendi yüzüne bakıyor gibi olmaması çok tuhaftı. Aynada her gün gördüğü yüze birebir benzese de Lal'e baktığında hep daha güzel daha alımlı bir kadın görüyordu. Aynı düşünceleri ikizinin paylaştığından habersiz gülmüsed.

"İkizim, benden sonraki en güzel kız sensin."

"Bende aynı şeyi düşünüyordum ama ters orantıda sevgili ikizim."

Kızların bu tatlı didişmelerini izlerken keyifle sırıtan Erkan, ikisini de kolunun altına çekti.

"Lan bu kadar hızlı büyüyörsünüz ya, acayip deli oluyorum... Kızım ne aceleniz var. Lalin bak sen sakın hemen evlenmeyi düşünme. Bari sen kal elimizde."

"Ay hiç niyetim yok ilk aşkım. Ben sizin başınıza kalmayı düşünüyorum."

Lal sırıtmaya engel olamadan, Erkan'ın kolunun altından eğilip Lalin'e baktı.

"Eminim öyledir. Birisi de hep öyle düşünüyordu."

Erkan bu imalı cevaptan hoşlanmamıştı.

"Birisi mi? Birisi kim? Kızlar siz beni kalpten götüreceksiniz yemin ederim."

Erkan'ın cümlesi bittiği an Nergiz'in neşeli sesini duydular.

"Kızlar, yine benim erkeğime nasıl bir işkence yapıyorsunuz da kalpten gideceğini söylüyor. Ah ne kadar güzelsiniz yaaa..."

Erkan salona giren karısına baktı. Yaşının tüm güzelliğini taşıyan kadına hâlâ ilk gün olduğu gibi hatta daha fazlası bir aşkla bağlıydı. Kendi güzelliğinden haberi

varmıydı acaba bu kadının?

Nergiz, Lal'i süzdükten sonra Lalin'e baktı. İkisi de birbirinden güzeldi. Ve aynı... Ama Lalin'in gözlerinde ki arsız pırıltılar yine yerli yerindeydi. Onları birbirinden ayıran en belirgin özellik... İki kızı tanıyan insanlar, tepeden tırnağa aynı giyinseler bile, gözlerine bakarak hangisinin kim olduğunu hemen anlayabilirlerdi.

Lalin vişneçürüğü renginde straplez bir elbise giymişti. Sağ göbek ile bel kemiği arasında açıklık olan elbisesinin ön kısmında aynı kumaştan tek taraflı geniş fiyonk havasında bir parça vardı. İkisinin devücut hatlarını ortaya koyan elbiseler kızlara bambaşka hava katmıştı. Gözleri nemlenmişti yine. Yaşlanıyor muydu ne?

Birkaç dakika sonra evde cümbüş başlamıştı.

Tüm ahali sanki sözleşmiş gibi içeri dalışa geçmişti ama işin görülmeye değer manzarası, dört genç tarafından sergileniyordu. Önder'i aralarına alan Arda, Yankı ve İnanç, bir şeye keyifle gülüyorlar ve o arada Yankı da Önder'in omuzuna attığı elini samimi bir havada sıkıyordu. Bu çocukların kalpleri her zaman sevgi doluydu.

"O gençler, hayırdır bu kadar keyifli olan ne?"

Erkan'ın sesi gençleri o tarafa yönlendirmişti.

"Hoş geldiniz, Önder sen de hoş geldin."

"Hoş buldum Erkan abi. Nasılsın?"

"İyiyim delikanlı."

Arda Erkan'ın elini sıkarken gözü kızlara takıldı.

"Kızlar, siz bu kadar güzel olmak için kimden izin aldınız?"

Daphne de kocasının yanına gelmiş kızlara sarılıyordu.

"Siz ne zaman vazgeçeceksiniz bu hallerden acaba sevgili kocam? Sakın kızıma da aynı baskıları yapma."

"Babamlar vazgeçtimi de biz vazgeçelim. Ayrıca Defnem, kızım o baskılara âşık olacak. Annesi gibi dır-
dır etmeyecek."

Kızlar bir araya toplanmış etrafa ışık saçarken, adamlar, olgunundan gencine bu kızlara büyük bir özenle bakıyordu. Hepsinin kalbinde çeşitli duygular olsa da, ortak olan fikirleri bu hatunların tüm hayatlarının merkezi olduğuydu.

En son içeri giren Mehmet homurdanıyor, Yeliz'in sırttan suratına da sinirle bakıyordu.

"Bak hâlâ gülüyorsun hatun. Attıracan tepemi."

"Ama ne yapayım aşkım, çok şirinsin."

"Şirinmiş. Eşek kadar adamlar şirin olmaz. Ayrıca ne dedim ki ben? Sadece torunumu da getirelim dedim."

Yağız'ın kahkahası ortalığı inletmişti.

"Yahu Mehmet, sen fena alıştın bu dedeciliğe ha."

Mehmet o an yüzünde oluşan ifadeden haberi miydi bilinmez ama resmen gözlerinden şefkat ve özlem akıyordu. Hızla Yağız'a döndü.

"Sen ne diyorsun oğlum. Çocuk boynuma büyükbaba diye sarılınca akan sular duruyor yeminle. Babasına hâlâ gıcıkсам bile ki adam kızımı alıyor elimden yahu ama o çocuk hayatıma bomba gibi düştü. Dedim alalım bizle gelsin. Ama yok."

Yeliz başını sallayarak Soner'e sarılırken hâlâ kırıyordu.

"Ay deli bu valla. Çocuk Fatih'le oynayacağı oyunların hevesinde, bizim deli tutturdu illa alalım yanımıza. Nasılsın Soner?"

"İyiyim Yeliz, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk canım ya. Ay benim kızlarıma bakın hele. Pişt damat, az çekil kızımın yanından."

Yankı Önder'i çekiştirdi.

"Lan oğlum, kuzenimden uzak dur be biraz. Seni ondan uzak tutacağız diye resmen şaklabana d6nd6m, sen hiçbir fırsatı kaşırmıyorsun ama."

"Boş şabalar bunlar Yankı."

"Başlatacan şimdi boş şabaya, y6r6 lan."

6nder y6z6ndeki g6l6msemeyle Beliz'e g6z kırıp adamların olduğu tarafa geçerken, ayakta duran Duru'ya ve salonun diğer tarafından karısını endişeyle izleyen İnanç'a baktı.

"Sen de otur istersen Duru."

"Aman 6nder sen de başlama. Sen yeni damatsın, benden yana ol. Bu ailede 6nce hatunların desteğini almak lazım..."

"İyi de ben İnanç'ı d6ř6n6yorum. Adamın g6z6 te-dirgin şekilde 6st6nde..."

O arada yanına gelen kocasının koluna giren Duru kıkırdarken "Doğuracağım diye korkuyor," deyip saçlarını meydan okur gibi kaldırdı. Kocasını cevap vermeye ve belki de tatlı bir kavgaya çekmek istiyor olabilirdi. Zira hamileliğinde tek aç erdiği İnanç ve İnanç'la uğraşmaktı.

"Doğurmandan korkmuyorum, zamansız yere acı çekeceksin diye korkuyorum. Endişemi 6nder bile anladı ama sende tık yok."

Duru tam istediğine kavuşmuş, bir heves çemkirmeye hazırlanıyordu ki annesi bir çuval inciri b6y6k bir keyifle yok etti. "Gelmeyin kızımın 6st6ne."

Keyifli sohbet devam ederken kapıdan gelen sesle beklenen misafirlerin geldiği anlaşılmıştı. Bir telaş sar-mıştı evi. Tabi Yağız'ın g6rlemesine eklenen Mehmet'in sesini saymazsak...

"Lan sanki Katar kralı geldi. Bi'sakin olun yahu."

"Hiç valla kayınço... Bize bu kadar hürmet yok."

Erkan sırtarak karşılık verdi.

"Kıskançlık kadınlara yakışıyormuş, valla siz de hiç sevimli durmuyor beyler."

Adamlar cevap veremedi kapı açıldı ve içeriye ilk önce Abdurrauf Bey girdi. Üzerinde yöresel kıyafeti, başında altın sırmayla tutturulmuş krem ipek türbanı ve yüzünde seviyeli, samimi tebessümü. Lal ve Lalin kapının önünde onları içeri alırken Soner ve Yasemin bir adım geride yüzlerinde tebessümle misafirlerini karşılıyorlardı.

Abdurrauf Bey ikizleri sımsıcak kucakladıktan sonra aileye döndü ve Lal, anne babasını tanıştırp bir adım geri çekildi. Abdurrauf Bey önce Yasemin'in elini iki elinin arasına aldı. Aksanlı İngilizce ile konuşurken oldukça sevimliydi.

"Merhaba hanımefendi. Sizlerle tanışmak büyük şeref!"

"Merhaba Abdurrauf Bey. Hoş geldiniz, o şeref bize ait."

Adam sonra Soner'e döndü. İki baba birbirine bakıp gülümserken adam kendine uzatılan eli es geçip, omuzlarından tuttuğu Soner'i kendisine doğru çekti.

"Merhaba sevgili dünürüm."

Bu sözü Türkçe söylemişti. Soner de adama sarıldı.

"Merhaba Abdurrauf Bey, hoşgeldiniz."

Abdurrauf Bey diğerleri ile tanışırken Saree Hanım da kızlardan ayrılmış Yasemin'e dönmüştü.

"Hoş geldiniz Saree Hanım."

Saree karşısındaki bu güzel hanıma sevgiyle tebessüm etti. Yasemin de kadını inceledi. Zerafeti öyle göz

dolduruyordu ki... Üzerinde kendi yöresine ait altın sırmalarla işlenmiş açık pembe kıyafeti, saçlarını süsleyen incecik taşlı zinciriyle göz alıcıydı gerçekten de. Yüzlerinde yaşlarının olgunluğu olsa da, çok genç görünen bu iki kadın birbirini sevgiyle kucakladı.

"Hoş buldum Yasemin Hanım. Sizinle yüzyüze olmak ne kadar güzel."

Yasemin gülümseyerek kadından biraz uzaklaştı. Eli boynundaki, hediye aldığı gerdanlığa gitti.

"Hediyeniz için tekrar teşekkür ederim."

Kadın boynuna baktı ve yüzü ışıldadı.

"Ne demek. Takmışsınız ve size çok yakışmış."

Bu sırada arkada bir kıyamet koptu ve herkes o tarafa döndü. Lalin ve Henna birbirlerine sarılmış tepişirken iki baba ve diğerleri gülmeye başladı ve o sırada Abdurrauf Bey'in sözü kahkaha tufanına sebep oldu.

"Bu ikisi birbirinin aynı... Deliler diyeceğim ama kendimden çok size hakaret etmekten korkarım."

Yağız adamın elini sıkarken kahkahasını durdurdu.

"Yok, biz kabullendik bu durumu Abdurrauf Bey ve açıkçası biz de ondan bir tane daha var."

Göz ucuyla Beliz'i işaret etti. Beliz de dayısına hor-murdanarak baksa da, yüzüne gülümseme koymaya çalıştı.

"Aşk olsun dayı. Ben deli miyim?"

Abdurrauf Bey, Beliz'e sarılırken şefkatli sesiyle fısıldadı kulağına.

"Biz deli severiz ama kızım. Üzülmeyesin."

Beliz de gülümserken diğerleride içeri girmişti. Kapıda duran Lal en son içeri giren adama bakıp gözlerindeki aşkı gizleyemeden iç çekti. Jamir sevdiği kızın dudaklarına yapışma dürtüsüyle savaşıırken sadece ya-

naklarından öpmeyle yetinebilmişti. Ve kulağına fısıldadığıyla...

"Her defasında, nasıl daha fazla güzelleşebiliyorsun?"

Lal de aynı tarzda adama fısıldadı.

"Her defasında aşkımız daha çok büyüyorda ondan sevgilim."

İki genç ayrılırken Lalin kolunda Henna'yla Jamir'e baktı.

"Hey enişte, bir tek sevgilin yok burada. Sana hâlâ kızgın olsam da gel bakayım sen buraya."

Jamir gülerek Lalin'i kollarına aldı.

"Kızım sen bana fazla kızgın kalamazsın. Benden başka enişten mi var."

Lalin kafasını geri çekti.

"Var tabi."

İnanç'a gözü takılan Jamir sırıttı.

"O sayılmaz. O eski."

"Hiç de. Yenisi de var."

Önder'in yanına geldiğinde bir kolunu da Önder'in koluna dolayan Lalin sırıttı.

"Aha işte, yeni eniştem..."

Jamir Önder'e bakarak gülümsedi ve tokalaşırlarken yanlarına Beliz geldi.

"Jamir hoş geldin."

Jamir bu sevimli kıza gülümseyerek baktı.

"Hoş bulduk iki numara baldız."

Beliz kıkırdayarak adama sarıldıktan sonra geri çekildi.

"Sizi tanıştırayım. Nişanlım Önder ."

"Memnun oldum Jamir."

Jamir'in gözlerindeki pırıltı çok sevimliydi.

"Bende dostum. Bu deli baldızla tek başıma uğraşmayacağımı bilmek güzel..."

Bir yandan Lalin'i işaret ediyordu. Ve tabi koluna yediği çimdikle yüzünü ekşitti. Gençler bir tarafta grup halinde oturken büyüklerde derin sohbete dalmışlardı.

Sohbetler yapılıp söz akşamın konusuna gelince Abdurrauf Bey boğazını temizleyerek hafif öne doğru çıktı. Soner'e bakarak konuşmaya başladı.

"Aslında ben Allahın emri Peygamberin kavli ile kızınızı sizden istemeyi çok arzulasam da, benim sabırsız oğlum bunu sanırım dolaylı da olsa yapmış." O esnada Jamir'in hafif utanarak başını öne eğmesi kahkahalara sebep oldu. "Ama yine de benim diyecek birkaç çift sözüm var. Siz de bizim gibi büyük bir ailesiniz ve bilirsiniz ki dünyada en güzel bağ ve güç budur. Şunu bilin ki hem bizim tarafımızdan hem de sizin tarafınızdan bu güç ikiye katlanmış durumda. Biz de artık bir aileyiz. Sizin Dubai de bir aileniz var bundan sonra ve inanıyorum ki bizim de burada böyle kocaman bir ailemiz var."

Adamın sözünden sonra onaylarcasına gülümsemeler ve sözler duyuldu. Abdurrauf Bey devam etti.

"Size söz veriyorum ki kızınız artık benim için Henna'mdan farksızdır. Hatta kızlarınız..." Lalin'in olduğu tarafa bakarak gülümseyen Abdurrauf Bey, diğer tarafta Jamir'i sağdan soldan sarıp, aralarına alan Arda ve Yankı'yla da göz göze geldi ve dolu dolu gözlerini silerken hiç utanmadı. "Ben de görüyorum ki benim oğlum da sizin için kendi oğullarınızdan farksız. Bu sebeple içim rahat ve sizin de içiniz rahat olsun." Cümlesini bitirdikten sonra babacan bir tavırla ellerini dizine vurup ayaklandı. " Ve istemeyi yapamam da gelini-

min nişan yüzüğünü takmak istiyorum.”

Bu sözle Lal çekinerek ayağa kalkarken Saree Hanım da oğluna kaş işaretiyle kalkması gerektiğini hatırlatmıştı. Buralardaki adetleri araştırdığı için nişan merasiminde iki gencin yan yana durduklarının bilincindeydi. Jamir de Lal ile yan yana dururken Abdurrauf Bey eşinin uzattığı yüzüğü alıp, Lal’in gözlerinin içine baktı.

“Bu yüzük aile yadigârıdır kızım. Ailemizin erkekleri, gelinlerine büyük bir gururla takarlar bu yüzüğü. Diliyorum ki Allahtan, ileride birgün, benim oğlum da, tıpkı senin gibi bu yüzüğü gerçekten hak eden bir kızın parmağına takar. Benim babamın eşime, benim sana taktığım gibi. Biz âşık olarak evlenmedik ama dünyanın en mutlu erkeği ve babası oldum. Siz de en az bizler kadar mutlu olun.”

Yüzüğü gelinine takarken elleri titreyen adamın heyecanı ve mutluluğu görülmeye değerdi. Bu manzara her şeyle kafa bulan Lalin’i bile duygulandırmıştı. Abdurrauf Bey tam geri çekilecekken ayağa kalkan Yağız gençlerin yanına geldi.

“Bizde de aile gelenekleri vardır Abdurrauf Bey. Asla bir çiftin tek tarafı yüzük takmaz. İki kişide parmağında bu birlikteliğin nişanesini taşır.”

Lalin’e göz ucuyla baktığında, kız hemen dolaptan bir tepsi çıkararak yanlarına geldi. Tepsie bakan Jamir’in gözlerinde memnun bir şaşkınlık oluşmuştu. Birbirinin eşi iki alyans, tüm zerafetiyle tepsideydi. Lal’deki şaşkın hale bakılırsa onun bile bundan haberi yoktu. Yüzükleri eline alan Yağız önce Lal’in sağ elini avucuna alıp alyansı taktı.

“Hep mutlu olacağını umuyorum ve diliyorum benim narin kızım,” dedikten sonra Jamir’in yüzüğünü

taktı ve makası eline alıp, iki yüzüğü birleştiren uzun kırmızı kurdeleyi kesti. "Ömrünüz tek olsun."

O arada Lalin'in şaşkın ve kuşkulu sesi salonu inletti. "Allah Allah ya... Bakın pek adet bilmem ama bu işte bir yanlışlık var. Makas kesmiyor demem gerekmiyor muydu ya..."

"Sonrasında ne olacaktı Lalin."

Doğa'ya düşünceli gözlerle bakan Lalin omuz silkti.

"Ay orasını ne bileyim ben. Ama öyle bir şeyler vardı. Yok muydu?"

Millet kahkaha atarken Lalin hâlâ homurdanmasına devam ediyordu. Ve tüm akşam da arada bir kaşlarını çatıp gerçekten öyle denmesi gerekip gerekmediğini düşünmüş durmuştu.

Sabahın kör vaktinde telefonla yapılan bu işkenceye Lalin daha ne kadar dayanırdı bilmiyordu ama çok sevgili, sevimli hamile dostu Duru, soluksuz konuşmaya on dakikadır dayanabiliyordu.

"Lalin bak lütfen. Lal gelemeyeceğini söyledi çünkü Jamir'in ailesi ile olacaktı. Beliz zaten hep bir âlem. Kızım bak son alışverişi halletmem lazım ve İnanç tek başıma yollamıyor."

Uykulu gözlerini açmaya çalışan Lalin homurdandı.

"Aman iyi. Ay amma ağladın be pis gebiş."

"Yaşasın! O zaman alışveriş merkezinde buluşuyoruz. Ben taksiyle geçerim sonra da yine taksiyle dönerim. Araba kullanmam yasak."

Omuzuyla kulağına sıkıştırdığı telefonu düzelten Lalin, esneyerek ayaklanırken, "Tamam. Zaten ben de bu trafiğe arabayla çıkamam, motor candır," deyip banyoya doğru ağır aksak yürüdü. Ama o sırada midesi çok daha acil ihtiyaçları olduğunu gösterir gibi guruldayınca durakladı. Aç ayı asla oynamazdı. "Ama önce kahvaltı edeceğiz. Resmen midemde senfoni orkestrası var."

"Tamamdır bebeğim. Hadi, hazırlan o zaman bir saatte görüşürüz."

Telefonu kapatan Lalin büyük bir hızla banyoya koştururken yine telefonu çalınca anında rotasını çevirdi ve Duru acaba bu sefer ne yumurtlayacak diye merak etti.

"Ne var yine be?"

"Bir adet çekici akutçu var bebeğim, alır mısın?"

Buğra'nın sesini duyunca yüzünde acayip keyifli bir gülümseme oluştuğundan habersiz olan Lalin, kıkırdadı.

"Yok, bebeğim dokunuyor biliyor musun?"

"Dokunuyor mu? Vay."

Bu adamın asla bu tip pasları gole çevirmeden durmayacağını bilen Lalin, neden her defasında bu adama böyle paslar verdiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu adam onun nöronlarıyla oynuyordu işte. Açık ve net...

"Ay Buğra, sabah sabah germe beni."

"Sabah mı? Yuh. Saat 12 olacak neredeyse. Ya..." deyip susarken Lalin saatine baktı. Gerçekten Duru'ya boşuna çemkirmişti. İçinden kıkırdamak gelmişti ama sonrasında Buğra'nın kısık sesle konuşmaya devam etmesi aklındaki tüm çakallığı sildi.

"Ben seni gelip alayım mı be?"

"Neden ki?"

O an yeni uyanmanın da verdiği sarhoşlukla aklının başından alınmasını bekleyen Lalin, gerçekten su katılmamış odun olan Buğra'nın dişlerinin arasından tıslamasıyla kendisine geldi.

"Neden mi? Sence neden acaba? Özledik işte kızım."

Eh o zaman Lalin de özüne dönebilirdi.

"Ay oduna bak oduna. Öyle mi denir o? Hem vallahi gelemem ya, Duru ile çıkmam lazım."

"Ne yapacaksınız?"

"Alışveriş yapacaktık."

"İyi. Bende gelirim. Belki birkaç dakika görüşürüz. Ya da alışveriş bitince bir yerlere gideriz. Ya da gitmeyiz ama her şekilde seni görmüş olurum."

Lalin birden kalbinde uçuşan kelebekleri dinledi. Bu adama ciddi ciddi âşık olmuştu ya hadi hayırlısı. İçinden bin kere evet demek geçse de istemem yan cebime

koy havalarından vazgeçmedi.

"Bilmiyorum. Hele oraya gidelim de araşırız."

"Tamam. Nereye gideceksiniz?"

"İstinye'deki alışveriş merkezine..."

"Tamamdır güzelim. Ben ararım seni."

Elindeki telefona çaresizce bakan Lalin, inkâr edilemez bir kabullenişle içini çekti. İnsan bir öptüm falan demez miydi? Eğer öküzse demezdi. Bu durumda da o bir öküzsever mi oluyordu? Kesinlikle evet.

~*~

Ayaklarında derman kalmayan Lalin isyan içinde etrafına bakarken bir yandan da yürüyen merdivenleri icat edene dua etti. Kesin cennetlikti o adam.

"Duru bak yeter. Vallahi ben doğuracağım yakında. Kızım az zapt ol be."

Nefesini zor alan Duru, kasıklarındaki ağrıyı duymazlıktan gelerek yürümeye çalıştı.

"Tamam, bak son bir şey daha. Sonra söz oturacağız. Ama önce tuvalete gitmeliyim."

Bu sırada Lalin'in telefonu çaldı. Arayanın Buğra olduğunu gören Lalin'in yürüyen merdiven görmüş gibi içine sevinç doğdu. Hele de o doğal, samimi ve içten gelen ses...

"Güzelim neredesin? Geldim ben."

Lalin iki gözünü de kısıp suratsız bir şekilde dostuna bakarak cevapladı. Sonuçta kızmaya hakkı vardı. Taş gibi bir sevgili dururken bebek önlükleri ve ne işe yaradığını bilmediği saçma sapan minyatür şeyler almakla meşguldü.

"Nerede olabilirim? Bir gebişin alışveriş krizinin tam ortasındayım. Yardım çılgılığı atıyorum."

"Bu ne uzun alışveriş ya, bebek evlenene kadar olan tüm alışverişi mi yapıyorsunuz nedir? Neyse, yerinizi söyle."

Hele bir de üstüne o âşık olduğu manyak adamın, en az kendisi gibi sabırsız olduğunu ortaya koyan sesini duyunca daha da delirdi.

"Sen bir de bunu bu deli hatuna anlatsana. Biz ikinci kattayız. Lavaboya geçiyoruz."

"Tamam. Ben de çıkıyorum. Siz gidin lavaboya, ben beklerim çıkışta."

"Tamam."

Telefonu kapatınca Duru'nun sırttan yüzüne döndü. Ama sırtmasına rağmen yüzünde bir tuhaf hal vardı ya... Hadi hayırlısı.

"Ne sırtıyorsun sen?"

"Ay sonunda tanışacağız ha bu adamla. Ahh... Hadi, yürü..."

Duru koşturarak tuvalet bölümünün kapısını açıp içeri daldı. Dalmasıyla da aralık duran bir kabine kendisini attı. Bir süre ihtiyaç gören kadınları, aynadan gördüğü kendi yansımasını, yer karolarını, tavan aydınlatmalarını izleyen Lalin, zemin etüt çalışması için bu kadar vakit ayırmak yeter diye düşünüp Duru'nun olduğu kabinin önüne geldi.

"Duru, iyi misin?"

Duru sadece inlemişti. Lalin telaşla kapıyı tıklattı.

"Duru bak korkuyorum."

Duru'nun korku dolu sesi kabini doldurdu.

"Lalin... Ah iyi değilim ben. Aman Allah'ım... Suyum geldi."

Birden kapıyı açan Lalin telaşla kıza baktı. Bacaklarından sızan sıvı ayaklarının orada birikmişti.

"Suyun mu? Ay ne ara geldi. Kız işemiş olmayasın."
Duru hışım la döndü Lalin'e,

"Salak mısın sen? Ah Lalin bu tuhaf. Önce sancı çekmem gerekmiyor muydu? Ama şimdi... Ayy..."

Lalin o an telaşla ne yapacağını bilemedi. Duru'vu zorlanarak dışarı çıkartıp, lavabolara yasladı. Endişe ve korku, düşünme yetisini kaybetmesine sebep olmuştu. Deli gibi dönüp dururken bir yandan dövünüyordu. Etrafındaki insanlar da salak salak bakınca, hepten paniğe kapıldı.

"Ne yapacağım, Allah'ım ne yapacağım. Ya mal mal bakacağımızayardım etsenize!."

Buğra ise aylak aylak yaslandığı duvardan, Lalin'in korku dolu çılgılığı ile fırladı. Bir şey olmuştu. Onun deli sevgilisine birileri bir şeyler yapıyordu ve Buğra hepsinin canına okuyacaktı. Destur almadan kadınlar tuvaletine daldı.

"Neler oluyor burada?"

Buğra'nın gözü önce aklını başından alan kıza takıldı ve iyi olduğunu gördüğü an rahatladı ama kasılmış ve korkudan bembeyaz olmuş yüzü hâlâ bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Derken Lalin'in tutmaya çalıştığı kadınatakladı gözü ve o an kadının hamile olduğunu ve hatta... Eee, büyük ihtimalle,... Kısacası eğer altına işemediyse doğurmak üzere olduğunu anladı. Ama büyük ihtimalle kadının bu pek umurunda değildi. Çünkü acıdan kasılsa bile o gözler onu merakla süzüyordu.

"Ay o sensin... Ah! Çok yakışıklıymışsın be... Ot, Allah'ım ölüyorum. Ölüirken doğuramam."

Bu anda bile böyle konuşan kadına şaşkınca bakan Buğra mırıldandı.

"Lan sizin sülalede bir tane akıllı hatun var mı?"

Lalin ise bu herifi öpmek ile öldürmek arasında gelip giderken, varlığının kendisine verdiği güce minnettar kaldığını düşündü. Ama işte şimdi öncelik Duru'nundu.

"Ay kapa çeneni Buğra. Seni gördüğüme çok sevindim, sana hastayım ama lütfen bir şeyler yap."

Buğra'nın anlık sırtımasının altında yatan düşünce, Lalin'in etrafında bir tane normal kadın yoktu ve Buğra bu normal olmayan kadınlar içinde en belalına âşık olarak yılın adamı ödülünü kapmıştı. O arada çığlık atan Duru ise Buğra'nın aklını başına getirdi. Kısa bir süreliğine devreye mantık ve sağduyu hâkim olacaktı. Son derece ciddi ama bir o kadar da anne adayını sakinleştirecek sesle sordu.

"Durumu anlat."

Lalin telaşla anlatmaya başladı.

"Duru tuvalete girdi ve sonra... Sesi kesilince seslendim. Sancısı varmış ve sonra suyu gelmiş."

Bu arada Duru inliyordu.

Doğru teşhis koyduğunu anlayan Buğra hemen eline telefonu alıp ambulansı aradı durumdan haberdar edip adresi verdi. İçeri giren görevliye alışveriş merkezinde doktor olup olmadığını sordu ve kadın böyle bir servislerinin olmadığını söyledi.

"O zaman derhal anons yaptır. Doktor varsa gönder. Buradaki kadınları çıkart ve kapıya görevli dik. Kimse içeri girmesin. Kapıdaki görevlilere ambulans görevlilerinin buraya yönlendirilmesi talimatını ver. Ve Lalin... Hemen eşini ara Duru'nun."

O sırada Duru tekrar çığlık atmıştı. Buğra telaşla kadına baktı ve sancı sıklığından doğum anının geldiğini anladı. Lalin telefonla konuşurken kapıdaki diğer görevliyi çağırırdı.

“Derhal gidiyorsun, bir mağazadan kullanılmamış havlu ve çarşaf alıp geliyorsun.”

Duru’nun telaşlı gözlerine baktı.

“Duru korkma. Ambulans her an gelebilir ama senin bu yaramaz aceleci. Olurda onlar gelmeden çıkmaya karar verirse biz hazırlıklı olalım. Anladın mı? Yani korkacak bir şey yok.”

Duru derin nefesler almaya çalışıp başını sallarken Buğra da onun saçlarını hafifçe okşuyordu. Lalin inanç’a durumu anlatırken Buğra’nın soğukkanlı haline de hayran kalmadan edemedi. Buğra havlu ve çarşaf getiren kadına tekrar emir verdi.

“Şimdi git bir kafeden temiz bir kabın içine koyulduğuna emin olduğun kaynar suyu al ve getir.”

Bu arada doktor anonsu duyuldu. Ambulanstan hâlâ ses seda yoktu. Bu kadar kısa sürede bu kadın nasıl doğuracak hale gelirdi ki?

“Duru, bak bana. Ne zamandır sancın var?”

“Ah, gece... geceden beri... ama... şiddetli değildi.”

Buğra asla bu kadın milleti anlamayacaktı.

“Kahretsin be kızım, ne işin vardı o halde alışverişte? Sancıların işaret sancısıydı muhtemelen.”

Lalin, Buğra tezgâhın üstüne havluları yerleştirirken Duru’yu tuttu.

“Korkma. İnanç’ı aradım ama...”

“Şehir dışında o...”

“Evet ama dönüşteymiş. Bende telaşlandırmadım. Sadece hafif sancısı var dedim. Onu beklediğimizi söyledim. Acele etmesine gerek olmadığını da belirttim.”

“Anlamıştır... Ay Lalin!”

Duru iki büklüm olmuş, inlerken Lalin’in içi şefkat ve endişeyle doldu. Kızın saçlarını okşarken homurdandığını duydu.

“Burada doğurmam.”

Lalin tam buna cevap verecekti ki Buğra, Duru’yu kucakladığı gibi kaldırdı ve havlularla olabilecek en rahat hale getirdiği tezgâhın üzerine çıkarttı. Tabi bu arada o da homurdanmayı ihmal etmedi.

“Onu buraya bu halde gelmeden düşünecektin. Lalin hemen iki sandalye bul.”

Lalin hızla dışarı çıkıp mobilya mağazasına girdi ve çabucak durumu anlatıp sandalye kaptı. Diğer sandalyeyi de oradaki çalışan getirdi. Tuvalete girdiklerinde Duru’nun sırtını aynaya yasladığını gördü.

Buğra sandalyeleri kapıp yerleştirdikten sonra, güvenlik görevlisi ve merkezin müdürüne Akut kimliğini gösterdi. “Sizi de dışarıya alabilir miyim? Sağlık ekibi gelene kadar ilk müdahaleyi yapmak zorundayım.”

Duru’nun bacaklarını sandalyelerin yüksek sırtlarına dayadıktan sonra kaynar su getiren kadından birde makas bulmasını istedi. Kadın hemen önlüğünün cebinden bir makas uzattı.

“Tamam, kapıda bekle. Bir şey olursa seslenirim.”

Kadın başını sallayıp çıkınca Buğra korkulu gözlerle kendisine bakan Duru’ya döndü.

“Bak Duru. Bu ilk doğum yaptırmam olsa da, bu işin eğitimini de aldım. Sonuçta ne zaman neyle karşılaşacağımız belli olmaz. Ve sanırım doğum başladı. O yüzden bana izin vermelisin.”

“Korkuyorum...”

“Biliyorum ama bana güvenmelisin. Sağlıkçılar geldiği an görevi onlara vereceğim. Ama şimdi rahat ol. İç çamaşırını kesmem lazım.”

O an Duru’nun gözyaşlarıyla parlayan gözleri kocaman açıldı.

“Ay olmaz yaaaa, sen damatsın.”

Buğra bu söze gülsün mü, kızsın mı, sevensin mi bilemedi. Lalin’in sesiyle cevap vermekten kurtuldu.

“Kapasana sen çeneni be, deli... Şimdi sırası mı? Doktor gibi düşün işte. Allah Allah ya...”

Duru o an gelen şiddetli kasılmayla yanındaki musluğu sıkınca başını belli belirsiz salladı ve Buğra işini yapmaya koyuldu.

Makasla kesip çıkardığı iç çamaşırından sonra kızın üstüne temiz olan çarşafı serdi ve karnına yaptığı baskılar, verdiği talimatlarla doğumu yaptırmaya çalıştı.

“Korkma. Bu kadar kısa sürede doğuma gelecek kadar açıldıysan, çok çabuk kurtulacaksın.”

Bir yandan da el yordamıyla başı çıkan bebeği kurtarmaya çalışıyordu. O sırada Duru nefesini tutunca gürlledi.

“Sakin yapma bunu, tutma nefesini. İtmen lazım. Duru, kuvvetle ıkınman lazım hadi ...annecik. Hadi... Şimdi durursan olmaz...”

Duru bu sesteki telaşı duyduğunda, kuvvetli bir ıkınmayla son gücüne kadar direndi. O sırada bebeğin iki kulak kısmını avuçuyla tutan Buğra, omuzları diklemesine gelecek şekilde döndürdü. Kontrollü tutmaya çalıştığı sesiyle gürlledi.

“Hadi Duru. Şimdi en kuvvetli şekilde ıkın.”

Kuvvetli ıkınmayla, bebeğin kurtulması ve Duru’nun derin iç çekmesi bir oldu. Sağlık görevlileri içeri girdiği anda ise bebek Buğra’nın ellerinde çığlık çığlığa ağlayarak neredeyse tüm alışveriş merkezini inletti. Bebeğin ağlama sesini, dışarıdan gelen alkış sesleri takip etti.

Buğra hemen elindeki bebeği sağlık görevlilerine teslim edip, yanında gözlerindeki yaşlarla olayları izleyen

kızı kendine çekti. Lalin ise bu kadar bekliyordu zaten. O anda genç adamın dudaklarından kısa ama birçok vade içinde saklayan bir öpücük aldıktan sonra gri gözlerle bakarak mırıldandı.

"Başardın. Buğra başardın."

O arada sağlık görevlilerinin itina ile sedyeye taşıdıkları Duru'ya bakan Buğra da mırıldandı.

"Başardık güzelim. Dördümüz birden başardık."

Anne ve bebek sedye ile taşınırken, Buğra ve Lalin de peşlerinden ilerliyordu. Koca alışveriş merkezi alkış içinde yeni doğan bebeği, mutlu anneyi alkışlarken, mağaza sahipleride kullanılan malzemelerin parasını almayacaklarını söylediler. Ambulansta Duru'nun başucunda oturlurlarken Duru bebeğinden ayırdığı gözlerini Buğra'ya dikti.

"Sen tam bir mucizesin biliyorsun değil mi?"

Buğra kolunun altındaki Lalin'e bakarak gülümsedi.

"Ama siz de bunu alışkanlık haline getirdiniz. Benim ömrüm bu ailenin kızlarını kurtarmakla mı geçecek?"

Lalin gülümsemesini tutmaya çalışırken adamı dürttü.

"Ne o, şikâyetçi misin?"

Buğra kıza baktı. Yüzünde geçen telaşlı saatlerin izi olsa da çok güzeldi. Kulağına eğildi.

"Asla güzelim. Asla..."

A S O

Hastaneye vardıklarında, ailenin bir kısmının toplanmış ve heyecanla onları beklediklerini gördüler. İnanç Yiğit'i aramış, Yiğit de hemen Lalin'e ulaşarak son bilgiyi almıştı. Yeni babaya da yolda durum özet geçilmiş ve Duru ile konuşması sağlanmıştı.

Sedyede hastaneye giren Duru, anne babasını, amcasını ve yengesini görünce gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsedi. Yiğit kızının yanına gelip alnından öperken sedyenin yanına gelen doktor, tatlı sert bir sesle uyardı.

"Olmadık şartta doğum yapan bir annemiz var ve hem ikisinin de sağlık durumlarını öğrenmek için muayene etmem lazım. Şimdi lütfen müsaade edin. Ve..." Etrafına bakarak konuşmasına devam etti.

"Doğumu gerçekleştiren kişi hanginizsiniz?"

O sırada Arda ve Yankı da eşleriyle birlikte yanlarına gelmişti.

Buğra kalabalığa karışmadan arkada bekliyordu. Soru üzerine herkes birbirine bakarken Buğra bir adım öne çıktı.

"Buyurun doktor bey, benim."

"Peki, doktor musunuz?"

"Hayır. Acil kurtarma görevlisiyim. Akut üyesi."

"Anladım peki. Muayeneden sonra sizinle görüşmeliyim. Şimdilik çok iyi bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim ama kesin bilgi muayeneden sonra. Şimdi izin verin bakalım."

Ve sedye muayene odasına girerken yeni doğan ünitesinin doktor ve ekibi de aynı odaya giriş yapmıştı. Kapıda heyecanlı bekleyiş sürerken Yiğit Buğra'ya doğru yürüdü.

"Merhaba. Öncelikle sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum delikanlı. Tesadüfen orada olman büyük şansmış."

Buğra Lalin'le göz göze geldi ve sonra tekrar Yiğit'e döndü. Uzatılan eli memnuniyetle sıkı.

"Ne demek efendim. Sözü bile edilmez."

Arda ile Yankı birbirlerine bakıp Buğra'ya doğru ilerlediler.

“Sen. Buğra Bozdoğan?”

Buğra bu iki adamı tanıyordu. Türkiye'nin gerek iş haklarında birkaç kere görmüş ve Lalin'den de

“Evet. Arda Korkut, Yankı Atasoy?”

İki deli fişek başlarını sallayıp kendilerine uzatılan eli sıkarken gergin halde bakiştılar. Arda fısıldadı

“Orada tesadüfen bulunmadığını biliyorum. Bu konumdan ve yaptığından dolayı teşekkürümüzü ve minnetimizi hak etsen de kuzenimle olan durum nedir bunu konuşacağız. Ama şimdi yeri değil.”

Buğra tebessüm edip tek kaşı havada adamlara bakarken Yasemin, Lal ve Jamir telaşla içeri girdiler. Önce Aslı ve Yiğit'in yanına gidip son durumu öğrendiler ve gençlerin olduğu tarafa doğru hareket ettiler. Bu arada Lalin iki deli kuzenini bakışlarıyla uyarıyor, Buğra'nın kalkan kaşını da çaktırmadan koluna attığı fiskeyle indirmeye çalışıyordu.

Yasemin kızına sarılırken telaşını gizleyemedi.

“Lalin, ah ne oldu annem yaa... Buğra oğlum, senin orada olman ne büyük şansmış.”

“Evet, aslında biraz şans olmuş Yasemin teyze çünkü bebek çok aceleliydi.”

Yasemin sıkı sıkı Buğra'ya sarılıp geri adım attı.

“Ah oğlum, sen bizim kızları kurtarmaktan emekli olacaksın vallahi, maaş mı bağlasak sana ne yapsak.”

Bu sözle herkes gülerken Yağız ve Yiğit kaşlarını çatmış durumu anlamaya çalışıyordu. Sonrasında Yasemin onlara durumu anlatınca, iki ihtiyar kurt hırsıyla Lalin'e döndü ama Yağız'ın gürlemesi tüm seslerin üstüne çıktı.

“Sen o delibozuk başınla bir şey yapacaksın ama

bakalım... Ne dağcılığı, neden haberim yok? Akut gür
revlisinin kurtarmasına kadar giden bir tehlike mi?"
baktı ve sonra kuşkulu bir sesle devam etti "Birdakika,
Birdakika. Sen Sefa Bozdoğan'ın oğlu musun?"

Buğra sıkılı dişlerinin arasından sadece tıslar gibi ses
vapurdu.

"Maalesef."

Yağız bu söz üstüne kahkaha atıp Buğra'nın omuzuna
destane bir tavırla vurdu.

"Oğlum, senin gibi bir evladı hak etmeyecek kadar
şerefsiz bir adamı ortalıkta bıraktın ya, ne diyeyim sana.
Geçen gün bir toplantıda senin adın geçmişti."

Buğra şaşkın halde Yağız'a baktı.

"Ne gibi adım geçebilir efendim? Ben tüm irtibatımı
kesmişken üstelik..."

"Vallahi baban kendi gibi kaypak bir adama bahse-
derken duydum. Kusura bakma ama babanın girdiği
her ihale, mafyanın müdahalesiyle sonuçlanıyor. Baban
yanındaki adama 'annesine benzeyen bir oğul ne işime
yarayacaktı zaten. Adam dürüstlük abidesi oldu çıktı
başına.' gibi bir şeyler söyledi."

Buğra bu sözle gözlerinde acı bir gülümsemeyle bak-
tı Yağız'ın gözlerine.

"Babamdan alacağım en güzel iltifat. Ama ne acı ki o
bunu hakaret gibi söylemiş."

Yağız bir kere daha Buğra'nın omuzuna babacan bir
tavırla vurdu.

"Aldırma koçum. Mayan sağlamış senin. Bir de bi-
zim deli kızları kurtardın ya, ne zaman neye ihtiyacın
olursa ben buradayım."

"Teşekkür ederim efendim." derken bir gözü La-

lin'deydi ve sırtındaki dirsek dürtmesiyle irkildi.
"O kadar da değil. Gözlerin rahat dursun."

Yankı'nın sözüyle Jamir araya girdi. Sesinde acayip keyif alan bir tını vardı.

"Yankı az biraz geçmiş olsun sana dostum. Samırım Buğra'yı sık sık göreceğiz." Sonra da iki eski dost gibi Buğra'ya gülümsedi. "Selam dostum, yine kahramanlığını yapmışsın."

Jamir Buğra'ya samimi şekilde sarılıp aynı karşılığı alınca, hele de Lal gelip Buğra'nın kolunun altına girerek ona teşekkür edince Arda ve Yankı iyice sinirlenmişlerdi.

"Lan bu herif çoktan aileye girmiş de bizim mi habirimiz yok."

Uzun süredir kadınlara rapor vermekten sohbeti uzaktan dinlemek zorunda kalan Lalin en sonunda dayanamayıp araya girdi.

"Bana bakın iki dingil. Bunlar, burada konuşulacak şeyler değil ve başka bir yerde de olsa asla benim ilişki-me burnunuzu sokmayın. Yoksa fena olur."

"Allah Allah bak sen bizim kıza. Ne olurmuş?"

"Şu olur ki Arda'cım, ikinizin de karılarını yemem içmem, sabah akşam gaza getirir kendimden beter cadı yaparım. Varın gerisini siz düşünün."

"Yapamazsın."

Arda'nın verdiği cevaba, Daphne'den yanıt gecikmemişti.

"Vallahi kocacım, ben Lalin'in gazına gelmeye müsaaitim. Bana çok güvenme."

"Bana da güvenmeyin."

Melda da destekleyince Arda ve Yankı ikilisi keyifle sırttan Buğra'ya baktılar. Yankı hırlarken Buğra da tek

kaşını kaldırıp meydan okumuştı ama hâlâ onlara tek bir kelime bile etmemişti. Sonuçta kimi nasıl delirteceğini en iyi o bilirdi.

"Lan sırtıma. Hele buradan çıkalım görüşürüz senle baş başa. Erkan abi nerede yaaa..."

Sinirle etrafına bakıp, yandaş ararken bir yandan da düşünüyordu. Bu deli kıza bu çocuktan iyisini arasalar bulamazlardı. Adamın inadı ve bildiğini okuması babasına olan tavrından bile belliydi. Dürüst olduğu da su götürmez bir gerçektir. Ama yine de böyle rahat rahat... Lan zaten kime söz geçirmişlerdi ki... Her gelen elini kolunu sallaya sallaya kızları alıp gidiyordu.

O sırada İnanç içeriye hızla girmiş ve telaşlı gözleri Lalin'i aramıştı. Yanına gelen hiç kimseyle ilgilenmiyordu.

"Lalin, söyle. Karım iyi mi, ya bebeğim? Yanına neden gitmiyorsunuz? Sorun mu var?"

"Hey, sakın ol eniştem ya, bi'yavaş gel... O çok iyi ve bebeğinde iyi merak etme. Hatta o kadar iyiki koca alışveriş merkezini, ağlamasıyla birbirine kattı."

İnanç gözlerindeki yaşları silerek gülmeye çalıştı. Sonra gözü etrafta gezinirken Buğra'ya takıldı.

"Sen Buğra mısın?"

Buğra başını salladığı an İnanç tüm kuvvetiyle sarıldı adama.

"Teşekkür ederim dostum. Sana iki can borcum var."

Lal arkadan kıkırdadı.

"Aslında üç. Lalin delisini de Buğra bulmuştu."

Lalin ikizine ters ters bakarken çemkirdi.

"Sensin deli be. Aa Jamir sustur nişanlını."

"Emrin olur baldız,"

Buğra bu delilerle iyice delireceğine emin olarak,

hâlâ kendisine minnetle bakan İnanç'ın omuzunu sıkı. "Teşekkürü gerek yok arkadaşım. Senin bebek öyle aceleciydi ki kendi işini kendi gördü diyebiliriz."

Muayene odasının kapısından görülen doktorla tüm başlar o tarafa çevrilmişti. Herkes pür dikkat gülümseyen doktora bakıyordu.

"Öncelikle belirtiyim ki annemizde bebeğimizde gayet sağlıklı. 3.300 gr ve 52 cm. Önce odalarınayr-leşsinler, sonra sırayla yanlarına girebilirsiniz. Bu arada doğumu gerçekleştiren adama da gerçekten bir can borcunuz var. O şartlarda o doğumu yaptırmak kolay değildir."

Millet Buğra'ya dönerken, Buğra sadece başını sallayabilmişti. O sadece yardım edebilecek herhangi bir kişinin yapacağı şeyi yapmıştı. İnanç bir kere daha sarıldı adama.

"Dostum, bundan sonra dile benden ne dilersen."

Buğra gülümsedi.

"Sağlığınız. Başka ne dileyeyim..."

Yiğit Buğra'nın sırtına dokundu.

"Artık ailedensin evlat. Ne zaman ihtiyacın olursa buradayız."

Buğra tüm bu ilgiye alışmaya çalışırken birden boynuna dolanan kolla irkildi. Kimdi ki bu kadın?

"Kızımı ve torunumu kurtardın oğlum. Ben..."

Aslı hıçkırarak ağlarken Buğra da şaşkınca sırtına dokundu.

"Yapmayın efendim. İnanın bu kadar abartılacak bir şey değil. Yerimde benim bilgilerime sahip kim olsa aynı şeyi yapardı."

Aslı başını kaldırıp genç adamın yüzüne baktı. Gülümseyerek yanağını okşadı.

"Ama sen oradaydın. Bundan sonra beni annen gibi görmeni isterim. En azından teyzen.."

Anne sözünü duyan Buğra'nın boğazına bir şeyler düğümlenmişti ama bunu bir çırpıda yutup yok etti. Bu insanların enerjisine çabuk alışacaktı.

"Siz de kurtarılacak başka üyeniz olursa beni aramaktan çekinmeyin."

Ortamı yumuşatmak için söylediği söz işe yaramıştı. Görevliler annenin ziyarete uygun olduğunu söylediğinde herkes odaya doğru yürüdü. Lalin olduğu yerden kımıldamayan Buğra'yı görünce yanına geldi.

"Gelsene be. Bu kadar ilgi seni şımarttı da davet mi bekliyorsun?"

Buğra gülümsedi. İlk defa belki, tüm haylazlıklardan sıyrılıp gülümsemişti. Yaşadıkları onda bir şeyleri değiştirmişti sanki. Lalin ile birlikte bir canın dünyaya gelmesine yardım etmişlerdi. Bir ailenin en büyük korkusunu, mutlu sonla noktalamışlardı. Sıcacık ve kocaman bir ailenin içinde Lalin'in değerini görmüştü. Buğra artık içinden taşanlarla, olgunluğa bir adım daha yaklaştığını hissetti. Sonra da kendisine muzur ısıltılar saçan gözlerle bakan kızın burnuna hafifçe vurdu.

"Bir sana yaranamadım zaten cadı. Ama gerçekten gerek yok. Siz ailecek gidin görün. Benden de selam söyle olur mu?"

Genç adamda bir değişiklik sezen Lalin hafif endişeyle mırıldandı.

"Gidiyor musun?"

"Eh işim bitti burada. Ararım seni sonra güzelim."

Gideceğini söyleyip hâlâ bir şey bekliyormuş gibi gözlerine bakan adamı kısa bir an süzen Lalin dudaklarından dışarıya hiçbir şey dökememişti. Sonra da ada-

min hafifçe ama çok şey biliyormuş gibi tebessüm edip arkasını döndüğünü görünce aniden seslendi.

"Buğra..."

Lalin seslendiği an hızla dönen Buğra beklentiyle mırıldandı.

"Efendim..."

Lalin ise sadece uzandı ve dudaklarını Buğra'nın dudaklarına hafifçe dokundurdu.

"Teşekkür ederim. Her şey için."

Kızın saçlarını okşayıp oradan yanağına indirdi elini. Gözlerinin içine bakıyordu. Su akardı ve yolunu bulurdu. Yüzüne haylaz bir ifade yerleştirdi ve kızın çenesini parmaklarıyla tutup yukarı kaldırdı.

Lalin'in boyu uzun olsa da, başını kaldırarak bakmak zorunda kaldı adama. Buğra da başını eğerek iyice yaklaştı kıza.

"Teşekkür etme bana. Benim ol yeter."

Lalin bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra da seviştiği kadına bir adam bunu neden sorar diye merak etti. Anlaşılan onun nöronlar gerçekten yanmıştı.

"Neden senin olmamı istiyorsun?"

Buğra sırttı.

"Kazık ve tuzak soru. Ama yemi yutuyorum..." Sonra da o içinde dönüp duran, günün yorgunluğuna yordduğu duygularının gerçekliğini hissetti. Hem de iliklerine kadar. İyice kıza sokuldu. Nefesi kulağını okşarken fısıldadı. Son derece net... Son derece dürüst... Son derece saf... "Çünkü seni seviyorum başımın belası."

Cümlesi bittikten sonra kızın kulağının kenarına öpücük kondurarak arkasını döndü ve kızı orada şok olmuş halde bıraktı.

A 82 ©

Karısının odasına girerken İnanç nefesini tutmuş ve dünyasının merkezini ne halde göreceğinin merakıyla tedirgin adımlarla yanına yaklaşmıştı. Yatakta yatan anıncik gülümseyen yüzle içeri giren adama baktı. Sevdigi adama. Tüm yaşam formülünü kendisine göre düzenleyen adama.

"Karım..."

"Kocam..."

"Güzel anne."

"Şaşkın baba."

İnanç gülümsedi ve rahatlayarak karısının yanına oturdu. Eğilip başını göğsüne yasladı.

"Bir kere de bir şeyi normal yapsan ölürsün değil mi?"

"O zaman beni sevmezdin."

İnanç gözlerini karısına dikti.

"Seni sevmeme ihtimalim var mı ki?"

O sırada yandaki minik beşikten bir hırıltı gelince İnanç sanki yeni hatırlamış gibi gözlerini beşiğe döndürdü. Yumuk gözleri, kırmızı suratı, alna yapışmış incecik ipek gibi siyah saçları izledi. Usulca ayağa kalktı. Bebeği özenle kucağına aldı. Öyle minikti ki korktu...

"Bu bizim."

Karısına bakmasa da ona söylediği ortadaydı. Duru kısık sesiyle fısıldadı.

"Bizim."

İnanç önce karısına baktı. Kirpiğine takılan yaşı gözünü sıkıp bırakarak düşürdü. Bebeğine döndü.

"Hoş geldin Durukan'ım. Duru'mdan olan kan'ım. Canımın yarısı, hoşgeldin."

Minik aile yan yana ve koyun koyuna otururken kapı tıklatıldı. Başını içeri uzatan Aslı, gözlerindeki yaşlarla gülümsedi.

"Biz de sabırsızlanıyoruz artık. Girebilir miyiz?"
Duru annesini görünce hıçkırdı ve kollarını uzattı.
"Anneemmmm..."

Hızla içeri girerek kızını kollarına alan Aslı da ağ-boğuk çıkan sesiyle fısıldadı.

"Annem, hakkını helal et. Anne olmadan, annenin kıymeti tam bilinmiyormuş gerçekten. Sen nasıl bir mucize yaratmışsın, bunu anlamam için anne olmam lazımmış. İnşallah senin kadar iyi bir anne olurum."

Bir annenin duyabileceği en güzel sözlerdi bunlar. Kızının saçlarına öpücükler konduran Aslı gülümsemeye çalıştı.

"Sen tanıdığım en iyi ve en güzel anne olacaksın miniğim. Akıllı kızım."

Yiğit'in sesiyle gülerek ayrıldılar.

"Yahu az öteye gidin de kızıma sarılayım. Yağız denen herif torunumu vermiyor bana."

"Ne vericem lan. Bu küçük adam ilk önce büyük amcasını görsün ki ona benzesin."

Doğa kocasına gülümseyerek baktı.

"He kocam, sana benzesin de ortalığı kasıp kavursun."

"Şikâyetçi misin bebeğim?"

"Ah ne demek ihtiyar kurdum, şikâyet eder miyim hiç?"

Tüm aile, önce Erkan, Nergiz ve Soner'in birkaç dakika sonra da Mehmet ve Yeliz'in gelmesiyle tamamlanmıştı. Bir ara Duru Lalin'e döndü.

"Buğra nerede. Ben o da gelir sanıyordum."

Bu soruyla herkes Buğra'nın orada olmadığını yeni fark etmişti.

"Siz ailece rahat edin dedi, sana çok selam söyledi ve gitti." Ve bir de beni sevdiğini söyledi, diye içinden geçiren Lalin'in kalbinde yanan ateşi bu ortam da bile söndüremiyordu. Hayvan herif seni seviyorum deyip çekip gitmişti. Atmıştı ortaya bombayı, sonrasında yok olmuştu. Soracaktı bunun hesabını ondan.

Erkan, Arda ile Yankı'yı bir köşeye çekti.

"Kim bu Buğra lan... Şu gazetede ki çocuk değil mi? Hani bizim kızı..."

"Evet abi, o. Bugünde zaten kızlarla buluşmuş. Doğumu da o yaptırmış. Abi bu adam Lalin'e takık."

Yankı'nın sözleriyle dişini sıkıran Erkan, gözlerini de sımsıkı yumdu. Biliyordu ki kızları büyümüş ve saçma adamlarla görüşmektense, sağlam adamları seçmişlerdi. Peki, bu adam?

"Kim bu herif? Neci?"

Arda bildiklerini anlatmış sonrasında babasının az önce Buğra'ya dediklerini ve Yiğit'in Aslı'nın tavrını özet geçmişti. Erkan'ın gözü Lalin'e takıldı. Bu kızı öyle iyi tanıyordu ki. Onu hep kendi kızı, Nergiz'inin parçası gibi görmüştü. Büyüdüğünün farkındaydı ama bir şerefsiz kızını üzecek diye hep tetikleydi. Eninde sonunda hayatına özel biri girecekti zaten öyle değil mi? Sırtını dikleştirdi.

"Sakın ne o çocuğa ne Lalin'e ters bir şey söylemeyin. Biz ne dersek diyelim bizim kızlar bildiklerini okuyor. Ama benim Lalin'le konuşmam lazım. Ne var ortada bilmiyoruz. Belki sadece arkadaşlardır."

Çocuklar bu sözle başlarını salladılar ve diğerlerine katıldılar.

A & C

Lalin hastaneden dönmüş, düşünu almış uzanıyordu. Çalan telefonu açıp, Erkan'ın sesini duyunca yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Lalin, bize geç işin yoksa."

"Tamam, Erkan babam..."

Sürüklenerek yatağından kalktı. Hep Arda ile Yankı'nın halt yemesiydi kesin. Hastane dönüşü ailesi, düğün organizasyonunu konuşmak için Jamir'in ailesini yemeğe çıkarmıştı. O da mutlu mesut ve huzurlu, Buğra salağının aşk itirafından sonra neden sırra kadem bastığını düşünecek, ona bir sürü küfürler saydıracak, aradığında ise yine nöronları yakacaktı ama ona rahat yüzü yoktu ki... Bir kafa dinleyemeyecekti orası kesin.

Kapıyı açan Nergiz'in gözlerinde ısıltı ısıltı bir bakış vardı. Lalin'e sarılırken kıkırdadı.

"Sen benim kızsın ve ben biliyorum ki bu işin üstesinden geleceksin."

"Ay hangi işin Nergiz annem yaa, bak korkabilsem anlık tereddüt etmezdim."

İki kadın bu sözle gülerken Erkan çalışma odasından çıktı. Kaşları çatık baktı bu iki dünya güzeline.

"Sırtımayın. Gel bakayım sen buraya küçük cadı."

Lalin ayaklarını sürüyerek girdi odaya. Erkan masasına geçmektense ikili koltuğa oturmuş Lalin'i de yanına çekmişti.

"Şimdi benim güzel kıyım. Önce beni dinle. Biliyorsun seni ne kadar sevdiğimi. Bu konuşmayı belki baban yapmalıydı ama..."

Lalin hızla atıldı Erkan'ın boynuna.

"Aşk'Olsun sana ilk aşkım. Seni ne zaman babamdan ayırdım ben."

Erkan gözleri nemlenerek sarıldı kızına. İşte bu kız

akan suyu bile böyle şirin halleri ile durduruyordu.
"Biliyorum prensesim. Zaten bende buna güvenerek
seni çağırdım."

Geri çekilerek kızın gözlerine bir süre baktı. Büyümüştü. O bir zamanlar Erkan'ın peşinde dolaşan zapt edilmez küçük kız değildi.

"Şimdi beni dinle. Konuyu hiç uzatmayacağım ve sen bana anlatacaksın. Bu Buğra denen zibidi. Hakkında her ne kadar iyi şeyler duysam da senden dinlemek istiyorum."

Lalin önce derin bir nefes çekti. Kapıdaki tıkırtı ile döndüler. Nergiz elinde iki soğuk içecek ile içeri girdi.

"İstersiniz diye düşündüm."

Lalin idolü olan kadına baktı. Bir gece sabaha kadar hayat hikâyesini dinlemişti Nergiz'in. Gencecik yaşta âşık olduğunu sandığı adamın tecavüzüne uğrayan, buna rağmen hem kendisini hem de en yakın dostunu yani Yasemin'i kurtaran, yepyeni bir hayat kuran bu kadına baktı. O geceden sonra bambaşka bir insan görüyordu hep Nergiz'e bakarken. Bu kabadayı halleri, en belalı adamlardan bile korkmayan cesareti, hayata hep dalgacı bakmaları... Bu kadın şu anda ki güçlü Nergiz'i yaratabilmek için çok badirelerden geçmişti. Ve anne olamamayı bile, kendi olağanüstü dünya görüşüyle, bambaşka mucizelere döndürmeyi başarmıştı. Yankı'nın aileye katılmasını sağlayan da bu dünya görüşü değil miydi? İçi titredi Lalin'in. En büyük ideali bu kadın gibi olmak, en büyük dileği de asla onu utandırmamaktı.

"Gel Nergiz annem. Sen de dinle istiyorum."

Nergiz gülümseyerek yaklaştı bu minik kopyasına. Lalin aynı kendisine benziyordu belki ama o daha

masumdu. Daha kırılğan. Daha çocuk. Çünkü kendi yaşamındaki zorlukların hiçbirini yaşamamıştı. Belki Nergiz de yaşamasaydı şimdi Lalin gibi olurdu. İçinden her gün yaptığı duayı yaptı. 'Allah'ım, sen bu çocuklara benim tecrübelerimi yaşatma.'

"Anlat bakalım minik kuzum."

İkisinin arasına sıkışan Lalin anlatmaya başladı. İlk andan son ana kadar olan her şeyi, özel anlar hariç... Biliyordu ki burada ne anlatılacaksa o burada kalacaktı. Dubai kısmına geldiğinde Erkan sinirle ayağa kalktı ve Nergiz'in durdurmasıyla geri oturdu.

"Sakin ol Erkan. Bu çocuklar bizim yaşamadığımız hiçbir şeyi yaşamadılar. Kızımızın büyüdüğünü kabul et ve sağduyulu bir şekilde dinle."

Lalin, Erkan'ın hiddetinden dolayı gözünde yaşlar biriktiğinden başını kaldıramıyordu. Erkan yanına oturup çenesinden tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Seviyor musun bu adamı?"

Lalin sadece usulca başını salladı ama gözyaşlarını tutamıyordu. Erkan sarıldı kızına.

"Neden ağlıyorsun peki? Yoksa o puşt seni sevmiyor mu?"

Bu soruyu sorarken dişlerini öyle sıkmişti ki dudakları bile oynamamıştı konuşurken.

"Sevdiğini söyledi bugün. Beni bırakmayacağını söylüyor. Ama ben..."

"Ama sen..."

Başı önünde ellerine bakarken mırıldandı Lalin.

"Bilmiyorum. Ben sadece korkuyorum. Neyden korktuğumu bile bilmiyorum ama... Bana bugün seni seviyorum dedi ve gitti. Bak saat kaç oldu aramadı. Dalga mı geçiyor bilmiyorum bile."

Erkan'la Nergiz arasında gitti geldi bakışları. Erkan da Nergiz'e baktı. Nergiz gözlerini bir kere kapayıp açınca Erkan aldığı izinle Lalin'e döndü.

"Bak prensesim. Bu söylediğime inanamıyorum ama..." deyip, gerçekten de söylediğine inanmadığını belli eden bir nefes çekti. "Dediğim gibibu söylediğime inanamıyorum ama sen çok fazla itmişsin hergeleyi. İkiniz de inatsınız belli ama erkek için bu itiraf daha zordur. Şimdi senden hamle bekliyor olabilir. Ama sen bu hamleyi yaparsan bacaklarını kırarım."

Lalin birden şaşkınca baktı Erkan'a ve Nergiz'in derin iç çekmesiyle de ona döndü. Nergiz tısladı.

"Bir çuval incir ancak böyle batırılır. Bravo sana çığır açmış öküz."

"Ne yapayım yahu! Doğru olması yapmasını gerektirmez. Ne diyeyim kızıma? Git, o herifle konuş, hislerini söyle mi diyeyim. Lan kesseniz demem. Tamam abi, bendeki medeniyet buraya kadar. Çok istiyorsa ısrarcı olsun serseri Allah Allah ya! Aiz beni katil mi edeceksiniz?"

Nergiz dertli dertli başını salladı.

"Ben de bir an'Aha başardın Nergiz, yola getirdin herifi!" dedim ama nerde?"

Lalin içini dökmenin rahatlığıyla ve el altı Erkan'ın ona verdiği akılla kıkırdadı.

"Ay tamam be, didişmeyin. Ben asla gitmem o adamın karşısına."

Erkan anında diklendi.

"Aferim kızıma."

"O gelsin yanıma benim."

"Değil mi ama... Hiç!"

"İsrar etsin hele, sonra gelsin Erkan babamı da ikna etsin."

"Edemez ya puşt, neyse."

"Kolaydı öyle."

"Aynen prensesim. Sen bakma Nergiz'e."

"Bakar mıyım hiç ben. Sen ne dersen o ilk aşkım benim."

"Hep ilk aşkın kalacağım ama bak, başlarım o herifin şarap çanağına."

Lalin artık Nergiz'in kahkahalarına eşlik ederek sarıldı Erkan'ın boynuna.

"Bundan şüphlen mi var senin ya, birtanem benim..."

Erkan da artık gülmeye başlayarak karşılık verdi Lalin'in sarılmasına.

"Yok, tabi de... Kıskanıyor işte insan."

Nergiz dayanamayıp ayağa kalktığı anda hâlâ kahkahaya atıyordu.

"Kıskançlığın resmen zirvede tek bebeğim. Hadi, neyse yemeğe gelin deliler."

Nergiz odadan çıktıktan sonra Erkan Lalin'e bakıp göz kırptı.

"Aslında benden daha çok kıskanç akrep hatunu ama sorsan öküz odun olan benim."

"Şşşttt, çaktırma bebişimm."

"Tabi tabi, gerek yok üstümüze salmaya."

Kahvaltıda ailece toplanmışlar, geçen akşamın değerlendirilmesini yapıyorlardı. Lal ağzı kulaklarında ancak gelmişti masaya. Jamir'le olağan bir saatlik sabah görüşmesini yaptığı suratından belliydi.

Lalin ise sabaha kadar düşünmüş, dönüp dolaşıp Buğra'nın hâlâ onu aramamış olmasına takılıp kalmıştı. Erkan babası ne kadar haklı olsa da Buğra'yı tam anlamıyla tanımıyordu sonuçta. O adam onun için Dubai'le gelmişti ve şimdi böyle geri çekilmezdi ki... En azından çekilmemeliydi. Tamam. Onun da aşkını söylemesi gerekirdi, zaten söylerdi de... Eğer çekip gitmeseydi belki söyleyecekti. Ya da arasaydı...

Akıl sağlığı iyice bozulmaya yüz tutan Lalin, ömründe ilk defa aşk denilen meretle karşı karşıya kalmanın sıkıntısıyla iç çekti ve ne yapacağını bilemez halde dikkatini masadaki muhabbete çevirdi. Düğün müğün dediklerini duyunca da sordu.

"Ee ne karar aldınız?"

Omleti servis yapan Yasemin Lalin'e cevap verdi.

"Önce burada, Lal'in seçtiği bir mekânda düğün yapacağız. Sonra bir düğün de Dubai'de olacak."

Lalin kıkırdadı.

"Ay bir kocaya iki düğün fazla değil mi? Kızım bari birinde değişik koca al."

Lal gözlerini devirirken Soner de kızına kızgın bakışlar attı.

"Az akıllı olsana Lalin sen. Hem şu Buğra meselesini konuşacağız daha."

"Aman ya, kabağı benim başıma patlatmayın hemen. Konumuz Lal ve çifte düğünü."

Soner elindeki çatalı bırakıp kızına döndü.

"Yok, aslında şimdi konuşalım. Buğra ile aranda bir şey var diye duydum. En son babalar duyar kısmını da teyit ettiğimize göre, ciddi mi, nedir olay?"

Lalin babasının ciddiyetinden kaçamayacağını anlamıştı.

"Sanırım ciddi baba ama bu ilişki anlamında ciddi. Sakın beni düğün diye germeyin. Evlenmeyi düşünmüyorum."

Soner iç çekerek inadını iyi bildiği kızını süzdü.

"Sağlıklı bir ilişki yaşayacağına dair olan inancımı sağlam tutuyorum kızım. Ama sakın üzüleceğin adımlar atma. Ya da adım atmaktan korkma. Her şekilde yanındayım ama madem ciddi bir ilişki bence bir akşam yemeğe davet etmelisin. Tanımak istiyorum."

Lalin paniklemişti. Her şey onun idaresinden ne ara çıkmıştı ki? Tüm aile neredeyse benimseyecekti Buğra'yı. Hazır değildi böyle bir şeye. O bile emin değildi ki bu ilişkiyi nasıl istediğine. O hâlâ bir sağa bir sola yalpalıyordu. Tamam, seviyordu bu adamı ama...

"Neyse baba. Bakarız."

O esnada çalan telefonu onu kurtarmıştı. Ayaklandı ve salona geçti. Arayan Buğra'ydı. Bütün bir gece beklediği telefon nihayet gelmişti. Ama tabi o klasik bir sevgili değildi ve bütün bir gece neredeydin diye asla çemkirmezdi. Son derece rahat ve o her zamanki Lalin'di işte...

"Efendim kahramanım."

Buğra'nın tatlı kahkahasıyla içi ısındı.

"Sen ne şekersin bu sabah."

Lalin tam cevap verecekti ki arkadan gelen sesleri duydu. Birçok kişinin telaşlı sesleri, açılıp kapanan ambalaj kapakları gibi gürültüler... Kaşları çatıldı.

"Neredesin?"

Buğra'nın sesi ciddileşti.

"Güzelim ben acil bir iş için hemen uçuyorum. Akut ekibinin özel uçağı şu an hazırlanıyor. Yaklaşık beş dakika önce bir haber aldık. Maden goçuğu var ve ıçeride yedi işçi mahsur kalmış. Sadece haber vereyim dedim Lalin..."

İçini korku kaplayan Lalin kısık sesle fısıldadı

"Efendim..."

"Seni sevdiğimi söylemişmiydim?"

Lalin içindeki nedensiz korkuyla ve gözlerine anında hücum eden yaşlarla savaşıırken fısıldadı

"Söylemiştin şapşal."

Kısa bir sessizlikten sonra Buğra'nın zorlama olduğu çok belli olan, eski muzur tonlaması duyuldu

"Tamam. Aman sen söyleme."

Kız dan karşılık beklediğı belliydi ama nedense Lalin o iki kelimeyi çıkaramadı ağzından. Çok hızlı gelişıyordu her şey. Çok çok hızlı. Ve daha hızlı olan ise Buğra'nın nasıl bir tehlikeye, nereye, ne şekilde gittiğini bilmemesiydi. Derin bir soluk aldı. Ve karşılığında aynı derinlikte bir soluk, arkasından da son derece ciddi bir sesle ama bir o kadar da sıcak söylenen cümleleri duydu.

"Neyse. Döndüğümde ciddi anlamda konuşmalıyız. Bu böyle gitmez. Seni özlemek canımı acıtıyor artık."

Hissettikleri öylesine boğuyordu ki Lalin'i, ömründe ikinci kez bu adama hiç olmayacak sözleri söyledi. Zor duyulur bir sesle, "Ciddi konuşacak ne var ki aramızda?" diye fısıldadı.

Az bi sessizlik ve sonrasında Buğra'nın da aynı tonla söyledikleri...

"Bir şey yok mu Lalin?"

"Yok. Henüz çok erken ciddiliği tartışmak için."

Buğra'nın yine kısa bir duraklama sonrası verdiği cevap bir şey belli etmesede, ses tonu çok fazla durgun ve yorgundu.

"Peki, güzelim. Ben şimdi kapatmalıyım. Kalkıyoruz."

Ama kapatmamıştı. Bir şey bekliyordu. Bir söz ve Lalin...

"Dikkat et kendine."

Yine saliselik sessizlik, sonra...

"Ederim. Hoşçakal."

~ ~ ~

Öğlene kadar evde nasıl vakit geçirdiğini bilemeyen Lalin. Buğra ile olan son konuşmanın sıkıntısını yaşıyordu. Ne olmuştu da bu adama seni seviyorum diyememişti. Aklına, kalbine kızgın şekilde evde dolandı. Uyumaya çalıştı olmadı. Sonunda dayanamayıp aşağıya indi. Babası haberleri izlerken yanına gidip kolunun altına girdi. Buğra da aramamıştı. Seviyordu bu adamı, özlüyordu. Döndüğün de ilk iş bunu söyleyecekti. Ya da aradığında...

"Maden göçüğünde mahsur kalan yedi işçimizi kurtarmak için göçük altına giren beş akut gönüllüsü, ikinci bir patlama sonucu mahsur kalan işçilere ulaşmadan enkaz altında kaldı. Olası patlama ihtimaline karşılık çalışmalara ara verilirken, yolda olan yedek ekibin olay yerine ulaşması beklenil-

mekte.İşçilerden umut kesilmişken,şimdide Akut gönüllülerinin yaşamı hakkında derin umutsuzluk baş gösteriyor.

Mahsur kalan Akut gönüllüleri...

SAMET TOLGUÇ

ASIM MARAŞLI

BUĞRA BOZDOĞAN

Baygınlık halinden, hayal meyal hatırladığı spikerin sesiyle kurtulan Lalin, son isimden sonra kendisini yeniden karanlık bir bulutun içine hapsolmuş gibi hissetti ve son düşündüğü "*Seni seviyorum Buğra, gitme!*" oldu.

A & O

"Arkadaşlar, sakın ve yavaş hareketlerle ilerleyeceğiz. Zaten A ve B kapısı komple iptal olmuş, elimizde bir tek C kapısı kaldı. İçeride sıkışan gazlar, patlama sonucu diğer odacıklara kaymış olabilir. Olası bir patlama daha yaşanacağı kesin. Bunu tetiklemeyelim."

Buğra'nın sözü üstüne Asım sırtıtmıştı.

"Lan hayatımın patlamasını yaşayacağım desene."

"Oğlum puştluk yapmadan dur biraz."

Beş adam birbirlerinden ayrılarak ama irtibatı koparmadan çalışmalara başlamışlardı. Fazla kişi kaldırmayacağı için yedek ekip yukarıda bekletiliyordu. Yerin bu kadar altında, oksijen sorunu zaten hat safhadayken yanlarındaki yedek oksijenleri mümkün olduğu kadar kullanmamaya çalışıyorlardı. Ellerinde haritalarla göçüğün olduğu kısma ulaşmaları çok uzun sürmemiştii aslında. Gayet emin ve profesyonel hamlelerle patlamanın toprak yığınıyla kapattığı kapıyı bulmuşlardı. Ama o toprağı kaldırdıklarında, destekleyici tahtaların ne ka-

dar dayanacağını bilmiyorlardı ve bu yüzden tek bir kalandan delik açmaya çalıştılar. En sağlam bölgeyi tespit edip bir adam geçeceği şekilde boşluk yarattıklarında Buğra sürünerek o delikten içeri girdi.

İşçilerden iki tanesini boş alanda yerde cenin pozisyonunda baygın bulurken diğerlerinin komple kapanan ve patlamanın merkezi olan B bölümünde olduğunu öğrendi. Bu iki kişiyi geri geri çıkarmaya çalışan Buğra bir anda keskin kurşun sesi gibi bir tıslama duydu. Buğra duyduğu bu sesin ne olduğunu anlamıştı ve saniyenin onda biri kadar düşünme payından sonra başucunda bulunan geniş kalası iki işçinin üstüne doğru duvara dayadı ve sırtındaki tüpü adamların yanındaki boşluğa fırlattı. Arkadaşlarını uyarmaya fırsat kalmadan kulakları sağır edecek patlamayı duydu.

Gözlerini sınıksız yumarken aklından son geçen şey Lalin'di. İlk günden son güne kadar. Gözleri, bakışları, teni, kokusu... Sevdiğini söylemeyecek kadar inatçı ve bu inadını gösteren sevimli burnu. Ne kadar istemişti oysa o dudaklardan sevildiğini duymayı. Döndüğünde onu gerekirse dağa kaldıracaktı ve o iki kelimeyi söyletene kadar da bırakmayacaktı. Emindi kızın sevgisinden. Hatta o inatçı kız kabul etmese bile, ilk gördüğü andan beri tutulmuştu kendisine. İşte sırf bu yüzden burada böyle ölmemeliydi. O aptal kıza, kendi aşkını kabul ettirmeden ölemezdi.

Üstüne örtülen toprağın her bir tanesini hissedecek ve takip edecek gibi yavaş ilerlemişti zaman. Gözleri kapalıyken bile görebiliyordu. Çöken tavanı, üstlerine yığılan toprakları... Canlı canlı gömülmek miydi bunun adı?

Kendi üstüne toprak dökülürken aklından bir şey daha geçmişti. İnşallah o işçiler, kalasın altında kendi-

lerine alan yaratırlar ve onları oraya iterken yanlarına fırlattığı oksijen tüpünü kullanabilirlerdi. Böylece o iki işçi diğer ekibe kadar hayatta kalabilirdi ve kendisinde boş yere ölmüş olmazdı. Kalbi fısıldadı.

"Lalin, sevdiğini biliyorum. Bensiz mutlu ol."

A & O

"Lalin kızım kendine gel."

Soner'in panik dolu sesiyle salona koşan Yasemin, Lalin'i koltukta baygın yatarken gördü. Soner kızının nabzına bakıyor, onu uyandırmaya çalışıyordu.

"Soner ne oldu? Lalin!"

Yasemin ağlayarak kızının başına çöktü. Anlayamıyordu. Hasta mıydı kızı?

"Yasemin panik yapma. Sadece aşırı korku ve heyecan sanırım."

Bu sırada Lalin gözlerini araladı ve ağlamaya başladı.

"Baba... Baba o ölmesin."

Hıçkırıkları arasında dedikleri zor seçilse de Lalin sürekli sayıklıyordu. Soner kızını uzatıp ayaklarını bir parça yukarı kaldırdı. Alnına yanaklarına suyla masaj yaparken bir yandan da sesi kısılmış olan televizyondaki görüntüleri izliyordu. Maden ocağının önü kameralar ve görevlilerle tam bir cehennem alanı gibiydi. Lalin'in kısık sesle nefes aldığını duyunca uyuya kaldığını fark etti.

"Yasemin, sen burada kal. Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"İyi de ne oldu. Neden bayıldı Soner. Lalin bu yaşına kadar bayılmadı. Hasta mı? Ah Allah'ım lütfen meleği-me bir şey olmasın."

Karısının saçlarını okşayıp kısık sesle fısıldadı.

"Bebeğim, Buğra... Haberlerde verdiler az önce. Tat-
lım Buğra bir kaza geçirmiş..."

Yasemin irileşmiş gözleriyle baktı kocasına. Sormaya
korkuyordu.

"O... o... yaşıyor mu?"

"Bilmiyoruz."

Soner korkarak verdiği cevaptan sonra elinde tele-
fonla mutfığa geçti. Önce Erkan'ı arayıp durumu haber
verdi. Basındaki dostlarından bir haber alma umuduyla
Erkan hemen telefonlara sarıldı. Nergiz saniye geçme-
den Lalin'in başına gelmişti.

"Ah deli kızım, benim inatçı kızım. Âşık kızım."

Lalin Nergiz'in sesiyle gözlerini açtı ve annesi ile
Nergiz'in yüzlerine baktı boş boş. Sonra tekrar kapadı
gözlerini.

Soner Yağız'ı aramış, bir yerlerden haber alabilme
umuduyla sağı solu aramaya başlamışlardı. Yarım saat
dolmadan tüm aile Lalin'in başına gelmişti bile. Lalin
koltukta oturur pozisyonda duruyordu. Kimildamıyor-
du. Dudaklarında tek bir cümle dolaşıyordu.

"Sevdiğimi söylemedim."

Gelen haberler hiç iç açıcı değildi. Aradan yarım saat
geçmişti ve hâlâ içerden yükselen ufak ufak patlama
sesleri duyuluyordu. Sıkışan gazlar büyük bir tehlike
arz ettiği için çalışma yapamıyorlardı.

Arda öfkeyle dolanırken en sonunda dayanamadı.

"Yankı, kalk oraya gidiyoruz. Bu herifler ne bokuma
oturmuş seyrediyor lan. Kimse baskı yapmazsa oraya
girileceği yok."

Yankı da hışımlla kalktı.

"Yürü."

Tam kapıdan çıkacaklarken Lalin yerinden fırladı.

"Bende geliyorum."

"Olmaz Lalin, sana haber veririz her saat başı ama olmaz. Orası ne halde..."

"Eğer siz almazsanız ben arkanızdan gelirim. Gerekirse yürüyerek ama gelirim."

Lalin Yankı'nın sözünü öfkeyle kesti, öyle canı yanıyordu ki. O sevdiği gri gözler tonlarca toprağın altında mıydı şimdi? İçi acıyordu. Ölüyordu. Arda da itiraz edencesine bir ses çıkarırken içeri Jamir girdi. Çocukların gideceğini görünce onlarla kapıya yürüdü.

"Ben jeti hazırlattım bile. Sizden birini almak için gelmiştim. Haberlerde duydum. Hadi."

"Bende geliyorum dedim." Lalin Jamir'in ellerini tuttu. Hıçkırıklarının arasında yalvardı. "Jamir lütfen. Ne kadar acı çektiğimi gör, yalvarırım. Sen anlarsın. Sen biliyorsun. Jamir ne olur. Orada olmalıyım. Burada kalamam, ölürüm."

Jamir dayanamadı. Sımsıkı sarıldı Lalin'e.

"Gel ama korkma. O serseri oradan da kurtulur."

Jamir'in boynuna gömülü, gözyaşları adamın boynunu ıslatırken mırıldandı Lalin.

"Bana... Seni seviyorum dedi. Benden bekledi. Söylemedim. Şimdi ölürse olmaz. Onu sevdiğimi bilmeden ölürse öldürürüm onu. Jamir o ölemez."

Tüm aile kadınları Lalin'in bu haline dayanamayıp ağlarken erkeklerde çaresizlikle kilitlenmiş halde kaldılar. Arda Lalin'in kolundan tutup kapıya ilerletti.

"Vakit kaybediyoruz."

Geriye bile bakmadan hızla Jamir'in aracına atlayıp özel havaalanının yolunu tuttular. Göçük alanına varmaları yarım saat ancak sürmüştü. Sarı şeridi geçmele-

rine izin vermedi görevliler. Lalin adamın üstüne saldırdı.

"Ben girmeliyim anlamıyor musun be aptal adam. Benim sevgilim içeride. Ben... Ben ona söylemeliyim. Seviyorum demeliyim. Anlamıyor musun sen?"

Lalin böyle bağırırken Yankı onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Görevli adam kıza acıyan gözlerle baktı.

"Bak burada bu kadar insan var. Hepsinin de sevdiği içeride. Seni anlıyorum ama geçemezsin. İçerideki adam da seni seviyorsa şayet, senin burada kalmanı isterdi. Orası tehlikeli ve işini yapanlara ayak bağı olacaksın."

Lalin, Yankı'ya sarılıp, omuzlarından güç alarak ayakta kalmaya çalıştı. Artık ağlamaktan sesi çıkmıyor, boğazları bir kilo biber yemiş gibi yanıyordu.

Jamir'in sarı şeridin içinden onlara doğru geldiğini gördü. Ne ara girmişti oraya bu adam?

"Çalışmalara başlandı. Ve beklenen makine geldi."

"Beklenen makine?"

Jamir başını hafif sallayıp Yankı'nın sorusunu cevapladı.

"Buraya gelmeden aramıştım yetkilileri. Bir makine var, şiddet gücü az olduğu için herhangi bir göçük tetiklemesi yapmadan yol açabiliyor. Ben de... İşte boş ver, geldi makine. Başlıyorlar çalışmaya."

Bu sırada Arda da diğer taraftan yanlarına geldi.

"Çalışmalara başlanmış. İşçilerden malesef umut kesilmiş ama kurtarma ekibinden son derece umutlular. O yüzden Lalin salma kendini. Bu herif buradan canlı çıkacak. Çıkacak ki ona şöyle okkalı bir yumruk sallayabileyim."

Lalin sinirle baktı Arda'ya.

"Ona dokunursan senin sakalını yolarım."

Jamir Arda'nın yapmak istediğini anlamış, oyuna ortak oldu.

"Nedenmiş? Ben bile yedim o yumruğu. Bu herif yemedi kurtulamaz."

Lalin şaşkın bir şekilde Jamir'e döndü.

"Jamir sen de mi?"

"Bende vallahi baldız... Hiç kusura bakma. Önder bile Arda'dan nasibini almış."

Yankı da sırtımaya çalışan bir yüz ifadesiyle baktı Lalin'e.

"Ama hangimiz yumruk atacak sen seçeceksin. Arda Önder'e ben Jamir'e attım. Dolayısıyla Buğra'nın yumruk ortada kaldı."

Lalin bir süre bu adamlara bakıp ne olduğunu kavrayınca yüzünde buruk bir gülümsemeyle üçünü birden kendisine çekip sarıldı. Üç tane sıırım gibi genç adam, Lalin'i aralarına almış sarmalamışlardı. Lalin fısıldadı.

"Oradan çıksın, o yumruğu ona ben atacağım zaten."

Bu sözle hepsi gülmeye başlarken Arda homurdandı.

"Lan Yankı, o okşadığın benim kolum ha. Oğlum bi uzaklaşın. Bu ne ya..."

(4 3) 0

"Bulduk sanırım. Yavaş. Elle kazmaya başlayalım."

Tok ses kısık bir şekilde etrafındakileri uyardı. Makineyi bırakıp ellerindeki aletlerle kazarken bir inleme sesi gelmişti. On dakikalık çalışma sonucu dört Akut görevlisine ulaştılar. Ağzlarında maskeleri vardı ama kalan her yerleri toprak ile sarılmıştı. Adamlar seri ve sessiz hareketlerle çıkartılırken açık alanda bekleyen sağlık görevlileri de aşağıdan gelen sinyalle, maden

ocağının giriş kısmında kurulan sağlık çadırında hazır halde beklemeye başladılar.

Dışarıda bekleyen korkulu kalabalık, aşağıdan gelen sevindirici haberle birbirlerine sarılırken beş Akutçunun sadece dördüne rastladıklarını öğrendiler ve içlerinde bir parça umut, bir parça korku yarışır hale geldi.

Lalin şeridin içine girilmesine izin verilmediğinde bayılacak gibi olmuştu. Kurtarılan kazazedeler kendilerinde olmadıklarından dolayı, beş kayıp kişinin birer yakını şeritten içeri geçirildi. Arda Lalin'i göndermek istemese de Lalin tüm isyanıyla şeridi geçti. Görevli kim olduğunu sorduğunda Lalin adama sinirle baktı.

"Buğra Bozdoğan'ın nişanlısıyım."

Bu sözle geçmesine izin verilirken yanında yürüyen genç kadın ona baktı. Acıları ortaktı.

"Sen o kızsın..."

Lalin anlamadı.

"O kız?"

"Tanışmadık. Ben Asım'ın eşiyim. Buğra ile görev arkadaşısı. Bir akşam bizdeyken senden bahsettiğini duymuştum. Tanışmamız bu gün böyle olduğu için..."

Kadın devamını getiremedi. Hıçkırarak ağlarken Lalin'e sarılmıştı. Lalin bir an kolları iki yanda kaldı. Sinir tepesine çıkmıştı. Kadını tuttuğu gibi silkeledi.

"Kendine gel. Ölmüşler gibi ağlama. Ölmediler duyuyor musun?"

Kadın sadece başını salladı ve Lalin'in fısıltıyla söylediği sözü duyamadı.

"Ölmez. Beni sinir etmek için yaşar o."

Güçlü olmak ne kadar zordu. Burada böyle beklemek... Derken demirden tabut gibi olan asansörün kapıları açıldı. İki sedyede dört adam çıkışa getirildi ve

acil müdahale ekibi hemen başlarına toplandı. Ve gelenlerin yüzlerine bakıldığında... Bekleyen beş kişiden dördü sevinç çığlıkları atarken, Lalin yere yığıldı. Kollarından onu yakalayan adamdan habersiz...

A & C

“Beş kişi olacaktı ama biz dördüne ulaştık. İşçilerden haber yok. B bölümü tamamen iptal. Muhtemelen cesetlere ulaşılacak artık.”

Telsizle bildirilen haber, sert bir karşılama ile geri döndü.

“Beşinci kişiyide bulacaksınız. Yakınlarda olmalı. Aradan o kadar zaman geçmedi ve onda da oksijen maskesi var. Çalışmalara hızla devam edin. Ve ceset arar gibi değil, yaralı bir adam arar gibi arayacaksınız. Buğra’yı bulmadan yukarı çıkanın canına okurum.”

Telsizin başındaki adam öfkeliydi. Gençliğinden beri tanıdığı, bu göreve girerken cesareti ve becerisiyle en olmaz görevleri yerine getiren ve başarıyla sonuçlandıran bu genç adamı bulmak zorundaydılar. Yoksa liderlik görevini bırakacaktı. Bir de şu anda yanında sayıklayan ve üç adam tarafından teselli edilmeye çalışılan kız vardı. Bu kızın acısı diğerlerinin sevincini bile gölgelemişti.

“Tamam şef. Buğra için son nefesime kadar buradayım.”

Birçok zorlu görevleri birlikte yapmışlardı Buğra’yla. Biliyordu ki içerideki kendisi olsa, Buğra ona ölü ya da diri ulaşmadan asla vazgeçmezdi. İki kişi kalmışlardı. Çetin can havliyle, taze göçtüğü belli olan toprağı eşelemeye başladı. On dakika sonra vurduğu darbeye çekici boşluğa çıktı. Elini uzattığında bir sıcaklığa denk geldi. Kol muydu bu, bacak mı?

O an yanındaki arkadaşıyla daha seri hareket etmeye başladı. Bir yandan mırıldanıyordu.

"Dayan lan. Dayan puşt. Sen bu kadar çabuk pes edemezsin. Lan oğlum, daha Moldovyalı hatun kaldıra çağız. İbneliğin lüzumu yok."

Arada bir ağzına dayadığı oksijen maskesiyle derin nefes çekip tekrar işine koyuluyordu. En sonunda perde toprağı aşağı indirdiğinde, kolayca akan toprağın sebebini anlamıştı. Kocaman bir kalas, bariyer gibi yukarıdan inen toprağı engellemişti. Kalasın altında iki tane adam, kapalı gözleriyle bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. Bunlar iki işçiydi. Adam o an çok sevinsede yine Buğra'ya ulaşamamın telaşındaydı ve adamların yanındaki tüpü görünce resmen inleyecekti. Buğra puşt o tüpü bu adamlara vermişti ha? Bu adamların hayatını kurtarmak için. Görevi de buydu zaten değil mi?

Tam adamlara uzanacakken gerideki adamın bir şeyler yaptığını gördü. Adam ağzındaki maskeyi çıkarıp yere doğru uzatıyordu. Uzattığı yere bakınca... Adamın topraktan görünmeyen, tüm bedeni toprak altında kalmış, sadece kafası dışarıda olan adamın ağzına maskeyi götürdüğünü gördü. Buğra'nın ağzına...

Yarı baygın işçi, elindeki maskeyi üçünün arasında bilinçsizce dolaştırıyordu. Bu nasıl bir şeydi... Bu nasıl güzel bir insanlıktı... Burada ne kadar kalacakları belli bile değilken onları kurtaran adamla oksijenlerini paylaşıyordu bu adamlar.

Duygusallığın sırası değildi. Anında telsizle yukarıya haber geçip yardım istedi. Beş dakikaya yanlarına iki kişi daha gelmişti ve bir hışım iki işçi dışarı yollandı. Buğra için bir sedye hazır edildi ve çalışmalar son hız devam ettiler.

Aşağıdan gelen sevindirici haberle Lalin telaş içinde beklemeye başladı. Gözü yukarı çıkan asansördeydi. Açılan demir parmaklıklı kapıdan bir sedye çıkarıldı. Ayaklı başlı yatan adamların kıyafetlerinden işçi oldukları belliydi. Adamlar temiz havanın ciğerlerini sıkıştırmaması sonucu öksürük krizine girmişken anında ağızlarına yerleştirilen maskeyle biraz rahatladılar. Diğer kurtarılanlar ambulansla gönderildiği için onlardan kalan yere iki işçi konuldu ve ilk müdahalelere başlandı. Lalin panikle şefleri olduğunu anladığı adamın yanına koştu.

"Neden Buğra yok? Ona ulaşamadılar mı? Bir şeyler yapsanıza be."

Kızın gözlerindeki ateşe bir an gülmek istedi şef. Buğra tam kendisine göre bir kız bulmuştu. Lalin'i kollarından tuttu.

"Bak eğer onun sevdiği kız isen dayanıklı olmak zorundasın. En az onun kadar güçlü olmalısın. Ona ulaştılar, birazdan getirecekler. Ama sakın salya sümük ağlayıp zırlama."

Kolundaki ellerden silkinerek kurtulan Lalin adama ters ters baktı.

"Ne ağlayacağım be! Öldümü de ağlayayım. O ölmeyecek. Çünkü biliyor ki eğer ölürse... Eğer ölürse..."

Şef merakla cümlelerin devamını bekledi. Ne diyecekti bu kız? Eğer ölürse ben de ölürüm mü diyecekti?

Kısık sesle devam etti cümlesine Lalin.

"Eğer ölürse, onu geberteceğimi bilir."

Adam içindeki korku ve adrenalinin verdiği patlamayla kahkaha attı. Herkes onlara bakarken kızı kendisine çekip sarıldı.

“Ha şöyle deli kız, ha şöyle.”

Arda, Yankı ve Jamir ellerinde telefonlar, bir yerlerle konuşup evdekilere haberler ulaştırırken asansör üçüncü kez yukarı çıktığının sinyalini verdi. Heyecan herkeşi sarmıştı. Ömür gibi geçen zamandan sonra asansörün kapısı açıldı. Sedyede toprak içinde yatan adama bakan Lalin hıçkırdı. Kırmızı toprak bile bu adamın kimliğini saklayamazdı.

Yanına yaklaşmasına izin vermediler.

“O iyi mi? Yaşıyor değil mi? Hah... Bendeki soruya bak. Tabi ki yaşıyor.”

Çetin Lalin’e kısık gözlerle baktı.

“Sen kimsin?”

“Sanane ya sanane. Sen soruma cevap ver. Buğra iyi mi?”

Adam kuşkulu gözlerle başını salladı. Bu kızın o kız olduğuna emindi. Günlerdir Buğra’nın değişik hallerinin sebebi.

Lalin ilk müdahalesi yapılan Buğra’nın başucuna gitmek istedi ama engellendi. Çaresizlik elini kolunu bağlamıştı. Ona sarılan Yankı’nın gömleğini sıktı.

“Yalvarırım ona bir şey olmasın. Neden bir şey söylemiyorlar?”

“Lalin o iyi. Bak adamlar gayet rahatlar. Sakinleş.”

Buğra ilk müdahale sonrası ambulansa bindirilirken Lalin de fırladı.

“Ben de yanında gideceğim.”

Şefin baş onayıyla Lalin hemen Buğra’nın yanına geçti ve elini tuttu. Gözünden akan yaşa aldırmadan, o güzel âşık olduğu yüzdeki toprağa aldırmadan eğilip dudaklarından usulca öptü.

“Dayanacaksın... Biliyorum... Benim için.”

Ambulanstaki sağlık görevlisi fazla panik haldeydi. Buğra'nın solunum sorunu çektiğini anladığı an Lalin'i başından uzaklaştırdı ve hemen solunum cihazına bağladı. Hastaneye vardıklarında, Buğra sedyeyle öyle hızlı götürüldü ki Lalin delirecek gibi oldu. Ve son hatırladığı kararan bir zemin ve başının arkasında hissettiği acıydı.

Gözlerini açtığında başucunda ona bakan Arda'yı, hafif yana bakınca da kollarını göğsünde birleştirerek pencereden dışarıyı izleyen Jamir'i gördü. Bir anda kendisine geldi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Adamlar bu hareketliliği fark edip Lalin'e döndüler.

"Neler oldu? Kaldırın beni, Buğra nerede?"

Arda kızın sırtından destek vererek oturmasını sağladı.

"Panik yapma. Hemen kalkmamalısın. Sen fenalaşıp düşünce başını  arpmışsın ama sorun yok. İyisin."

"Ben iyi olduğumu biliyorum. Buğra nasıl diyorum Arda. Yanına götür beni."

Jamir de yanına gelip saçlarını okşadı.

"Lalin, güzelim. Buğra iyi. Ama yanına gidemezsin."

"Nedenmiş? İyiyse neden gidemiyorum?"

Derin bir nefes çekti Arda. O sırada Yankı içeri girdi.

"Nasıl. Son durum ne," diye sordu Arda paniğini belli etmeden.

Yankı'nın gözleri Lalin'e kaydı sonra diğerleriyle bu luştu. S ylenmeyecek bir şey değildi ki?

"Yoğun bakımda. Ciğerlerindeki sıkışma ve içine do lan gaz sebebiyle solunum sorunu yaşamış. Bu sebep le, sanırım ufak bir... Neyse şu an kendinde değil ama

doktorlar sorun olmayacağını söylediler. İşçilerin arada bir verdikleri oksijen hayatını kurtarmış. Yirmi dört saat içinde kendine gelirse bir hasar kalmayacakmış ama... "Cümlesini tamamlamadan Lalin ayağa fırladı. Kollandaki serumu fırlatıp attı.

"Bıg bıg bıg lafı gevelemesene sen ya. Çekil önünden."

Adamlar daha yakalayamadan kapıdan çıkan Lalin, ne tarafa gideceğini bilemeden etrafına baktı. Yankı kollandan tutunca kurtulmak için debelenince Yankı sakinleştirmeye çalıştı.

"Debelenme Lalin, seni doktorun yanına götüreyim kendin duy, ayrıca şu kolunuda kıvrır, kanıyor."

Serumun çıktığı yere parmağını hafifçe bastıran Lalin üç adamla birlikte doktorun yanına gitti. Doktora durumunu sorup, şu anda yoğun bakımda kendinde olmadığını öğrenince irkildi. Doktor devam etti.

"Beyine ne kadar süre oksijen gitmediğini bilmiyoruz. Yapılan tetkikte bir süre solunumun durduğunu tespit ettik. O süreyi bilmiyoruz. Ve bundan, o an ona verilen oksijen ile çıktığını sanıyoruz. Kendisinde olmayışı bu yüzden... Bekleyeceğiz."

"Peki... En kötü sonuç ne olabilir?"

Jamir'in sorusuna verilecek cevaba hazır değildi Lalin. Ama gözlerini sıkarak bekledi cevabı.

"En kötüsü... Tahmin etmek zor... Oksijensiz kalan beyinde hasar kalmış olabilir. Ama eğer biz müdahale etmeden uyanırsa bu sadece beynin kendisini korumaya almış olduğunu gösterir ki bu durum bizim için büyük avantaj. Keşke bilsek ne kadar süre oksijensiz kaldığını. Hastayı şimdilik herhangi bir radyasyona maruz bırakmak istemediğimiz için yirmi dört saati bekleme-miz daha uygun."

Lalin gözlerini kapayıp derin bir nefes çekti. Sonra adama baktı. Ömründe belki de ilk defa birine yalvardı. Bakışlarıyla, sözleriyle, gözyaşlarıyla...

"Yalvarırım yanına gideyim. Lütfen bu saatleri onunla geçirmeme izin verin."

Doktor kıza bakıp başını salladı.

"Sakıncası yok. Herhangi açık yara, enfeksiyon kapacağı bir durum, stres gerektirmeyen bir kalp sorunu yok. Ama yine de dikkat edin. Kendinizi de çok yıpratmayın. Delikanlının kuvvetli bir bünyesi var."

Lalin aldığı cevapla gözyaşlarını telaşla sildi ve ayağa kalktı. Yine herhangi bir riski göze almamak için steril hale getirilerek yoğun bakım ünitesine girdi. Önce camdan gördü adamı. Göbeğinden yukarısı çıplak, alt tarafı yeşil bir örtüyle örtülmüş, kolları örtünün üstünde yatıyordu. Burnunda ince hortumlar, sol göğsüne yapııştırılmış kablo, sağ işaret parmağına tutturulmuş kısaç.

Hemşirenin yönlendirmesiyle içeri girip adamın başucuna geldi. Sol yanağında kızarıklık ve elmacık kemiğinde şişme vardı. Saçlarında tam temizlenemeyen toprağın kalıntılarını seçebiliyordu. Elini usulca adamın dudaklarına değdirdi. Bir zamanlar dudaklarının doluştuğu yerleri parmaklarıyla yeniden keşfetti. Gözünden akan yaş, yeşil örtünün üstüne damlayıp ufak bir koyuluk bıraktı. Yanındaki sandalyeye yığılır gibi oturdu.

Tanıştıkları günden bu güne kadar neler hissettiyse adama anlattı. Duyup duymaması umurunda değildi.

"Seni ilk gördüğüm an... Gökten inmiş korkunç melek gibi gelmiştin bana. Beni her kızdırdığında seninle savaşmak istedim. Kalbim sana öylesine akıyordu ki... Ben... O akarsuyun kenarında seninle sevişirken ruhu-

mu da verdim sana. Aklımın kabul etmediğini ruhum ve bedenim çoktan benimsemiş bile, bilemedim. Bu gün bana söyledğin... Dun hastanede söyledğin... Karşılık veremediğim için affet. Zeki olduğum söylenir... Peh... Değilmişim işte. sen de gördün. O an kalbim çırpınıp sana gelmek istese de dilim söyleyemedi... Seni sevdiğimi söyleyemedi. Eğer bunu gözlerinin içine bakarak söylemeden ölürsen seni asla affetmem. Sen beni delirtmek için varsın ve bunun için savaşacağını biliyorum.”

Lalin derin bir sessizliğe gömüldü o an. Bu adam olmadan bir hayat? Başını usulca eğip, adamın omuzunun yanına koydu. Elinin üstünü usulca okşarken kendinden geçti.

Ne kadar öyle kaldığını bilemedi. Gözlerini açtığında sırtı, boynu tutulmuştu. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Değişen bir şey yoktu. O an kapı açıldı ve başını çevirdiğinde içeri giren hemşireyi gördü sonra camekânın dışında gözlerindeki yaşları saklamadan kendisini izleyen annesini, Aslı'yı, Yiğit'i. Nergiz bile gözleri nemli bakıyordu. Buruk bir tebessüm yolladı onlara.

Hemşire elindeki dosyaya makinede gördüğü sonuçları işlerken o ailesiyle gözleriyle konuştu. Herkes ona destek veriyordu. Dayanması gerektiğini söylüyorlardı. Beliz ile Lal birbirlerine sımsıkı sarılmış ona bakıyorlardı. Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu Beliz'in ve sadece dudaklarıyla, sessizce konuştu...

“Güçlü ol.”

Hemşire çıktıktan sonra Lalin tekrar Buğra'ya döndü. Saate baktığında on iki saattir orada olduğunu anladı. Yorgunluk mu, korku mu üzüntü mü bilinmez, on iki saat sevdiği adamın başucunda kendinden geçmişti

demek ki. Saçlarını okşarken yine mırıldanmaya başladı Lalin.

"Hep filmlerde, hikâyelerde olur ya... Kız böyle konuşur, içini döker, sonra komadaki adam duyar... Duyduklarıyla yaşama sarılır, hayata bağlanır. Ne olurdu ki sen de öyle olsan! Kahramanım değil misin be adam, ne olur film kahramanları gibi şimdi gözünü açsan. Yine bir sürü laf saysan. Bir sürü kızdırsan beni. Bak hepimiz buradayız. Buğra, ne olur... Açsan ya gözlerini şimdi..."

Gerçekten de adamdan bir tepki bekledi. Hani romanlar gerçeklerden beslenirdi? Hani kahramanlar hep bizim etrafımızdan çıkardı.

Doktorun odaya girmesiyle başını kaldırdı yine. Adam ona babacan ifadeyle bakıp, elini omuzuna attı.

"Biraz çık istersen. Hem bu arada ben muayenemi yapayım."

"Çıkmam. Siz işinizi yapın."

"Kızım kendini bitirme. Görünürde hiçbir sorun yok. Sadece yorgun beyni, bedeni dinleniyor şu anda."

"Olsun. Ben onu yormuyorum ki ama."

Adam gülümsedi ve Buğra'ya eğildi. Muayenesini yapıp, burnunda duran hortumları çıkardı ve sessizce odadan ayrıldı.

Zaman ve saat kavramını yitiren Lalin, genç adamın omuzuna yaslandı. Uzun bir süre sessiz kalıp içinden bildiği tüm duaları okudu. Bir eliyle yine Buğra'nın elini tutarken kısık sesle konuşmaya başladı.

"Sen çok gıcık bir adamsın biliyorsun değil mi? Benden nasıl intikam alacağını çok iyi biliyorsun. Ama aynı zamanda da aptalsın. Seni sevdiğimi nasıl anlamazsın. Seninle seviştim ben salak. Sana ait oldum. Sevmediğim bir adama nasıl veririm kendimi. Bunu hiç düşünme-

din tabi. Hangi duygularla gittin bu gün o enkazın altına? Seni sevmediğimi düşünerek mi kapadın o gözlerini? Hah... Hiçbir şey bildiğin yok. Seviyorum ben seni. Hem de çok. Bu yüzden uyan ve gözlerine bakarak bunu sana söylememi sağla. Sonra da tabi senden alacağım intikama hazır ol. Beni bu kadar korkutmaya hakkın yok senin."

Cümlesini bitirirken yine gözleri kapandı ve Buğra'lı rüyalara geri daldı.

Hayal meyal, karanlıklar içinde sesler duyuyordu Buğra. Endişeli, duygulu bir kadın bir şeyler söylüyordu. Kâh ağlayarak, kâh öfkeli... Kâh çok uzaktan geliyordu bu ses, kâh çok yakından...

"Seni ilk gördüğüm an... Gökten inmiş karanlık melek gibi gelmiştin bana... Seni sevdiğimi söyleyemedim. Eğer bunu gözlerinin içine bakarak söyleyemeden ölürsen seni asla affetmem... Kahramanım değil misin be adam, ne olur film kahramanları gibi şimdi gözünü açsan... Seviyorum ben seni. hem de çok. Bu yüzden uyan ve gözlerine bakarak bunu sana söylememi sağla."

Zorla araladı gözlerini. Omuz başında bir ağırlık hissetti. Başını çevirmek istese de yapamadı. Her yeri beton dökülmüş gibi ağırıyor ve kımıldayamıyordu. Neden oynatamıyordu ki hiçbir yerini... Düşünmek istedi, her şey bulanıklaştı. Nerdeydi? Ne olmuştu? Derin nefes almaya çalıştı başaramadı.

Etrafa gözünü çevirebildiği kadar baktı. Hastane odası. Sonra kesik kesik aklına geldi yaşananlar. Aldığı haber, hazırlanışları, telefonda Lalin'le konuştuktan sonra hissettiği acı. Toprak, patlama, korku... Lalin'i bir daha görememe korkusu, sonrası karanlık...

Sol elini usulca oynattı. Yutkunmaya çalıştı, boğazı... Elini göğsüne götürüp kablolar dokundu. Başını hafif çevirmeye çalıştı güç bela, sonra o saçları gördü... O koku... Lalin yanbaşıdaydı. Kurtulmuştu. Sevdiği kadın yanındaydı. Tüm hayal sandığı cümleleri sevdiği kadın gerçekten ona söylemiş miydi?

Gölmek istedi o an. Bu kızı böyle yola getireceğini bilseydi, çoktan bir iki göçük altına girmişti. Kımıldadığını hissedince gözlerini kapadı ve elini yanına koydu.

Lalin başını kaldırıp, sevdiği adamın yüzüne baktı. Ne kadar süre geçmişti acaba. Saatine baktığında on sekiz saat olduğunu gördü. Başını camekâna çevirdiğinde kimseyi göremedi. Elini yine usulca sevdiği adamın elinin üstünde gezdirdi.

“Keşke bir şey yapabilsen... Şu an gözlerini açman için keşke elimden bir şey gelse...”

Ve o an duyduğu kısık sesle ve halsizce kıvrılan dudakların tebessümüyle çığlık atma hissi boğazında düğümlendi...

“Belki... Belki bir... Sunni teneffüs...”

Lalin bir an olduğu yerde kaldı. Kendisine baygın şekilde bakan aralanmış gözlere dikti gözlerini. Sonra öyle ani hareket etti ki kapıya doğru gitmeden eğilip elini genç adamın yanağına koydu.

“Ah, bi dakika bekle.” Kapıya koştu, sonra yarı yolda olanlara inanamıyormuş gibi heyecanla geri döndü. “Bir dakika ya... Sen uyandın. Bekle. Sakın kımıldama. Dur ya, ne yapacaktım ben?”

Olduğu yerde bir tur dönerken, parmaklarıyla saçlarını çektişirdi.

“Hah, tamam doktor... Ay evet, doktor çağıracaktım.”

Tekrar kapıya döndü ve yine aynı hızla geri geldi. Buğra gülmemeye çalışarak kızı izlerken bir an da Lalin dudaklarına eğildi.

“Önce sunni teneffüs, evet.”

Genç adamın dudaklarına dudaklarını değdirdiği an Buğra sol kolunu kaldırıp kızın ensesini kavradı. Lalin

önce inanamaz gibi, sadece adamın varlığını hissetmek istercesine dudaklarının sıcaklığını özümsemi. Kızın bu hareketiyle kalan ve dudaklarını hareketsiz tutan Buğra sonrasında dayanamayıp iyice kızı kendisine bastırıldı. Araladığı dudaklarından sıcak nefesini kızın dudaklarına yolladı. Bu sıcaklıkla Lalin de dudaklarını araladı ve ağzının içine adamın dilini kabul etti. Giderek şiddeti artan öpücük, ritmik şekilde sesi duyulan kalp cihazının da hızını arttırdı. Önce sesi duymayan Lalin, sonra ne yaptığını fark ederek geri çekilmek istedi ve bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Kendisini zorla geri çekerek adamın tutkudan kararmış gözlerine baktı.

“Bekle. Ne saçmalıyorum ben ya, zaten bekleyeceksin. Of!”

Bir hışım bu sefer kapıya çıkmayı başardı ve seslendi.

“Doktor yok mu? Kendine geldi. Uyandı.”

Bu sese yan kapı açıldı. Önce hemşire sonra doktor fırladı ve bekleme alanından da Yiğit ile İnanç'ın başını çektiği kalabalık görüldü. Lalin kimseye bakmadan içeri girdi ve Buğra'nın başucuna geldi. Adamın sol tarafına geçerek eline uzandı. Doktor içeriye gülen yüzle girerken, seri ve ne yaptığını bilen hareketlerle esmer güzeli bir hemşire makine raporlarını çıkarttı. Bir yandan da Buğra'ya gülümsüyordu. O halde bile Lalin bu kızı yolmak istedi.

Hemşirenin elinden raporları alan doktor, kalp cihazından çıkan kâğıtları incelerken bir kaşını kaldırdı.

“Burada ritim artışı var. Sen iyi misin delikanlı?”

Buğra sadece başını sallayabildi. Doktor Lalin'e baktı ama bakışlarındaki muzipliği, hasta yatağında olması-na rağmen sadece Buğra fark etmişti.

“Uyandığında çırpındı mı? Bu veriler, bir kalp krizi sonucu mu uyandı diye şüphelendirdi açıkçası. Nasıl uyandı?”

Lalin hafifçe gülümseyen doktora ne diyeceğini bilemeden baktı. Doktor Lalin’in ender utanan insnalardan olduğunu bilse kendisiyle gurur duyardı muhtemelen.

“Hiç. Sadece uyandı, sonra benden suni teneffüs istedi, sonra da öpüştük işte...”

Bu sözle Buğra’nın kahkahası öksürüğe dönerken doktorun ki gayet berrak çıkmıştı.

“Şimdi oldu işte.”

Buğra da hâlâ boğazında mevcut olan yanmanın verdiği rahatsızlık hissiyle, kısık sesle fısıldadı.

“Bu kız kalp krizi geçirmeme sebep olabilir mi doktor?”

Doktor Buğra’ya göz kırptı.

“Kriz mi bilmem ama kalbine etki ettiği kesin delikanlı. Şimdi biz ciddi anlamda muayenemizi yapalım bakalım. Ve siz kalp hırsız küçük hanım, sizi de dışarı alalım.”

Lalin ‘ne diyor bunlar’ der gibi bakış attıktan sonra şoktan ve sevincin verdiği algı eksikliğinden kurtulup Buğra’ya sinirli bir bakış attı.

“Ha ve ha Buğra...”

“O ne demek?”

“Hiç. Götümlle gülünce böyle ses çıkıyor işte, alışsın.”

Sonrada sinirli adımlarla kapıya ilerledi. Bir yandan da söyleniyordu.

“Aman ne hoş... Biz beyefendi uyansın diye bekleyelim, endişe edelim ama adam uyanır uyanmaz dalga geçsin. Eşek bu ya, valla eşek...”

O sırada kapıya çıkmıştı. İçindeki sevinç boğazından taşmak üzere olsa da, sinirlenmekten de geri kalmıyordu. Camekânın önünde duran kalabalık içerde bir şeyler döndüğünü anlamış, bir öfkeli Lalin'e, bir de camekândan hâlâ sırtmasını suratında tutan Buğra'ya bakıyordu. Yiğit endişe ve umudunu gizlemeden Lalin'e döndü.

"Nasılmış?"

"Aman nasıl olacak Yiğit amca. Domuz gibi maşallah... Ben kahve istiyorum."

Herkes rahatlamının verdiği huzurla derin bir nefes alıp Lalin'in haline gülmeye başladı. Lalin sinirle Arda'ya döndü.

"O herife o yumruğu ben atacağım. Sizden biri atarsa vallahi azrailiniz olurum."

Beliz sırtarak sarıldı Lalin'e. Sevdığı kadını ve deli kuzenini izleyen Önder de gülümseyerek Jamir'e döndü.

"Desene en şanssızımız Buğra olacak."

Lalin alamadığı hırsla bu sefer de Önder'e çemkirdi.

"Bana bak enişte, vallahi seni de nasiplendiririm yumruktan. Uğraşmayın benimle. İçerdeki yetiyor zaten..."

Jamir Lalin'i boş olan kolunun altına çekerek, bir yanında Lal diğerinde Lalin Önder'e döndü.

"Rahat bırakın baldızımı."

"Hay yaşa en sevdiğim eniştem ya. Sen de olmasan var ya. Pis, gıcık hoca..."

Önder kahkaha atarak Lalin'in burnuna bir fiske vurdu ve Beliz'in omuzuna kolunu doladı. O sırada Yankı'nın homurdanması yükseldi.

"Oh anasını satayım ya, şu hale bak. Ayrılın lan kızlardan."

Bu didişme büyüklerin anlayışlı ve sevgi dolu bakışları altında sürerken doktor dışarı çıktı. "Hastamızın en yakını kimler."

Yiğit, İnanç ve Aslı aynı anda öne çıktılar. Ve tabi Lalin... Doktor gülümeyerek Yiğit'e döndü.

"Babası mısınız?"

Yiğit hafif bir tebessümle Aslı'ya bakıp, cevap verdi.

"Sayılırım. Durumu nasıl?"

"Her şey yolunda... Bir saate servise alacağız ve büyük ihtimalle iki güne kalmaz çıkartırız." Sonra o muzip halini tekrar takınarak, parmak ucuyla Lalin'i gösterdi. "Ama bu genç hanımı uzak tutmanız lazım. Delikanlının kalp ritmini bozuyor."

Millet gülerken Lalin adama ters ters baktı ve...

"Ha ve ha doktor bey!"

"Aa, çok ayıp küçük hanım."

Gülerek cevap veren doktor baş selamıyla kalabalığın yanından ayrıldı. Yasemin ve Soner kızlarına sarılıp mutluluğunu paylaşırken diğerleri de camekâna gidip Buğra ile kaş göz işaretleriyle konuşmaya başladılar ama Erkan'ın homurtusu bu huzurlu ortamı şenlendirmeye yetti.

"Bak Lalin, sen yumruk attıktan sonra bende bir fiske vurayım ha ne dersin?"

Soner'in cevabı Lalin'den önce geldi.

"Erkan, damadımıza karşı sevgi dolu ol."

Ve Lalin...

"Ay nereden damadınız oluyor baba?"

Ama bu söylediği sözü, bir telaş yoğun bakım odasına girmesiyle çürütmüş olduğunun farkında değildi.

A S O

Tüm ahaliyi zorla İstanbul'a gitmesi için ikna eden Lalin, bu işi ancak çirkeflikle başarabilmişti. Ne Arda ne Yankı kızı orada bırakmak istemiş, ancak Nergiz'in isyan bayrağı Erkan'ı bile pes ettirmişti. Doktorlar her şeyin yolunda olduğunu ve ertesi gün Buğra'nın çıkacağını söylemişlerdi. Evde bir hafta dinlenmek yetecekti. Çok kuvvetli bir bünyesinin olması en büyük avantajıydı genç adamın. Odadan en son Önder ve Beliz çıkarken, Beliz Lalin'in kulağına fısıldadı.

"Lalin, istersen biz çıkmadan bir şeyler ye, güçsüz düşeceksin."

"Şimdilik yiyesim yok Beliz. Bir ara aşağıya inip hallederim."

"Tamam, bebeğim görüşürüz o zaman."

Lalin Beliz'e sınıksık sarılıp teşekkür etti. Buğra'nın yanından ayrılıp kapıya doğru yürüyen Önder de Lalin'e gıcık bir bakış attıktan sonra Lalin'in yüzünü buruşturmasıyla gülümseyerek sarıldı kıza.

"Canım benim, bir şeye ihtiyacın olursa hemen ara istersen burada kalabiliriz."

Lalin kendisini geri çekip bu temiz kalpli adama baktı ve bir kere daha sarıldı.

"Sağ ol hocam. Burada kalmanıza gerek yok, siz de İstanbul'a dönün."

Önder kızın saçlarını öpüp geri çekildi. Kapıda bekleyen ailenin yanına giderken Beliz son bir kere daha kuzenine el sallayıp çıkışa doğru ilerledi.

Lalin sevdiklerini, ailesini uğurlayıp geri döndü. Buğra'nın yattığı odanın kapısını usulca açıp içeri girdiğinde, genç adamın yorgun düşmüş bedeninin beyaz çarşafların altında gayet heybetli serildiğini gördü. Uykuya dalmış yüzü küçük bir çocuk gibiydi. Baş hafif

sağa dönmüş, sol eli de karnının üstündeki çarşafı sık-
mıştı.

Lalin yavaşça yaklaşıp odadaki sandalyeyi iyice yatağın yanına getirdi. Sessiz olmaya özen göstererek oturup geriye yaslandı. Gözleri adamın yüzünde dolaşıyordu. Bu adamı az kalsın kaybedecekti. Düşüncesi bile korkunçtu ve bu düşünceyi aklına getirmeyecekti. Titredi ve gözlerini kapattı. Uykuya dalmasa da hafif bir bulut içerisinde gibi hissettiği bir ara elinin üzerinde bir sıcaklık hissetti. Gözlerini araladığında Buğra'nın sağ tarafına dönmüş, başını elinin üstüne dayamış halde onu izlediğini gördü. Doğruldu. Bir süre hiçbir şey söylemeden izledi adamı, Buğra da sessizdi. Boğazındaki tahriş henüz geçmediği için konuşurken sesi çatallı çıkıyordu.

"Orada rahat mısın?"

"Değilsem ne olacak?"

"Yanıma gelebilirsin."

Lalin gülümsedi.

"Orası sana özel."

"Benim yanımda sadece sana özel."

Lalin içindeki salak kelebekleri sevmeye başlamışken sırtıttı.

"Senin kafana harbi ağır toprak düşmüş. İçine de romantik bir adam mı kaçtı o esnada anlamadım ki..."

Buğra sırtıtarak sırt üstü uzanıp gözlerini tavana dikti.

"Bunu bana diyen, saatlerce başımda bana ilanı aşk eden kız mı? Ha ve ha aşkımdı."

Lalin gülse mi, kızsas mı, utansa mı bilemedi.

"Öleceksin sandım, giderayak mutlu edeyim dedim. Sen de fazla abartma."

Buğra kafasını çevirip piç bir sırıtmayla kıza baktı.
"Belki hâlâ ölebiliyim. Beni gitmeden bir kere daha mutlu etsene..." Cümlesi bittiği anda gözlerini kızın vücudunda dolaştırmaya başladı. Lalin gözlerini devirerek ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi.

"Yok, sen cidden akıllanmazsın. Neredeyse ölecektin..."

Sözünü bitiremeden sesi titredi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve anında donup adamın üstüne eğilerek boynuna sarıldı.

"Sakin bir daha bunu yapma. Sakin bir daha beni o saatleri geçirmeye mecbur bırakma. Sakin bir daha..."

Buğra özlediği sıcaklığa kavuşmanın huzuruyla gözlerini yumdu ve kızın saçlarını okşamaya başladı usul usul.

"Sakin bir daha?"

"Sakin bir daha beni sensiz kalma ihtimaliyle karşı karşıya getirme."

Buğra yüzünü kızın saçlarının arasına gömüdü. O güçsüz halde bile kızı belinden tutup çekerek üstüne yatırdı. Lalin tüm ağırlığını vermemek için hafif yan yatmış, bir kısım ağırlığını yatağa vermiş, diğer yarısı Buğra'nın üstünde, yüzü boynuna gomulu uzandı. Buğra'nın kısık sesi kulağına doldu.

"Özür dilerim güzelim. Bir daha olmayacak, söz."

"Korktum ben."

"Biliyorum. Bende korktum. Seni bir daha görememe hissi berbat bir şey..."

Lalin hiç başını kaldırmadan, adamın boynundan kokusunu içine çekerek dinledi, cevaplar verdi ve sonra sustu. Kısacık bir an yine derin bir solukla adamın hastane ve toprak kokusunu içine çekip seslendi.

“Buğra?”

“Efendim birtanem.”

“Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?”

Buğra içinde milyonlarca korku, mutluluk, endişe ve arzu seli arasında boğulurken, olması gerektiğinin dışına çıkmak istemedi. Yoksa zırlı zırlı ağlayacak, kollarındaki kadının korkusunda ve kokusunda kendisini kaybedecekti. Yoğunluğunu saklamaya çalışarak, muzur bir sesle sordu.

“Nereden bileyim?”

Lalin başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı adama.

“Üçkâğıtçılık yapma. Hani duymuştun dediklerini mi?”

Buğra hafifçe omuz silkip kızın, kendi yüzünü kaşındıran saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı.

“O kısmı duymamışım demek ki...”

Lalin yüzünü tekrar adamın boynuna gömerek homurdandı.

“Aman iyi... Seni sevi...” derken birden susup başını kaldırdı. Dirseğinin üzerinde doğrulup elini adamın yanağına koydu ve hiçbir oyun olmadan, hiçbir muzurluk saklamadan son derece net adamın gözlerinden yüreğine baktı. Sanki bir karar almış ve birden ciddileşmişti. Sanki son defa söylüyordu ve sanki ya şimdi söyleyecekti, ya da bir daha asla söyleyemeyecekti.

“Seni seviyorum Buğra. Muhtemelen o tepeden bana bakarken âşık oldum ben sana.”

Buğra aniden ciddileşen kıza tüm ruhunu verir gibi baktı. Bildiği bir şeyi Lalin’in ağzından duymak, içini sonsuza kadar genç kadına açma hissi vermişti. Elini uzatıp genç kadının yüzüne düşen saç okşayarak çekti ve başının arkasında sabitledi.

"Bende seni seviyorum güzelim. Muhtemelen kurtardıktan sonra belden aşağıyı incelediğin o pozisyon-
da sana âşık oldum..."

Lalin birazı naz, birazı utanma ile kendisini geri çekmeye çalıştı. .

"Aptal adam."

Buğra kısık bir kahkaha atarken Lalin'in geri çekilmesine izin vermedi. Kendisine doğru çekti ve dudaklarına yapışmadan önce fısıldadı.

"Âşık adam olacaktı."

Dudakları aşkla birleşti. İkisi de birbirinde kaybolmaya öyle hazırıldılar ki... Buğra kızın dudaklarının arasından fısıldadı.

"İçinde olmayı özledim. Her yerinde olmayı özledim."

Duyduğu sözle titreyerek öpüşünü derinleştiren Lalin, elini adamın çıplak omuzunda dolaştırdı. O sırada kapıdan gürültüler gelip tıklatılınca Lalin aniden fırladı. Kalkarken diziyile destek almak amaçlı Buğra'nın üstüne yüklenince adam inledi. Lalin telaşla onun yüzüne baktı.

"Ah bir yerini mi acıttım? Aman Allah'ım, sen hastasın ve ben... Buğra iyi misin?"

Buğra tek gözünü açıp kaşıyla erkekliğini işaret etti.

"Bebegim, bu garip çocuğa şu haliyle baskı kurmasan iyi edersin."

Adamın işaret ettiği yere gözü takılan Lalin, çarşafın altından belirginleşen ereksiyonunu gördü. Gözleri kocaman açılmış ve o sırada hafif aralanmış kapıya dönmüştü. Dişlerinin arasından tısladı.

"Kahretsin. Elinle saklasana şunu ya..."

Buğra kahkaha atarak sağ bacağına dizinden hafifçe

kırıp yükseltti. Böylece görüntü ortadan kalkmıştı. Gelenlere bakan Lalin hâlâ homurdanıyordu.

"Bu halde bile nasıl kalkar o arkadaş..."

"Kalkana değil, kalkdırana takdir yollamalı."

"Salak..."

İçeri giren beş tane erkek, bu diyalogdan habersiz sırtarak yatağa yaklaştı. Bu adamların birkaçını dünden hatırlayan Lalin, onların Buğra'nın arkadaşı olduğunu anlamıştı. Adamlar iri gövdeleri, gür sesleri ve ıslıl ıslıl gözleriyle selam vererek Buğra'ya yaklaştı. En arkalarında ise kendilerinden daha yaşlı olan, Lalin'in şefleri diye tahmin ettiği o adam vardı.

İçlerinde en yakışıklı olanı Buğra'nın omuzuna hafif bir fiske vurarak konuştu.

"Geçmiş olsun koca adam. Yine kırdın ha azrailin bacağı..."

Buğra arkadaşlarını görmenin keyfiyle sırıttı.

"Bir rahat bırakmadınız ki dans etseydik azraille."

Yaşlı olan ise homurdandı.

"Biz ne yaptık oğlum? Azrail seni görünce topukladı kesin."

Neşeli kahkahalar keyifli sohbeti getirdi. Korkulu saatlerin bitmesi herkesi rahatlatmıştı. Adamların söylediğine göre B bölümündeki işçilerden üç tanesine daha canlı ulaşılmıştı. Ancak ikisi için yapacak bir şey yoktu. Bu haber neşelerini kaçırsa da, en azından beş canlı işçi kurtarmış olmaları büyük bir teselliydi onlar için. Kendi arkadaşları da Buğra'dan daha iyi durumda olsalarda, onlarda bir alt katta bir gece daha tutulacaklardı. Buğra tüm operasyonu dinlerken arada geçen makine sözüyle durakladı.

"Makine mi?"

Adının Şahin olduğunu öğrendiği adam Lalin'e bakarak cevap verdi.

"Evet. Sanırım sizin bir tanıdığınız, arap bir iş adamı vardı. O haberlerde olayı öğrenince getirtmiş."

Lalin gülümsedi. Hiç söylemiyordu da Jamir... Nasıl mütevazı bir adamdı bu böyle.

"Evet. Eniştem olur kendisi."

Buğra homurdandı.

"Yani benim bacanağım oluyor."

Lalin'e '*hadi itiraz etsene*' der gibi bakıyordu. Lalin gülümsedi. Çocuk gibiydi bu adam.

"Evet. Öyle de bir talihsiz sıfatı var sanırım."

Gençler bu sözle kakhaha atarken şef alaylı sesiyle söze girdi.

"Madende beni, Buğra'yı bulmazsam öldürmekle tehdit eden kız mı söylüyor bunu."

Buğra tek kaşını kaldırmış Lalin'den cevap beklerken kız da utanmamak için direndi. İş gırgırken edepsizliği sınır tanıımıyordu da, böyle ciddi olduğu zamanlarda neydi bu utanma...

"Ne yapayım. Teşfik primi ister gibi bir haliniz vardı."

Kızın elini tutup yanına doğru çeken Buğra, onun boş bulunup yanına devrilmesiyle kıkırdadı.

"Bu kadar da heveslidir hatunum."

"Seni o göçükler değil, öküzleşmemek öldürüyor galiba."

Bu sevimli çiftin didişmeleriyle keyifli zaman geçiren grup, tekrar geçmiş olsun dileyerek vedalaştılar. Adamların arkasından kapıyı kapatan Lalin kısık gözlerle Buğra'ya döndü.

"Sen beni niye utandırırıyorsun be adam!"

"Aa, hayret. Utanıyor musun sevgilim?"

"Buğra bak cidden... Aman ya..."

Somurtarak sandalyeye otururken, Buğra aşka dönüşen gülümsemesiyle kızı izledi. Sonra aklına gelen bir şeyle kaşları çatıldı...

"Sen en son ne zaman yemek yedin?"

Lalin'in bir an düşünmek için kaşlarını çatmasıyla bunun çok uzun bir zaman olduğunu anlayan adam sinirlendi.

"Kendini açlıkla mı öldüreceksin? En son ne zaman yemek yedin Lalin?"

"Ay bağırma be düşünüyorum. Sanırım... Cidden sanırım ben en son evde kahvaltı yapmıştım."

"Yani dün sabah kahvaltı yaptın en son ve şu anda akşam olacak."

Burun kıvrıran Lalin ayaklarını altında topladı.

"Aman ya, yerim. Hastane yemekleri de güzel değil hem."

Buğra kaşları çatık bakarken sert ve keskin bir sesle konuştu.

"Şimdi çıkıyorsun ve yiyecek bir şey alıp buraya geliyorsun. Kendine ne alıyorsan bana da al ve burada yanımda ye. Senden ayrı kalmak istemiyorum."

"Ama sen yiyebilir misin?"

"Lalin, ben sadece kaza atlattım hasta değilim. Elbette yerim. Hadi..."

"Ya ben seni yalnız..."

Buğra bıkkın sesle inledi.

"Aşkım bir kere itiraz etme be, bir kere de 'tamam hayatım' de be güzelim, hadi..."

Lalin kıkırdayarak kalktı ve genç adamın dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı.

"Tamam hayatım, tamam aşkım, tamam sevgilim."
Doğrulup çantasına uzandı ve kapıya giderken Buğ-
ra şoktan kurtulup seslendi.

"Ne, ne? Bir kere daha söylesene sen onları..."

Lalin geri dönüp göz kırptı.

"Neyi söyleyeyim?"

"Cadısın..."

"Seviyorsun."

Kapı kapanmadan duyduğu bu kelimeyle gülümse-
yen Buğra bağırdı.

"Aklıma sıçayım."

Ve koridordan kısık bir kıkırtı duyduğuna yemin
edebilirdi.

A rtık Önder iyice aileden olmakla kalmamış, Mehmet'in de aile hatunlarına karşı bir numaralı destekçisi olmuştu. Hayata tutunma sebepleri artan Bedri Bey artık aile büyüğü sıfatını iyice benimsemiş Mehmet ile iki dünür değil, abi kardeş gibi olmuşlardı.

Beliz alınan kararla düğünden belli bir süre sonra işe başlayacaktı. Önder her ne kadar bunu istemese de Beliz uluslararası bir şirkette ayarladığı bu iş için son gücüne kadar mücadele etmişti. Önder için asistan arama çalışmaları büyük bir tartışma sonucu, yirmi iki yaşında üniversite öğrencisi olan Ali'nin işe alınmasıyla mutlu sona ulaşmıştı. Yaşı kaç olursa olsun kadın asistanı kabul etmeyen Beliz, Önder'in kadın asistan ısrarının onu kızdırmak için olduğunu anlayınca basmıştı yaygarayı.

Fazla vakit kaybetmemek için nikâh günü alan Beliz ve Önder bir hafta sonra evleneceklerdi. Evde zaten her şey olduğu için ufak birkaç değişiklikle bu sevimli ev, mutlu bir yuvaya dönüştürülmüştü. Mehmet ve Önder'in tüm itirazlarına rağmen büyük bir düğün istemeyen Beliz, kayınpeder ve damat işbirliğinden, annesinin yardımıyla ustaca kurtulmuştu. Bu güzel evin bahçesinde aile ve dostlar arasında düzenlenen samimi ve sıcak bir düğünle evleneceklerdi.

"Bak Önder, bu dediğin olmaz. Ay aşkım saçmalamasana, nasıl sığacak o koca dolap oraya. Hem ne demek yani diğer çocuklarımıza oyuncak dolabı? Bizim şu anda bir çocuğumuz var ve ona göre yapmalıyız bu

ayarlamaları. Sonrasını sonra düşünürüz öyle değil mi? Şimdi bu oda sadece Gurur için düzenlenecek ve o koca dolap bu eve girmeyecek. Çocuğa alan kalsın... Gülme-sene sen... Önder bak gülme... Ay delirtecek misin sen beni ya?"

Önder karşısında nefes almadan konuşan kızı izlerken kollarını göğsünde birleştirip duvara yaslanmıştı. Gülme diyordu Beliz ama gülmemek kolay değildi. Bu ev bir ömür hep bu sesle çınlayacaktı ve Önder ömrünün sonuna kadar nefes almadan konuşan bu kadını, nefes almadan dinleyebilirdi. Dayanamayıp ileri adım attı ve kıza sarıldı.

"Sen nasıl istersen bebeğim."

Bu sözle başını geri çekip adama bakan Beliz kaşlarını çatı.

"Bazen, sırf nefessiz konuşayım diye beni kızdırdığını düşünüyorum aşkım."

Kızın dudaklarına kapanmadan önce mırıldandı Önder.

"Yakalandım."

Dudaklarını ayırmadan kızı duvara yaslayan adam, artık sabrının son demine geldiğini hissediyordu. Günlerdir, haftalardır, aylardır bu kızın içinde kaybolmayı deli gibi isterken kendisini tutmanın sinirlerini yıpratığının da farkındaydı. Bu sefer bazı şeyler bendini kırmış gibiydi. Hırslandı. Ezercesine kızın dudaklarına uyguladığı baskıyı arttırdı. İnleme sesiyle ödüllendirilince bedenini kızın bedenine yasladı.

Duvarla adam arasında sıkışan Beliz, adamın tutkusunu hissettiğinde içinden ılık bir şeylerin akmasına engel olamadı. Bu adamı öyle çok istiyordu ki ney, na-

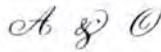
sıl, neden diye düşünemiyordu. Ensesinde duran elini adamın hafif uzamış saçlarına gömdü ve sertçe çekerek kendisine bastırdı. Aldığı bu sessiz emri yerine getirmeye hevesli adam bir an dudaklarını çekip kıza baktı.

"Beliz, seni istiyorum."

"Al o zaman."

"Emin misin?"

Kısık ve arzudan titreyen sesle yapılan bu konuşmada sorulan soruyu, adamın alt dudağını ısrarak cevapladı Beliz. Bu son kırıntıyı da süpürmüştü.

Önder kızı kucağına aldığı gibi yatak odasına doğru yürüdü. Dudaklarını ayırmadan, nefes alma boşluklarını bile kısa tutarak istila etti kızın ağzını.

Yatağa yatırdığı kızı izlerken içindeki arzuyu durdurmaya çalıştı. Sevdığı kadının ilk sevişmesiydi ve kendisini tutarak bunu unutulmayacak kılmak zorundaydı. Derin bir nefes çekip gözlerini saniyelik yumdu ve açtı. Kendisine bakan tutkulu gözler, kesinlikle içgüdüsel bir arzu barındırıyordu.

Adamın tereddütünü hisseden Beliz elini uzattı ve onu üstüne çekti. Gönlünde nikâhlarını kıymıştı çoktan. Şimdi sadece helali olan adamla birlikte olmak vardı. Şimdi ve sonsuza kadar... Dudaklarında hissettiği baskıyla kendisini bilmediği bir âlemin içine itti.

Genç adam kızın her bir zerresini tadarken ömrünün bundan sonrasını bu girdap içinde geçireceğini düşündü ve bu düşünce içindeki tutkuyu, acı verecek kadar kuvvetli bir bağlılığa dönüştürdü. Kendi ne kadar dönüşüyorsa, altında yatan kadında o kadar dönüşüyordu. Öpüşünde ve dokunuşunda var olan sahiplenme

şiddetini arttırıyordu. İşte bunu hissetmekte genç adamı amansız bir kısır döngüye itiyordu. Okşadığı tenin verdiği her tepkide, içinde volkanlar patlıyor ve her patlayan volkan kadının teninde aitliğin izlerini oluştuyordu.

Ellerinin ve dudaklarının tanıdığı, tattığı ve müptelası olduğu kadının inlemeleri odayı doldurdukça Önder'in gücü tükendi. Ya da gücü zapt edilemez boyuta ulaştı, bilinmez... Ancak daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Gözlerini açıp kızın buğulu gözleriyle karşılaştığı an titredi. Ruhu bu kadının ellerindeydi artık. Bunu biliyordu.

Tüm bu yoğun duygular içinde gidip gelirken çoktan soyunduklarını ve tenlerinin birbirine karıştığını hissetti. Genç kadının başının üstünde duran düğmeleri kopmuş gömlek de ne derece bir kendini kaybetmişlik yaşadığını gösteriyordu. O an korktu. Bu kadar istek ve aşk bir ömür boyu insanı ne hale getirirdi ki... Ama korkusu sırtında hissettiği parmaklarla geldiği hızla kayboldu. Kendisi ne kadar yanıyorsa, bu kadında o kadar yakıyordu işte. Arzudan kahnlaşmış sesiyle, kızın dudaklarına kapanmadan önce fısıldadı.

"Canımı yakıyorsun..."

Beliz'in boğuk ve şaşkın sesi, "Benim canım yanacak sanıyordum," dediğinde Önder kahkahasını tutamadı ve kızın boynunu hafifçe ısırdı.

Beliz hissettiği hafif acının çok kısa sürede daha fazla tutkuya sebep olduğunu anlayınca bedeni istem dışı yuvarları doğru kalktı. Genzine dolan kokuyu içine çekerken aklının da uçmak üzere olduğunu anladı. Bu adamın sadece kokusu bile ona dünyaları unutturabiliyordu.

Genç kadının içgüdüsel tepkileri Önder için direnci-

ne vurulan son darbeydi. Kızın üzerinde olduğunu yeni fark ettiği külodunu usulca indirirken, gördüğü her nokta kanının deli gibi akmasına, nefesinin ciğerlerinde tıkanıp kalmasına sebep oluyordu. Parmak uçlarına kadar indiği her yeri öperek, külotu çıkarıp atan Önder, fazla zaman harcamadan yukarı çıktı. Genç kadının bacaklarını aralayıp arasına girerken hırıltılı bir şekilde mırıldandı.

“Yıllardır özlediğim ten bu... Özlediğim koku bu... Özlediğim sıcaklık bu...”

Beliz konuşmıyor, sadece adamın bedenine bacaklarını dolayıp onu daha yakından hissetmeye çalışıyordu.

Önder, sımsıkı kapalı gözlere bakarak fısıldadı.

“Gözlerini aç bebeğim...”

Beliz zorlansa da gözlerini açtığında Önder tek solukta nefesini hızla içine çekti. Bu gözler onun sonu olacaktı. Gözlerini hiç ayırmadan fısıldadı.

“En son isteyeceğim şey canını yakmak biliyorsun ama...” derin bir soluk alıp alt bedenini iyice altındaki bedene bastırırken sustu ve sessiz bir küfürle kendisine hâkim olmaya çalıştı. Bunu yaparken gözlerini sımsıkı yummuştu. İşte o anda altındaki beden hafifçe hareketlenince, sınırları zorlanan erkekliğinde ılık bir davet hissetti. Kendini tutamayıp bu davete boyun eğerken çok az kendisini içeri itti ve yine durdu.

“Beliz... Hareket etme ki kendimi tutabileyim.”

O ana kadar sesi yerine, beden dilini konuşturan Beliz, sonunda dayanamayıp sevdiği adamın yanaklarını avucunun içine aldı.

“Gözlerini aç Önder.”

Önder bu keskin emre hayret ederek itaat etti. Göz-

lerini açtığında ona bakan, kararlı ve arzu dolu bir kadındı. Titredi...

"Benim canımı yakan tek şey şu anda seninle bütünleşememem. Anlıyor musun?"

"Ben..."

"Sus."

Beliz bunu dediği an adamın dudaklarına yapıştı ve kalçasını ileri iterek genç adamın tereddütlü hamlesine son verdi. Bunun üzerine Önder'in yapacak bir şeyi kalmamıştı. Tüm bentlerini yıkarken, "Özür dilerim bebeğim..." diye fısıldadı ve kendini kadınıyla tamamladı.

Hissettiği anlık acıyla nefesini tutan Beliz, eğer çığlık atarsa üstündeki adamın tereddütsüz kalkacağını bildiği için ince kolları ve bacaklarıyla adamı kendisine sabitleyip, acı çığlığını sonra attı. Ardından da Önder'in binbir özür ve tutkulu cümleleri arasında, acı yerini arzuya ve tarifi olmayan zevke bıraktı. Bir adam hem şefkatle dopdolu hem de arzuyla kül edici nasıl olunur, Önder bunu Beliz'e her hamlesinde defalarca gösterdi.

Terlemiş ve tatmin olmuş iki beden, nefes nefese soluklanmalarla birbirinin içinde kayboldu. Kızın üstünde kıpırtısız yatarken altındaki kadının, ona ait olan kadının okşamalarını sırtında hissetti.

Beliz, yaşadığı tarifsiz anların sarhoşluğunda adamın omuzuna ufak öpücükler bırakıyordu. Artık geri dönüşü olmayacak şekilde sevdiği adama aitti. Ve bunları düşünürken kulağında bir fısıltı duydu.

"Ölümün bile ayıramayacağı şekilde benimsin."

Buğra'nın kazasının üstünden bir hafta geçmişti. Buğra o bir haftayı Yiğit ve Aslı'nın ısrarı üzerine onlarda geçirmiş, bu süre zarfında ise Lalin orada kalmıştı. Tabi her akşam geç saate kadar dönüşümlü olarak Arda, Yankı ve Erkan eşliğinde...

Bir haftanın sonunda Buğra artık yeterince iyileşmiş, hayatına kaldığı yerden devam etmeye karar vermişti. Kahvaltı sonrası valizini alıp salona geçtiğinde, Aslı'nın sabah gazetesini büyük bir keyifle okuduğunu gördü. Bu kadın anne olmak ve hatta insanın ruhunu rahatlatmak için dünyaya gelmiş gibiydi.

O arada Aslı başını kaldırıp onu gördü ve gülümse-di.

"Daha iyisin değil mi?"

Buğra Aslı'nın yanına otururken cevap verdi.

"İyiyim Aslı abla, gerçekten artık biraz daha bakım beni komaya sokabilir."

Aslı Buğra'nın güzel yüzüne bakıp yanına yaklaştı. Elini yanağına dokundurup şefkatle okşadı.

"Sen çok güzel bir çocuksun Buğra. Her şeyden öte adam gibi adamsın. Bilmiyorum nasıl bir ailen var ama... Bil ki sana oğlum demek benim için çok güzel ve anlamlı. Tabi kabul edersen..."

Buğra yanağındaki bu anne dokunuşunu ve gözlerinde titreyen bu şefkatli bakışı öyle uzun zamandır beklemişti ki eksikliğini şimdi fark ediyordu. Elini uzatıp yanağındaki elin üzerine koydu.

"Siz bu kadar yüce gönüllülükle beni sahiplenirken

benim buna itiraz etmem için o madenin beynimin üstüne çökmesi lazım Aslı abla."

Aslı'nın yüzünde keyifli bir gülümseme oluşurken kapıdan eşini ve bu delikanlıyı izleyen Yiğit de aynı gülümseyle içeri adım attı. Boğazını temizleyip ikilinin dikkatini çekti.

"Ama bu iş böyle kolay olmaz Aslı Hanım. Bence şimdi sıra bizim kız istememizde."

Aslı sevinçle kocasına dönerken Buğra da şaşkın halde bu yaşını göstermeyen adama baktı.

"Kız isteme?"

"Evet, kız isteme. Soner ve Erkan'ın kapısını aşındırma vakti gelmedi mi oğlum artık?"

Bir an ne diyeceğini bilemeyen Buğra, kaşlarını çatıp söylenenleri değerlendirmeye çalıştı. Bu fikir onu heyecanlandırıyordu evet ama o ve Lalin asla normal bir çift değillerdi ki ve bu normal olmama kısmının yarısından da, ne yapacağı asla belli olmayan o cadı sevgilisi sorumluydu. Tereddütle cevap verdi.

"Bilmiyorum... Biz... Yani Lalin'le ben bu konuyu konuşmadık."

Yiğit koltuğa otururken yüzünü buruşturdu.

"Konuşmayacaksınız zaten. Sen teklif edeceksin o her zamanki deliliğiyle sana çemkirecek. Sonra biz gideceğiz, ben Erkan'ı delirteceğim, sonra da Soner büyük bir olgunlukla kızını bize verecek."

Yiğit bu fikirden çok hoşlanmış, arsız arsız gülerken. Buğra da o an Lalin'le evli olma fikrinin keyfini yaşadığı kısa bir süre. Sonra da o deliyle nasıl bir ömür geçerin endişesine düştü ve bunu da dile getirdi.

"Şey... Biz birbirimizi seviyoruz ama evlilik çok önemli bir mesele. Lalin'in karakterinde bir kızın bunu

kabul etmesi... Biz anlaşılabiliyor muyuz onu bile bilmiyorum."

Aslı hemen söze girdi.

"Saçmalamasana oğlum. Sizin didişmeleriniz bile aşkınızın ve ayrı kalamayacağınızın ispatı. Bu bir hafta da bir dakikanız bile sakın geçmedi. Daha ne olsun."

Buğra gerçekten de geçirdiği bir haftayı düşününce Aslı'nın haklı olduğunu görüyordu.

Sanki soğuk algınlığı yaşamış gibi ona çorba içirmeye çalıştığı anı anımsadı. Buğra bunu dile getirince de yüzünü ekşitip adama sinirli bakış atmıştı.

"Ne bileyim be! Göçük altında kalın kafasını kıran birine daha önce bakmadım ki ben. İç şu limonlu çorbayı ve fazla konuşma."

Bu kıza âşık olmak bile yorucu bir maraton gibiydi. Gülümsedi.

"Bu konuyu konuşmam ve her şeyden önce evlenme teklifi yapmam lazım. Ama önce şu düğünler atlatılsın."

"Haklısın evlat. Ama beni bu zevkten mahrum bırakma."

Buğra kahkaha atarak başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

"Merak etmeyin, söz mahrum bırakmayacağım. Şimdi gitmeliyim. Her şey için tekrar çok teşekkürler."

"Ne demek. Gitmek zorunda değilsin ama sen de haklısın. Evini özlemişsindir."

Yiğit'in bu anlayışlı hali ile gülümsedi. Bu çift öylesine birbirine aitti ki burada geçirdiği bir haftada bunu çok net anlamıştı. Ve o da böyle uzun ve sağlam bir birliktelik istiyordu. Her ne kadar Lalin'le bu birliktelik çok hareketli geçse...

A & O

"Meleğim, kapıdayım ben."

"Tamam, sevgilim iniyorum hemen."

Lal telaşla telefonu kapatıp, saçına başına son bir düzenleme yaptı ve odasından çıktı. Merdivenlerde gözleri mahmur halde ağır ağır inen Lalin'le karşılaştı.

"Sen hâlâ uyuyor musun?"

"Evet. Uyuyorum ve şu anda merdiveni iniyorum. Nasıl bir yeteneksem artık..."

"Ay sana da bir şey denmiyor. Yine kalkmışsın sol taraftan."

"Benim yatak sağ tarafa dayalı Lal, başka kalkma imkânım yok zaten."

"Sola çevir sen de yatağını Lalin."

"Banane ya, ben seviyorum belki huysuz olmayı. Hem sen nereye böyle ikidir hem bir cariyeye modunda?"

Lal yüzünü buruşturarak son basamağı da indi.

"Esprili şebek sen de! Jamir geldi, alışverişe gideceğiz. Düğün için birkaç eksik kaldı ve gelinliğiminde provası var."

"Bir tane hazır alıp giyemedin, yok tasarımlar, yok provalar... Ne olacak sizdeki bu buldumcuk haller bilmem."

Lal ikizine tek kaşı havada, laf sokmaya hazır bir şekilde sırtıttı.

"Sen buldumcuk olmadın değil mi? Bir haftadır eve uğramıyorsun sevgilinle kalacaksın diye."

Lalin öfkeli tavırla saçını savurdu.

"Ay bırak o sersemi ya... O göçükten sırf beni delirtmek için çıktı o. Sinir sersem herif. Var ya ikizim, sevil-mese inan bana bir dakika çekilecek kahrı yok o odunun."

Lal düşünür gibi kaşlarını çatıp Lalin'e göz kırptı.

"Sanki bu cümleyi ondan da duymuştum."

"Aman ne komik, ne komik. Götümü yesin, kurban olsun o bana. Hadi sen de git, nereye gideceksen, gelinlik mi diktireceksin, ne yapacaksın ama..." derken aniden gazı kesilen Lalin, ağlamaklı halde devam etti. "Kızım sen de evlenip gideceksin ya... Of ben ne bok yiyeceğim o zaman."

"Küfürlü konuşmasana sen..."

Lalin o an gözlerini kocaman büyüttü.

"Ah evet, şimdi hatırladım. Sensiz hayat, rahat hayat, argolu hayat... Ben de diyorum neden seviniyordum ben bu kızın evlenmesine..."

Lal kıkırdayarak gelip ikizini kendisine çekti.

"Sersem hatun. Sanki bensiz kalmayı başarabileceksin de seviniyorsun. Ben sensiz kalamayacağıma göre, senin de böyle bir şansın yok. Küfürsüz yaşamayı öğreneceksin."

Lalin de sahte bir panikle inledi.

"Sen yardım et bana Allah'ım."

Lal kıkırdayarak kapıya doğru ilerledi ve ikizine öpücük yollayıp çıktı. Geri de kalan Lalin, gözlerinin dolduğunu fark edip öfkeyle mutfığa geçti. İçi acıyordu. Hem ikizi için mutlu olup hem de ondan hiç ayrılmamış olan yanına kulak vermemek çok zor oluyordu. Hiç ayrılmamışlardı ki. Çok koyacaktı bu iş ona çok ve gelen mesajla anında duygusallık dağılmış, yerini keyifli kızgınlığa bırakmıştı.

"Ben eve geçtim, hâlâ hastayım ve hâlâ limonlu çorba istiyorum. Adresi veriyorum, limon al gel."

Geri cevap vermesi gecikmedi.

"Emredersin paşam."

Ve saniyesinde karşılık geldi.

"İtaatkâr halin beni azdırıyor."

Lalin kahkahasını bastırmaya çalışarak kendisine kahve hazırladı. Acelesi yoktu, beklerdi bay hasta.

~*~

Jamir moda salonunun koltuğunda keyifle oturarak sevdiği kadının arzı endam etmesini bekliyordu. Ailesini yolculadıktan sonra düğüne kadar kalan zamanı alış-veriş işine ayırmışlardı. Burada kaldıkları süre içerisinde yaşayacakları evi Doğa dekore ederken kendilerine de baya bir zaman kalmıştı. Lal, Korkut inşaatın en son yaptığı siteden şirin bir teras dublex beğenmişti. Arda ve Yankı'larla aynı sitede yaşama fikri her ne kadar biraz ürkütse de Jamir için sevdiği kadının mutluluğu her şeyden önce geliyordu. Bu yüzden önce büyük ve müstakil bir ev yaptıрма fikriyle ortaya çıkmıştı ya zaten. Ancak müstakbel karısı bu teklifi de işine gelmeyen diğer tekliflerinde yaptığı gibi kibar oyunbazlığı ve zarif kadınlığıyla ikinci kez düşündürmemişti Jamir'e. İşi ne kadar zorsa, bir o kadar da zevkliydi genç adamın.

Düşüncelerinin içinden, açılan perdeyle sıyrıldı. Sevdiği kadın üzerinde ateş kırmızısı bir elbiseyle salınarak mini podyumda yürürken Jamir her zaman ki gibi bu kadını deli gibi istediğini fark etti. Elbiseye değil, dekolteden beliren göğüslerine, kıvrılan kalçalarına odaklanmıştı. Sertleştiğini hissetmesi içini iyice ateşliyordu. Onun olan kadını istiyordu.

Gözlerinde nasıl olduğuna dair soru barındıran kıza bakıp nefesini tek solukta içine çekti.

"Güzel olman için bu bezlere ihtiyacın yok."

Lal hafif pembeleşmiş yanaklarının farkında olmadan sevdiği adama baktı.

"Jamir, çıplak gezecek ya da çuval giyecek halim yok. Elbise güzel mi onu söyle."

"İçindeki daha güzel..."

Jamir inatla istediği cevabı vermeyince, Lal'de bu keyifli inatlaşmanın tadını sürmeye karar verdi.

"İyi o zaman, bende diğer aşırı dekolteli olanı alırım."

"Denesene aşkım."

Sesteki ince tehdidi algılayan Lal tek kaşını kaldırıp adama baktı.

"Oradan bakılınca sakın ve ılımlı bile gözükssem, ben de döverek sevmeyi biliyorum hayatım. İstersen tehdit etme ve bu kıyafet nasıl onu söyle."

Jamir'in sırtması, esmer teninde gövde gösterisi yapan beyaz dişlerine yol açmıştı.

"Harika bir elbise meleğim. Her kim dikmişse işinin ehliymiş. Hele o modeli tasarlayan nasıl bir zekâdır ve bu rengi seçmek neyin şahane zevki ve..."

"Ah tamam Jamir ya!" diye cırlayan Lal, Jamir'in sözünü kestikten sonra, arkasını dönmeden devam etti. "Sana soranda kabahat." Arkasını dönen Lal yardımcı kıza seslendi.

"Şu kalça kemiğine kadar dekoltesi olan ve göbek deliğine kadar göğüs arasını açıkta bırakan, derin yırtmaçlı, iç gösteren şeffaf elbiseyi istiyorum."

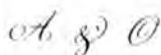
Bu uzun ve gayet anlaşılır tarif üzerine kaşları çatılan Jamir yardımcı kıza taviz kaldırmayan sesle tısladı.

"O elbiseyi ayrı paket yapın. Bu üzerindeki elbise ile karışmasın."

Lal soru soran bakışla adama dönünce Jamir göz kırptı.

"O direk eve gönderilecek. Sadece bana özel giyineceğin geceler için."

Lal gülümsemesini saklayarak döndü ve perdenin arkasında gözden kayboldu. Kızın arkasından bakan Jamir ise sırtıyordu. Ne sanmıştı, aldırmamak için direteceğini mi? Elbet gelirdi o elbiseyi giymenin zamanı da...

"Bak, beni buraya çağırıyorsun, çorba yaptırıyorsun ve şimdi de bu çorbayı içmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Buğra elinde kâse ve kaşık, tepesinde dikilen kıza biraz da korkarak baktı ve kaşığı kâseye daldırdı. Tam ağzına götürecekti ki yeniden yüzünü buruşturdu. Aldığı koku pek hoşuna gitmemişti.

"Aşkım Allah aşkına tadına baksana ya, nasıl içeyim ben bunu..."

"E yaptırmasaydın Buğra, yaptırmasaydın. İçeceksin işte."

"Kızım ne bileyim. O gün içirdiğin çorba gayet güzeldi."

"Onu Aslı ablam yapmıştı. Oldu mu şimdi, rahatladın mı?"

Kızın alev almış gözlerine bakan Buğra, kendi gözlerindeki titreten ateşten habersiz kızın elindeki kâseyi sehpaye bıraktı. Lalin'i kolundan tuttuğu gibi kucağına çekerken kızın direnmesini hiç umursamadı. Lalin bir hamle beklese de böyle bez bebek gibi kucağa rahatça çekilmeyi beklemiyordu ki panikle haykırdı.

"Ne yapıyorsun ya, dursana..."

Buğra kızın kulağına eğilip kulak memesini dişlerinin arasına aldı.

“Nasıl durayım? Ne kadar uzun zaman oldu farkında mısın? Kuduruyorum burada.”

“Höst be...” diye bağırıp genç adamdan kurtulmaya çalışırken kulağının içinde hissettiği nefes ve nemli dokunuşla kendinden geçmeye aday olan Lalin son direncini kaybetmemek için çırpındı. “Bırak kulağımı. Banyoya git kudurduysan... Buğra, dur...”

Buğra boyun çukurunu diliyle dolaşırken elini de tişörtün içinden sokmuş sırtını okşuyordu. Parmak uçları sımsıcak tene değerken kıvılcım çakıyor gibi hissetti. Genizden gelen sesle mırıldandı.

“Benim burada hatunum var. Banyoya gitmek ne ya bekâr adamlar gibi.”

Vücudunun açık yerlerine değen dudakların gücü altında kıvranan Lalin, itiraz eden sözlerine inat adamın başını kendisine doğru çekiyordu.

“Sen... Bekârsın zaten...”

“Mmm, şimdilik... Biz ona... Kadınsız erkek diyelim o zaman.”

Cümlesi bittiği an kızın dudaklarına tekrar kapandı. Öyle uzun zamandır bekliyordu ki öyle uzun zaman geçmiş gibiydi ki... Yanlış olmadan, rüya olmadan, bilinçsiz olmadan... Net ve açık bir şekilde doya doya sevişmek istiyordu bu kadınla. Ayağa kalkarken kızıda kucağında kaldırıp yatak odasının kapısına doğru yürümeye başladı. Bu arada Lalin ufak çapta panik yaşamış gibi “Nereye... Buğra nereye gidiyoruz?” diye sormaya çalıştı ama sorusu önce sert ve ne istediğini bilen dudaklarla engellenip sonra da içini titreten tutkulu sesle son noktayı koydu.

“Lalin. İtiraz etmeyeceksin.”

“Edeceğim.”

Kızı yere indirip yatağa ittirdi hafif. Geri adım atacak yeri olmayan Lalin, dengesiz kalınca yatağa oturdu. Buğra önüne geldi ve iki dizinin üstüne çöktü.

"Bak sevgilim. Ne diyorum duydun mu 'sevgilim' Neden? Çünkü sevgiliyiz. Kızım bak..." diyen Buğra, son derece kendisine güvenli şekilde başladığı konuşmasını, bir çıkmaza düşmüş ve çaresiz kalmış bir adam gibi devam ettirdi. "Bak... Ben seni seviyorum tamam mı? Öyle fazla seviyorum ki aklıma sığasım geliyor bazen ama işte ne yaparsın?"

Omuzuna yediği yumruk darbesiyle geri doğru devrilen Buğra poposunun üstüne oturmuştu.

"Ne vuruyorsun kızım..."

Cümlesi daha bitmeden uzanıp, bir hamle de onu da yanına çektiğinde Lalin dizlerinin üstüne, Buğra'nın açık bacaklarının arasına çöktü ve daha şoku atlatıp itiraz etmeye başlamamıştı ki Buğra hırslı ve tutkulu bir şekilde devam etti.

"Lalin. Seni seviyorum, seni istiyorum. Ot hem de var ya... Kadın... Aklımda başka hiçbir şey yok bir haftadır. Nereye baksam seni görüyorum lan ben. Gözlerimi kapayınca altımda inliyorsun resmen."

Girdiği şoktan çıkan Lalin, doğal haline dönmüştü.

"Aç o zaman gözlerini. Adamdaki rahatlığa bak ya... Altında inliyor muşum? Ne sandın sen beni be..."

Yine dudaklarına değen dudaklarla susmak zorunda kalmıştı Lalin. Bir süre sonra Buğra başını geri çekti. Kızın yine gözlerine baktı.

"Bak seninle en geç yarım saat içinde sevişeceğim. Bir kere bunu o 'gel beni ye' diye haykıran gözlerinin arkasındaki beynine sok. Ama ondan önce... Lalin bak... Ben sensiz yapamam. Sen de bensiz kalamayacağını bir

hafta önce öğrendin. Tamam kızım, kavgaya didişmeye her şeye razıyım ben. Ama senden ayrı kafayı yiyeceğime, seninle birlikte yemeyi tercih ederim. Anla beni ya, vallahi bak sensiz kalma ihtimali beni deli ediyor.”

Lalin bu adamın olabildiği en romantik anında olduğunu panik içinde titreyen gözlerinden ve sürekli hareket eden ellerinden anlamıştı. Sevdiği adam... Böyle seviyordu işte bu adamı. Sözlerle destan destan ilanı aşk etmeden, bir bakışıyla dünyaları ona veren adamı seviyordu.

“Ee, yani?”

“Hay yani’ne sokayım aşkım. Evlen işte kızım benimle. Bunun yani’si mi var...”

Lalin bunun bir evlenme teklifi olduğunu anlamıştı. Yapabileceği en iyi şekilde hem de... Eh, madem Buğra kendince teklif ediyordu, o da kendince kabul ettiğini belirtecekti. Bir anda Buğra ne olduğunu anlamadan yüzüne okkalı bir yumruk indirdi. Buğra o an nefes almayı unutacak şekilde şaşkın kıza baktı. Bir eli gözündeydi.

“Hay ben senin... Bu neydi şimdi?”

Lalin omuzunu silkerek ayağa kalktı ve yatağa uzanıp kırdığı dizlerinin birinin üstüne diğer ayağını atarak adama baktı. Sırıtiyordu.

“Bu bizim aileye giren damatlara hoş geldin şeklidir aşkım. Genelde erkekler tarafından atılır ama Önder’e Arda, Jamir’e de Yankı yumruk atınca sen boşta kalmıştın. Ne yapayım, ben doldurdum işte o boşluğu.”

Buğra o an idrak edeceği onca şeyin yoğunluğu içinde, işine geleni seçerek ısıls ısıls gülümsedi.

“Ne yani, bu şimdi teklifi kabul ettiğini mi gösteriyor?”

"Eh, nasıl anlarsan bebeğim."

Buğra hırlayarak kızın üstüne çıktı.

"Yerim ben seni."

"Yemezsen küserim ."

"Of çok ateşli..."

Cümlesi bittiği an kızın dudaklarına kapanan Buğra, nezaketten uzak içgüdüleriyle ağzının içindeki dudakları sömürmeye başladı. Bir eliyle pantolonun düğmesiyle uğraşırken diğer eli kızın memesini avuçlamış, parmakları da uçlarında işlemlerine başlamıştı. Bir telaşla çıplak kaldıkları an Buğra kızın bacak arasına yerleşti. Ait olduğu yer bu kadının yanıydı.

"Bekleyemeyeceğim."

Adamın beline bacaklarını dolayan Lalin, üstündeki iri gövdeyi kendisine çekerken fısıldadı.

"Bekleme."

Artık bir insana ait olmak ne demek çok iyi anlamıştı.

Beliz gelinliği üstünde aynadan kendisine baktı. Sevdığı adama bu gün resmen kavuşacaktı. O gün... Aklına geldikçe hâlâ gülmek ile utanmak arasında gelip gidiyordu. Kadındı artık. Sevdığı adama tereddütsüz kendisini vermiş, aslında bu günden bir hafta önce zaten onun karısı olmuştu. Yıllar boyu bıkmadan yılmadan, gittikçe artan bir aşkla sevdığı adamın karısı.

Arkasından duyduğu sesle kızlara döndü. Kuzenleri keyifle onu izliyordu. Lal 'in heyecanı daha başkaydı çünkü bir hafta sonra o da evlenmiş bir kadın olacaktı. İkisi arasında kısa zaman olması Beliz'i heyecanlandırmıştı. Çocukları da yaşıt olacaktı muhtemelen. Ve kendi aralarında olan bağ çocuklarının da arasında olacaktı. Tıpkı anne ve babalarında olduğu gibi...

"Kızım ne salak salak sırtıyosun be... Aa vallahi kızlar bu deli şoka girdi. Hu huuu, dünyadan Beliz'e, cevap ver süzük gelin."

Ve tabi Lalin... İçinde gösterdiğinden daha fazla duygusallığı barındıran ve hak ettiği aşkı bulan deli kız...

"Kızım bir bırakmadın ki iç sesimle mutlu anlar geçireyim."

Lalin kaşlarını oynatarak dostuna baktı.

"O mutlu anları gece el ayak çekilince yaşayacaksın," dediği an Beliz'in kızardığını gördü ve elini hızla kızın yanaklarına götürdü. Yüzünü sanki ışıktaki inceler gibi çevirirken de devam etit. "Ah hayır... Sen niye kızardın? Ay! Ay yoksa... Amanın kız yoksa sen Önder Hoca'yla

önden önden şeymi ettiniz?"

"Sus valla bir tane çarpçam şimdi..."

Tüm kızların pür dikkat onlara odaklanmasıyla ne cevap vereceğini şaşırان Beliz kapının açılmasıyla cevap vermekten kurtulup derin bir nefes çekti. Annesi kapının önünde durmuş, mutlu gözlerle ona bakıyordu.

Gözleri dolu dolu olan Yeliz, minik prensesini gelinlikle görünce hem hüznün hem mutlulukla iç çekti.

"Benim kızım ne kadar güzel olmuş."

İlk defa belki de Yeliz konuşamıyordu. Bu nasıl bir histi böyle... Bir annenin kızını böyle görmesi...

Homurtusuyla içeri giren Mehmet, yüzüne yansıttığı tüm karmaşık duygularla dikkatleri üstüne çekti. Yeliz'in ona uzattığı eli tutup içeri adım attı. Kızıyla göz göze geldiği an gözleri dolan Mehmet, bir iki kırıştırdıktan sonra diğerlerine döndü. Sessiz emri alan kızlar Beliz'e öpücük atıp, Yeliz'le birlikte dışarı çıktılar. Mehmet kızının ellerini tutarak yüzüne baktı.

"Benim minik kızım kocaman kadın mı olmuş..."

Beliz sadece titrek bir gülümseme yollayabilmişti babasına. Anladığı üzere şu an konuşma önceliği babasındaydı ve açıkçası Beliz bundan hiç de şikâyetçi değildi.

"En az annen ve benim kadar mutlu olmanızı diliyorum. Sen benim hazinemsin Beliz'im. Bana Allah'ın lütfusun sen. Bil ki ne zaman istersen, sebep ne olursa olsun, bu kucak, bu ev sana hep açık. Sen hep bu evin kızısun. Sadece o şerefsizin evine yaşamak için gidiyorsun."

Beliz babasının bu şirin kıskançlığına gülümsedi ve sımsıkı sarıldı bu çınar gibi adama.

"Sen benim ilk aşkımsın. Sen benim sevdiğim ilk adamsın. Benim sığınağım, limanım... Sen benim ko-

caman dağımsın babam... Senin yerini hiçbir sevgili, hiçbir erkek dolduramaz. Sen bir yana, kalan bütün her şey, en büyük aşk bile bir yana."

Mehmet o saatten sonra resmen sesini bırakıp kızına sımsıkı sarılarak ağladı. Küçük bir çocuk gibiydi. Kızı tarafından teselli edilen bir çocuk... Kendisine geldiğinde kızının da ağladığını gördü ve parmak uçlarıyla yaşlarını sildi.

"O suratını çirkinleştiren boyalar aktı. Niye sürersin bilmem ki... Hadi, git temizle ve... Seni aşağıya indireyim. Gelin alma teranesi için geldiler."

Beliz sırtarak babasının yaşlarla ıslanmış yakışıklı yüzünü öpücük yağmuruna tuttu. Banyoya geçip kendisine son bir çeki düzen verdikten sonra babasının kolunda merdivenlerden indi. Mehmet haklı gururla göğsü kabarırken aşağıdan onları izleyen Önder de haklı heyecanla kendi kalp atışını bile duyamaz olmuştu.

Kadını ona doğru geliyordu. Yılların büyüttüğü aşkla...

Önder'in büyük ve güzel bahçesi düğün için süslenmiş ve masalarla donatılmıştı. Çiçekler, tüller, kurdeleler... Emoş sultan ortalıkta keyifle dolanırken, Bedri Bey de iyice ihtiyarlamış olan Bora Dede ile sohbet ediyordu. Yeliz babasının yanına gelip yanağına öpücük kondurdu.

"Bora Bey, babaların en yakışıklısı... Keyfin nasıl."

Bora Bey sevimli bir şekilde sırıttı.

"Nasıl olsun kızım, annen olacak hatun bana yemek yedirse daha iyi olacağım."

Bedri Bey de bu söze kahkaha atarken konukların

sesi ile kendi kahkahaları birbirine karışmıştı. Yeliz etrafına bakıp keyifle gülümsedi.

Lalin, Buğra ile yan yana durmuş, İsmir ile sohbet ediyorlardı. Arda kucagında hareketlenmeye başlayan kıızıyla yanlarına yaklaşınca gülümseyerek ona döndüler ve o sırada Arda Buğra'nın suratını gördü.

"Ne oldu abi senin gözüne? Geçmeye yüz tutmuş bir morarma var."

Lalin sırtırtırken, eş zamanlı Buğra homurdandı.

"Sizin nazik ellerinize bırakmadı, hoş geldin partisini sız siz yaptı bu küçük hanım."

Arda bir an anlayamasa da, Lalin'in suratı her şeyi ele veriyordu ve kahkahayı patlattı.

"Kızım oldu mu şimdi? Bizsiz parti ha... Vay anasını ya... Neyse. Pek bir eğlenceli geçmişe benziyor."

Bu seferde piç gibi sırtıp Lalin'e bakma sırası Buğra'daydı.

"Vallahi ben şahsen çok eğlendim ve anladığım kadarıyla Lalin de eğlenmişti."

Ve karnına yediği minik yumruk darbesiyle kahkahasını boğazında tutmaya zorlanmıştı Buğra.

Sonra çalan müzik tüm sesleri durdurdu. Evin kapısından çıkan çift yürümeye başladığında, nereden geldiği bilinmez bir sürü beyaz gül yaprakları etrafta uçuşmaya başladı.

Kırık beyaz gelinliği içinde nefes kesiyordu Beliz. Tamamen dantel olan gelinliğin etek kısmı, yerlere kadar inip arkada bir kuyruk oluşturmuştu. Saçları hafif dalgalı dağınık topuz ve enseden çıkıp su gibi sırtına doğru dökülen duvakla süslenmişti. Siyah smokini içerisinde Önder ne kadar yakışıklıysa, arkalarında yürüyene, aynı smokini giyen Gurur da o kadar yakışıklıydı.

Çift bahçenin başına kurulan platformda hazırlanan masaya doğru yürüyüp yerleştiler. Nikâh memuru yerini alırken şahitler davet edilmişti. Lalin ve Buğra, Lal ve Jamir...

Nikâh duygusal anların hâkim olduğu sadelikle kıyılmışken sonrası baya eğlenceli geçmişti. Melda ayağına bas, diye seslenince Beliz bir hışımla Önder'in ayağına basmıştı. Lalin bunun üstüne kıkırdarak araya girdi.

"Kızım basmasanda olurdu. Sende bu çene varken, zaten hâkimiyet kimde belli."

Memur nikâhın son sözlerini söyleyip ayağa kaldırdı herkesi. Beliz Önder'e döndü. Adamın içinde nasıl bir mutluluk varsa olduğu gibi gözlerinden taşıyordu. Beliz'i omuzlarından tutup kendisine çekti ve dudaklarını alnına bastırdı. Sonra şakağına, sonra kulak ile yanağının arasına... Ve son olarak da kulağına fısıldadı.

"Benimsin artık, sonsuza kadar."

Nikâhtan sonrası son derece eğlenceli ve hızlı geçmişti. Mehmet kızıyla dans ederken, Önder de Yeliz'i dansa kaldırdı. Tüm çiftler neşeyle danslarını yapıp eğlencelerini yaşıyorlardı.

Yasemin ve Nergiz eşlerinin haricinde sırayla Jamir ve Buğra ile de dans ettiler. Yabancı hiç kimsenin olmadığı düğün, kesinlikle bir aile gösterisine dönüşmüştü. Buğra en son Aslı'yı kollarına aldığı anda duyduğu soruyla sırtıttı.

"Ee ne yaptın, evlilik teklifi işi tamam mı?"

"Tamam, valla Aslı abla... Ettim gitti."

Aslı tatlı bir kahkaha atıp genç adamın omuzunu okşadı.

"Ay şaşkın çocuk. Peki, sonuç ne?"

"Aileye hoş geldin yumruğu yedim."

Aslı'nın gözleri muzurlukla parladı.

"Desene Lalin yine kendisine özgü cevap vermiş."

İkisi de Lalin'e doğru dönüp sevgiyle gülümsemişlerdi. Lalin Jamir'in kollarında kahkaha atarak dönüyordu.

Kemal, Berna'nın saçlarına yüzünü gömmüş, hafif hafif salınırken bir eliyle de sırtını okşuyordu. Bu kadar uzaklıktan bile aralarındaki aşk kendini ele veriyordu.

Düğün son anlara gelip herkes vedalaşmaya başladığında, Mehmet kucağına zıplayan bir şeyle irkildi.

"Büyükbaba! Ben size gelcem dimi? Annemle babam bal şeyine gitcekleydi. Neydi ya... Bal hayvanı..."

Mehmet kahkaha atarak kucağındaki bu şahane varlığa sımsıkı sarıldı.

"Bal ayı o paşam. Tabi bizimle geleceksin."

"Yaşasın!"

O sırada yanlarına yaklaşan Fatih, büyük adam edasıyla Gurur'un saçlarını okşadı.

"Ben seninle ilgilenirim Gurur. Oyun oynarız, maç yaparız."

Gurur sevimli yüzüyle gülümserken ellerini şaklattı.

"Evet ya. Fatih abi, yine o oyunu oynayalım mı ya, hani biy süyü adam gebeytmıştık."

"Oynarız tabi. Sen ne istersen onu yaparız abim."

Mehmet oğluna bakıp haklı gururla sırtını dikleştirdi. Deli doluydu, ele avuca sığmazdı ama söz konusu ailesi ise diğer aile erkeklerinden hiçbir farkı yoktu. Bağlı ve sadakatli...

Konuklarını yolculayan yeni evli çift sıra Gurur'a gelince burkuldular. Beliz'in gözleri dolarak Önder'e baktı.

"Bizimle gelsin mi aşkım. Lütfen."

Önder bu kadınla başbaşa kalacağı zamanları iple çekişirken bu ısrarına ne diyeceğini bilemedi. Eğer oğluda isterse onları kıramayacağını da biliyordu. Tam ağzını açacakken Gurur Beliz'in elini tutup aşağıya çekti.

"Beliz annem, biliyoyum beni özliyeceksin ama olsun üzülme. Çabuk geçey. Hem nasılsa babam vay yani yanında, bal ayısından seni koyuy. Koykma sen de emi?"

Beliz bir an gözlerini kırptırdı. Bal ayısından mı korurdu? Gurur devam etti.

"Bende sizinle gelmeyi çok isteydim ama kıyılmazsan yani... Ben Fatih abimle büyükbabam ve büyükanneyle olmak istiyoyum en çokda Fatih abimle olmak istiyoyum."

Önder rahat bir nefes alıp Beliz'in belinden tuttu ve Gurur'uda kucağına aldı.

"Tamam, o zaman aslanım. Anlaştık. Ama sen sakın büyükanneyi büyükbabanı üzme. Akıllı ol."

"Yok, be ne üzcem, üzmem dimi büyükbabaaa."

"Ne üzeceksin be torunların hası. Esas baban olacak zibidi dikkat etsin. Gel koçum sen dedene."

Önder gülümseyerek bu tatlı sert adama baktı. Gurur dedesinin kucağına atlamadan önce Önder'in kulağına fısıldadı.

"Anneme iyi bak he, kayışmam."

Aile çıkışa ilerlerken Önder kendi babasıyla da vedalaştı. O sırada Mehmet'in sesi duyuldu.

"Bedri abi, hadi acele et. Sabah balığa gideceksek erken uyumalıyız."

Önder şaşkınca babasına bakınca adamın yüzünde mahcup bir gülümseme gördü. Beliz'in alnına öpücük konduran Bedri Bey oğluna döndü.

"Mehmet beni bırakmadı. Birkaç gün bizde kal, hem

Gururla olursun hem de balığa gideceğiz, sen de gelirsin dedi.”

Önder’in tepkisini merak ediyordu ama Önder sırttan yüzüyle cevap vermeden önce Beliz atladı olaya.

“Ay Bedri baba, valla dikkat et. Babam balık tutamazsa senin kovandan aşırabilir. Haber vereyim.”

Kahkahalar eşliğinde başını sallayan Bedri Bey, son bir bakış atıp bahçe kapısına ilerledi.

Karısına sarılmış, göğsüne yaslanmış mis kokulu başı öpen Önder derin bir nefes alıp son araba gözden kaybolduktan sonra karısına döndü.

“Başbaşayız.”

“Başbaşayız.”

Önder karısını kucağına aldığı gibi eve doğru yürüdü. Kapıyı kapatıp bahçe ışıklarının fişini çektikten sonra yatak odasına doğru ilerledi.

“Sabah balayına çıkacağız ama bu geceyi boş geçemeyiz. Zaten Jamir ile Lal’in düğünü yüzünden erken bitecek, o yüzden vakit nakittir karıcım.”

Beliz sevdiği adamın dudaklarına ulaşırken mırıldandı.

“Hmm, bence de kocacığım...”

Ve bir aşk daha sımsıcak yuvasına kavuşmuş halde yeni bir hayata merhaba demişti.

Lal merdivenleri inerken herkesin gözü büyük bir beğeniyle onu süzüyordu. Lalin ve Beliz birbirine benzeyen elbiselerle gelinin arkasından ilerliyordlardı. Soner'in dolu dolu gözleri, Yasemin'in yaşlarla ıslanmış yüzü ve Jamir'in ailesinin haklı gurur taşıyan bakışları... Ailenin kalanının yıllara meydan okuyan sevgi dolu bakışları... Ama hepsinden öte kolunda kırmızı merdivenleri indiği Jamir'in aşkla ışıldayan gözleri...

Türkiye'de yapılacak olan düğün büyük bir telaşla hazırlanmış, Çırağan Sarayı bu güzel gece için dekore edilmiş, tüm eş dost ve akraba davet edilmişti. Lal prenseslere yaraşan gelinliğiyle bu güne kadar görülen en güzel gelinlerden biri olmuştu. Jamir yanında siyah smokiniyle tüm kızların imreneceği bir eş konumundaydı. Ama en çok kıskanılan yanı bakışlarında, dokuşlarında, sözlerinde buram buram çağlayan aşkıydı.

Merdivenin bitiminde bekleyen Önder ve Buğra, gözlerinde Jamir'i aratmayan aşkla ve kendilerine has tavırlarıyla o kıskanç bakışların hedefi halinde bekliyorlardı. Gelin ve damat loş salonu ışık yağmuru gibi aydınlatan nereden geldiği belli olmayan aydınlanma eşliğinde ilerliyordu. Buğra Lalin'e kolunu uzatırken Önder çoktan çiçeği burnundaki eşini kollarının arasına çekmişti.

Beliz saks mavisi gece elbisesinin içinde ışıldarken Lalin buz mavisi elbisesiyle göz dolduruyordu. Yeni çift ışık gösterisinin ortasına gelirken fondan muhteşem bir melodi kulakları doldurdu. Kimseye bakmadan birbir-

lerinin gözlerinde eriyen çift, kendilerine sabitlenmiş çeşitli duygulardan oluşan bakışların açık hedefi halindeydi.

Jamir kollarındaki kadının güzelliğiyle nefesini uzun süredir düzenli alamadığını fark etti. Onu gelinlikle, bu mekânın dinlenme salonunda görmüştü ilk defa. Hen- na ve Lalin'in inatları kazanmış, gelin damada düğün anına kadar gösterilmemişti. Ve gördüğü andan beri de yalnız kalma fırsatı bulamamışlardı. Sevdigi kadını iyice kendisine çekerek kulağına ağzını dayadı.

Ne günler geceye teslim olurken, ne geceler güne kavu- şurken böylesi sancı çekmiş midir bilmem...

Ben sancıların en olmazında yoğruluyorum şimdi...

Belki gece gülecek halime, rüya diyecek,

Belki gün saklayacak güneşini bulutlara, zemheri di- yecek...

Kollarımdayken bile seni kaybetme korkusunu hangi yeminin dindirecek?

Seninle noktalanamayan bir ömür, hangi cennete gi- recek?

Yapma sakın kadınım...

Sana dair geleceğimi yıkma sakın...

Bana duyduğun her kızgınlıkta yine bana koş...

Bana hissettiğin her öfkeni yine bana kus...

Unutma! Seni benden daha çok sevecek insanı bu kâinat kaldıramaz...

Kulun bu kadar büyük kudreti yok...

Lal ruhunda işittiği bu dizelerle alnını adamın omu- zuna yaslamış, aşkın en dayanılmaz halini yaşıyordu. Bu adam yakarışlarında bile ona aşkını haykırırken aşk sözcüklerinde bile gizli bir yalvarma saklıyordu. Bu ka- dar sevilmek...

Başını kaldırıp sevdiği adamın gözlerine teslim olurken fısıldadı.

Ben belki cahilim sevgili...

Bilmem aşkın kuralını...

Bana bildiğim tek doğruyu kalbim gösterir...

Onun ise tüm yolları sana çıkıyor...

Nasıl ki vuslatında sen varsan, isyanında da sen olacaksın...

Bu kalp seni sevmek için yaşayacak...

Jamir içinden geçenleri dizelere dökerken bir karşılık bulacağını beklemiyordu. O an sevdiği kadının dudaklarından dökülen cümleler ona cennetin tüm güzelliklerini bahşeder gibiydi. Nasıl ki kalbi bu kadınla yaşamaya başlamıştı, ömrü de bu kadınla son bulacaktı. Fısıldadı...

"Seni ömrümü feda edecek kadar seviyorum. O sahnede gördüğüm andan beri..."

"Seni ömrüm diyecek kadar çok seviyorum. Gözlerinde kaybolduğum ilk andan beri..."

Bir süre sadece birbirlerini hissederek dans etmişler ve etraflarında dönen dünyadan tamamen bağımsız birbirlerinin kollarında erimişlerdi...

Aşk her çift için ulaşılması zor ama yaşanılması muazzam bir duyguydü. Kimileri bu aşkı birbirlerine dokunmaya bile kıyamadan yaşarken kimileri de can acırtıcasına yaşayarak varıyorlardı bu aşkın tadına. Lalin ve Buğra gibi mesela...

"Sen ne diye köpürüyorsun ki şimdi? Belimi sıkıyorsun ya, az yavaş."

"Ne diye mi? Bak o adam kimse bakışlarından hoşlanmıyorum onun. Çirkin bir de. Maymun gibi. Zaten Dubai'de gördüğümde de sinir etmişti beni."

"Said hakkında düzgün konuş. Bir kere çok şeker bir çocuk o."

"Şeker mi? Üstüne işesem erir mi acaba?"

Lalin inanamaz gözlerle bakışlarını çelik grisi gözlerle çevirdi.

"Sana inanamıyorum ya..."

Kız daki bu rahatlık Buğra'yı deli edecekti neredeyse. Said denen herifin yavşadığına mı kızsın, bu kızın o adamı maymuncuk gibi sevimli bulmasına mı kızsın bilemiyordu.

"Neye inanamıyorsun kızım. Adam resmen ağzının sularını siliyor sana bakarken. Lan bak yine aklıma geldi..."

Tam geri adım atıp kızı bırakacakken Lalin'in kolunu sıkıp omuzundan kendisine çekmesiyle kızın vücuduna yapışmıştı Buğra.

"Ay deli misin sen be, dur."

Kızın vücudunun baskısını kasıklarında hisseden Buğra gözlerini kapadı.

"Kızım bari burada yapma be şunu."

Durumun farkına varan Lalin kısık gözleriyle adamı tehdit etti.

"Buğra bak ciddiyim bir olay çıkarırsan fena ödetirim. Kimin kollarındayım ben be adam. Etrafıma yaklaşan her adamı böyle yok etme planları yaparsan..."

Kızın kulağına eğilip kan donduracak soğuklukta sözünü kesti Buğra.

"Etrafındaki adamların hepsinin canına okurum. Sen benimsin duydun mu? Anlıyor musun?"

Lalin de içinde hissettiği keyfi saklamaya çalışarak tısladı.

"Bunu ben anlıyorum ama senin o kalın kafan basmıyor galiba."

Buğra aşırı tepki verdiğinin farkındaydı. Rahatlama-ya çalıştı ve sırttı.

“Ah evet, kalın olduğunu biliyorum.”

Lalin sinirle ayağını yere vurarak genç adamın ayağına bastı ve Buğra’nın inlemesini takmadan dansa devam etti.

“Senin aklın neden hep orada ki acaba...”

“Ne yapayım, her şeye hitap eden bir kadını var.”

Lalin yüzünü buruşturdu.

“Kadınım kadınım deyip durma, ne o arabesk ağz-ları. Hiç sevmem.”

Buğra çoktan başka âleme girmişti. Lalin ne derse desin, Buğra için her yol tek bir yere çıkıyordu artık. Yürek titreten bir sesle cevap verirken kıza doğru eğildi.

“Ağz dedin de... Of aşkım, yapışsam ya bir kere ağ-zına.”

Lalin artık etrafındakilere aldırmadan bir haykırış koparmıştı.

“Aagh! Delirtmesene beni sen yaa...”

Buğra sırtmasını saklayarak masum çocuk pozlarında kıza baktı. Dansına devam ederken kimsenin anla-mayacağı şekilde kıızı okşamaya başladı. Ama bu ken-disine nasıl bir ceza olduysa artık, kasıklarındaki kan akışı hızla yükselmişti. Arzusu sesine vurmuş, boğuk ve derinden gelmesini sağlamıştı.

“Evlenelim. Lütfen. Hemen.”

Lalin kalbinin çarpıntısını aklıyla çarpıştırırken sev-diği adamın gözlerine baktı.

“Neden?”

“Seni istiyorum kızım, nedeni mi var?”

Lalin arsız arsız sırtıp, göz kırptı.

“E alıyorsun zaten yavrum.”

“Yavrum mu dedin bana? Kızım bak zorlama şansını, yoksa senin için bu düğün erken bitecek. Hem ne alakası var onunla. Ben seni hep yanımda istiyorum. Şu senin yarma kuzenlerin her an bir bokluk çıkarıp seni alacaklar gibi bakıyorlar zaten, huylandım. Bak acımam girişirim.”

Lalin kıkırdayarak adamın ensesini okşadı usulca.

“Bebeğim, evlenmek şart değil. Tamam, evleneceğiz ama aceleye ne gerek var...”

Buğra kıza öyle bir bakış attı ki bakışlarından ateş çıktığına emindi. Bu kız kadar zeki birinin, bazen böyle aptal olması ya da salağa yatıyor olması inanılır gibi değildi.

“Kızım anlasana, sabah uyanınca yanımda ol, akşam yatarken yanımda ol. Böyle liseli âşıklar gibi her akşam telefonda seks yapmak istemiyorum.”

Lalin adamın omuzuna minik bir yumruk atarken kaşlarını çattı.

“Biz telefonda seks yapmıyoruz, sen ne saçmalıyorsun be?”

Buğra yüzüne bir kadını kavurmaya yetecek derecede ateşli bir bakış yerleştirip kıza baktı.

“Sen onu bir de senin sesini duyduğun an hareketlenen elemana söyle.”

İşte Lalin gibi bir kızın bile bazen nutku tutulabiliyordu.

“Ne... Ne yani... Nasıl yaaa...”

Buğra bu telaşı fazla sevimli bulurken, kızı göğsüne çekip yasladı ve keyfili sesiyle kulağına fısıldadı.

“Sen bana o gün musakka tarifi bile veriyor olsan, konuşurken dudaklarından çıkan nefesi başka yerlerimde

düşünen benim el, seni hayal ederek aşağılara doğru...”

Ensesindeki saçın çekilmesiyle susmak zorunda kalan Buğra, hâlâ alev alev yanan o güzel yüze bakıp sırttı. Bir de telaşla çemkirmiyor muydu? Yok. Bu düşün bir an önce bitmeliydi.

“Of tamam be... Artık seninle telefonla konuşmakta yok. Aa, sapık yaaa...”

“Peki, hemen evlenecek miyiz?”

“Hayır Buğra.”

İki inatçı keçi olmak böyle bir şeydi. Buğra ant içer gibi ya da tehdit eder gibi... Artık Lalin hangi taraftan anlarsa, kızın suratına bakarak tısladı.

“Kızım o zaman seni kaçırmazsam şerefsizim. Al sana bir ay muhlet. Geldin kendi rızanla, geldin. Yok, gelmiyor musun? Seni dağa kaldıracığım, bir de nikâh memuru bulacağım, aylar kurtlar şahitliğinde seni avrat alacağım kendime.”

Lalin o an kakhaha atmamak için direnirken, duyduklarını da hazmetmeye çalışıyordu.

“Höst! Ay avrat dedin yaa, aşkım git az ötede otlallasan...”

Ve bu çiftinde kavgaları işte böyle sürüp gitmişti tüm gece boyu. Sınırsız yemek çeşitleri arasında midelere ziyafet çekilirken muhteşem bir atmosferde de gözlere ziyafet çekilmişti. Nikâh akşamının ilk saatlerinde, bahçeye hazırlanan muazzam bir masada kıyılırken gökyüzünde de havai fişekler patlamıştı. Eğlenceli dansların oyunların eşliğinde tüm eş dost aile birbiriyle kaynaşmış, Yiğit ve Aslı ile de Buğra yalnızlığını hissetmemişti.

“Buğra, gel bakıyım buraya. Ne diyor bu Yiğit?”

Erkan'ın seslenmesiyle, Yiğit, Soner ve Erkan'ın olduğu tarafa giden Buğra, kaşlarını kaldırmış merakla sormuştu.

“Ne diyor Erkan abi?”

“Bu düğün telaşından sonra gelip bizden kız isteyecekmiş. Doğru mu lan?”

Erkan’ın bakışlarındaki tatlı tehditi algılayan Buğra, biliyordu ki geri adım attığı an bu güçlü ailenin arasına da asla yer edinemezdi. Hem geri adım atmaya da niyeti yoktu. Ama Soner gerçeği onu yapacağı hamlede tutuyordu. Soner’e döndü.

“Efendim... Saklamaya gerek yok. Niyetimi ve Lalin’e olan duygularımı biliyorsunuz... Ben bildiğiniz gördüğünüz adamdan fazlası değilim. Bunu konuşmanın yeri değil biliyorum ama madem konu açıldı, sebep ne olursa olsun, Erkan abiden gelen tehdit ne kadar büyük olursa olsun kızınızla evlenme isteğimden vazgeçmeyeceğim.”

Soner kızlarının şansını gördükçe içindeki mutluluğu saklamakta zorlanıyordu. Evet, bir baba olarak kızlarından ayrılmak elbette zordu ama onların mutlu olacağını bilmek, kendilerine layık ve onları çok seven adamların olduğunu görmek içini huzurla dolduruyordu.

“Dediğin gibi oğlum... Bu konuyu konuşmanın yeri burası değil. Ve biz senin bu olduğun halini görüp, tanıyıp zaten çok sevdik. Fazlası dediğin şeylerin bizim aile kavramımızda yeri yok.”

Buğra bu aldığı cevapla memnun gülümserken Erkan’ın çatık kaşlarına bakıp ona doğru kısık sesle konuştu.

“Abi az gelsene.”

Erkan bu teklifi beklemediği için şaşkın halde Buğra’nın peşinden bir iki adım ilerledi. Buğra Soner’in duyma mesafesinden uzaklaşınca Erkan’a doğru yaklaştırdı başını.

“Abi, ben Lalin’le evleneceğim. Bırakın sizi, o bile itiraz etse bu sonuç değişmeyecek. Gerekirse dağa kaldırırım ama yine evlenirim. O yüzden bana öyle kötü adam bakışları atmaya çalışma, zaten yemiyorum bu durumu. Ha birde... Ben o ‘aileye hoş geldin’ yumruğunu yemişken hele, öldürsen de vazgeçmem bu işten.”

Erkan bu son cümleyle kaşlarını kaldırdı.

“Siktir. Kim attı lan o yumruğu? Arda mı, Yankı mı?.. Hay ben onların... Bir kere de bana fırsat verseler ya...”

Buğra kendi gibi bir manyağı, ancak böyle deli bir aile paklar düşüncesi içinde sıırıttı. “Hayır abi... Evlenme teklifimi kabul ettiğini belirtmek için Lalin attı.” Erkan ise bu cevabı aldığı anda, o yakışıklı suratını daha sevimli hale getiren kahkahasına boğuldu. Kocasının keyfili kahkahasını duyan Nergiz o tarafa bakınca, Buğra’yla karşılıklı kahkaha attığını gördü. İçi ısınmıştı. Yumruk işinden haberi olan Nergiz, bir yandan da bu işi hiç denk getiremeyen kocasına acıymıyor değildi...

Düğünden sonra limuzinlerine kurulan yeni evli çift, yine birbirlerine sokulmuş aşklarının tadını çıkartıyorlardı. Aileler ile vedalaşma zor olmuştu. Yapılan plana göre çift balayına gitmeden önce otelde bir gece kalacak ve dönüşte, aile üyelerinin de katılacağı yemekli bir düğünle Dubai’deki eşi, dostu da mutluluklarına ortak edeceklerdi.

Lal tüm aile ile vedalaşırken zorlanmıştı ama en çok Lalin’le vedalaşmak canını acıtmıştı. Lalin’in ağlamak için zorlanan sesi hâlâ kulaklarındaydı.

“Bunu bir veda havasına sokmayalım. Ben hâlâ senin dolabına saldırıp giymeye kıyamadığın kıyafetlerini giyeceğim

ve sen onları perişan halde bulup bana çemkireceksin. Ben hâlâ sevmemişim halde sırf sen seviyorsun diye o ağılak filimleri izleyeceğim. Senin sevdiğin yemek yine gün aşırı pişecek o evde, tek seven sen olsan da... Hâlâ babamın sol yanına asla sığınmayacağım, orası yine senin. Yine annemin en sevdiğimiz kıyafetlerini çalarken birini senin yerine de çalacağım. Bu bir veda değil diğer yarım, ben hâlâ seni delirtmek için her güne bağıra bağıra şarkı söyleyerek başlayacağım. Ben hâlâ sen her an yanımdaymışsın gibi güvende hissedeceğim. Sen de öyle hisset olur mu?"

Lal gözlerindeki yaşları saklamaya çalışsa da sevdiği adamın dikkatinden kaçması mümkün değildi. Jamir başparmağını kızın ıslanmış yanaklarında gezdirirken mırıldandı.

"Biliyorsun, ne zaman istersen ailen hep yanımızda, biz hep onların yanında olacağız."

Lal hıçkırığını yutarken gülümsemeye çalışarak baktı kocasına.

"Biliyorum ama işte bu psikoloji... Seni çok seviyorum ben Jamir."

"Bende seni çöl ahum, bende seni seviyorum Melâki Esved."

Jamir göğsüne yaslanmış saçları okşarken Lalin'le yaptıkları daha doğrusu Lalin'in yaptığı konuşmayı düşündü.

"Seni Lal için sevdim. Sen ne kadar iyi bir adam olsan da, benim kıymetlim başka. Onu mutlu etmeye çalış. Yoksa bu güne kadar görmediğin bir Lalin görürsün karşında ve sakın haberim olmaz diye düşünme. Onun orada parmağına diken batsa, benim burada yüreğim kanar."

Gülümsedi adam.

Minik kadınların kocaman yürekleri bu dünyadaki en tehlikeli şeydi.

Soner eve girerken gözlerindeki yaşları silmekten vazgeçmişti. Bu ev kızı olmadan nasıl yaşanır olacaktı ki? Karısına baktı. Hâlâ bir rüyada gibi dolaşan, gözlerini evin her köşesinde dolaştıran sevdiği kadına... Esmer güneşine...

Yasemin de içindeki ateşi nasıl yok edeceğini düşünüyordu. Şaka gibi gelmişti hep ona. Ama şimdi bu boş eve girmek... Aslında boş değildi ama Lalin'in bile bu buruk hali, ona evdeki eksikliği tam derinden hissettiriyordu. Sonra kocasına baktı. Hayatının en büyük şansına... Onun gözlerindeki yaşlara dayanamıyordu. Gidip koynuna sığındı.

"Her anne baba bunu yaşayacak."

"Evet birtanem. Şanslıyız ki kızımız mutlu olacağı kollarıda. Ve bir tane daha var evde ondan..."

Yasemin gülümseyerek Lalin'e baktı. Lalin bu havayı dağıtmazsa boğulacağını hissetti.

"Ayy siz de he. Kendimi üvey evlat gibi hissedeceğim sayenizde. Ben neciyim burada acaba sorabilir miyim?"

Soner buruk bir kahkaha atarak sol kolunu kızına uzatıp onu yanına çekti. Sol yanındaki boşluktan dolayı belki de Lalin'i sağ tarafına almamıştı. Lalin babasına baktı.

"Sadece bu gecelik buraya sığınacağım baba. Sonrasında yine burası sahibini bekleyecek."

"Peki, sen de gidince ne olacak?"

Lalin gözlerinde Buğra'nın hayaliyle babasına baktı.

"O dediğin kolay kolay olmayacak işte."

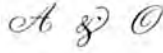
Soner gülümsedi.

"O genç adam hiç de öyle demiyor."

"Hah, o çok biliyor."

Ama kalbi o günün çok da uzakta olmadığını haykırıpçılık atıyordu.

Yasemin de Lalin'e sarılıp aralarında kalmasını sağladı. İşte hayatın böyle buruk mutlulukları da vardı.

Karşısında duran kadına içindeki tüm tutkuyu artık rahat bırakacağı bir açlıkla baktı Jamir. Artık bu kadın tamamen ona ait olacaktı. Kadını olacaktı. Lal hissettiği heyecandan ve ufakta olsa korkudan dolayı titriyordu. Kocası... Adım adım ona yaklaşan bu muhteşem adam... Bilmediği dünyanın kapısını ona ardına kadar açan sevdiği...

Usulca kızın yanağını okşayıp onu kendisine doğru çeken Jamir, dudaklarını yumuşak dokunuşlarla kızın dudaklarına değdirdi. Ürkütmekten ölesiye korkuyordu. Canını yakmaktan da korkuyordu ama bunun başka yolu yoktu.

Dudaklarındaki sıcaklıkla yeniden eriyen ve alıştığı o tadı bambaşka duygularla özümseyen Lal, ağzını araladığı an içeriği istila eden dille karşılaştı. Ellerinin biri sırtını okşarken diğeri çıplak omuzlarında dolaştı. Sonra ensesine kaydıracağı elle, kızın başını daha bir tutkulu kendisine çekti. Nefes alma boşluğunda fısıldadı.

"Tadından güzel zehir yok meleğim."

Ve tekrar dudaklarına kapandı. Boynuna doğru ilerlerken tek eliyle de minik düğmelerle boğuşuyordu. Dayanma sabrı zorlandığı için kızı omuzlarından tutup geri döndürdü. Ensesini öpüp, keşfederken parmaklar minik düğmeleri bel çukuruna kadar serbest bıraktı. Gelinlik işlemelerinin ağırlığından dolayı yoğun bir hızla Lal'in ayak bileklerine yığıldı.

Arkadan baktığı manzara karşısında nefesi kesilen Jamir, bu dünyada görebildiği en şahane manzaraya baktığını düşündü. Ve ne kadar şanslı olduğunu... Kıza duyduğu aşktan göğsünün sıkıştığını hissederek fısıldadı.

"Bu güne kadar gördüğüm hiçbir manzara senin güzelliğinle yarışamaz."

Lal konuşmak istiyor ama sesi duygularıyla sıkışmış halde nefes bile alamıyordu. Adama doğru döndürüldüğünü fark etti ve o gözlerde her zaman olduğu gibi yeniden kayboldu. Üzerindeki her bir parça kıyafetin çıkarıldığını fark etmeden kendini sevdiği adamın bü-yüsüne kaptırdı. Bundan sonraki hayatını hep bu göz-lerle, hep bu kokuyla geçirecekti. Teni bu adamın teriyle kutsanacaktı artık. Ruhunu besleyen sözler, lisanı ne olursa olsun bu adamın sesinden yayılacaktı dünyaya. Ağlamak istediğini fark ettiği an yüzünü genç adamın boynuna gömdü. Havalandığını fark ettiğinde adamın kollarında büyük yatağa doğru götürüldüğünü anladı. Artık kalbi boğazında atıyordu.

Kadını yatağa yatıran Jamir, bir süre üstünde sadece minicik beyaz dantel külot olan kadını izledi. Bu kadın onun kadınıydı. Şimdi ve sonsuza kadar... Hiç acele etmeden gözlerine bakarak soyundu. Yavaşça üzerine doğru eğilirken hareketlerini kontrol altına almakta zorlandı ama sakin olması gerektiğinin farkındaydı. Genç kadının gözlerinde arzu görsede, incinebilirliğini de hissedebiliyordu. Korkutmadan, incitmeden dudaklarına eğildi. Öpmeden önce fısıldadı.

"Benim adımdan başka ad bu dudaklara haram." Kısa ama tutkulu bir öpücükten sonra devam etti. "Se-nin tadından başka tat da bana haram."

Boynuna doğru ilerledi... "Tek kokum, tek gülüm, tek çiçeğim sensin."

Göğsüne gömdüğü yüzünü kaldırmadan "Önce bana aşkın şarabını içirecekler, sonra çocuklarımıza hayat verecekler," dedi ve Laliçine düştüğü duygu yoğunluğuyla inledi. Ama Jamir'in duyguları ve bedenini öylesine büyük bir tutkunun esiri olmuştu ki kendi dünyasından çıkmayı başaramadı. Aralıksız kadının bedenine izlerini bırakırken aşkını ve hükmünü tekrarlamaktan vazgeçmedi.

Dudaklar önce karnına oradan da göbeğine doğru yakarak ilerlerken Lal duyduklarını zor algılar olmuştu. Kadının tam göbeğine geldiğinde aynı tutkuyla mırıldandı."Kadınım... Geleceğimin hayat bulacağı yer burası ve burası bana ait."

"Jamir..."

Bu yalvarışı bekler gibi doğrulan genç adam kızın üzerine uzandı. Bedenini sevdiği kadının bedenine uydururken, dudaklarına eğildi.

"Seni çok seviyorum," dedi ve iki yarımından bir bütün oluşturuyorlarmışçasına uyum içinde birleşmeye başladı. Bir yandan da kadının ruhunu eritmeye devam etti.

"Sen benim yuvamsın. Sana aitim, bana aitsin."

O son engeli aşta aitliklerini sonsuza kadar hak ettiğinde altında yatan bedenin kasıldığını hissetti. Bu acıya ortak olurmuşçasına, sevdiği kadınla birlikte inledi ve kendisini zor tutuyor gibi fısıldadı.

"Ait olduğum yerdeyim. Ömrümüzün sonuna kadar içinde, ruhunda, kalbinde beni yaşatacağına söz ver."

Lal acısını aşka dönüştürürken söz verdi.

"Söz veriyorum. Yaşamdan sonra bile..."

Ve artık kırılan son direncin ardından iki âşık ruh bedenlerini, ömür boyu birlikteliğin en kutsal, en helal dansında birbirlerine uydurdular. Birlikte nefes aldılar ve birlikte hızlandılar. Aynı uçurumu aynı hızla tırmanıp, aynı yerden yine birlikte atladılar. Düşerken dahi birbirlerine sarılmaktan vazgeçmediler. Düşüşleri hızını arttırırken Jamir tutkuyla fısıldadı.

“Evet kadını. Benimle... Her zaman birlikte...”

Boğazlarından kopan inleme ve soluklarla birbirlerine karıştılar. Tenler aşkla buluşunca doyulmaz oluyordu, tenler aşkla yoğurulunca anlam buluyordu...

Lal ait olduğu adamın ağırlığını büyük bir hediye gibi kabul etti. Kollarını sımsıkı ona dolarken kulağından hiç eksilmeyen ve yolculuğunda onu yalnız bırakmayan o sesi tekrar duydu.

“Sen benim tamamlanmış yanımsın... Seni seviyorum...”

6 Ay Sonra

“Lalin, beni sinir etmeyi ne zaman bırakacaksın?”

“Bunun için bir sebep versene bana.”

Ufak bir yamacın başında dikilen Buğra, öfkeyle beline taktığı emniyet zincirini kontrol etti ve huysuzca kendisine çemkiren kıza baktı. Bu kız gerçekten onun sınırlarını zorluyordu ve işin komik yanı bu zorlanmayı seviyordu. Ama yine de serde var olanı yok sayamazdı. Homurdanmasıyla ıssız kayaları inletti.

“Bugünde de bunu yapıyorsun ya, ben sana daha ne diyeyim kadın!”

Belindeki emniyete bağlı ipi hızla çekiştiren Lalin resmen öfkeden kuduruyordu.

“Allah Allaah ya! Ben ne yapmışım acaba? Sana dedim ki o kıızı çağırma. Sen ne halt yemeye çağırdın sorabilir miyim?”

“Ya kızım deli misin? Sonuçta bizim gruptan. Herkesi çağırıp onu es mi geçecektim?”

“Bizim grupmuş... Peh... Diğerleri seni yiyecek gibi süzmüyor ama... Egonumu tatmin ediyorsun anlamadım ki...”

Buğra parmaklarını saçlarından geçirdi. Sinirlenmeye çalışıyordu ama söz konusu olan kişi Lalin ise bu ne kadar kolay olurdu ki? Yine de sesini mümkün oldu-

ğu kadar sakın tutmaya çalıştı.

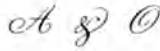
"Aşkı, güzelim, yavrum... Ben seni seviyorum tamam mı? Diğer kadınlar umurumda değil. Yapma bunu bana ne olur..."

Lalin öfkeyle yamaca doğru adım attı. Biliyordu sevildiğini ama o yellozun az önce Buğra'yı kutlamak için de olsa gözlerini süzerek yanaklarından öpmesini hazmedemiyordu.

"İyi Buğra. Hadi, yürü bitirelim şu işi."

"Sabır ver bana Allah'ım, sabır ver."

Duyduğu isyan sesiyle dudakları gülmemek için kısılan Lalin, ayağını yamaca doğru attı ve o sırada o sesi duydu...

"Bunlar deli, bakın size söylüyorum buna benim kızım da dâhil."

Yasemin arabadan inip tarif edilen yere doğru yürürken etrafındakilere bu sözleri söylüyordu.

Lalin iki gün önce onlara bu adresi vermiş ve Buğra'nın doğum gününü dağ yamacında verilecek sürpriz mangal partisiyle kutlayacaklarını söylemişti. Tüm aile bu günü bahara hoşgeldin şenliği gibi düşündükleri için de severek kabul etmişti. Kıştan çıkmış olmanın keyfiyle, çoluk çocuk eğlenerek ilerliyorlardı.

Gördükleri manzarayla da hafif bir şaşkınlık geçirmişlerdi. Lalin gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Ailesine, Buğra'ya sadece kendi arkadaşları arasında kutlama yapacaklarını söylediğini ve kendileri orada olursa bunun güzel bir sürpriz olacağını söylemişti. Üstelik Buğra'yı kabul ettiklerini göstereceklerini de belirtince kimsenin itiraz etmek için bir bahanesi kalmamıştı. Birkaç masa-

nin, üstü örtülü birkaç çardağın bulunduğu yer, tam kır partisi için ayarlanmıştı. Etraftaki kolonlar ve jeneratör de ortamın müzikli eğlence için ayarlandığını gösteriyordu.

Onları birkaç genç karşıladı.

"Hoş geldiniz."

Kendilerine yaklaşan kıza gülümseyen Lal, Jamir'in elini bırakmadan yürüdü.

"Hoş bulduk Azra. Ne güzel olmuş burası."

Kız da sırttı.

"Evet ya, değil mi? Lalin kaç gündür bunun telaşında. Buğra'nın sizin geleceğinizden haberi yok. Gerçekten nefis olacak. Siz buyrun yerleşin."

Aile üyeleri etraflarını saran maceraperest gençlerle sohbet ederken gözleri de kızlarını arıyordu. Nergiz Azra'yı kolundan çekti.

"Lalin nerede?"

"Ah Nergiz abla, Lalin sürpriz için hazırlanıyor. Sürprizi çakmaması için Buğra'yı oyalaması lazımdı, biliyorsun."

Nergiz gözleri kısıp kıza baktı. Hayır, aslında bilmiyordu. Bildiği tek şey burada görünenden fazla şeyler döndüğüydü ama sesini çıkartmadı. Onun cadısı bir şeyler karıştırıyordu.

Karısının kucağında uslu uslu oturan oğlunun sırtını okşayan Yankı mırıldandı.

"Yorulduysan oğlumu ben alabilirim."

Daha Melda cevap vermeden Arda yan taraftan söze zıpladı.

"Lan oğlum, azıcık kılıbık olmaktan sıyrıl ve adamların arasına karış."

Yankı bir sinir Arda'ya dönmüştü ama tam o sırada

dostunun gözlerinin kilitlendiği yere baktı. Kucağında kızıyla birlikte onlara doğru yaklaşan Daphne'ye... Sırıtırken de yüzünde alacağı intikamın izleri belirdi.

"Hele bana diyene bakın... Endişelenme dostum, Daphne sen olmadan da kızıyla buraya gelmeyi başarabilir."

Karısına doğru endişeyle bakan Arda bu söz üstüne dostuna döndü. Haklıydı bu herif be. Hem adama laf yetiştiriyor hem de karısına ve kucağında gülümseyen kızına içi giderek bakıyordu. Tam kıvrırma payı ararken İnanç'ın kahkaha atarak söyledikleriyle artık savaşıması gerektiğini anladı.

"Dur daha sen ne gördün Yankı. Bu herif daha kızının elinden tutup kreşe götürecekt. Bizimle dalga geçtiğinin misli misli hesabını ona ödetecek iki dişi tarafından kuşatılmış durumda ama haberi yok."

Kucağındaki oğluyla, beline sarılmış karısıyla dünyanın en mutlu erkeklerinin başında gelen İnanç, hiçbir fırsatı kaçırmayarak bu adamları paylıyordu. Eee bunca zamandır kılıbık diye dalga geçtiklerine saysınlardı...

O sırada Beliz ve Önder tüm bu tartışmalardan uzak, ileride kendi hallerine dalmış çocukları izliyorlardı. Gurur keyifle Fatih'in peşinde dolaşırken, kendisine yeni bir kahraman bulduğu çok açıktı. Kocasına doğru fısıldadı.

"Fatih senin pabucu dama attırdı galiba aşkım."

Önder bu durumdan hiç şikâyet etmedi. Karısının kulağına doğru eğilen Önder, bir şeyler söylemeden önce çaktırmadan boynundan bir öpücük çalarak cevap verdi.

"Şikâyetçi değilim. Fatih çok örnek bir abi..."

"Ve Gurur da aynı şekilde iyi bir ağabey olacak."

Bu sözle Önder'in kaşlar çatılıp aniden sevdiği kadına döndü.

"Evet, öyle olacağı kesin ama..." derken Beliz gizemli bir gülücükle sözünü kesti. Kalbi o an kuş gibi çırpıyan Önder soluğunu almayı unutarak fısıldadı, "Bana söylemen gereken bir şey var mı Beliz?"

"Belki... Belki şunu söyleyebilirim," diyen Beliz sevdiği adama biraz daha sokuldu, devam etti. "Gurur ağabey olmak için çok beklemeyebilir. Hatta belki de yedi buçuk ay sonra ağabey olabilir, hatta belki de bebeğimiz erken gelmek isteyebilir ve..."

Beliz cümlesini, kendisine salak salak bakan adamın ifadesine dayanamayıp attığı kahkaha yüzünden tamamlamamış ve sonra kocasının yüzünü avuçlarının arasına aldı. "İkinci kez baba olacaksın desem, ne dedin?"

Önder'in diyecek tek kelimesi yoktu. Diyemedi. Sevdiği kadına baktı, baktı, baktı... Ve sonra tek yapabileceği, ona doğru gelen tek şeyi yaptı. Kızın dudaklarına yapıştı ve soluğu kesilene kadar da bırakmadı.

Beliz yaşadığı mutlulukla titrerken uzaklardan gelen homurdanmalara aldırmadı.

"Lan oha, oğlum bırak kızı..." diyen Arda'nın sesine, "Kocam artık onlar evli bir çift," diye karşılık veren Daphne'nin sesi eklendi. Yankı'nın hırsla Önder'i itmesi, Melda'nın araya girmesiyle engellendi. Ama son noktayı Mehmet'in gürlemesi koydu.

"Bırak ulan kızımı!"

Önder bu sesle kendisine gelmişti ama içinde korku değil, taşmaya her an hevesli bir mutluluk vardı. Karısından ayrılıp, gözlerinden yansıyan duygularla kayın-pederine döndü.

“Baba oluyorum.”

Mehmet bu söz üstüne de gürlemişti ama bu seferki o kadar farklıydı ki...

“Heyt be!”

Sonrasında ortalık karışmış, tebrik edenler birbirine girmişti. Bu cümbüşü de uzaktan duydukları anons sesi bölmüştü .

“Hazır mısınız?”

Millet şaşkın halde elinde mikrofonla meydana çıkan adama bakarken yamaçtan gelen sesle başlarını yukarı kaldırdılar.

“Hazırız,” diyen Buğra’nın homurdanması, hırsla çemkiren Lalin’in sesiyle bölündü. “Ben bu adamı gebertmeden bitsin bu iş.”

Ve gördükleri manzara karşısında nefesleri kesildi. Buğra beyaz gömleği ve beyaz pantolonuyla yamacın ortasında dururken Lalin de... Bembeyaz bir gelinlikle adamın yanında yerini almıştı. Bellerindeki emniyet bandına takılı iple, görebilecekleri mesafede, yamacın tepesinde duruyorlardı. Kızın elinde mavi bir gelin buketi bile vardı.

O an Yasemin gözyaşlarını kocasının omzuna yaslandığı yerden silmeye çalışıyordu. Artık tüm aile Lalin’e bu evlilik için baskı kurmaya başlamıştı. Soner bile Buğra’nın haline acımış, kızına artık bir karar vermesini söylemişti. Şimdi bu deli çift, bir dağın yamacında gelinlik ve damatlıkla duruyorlardı. Elllerinde mikrofonla...

O an herkes şoktan kurtulmuş alkışlamaya başlamıştı. Ama ikili birbirlerine öldürecek gibi bakıyordu.

“Sen mi beni geberteceksin?”

“Evet, olamaz mı? Gebertemez miyim?”

Mikrofonların dudaklarında olduğunu unutmuş gibilerdi.

"Yo gebertirsin tabi. Sonra da arkamdan yasımı tutarsın."

"Hah, ne yas tutucam be."

"Kızım sen bensiz yapamazsın."

Lalin adama gözlerini kısarak baktı.

"Bana bak sinir etme, vallahi de evlenmeden inirim buradan sonra zor bulursun beni."

Aynı tehdit tonuyla cevapladı Buğra.

"Bu nikâh kıyılmadan buradan seni indirirsem şeref-sizim."

"Zorla mı be?"

"Zorla lan. Zorla." Hırsını alamayan Buğra, aşağıda duran, nikâh memuru olduğu ortaya çıkan adama dönüp ters bir şekilde devam etti. "Başla sen de, kıy şu nikâhı. Bu arada hoşgeldiniz hepiniz."

Lalin de aynı hışımla baktı aşağıya.

"Bence de kıy. Yoksa evlenmeden dul kalacağım. Ay siz de gülmeyin be..."

Nikâh memuru ömründe böyle manyak bir çift görmemişti ve açıkçası bunlardan korkmuştu. Hemen başladı nikâh sözlerini söylemeye.

"Aslında bu enteresan bir nikâh. Bu yüzden şahitle-rinizi şimdi belirlememiz gerekiyor. Kim olsun şahitle-riniz?"

Buğra seslendi.

"Yiğit abi ile Aslı abla benim şahidim olsun. Tabi isterlerse."

Yiğit ve Aslı gururla bir adım öne çıktılar. İçlerinde acayip bir mutluluk vardı. Sonra Lalin seslendi.

"Erkan babam ve Nergiz annemi istiyorum."

Erkan'la Nergiz de bir adım öne çıktı. Erkan memurun elinden mikrofonu kapdı.

"Lan damat, ne geldin kız istedin ne benden yumruk yedin. Oğlum sen ne şanslı bir hergelesin böyle."

Bir ellerinde mikrofon, diğesinde de yamaca takılı sabitleme çekici olduğı için birbirlerine dokunamıyorlardı. Buğra sırtarak Lalin'e baktı.

"Erkan abi, istersen şans işini bir kere daha düşün."
Ve Lalin...

"Aağh! İniyorum ben, bu nikâh işi yatar."

Ve Buğra'nın sesi...

"Memur, kıy nikâhı. Sen de kımıldama kadın. Dur şurada."

Memur panikle konuşmaya başladı.

"Neyse tamam. Şahitleri işlerim deftere birazdan. Siz belediyemize..."

Buğra adamın yine sözünü kesti.

"Bak, sen geç onları. Direk sor istiyor muyuz diye, biz de evet diyelim."

"Ben belki hayır diyeceğim. Ne diye baskı yapıyorsun ki bana."

"Hayır demek için mi tırmandın buraya?"

"O kızı çağıracağını nereden bileyim."

Buğra gözlerini büyütüp mikrofonu indirdi. Tısladı.

"Kızım yapmasana, sesimiz her yerden duyuluyor ve kız tam altımızda bize bakıyor."

Lalin inadına mikrofonu indirmeden cevap verdi.

"İnşallah o kızın üstüne ayı düşer. Ama bir daha o çipil gözlerini sana dikip baygın baygın baksın, yolmuyorum ben onun o kırmızı saçlarını görürsün."

Herkes etrafına bakıp kimden bahsedildiğini ararken kenarda gerçekten de kıskanç gözleriyle bu çifti

izleyen kız kıpkırmızı olmuş başını önüne eğmişti. Ve Buğra'nın kahkahasının ardından söylediği söz mikrofonsuz bile duyulmuştu. Çünkü bildiğiniz haykırıştı adam...

"Seviyorum kızım seni!"

Zor bela nikâh memuru sözlerini tamamlayıp beklenilen soruyu sorduğunda, Buğra'nın cevabı, "Evet, sonsuza kadar, sonuna kadar... Ecelim olacağını bildiğim halde... Evet!" olmuştu.

Bu cevapla kıkırdayan Lalin ise cevabını "Evet... Çünkü ömrümün bu adamı delirterek geçmesini istiyorum... Evet!" olarak vermişti.

Alkış ve kahkaha sesleri arasında nikâh memurunun sesi duyuldu.

"Bende sizi, şahitlerin ve misafirlerin huzurunda birbirinize bir ömür çile ve bir ömür eş ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Buğra son kez mikrofonu konuştu ve aşağıya fırlattı.

"Tuzlu kahveden yırttım."

Ve Lalin de cevabı verip mikrofonu elinden düşürdü.

"Çünkü bir ömür tuzlu kek yiyeceksin."

Buğra boşta kalan eliyle Lalin'i belinden yakalayıp kendisine doğru çekti. Dudakları aşk ile kavuşmadan önce gözleri ıslı ıslı sevgiyle birbirine dolandı. Güneş tam üstlerinde ışıldarken aşağıdan yükselen alkış sesleri kulaklarını okşuyordu. Dudakları ve dilleri birbiriyle savaşıırken Lalin Buğra'nın alt dudaklarını ısırırdı. Buğra çekiçten güç alarak Lalin'i yamaca yasladı. Şimdi şu halde bu kızın içine girerdi de aşağıdaki misafirler onu engelliyordu. Bir an geri çekildi Buğra ve gülümseyerek kızın gözlerine baktı.

"Seninle geçen her an zirvede gibi geçecek. Heyecanlı, tehlikeli ve zevki sonsuz."

Lalin de fısıltıyla cevapladı. "Beni doruklara tırmandır kocacığım."

"Zevkle karıcığım, zevkle..."

Ve tekrar dudakları birleşti. Yavaşça boşalttıkları emniyet kilidi yüzünden usul usul aşağıya inmeye başlamışlardı ve inene kadar dudakları ayrılmadı...

Onları keyifle izleyen çiftlerin hepsi de birbirlerinin aşklarında eridiler. Çocuklar keyifle zıplarken, aşkın hiç eksilmediği yürekler, sevdiklerinin dudaklarından beslenmeye başladılar... Yine ve yeniden...

Varsın savaşlar olsun, varsın en kuvvetli düşmanın sevdiğin olsun, ne olursa olsun ama sonu hep *Aşk Olsun*, diye düşündüler... Ve *Aşk'la* yaşamaya devam ettiler.

- S O N -

Teşekkür Notu

Her aşk bir serüvendir. Ama en heyecanlısı sizin kahramanı olduğunuzdur. Kalbinizde büyüyen aşkın, sonsuzluğa ulaştığı serüvende kahraman olmanız dileğiyle. EKSİKLİĞİNİZ BENDEN UZAK OLSUN. Varlığınıza teşekkürler...

Nehir Erdem

Aşka karşı savaşmak...

Aşk için savaşmak... Aşk ile savaşmak...

Ladin & Bugra

Kadın zaptedilemez bir okyanus, adam tehlikeli zirvelerin kartalı...

Beliz & Önder

Çaresizlik... Eli kolu bağlanmışlık...

Sevdiğine olan hasret ve aşılması zor engeller...

Lal & Jamir

Bir masum peri... Bir heybetli adam...

Bir masal ülkesi... Bir masal aşkı...

A & O

Ama Aşk'tı savaştıkları, tıpkı bağlandıklarının Aşk olduğu gibi.
Onlar çok tutkulu bir fırtınanın iki ayrı ucu... Birbirleriyle kavgaya
tutuşup, yine birbirlerinde dinlenmek için Aşk'la yanmaya razı...

NE OLURSA OLSUN,
SONU HEP AŞK OLSUN!

